NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

FİDYE

JOHN FLANAGAN

BEYAZ BALINA

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

FİDYE

JOHN FLANAGAN

İngilizce aslından çeviren: Çağdaş Özkan

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2011

GÖLGELERİN EFENDİSİ - 7
Fidye

John Flanagan

Özgün adı: Ranger's Apprentice – 7
Erak's Ransom

ISBN: 978-975-999-570-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

© John Flanagan, 2009
Kapak tasarımı © John Blackford, 2009
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Random House Avustralya'dan alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Düzelti: Dilara Anıl Özgen
Son okuma: Yasemin Büte
İngilizceden çeviren: Çağdaş Özkan
Grafik uygulama: İlknur Muştu

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/ 33
Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN EFENDİSİ

FİDYE

JOHN FLANAGAN

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

DAHA FAZLASI İÇİN SİTEMİZE BEKLERİZ.

ARALUEN ve
KOMŞULARI
MS. 643
Buz
Denizi
Kuzey
Gölleri
Gritaş
Ormanı
BATI OKYANUSU
SKANDİYA
Hallasholm
Doğu
Stepleri
SONDERLAND
Beyaz Fırtına
Denizi
Skorpiljl
TÖTONYA
Dar
Geçit
PİKTA
Araluen Şatosu
La Rivage
Montsombre
ALPİNA
ARALUEN
GALYA
KELTİKA
İBERYON
TOSKANO
ASLAVA
SONSUZ
OKYANUS
K
Sakin
Deniz
Rostov
Denizi
ARRİDA

KARAKTERLER

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'ın koruması altında büyüyen Will, Orman Muhafızı Halt'un çırağı olarak geçirdiği yılların ardından, artık tam teçhizatlı bir Orman Muhafızı.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Crowley: Orman Muhafızları'nın Komutanı.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyarı Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Kusursuz kılıç kullanan Horace, bu ustalığı sayesinde genç yaşında şövalyelik payesine erişmiştir.

Alyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı, ve Redmont Şatosu Dışişleri Bölümü'nün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı. Alyss, artık eyaletler arasında Haberci olarak görev yapıyor.

Erak: Skandiya Yüce Kontu.

Svengal: Erak'ın ikinci kaptanı ve en yakın dostu.

Prenses Cassandra / Evanlyn: Kral Duncan'ın kızı, bu macerada da kimliğini gizlemek için takma adla karşımıza çıkıyor.

Gilan: Halt'un eski çırağı. Esprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.

Seleten (Wakir): Arridi ülkesindeki El Şebah vilayetinin yerel yöneticisi diğer bir deyişle Wakir. El Şebah önemli bir vilayet olduğu için, Wakir de kıdemli bir baronla, örneğin Arald'la, eşdeğer konumdadır.

Ömer ibn' Talüd: Koreş Bedülinleri'nin şeyhi (yöneticisi.)

Cielema: Şeyh Ömer'in eşi.

Yusal Makali: Yaptıkları baskınlarla etrafa korku saçan Tülagilerin komutanı.

Toshak: Erak'tan hiç hoşlanmayan ve Yüce Kontluğa göz diken bir Skandiyalı.

Teğmen Alum: Cesur bir Arridi askeri.

Hasan ibn' Taluk: Koreş Bedülinlere mensup bir genç.

BİR

Nöbetçi, karanlıkta bir hayalet gibi Araluen Şatosu'na doğru süzülen, koyu renk giysilere bürünmüş silüeti fark edememişti.

Gece yarım ayın yarattığı ışık ve gölgelerin bir parçası haline gelen davetsiz misafir, hafif esintiyle kımıldayan ağaç ve bulutlara karışmıştı sanki.

Nöbet noktası, devasa şatoyu çevreleyen surların ötesindeki dış kordonda, güneydoğudaki kulenin yakınlarındaydı. Nöbetçinin arkasında kalan hendekteki su, rüzgârla hafifçe dalgalanıyor ve yıldızların karanlık suyun üstüne binlerce ışık noktacığı halinde yansımasına neden oluyordu. Nöbetçinin karşısında ise şatonun etrafını sarmalayan, içi meyve ağaçlarıyla dolu, bakımlı ve geniş yeşil bir arazi bulunuyordu.

Şatodan uzaklaştıkça zemin, hafif bir eğim kazanıyordu. Bahçenin içi, birinin ya da bir çiftin gözlerden ve yakıcı güneşten uzak, gölgesinde oturup dinlenebileceği ağaçlar ve kuytu yerlerle doluydu. Ancak ağaçların uzun ve sık olmamaları, geniş bir saldırı gücünü gizleyemeyecek kadar açık arazi bulun-

masını sağlıyordu. Her an saldırıya uğrama tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Bu nedenle güvenlikle insanların mahremiyet ve dinlenme ihtiyacı arasında iyi bir denge sağlanmıştı burada.

Nöbet noktasının otuz metre solunda, geniş bir ağacın kesik kütüğüne eklenmiş eski bir araba tekerleğinden ibaret bir piknik masası bulunuyordu. Masanın etrafına birkaç basit sıra yerleştirilmiş, yan tarafına ise öğleyin masaya gölgesi düşsün diye küçük bir ağaç dikilmişti. Şövalyelerle hanımlarının en sevdikleri piknik yeri burasıydı. Uzaklardaki ormanın karanlık kıyılarına kadar uzanan eğimli ve güzel, yemyeşil bir manzarası vardı. Her mevsim güneş alan bir noktaya yerleştirilmişti; tabii güneş gökte parladığı sürece.

Davetsiz misafir, masanın bulunduğu tarafa doğru ilerliyordu.

Koyu silüet, masanın kırk metre uzağındaki küçük ağaç grubunun gölgesine karışarak yüz üstü yere uzandı. Hedefine son bir bakış attıktan sonra, bir yılan gibi kıvrılarak gölgelerin içinden çıktı ve korunaklı masaya doğru hareketlendi.

Son derece özenli ve yavaş adımlarla ilerliyordu. Ani bir harekette bulunması halinde nöbetçinin onu fark edeceğini bilen, eğitimli bir izci olduğu ortadaydı. Yeşillikleri aşarken bulutların gölgeleriyle aynı anda hareket ediyor, kısa çimlerin üzerinde fark edilmeden ilerliyor, hareket halindeki bir diğer bulut gölgesini andırıyordu. Görülmemesini, koyu yeşil renkteki giysilerine de borçluydu. Siyahlara bürünmüş olsa, aşırı koyu gölgesi dikkat çekecekti. Oysa koyu yeşil, çimlerin rengiyle mükemmel uyum sağlıyordu.

Masayla arasındaki mesafeyi geçmek, on dakikasını aldı. Hedefine varmasına birkaç metre kala, nöbetçi bir hareketlen-

me sezmişçesine -ya da içgüdüsel bir dürtüyle- irkildi. Bunun üzerine koyu silüet, olduğu yerde donakaldı. Ancak dönüp masadan yana bir göz atan asker, birkaç metre ötedeki koyu, hareketsiz silüeti fark etmedi bile.

Nihayet tehlikeli bir durum olmadığına karar veren nöbetçi, başını sallayıp ayaklarını yere vurduktan sonra önce sağa sonra sola doğru birkaç adım attı ve mızrağını sol eline alarak diğeriyle yorgun gözlerini ovuşturdu.

Yoruldum ve çok sıkıldım, dedi kendi kendine, bir şeyler gördüğümü sanmam çok doğal.

Esneyen nöbetçi, ağırlığını tek ayağına verip arkasına yaslandı ve yüzünü ekşiterek derin bir nefes aldı. Bu gevşek görüntüsü, gündüz nöbetinde olsa yanına kâr kalmazdı. Fakat saat gece yarısını geçmişti artık ve nöbetçi çavuşun bir saat boyunca gelip onu kontrol edeceği yoktu.

Nöbetçi rahatlarken, karanlık siluet de son birkaç metreyi kat ederek masaya varmıştı. Hafifçe yükselip emekledi ve durumu gözden geçirdi. İrkilip ayaklarını yere vuran nöbetçi, masadan birkaç metre uzaklaşmıştı uzaklaşmasına, ancak yeterince uzağa gitmemişti.

Davetsiz misafir, beline bağlı duran uzun, deri kayışı çözdü ve ortasında yumuşak, deri bir kese bulunan sapanı çıkardı. Keseye pürüzsüz, ağır bir taş yerleştirip hafifçe ayağa kalktı ve basit silahı geniş bir çember çizecek şekilde yavaşça savurmaya başladı. Bileğini hafifçe savurdukça giderek hızlanıyordu.

Nöbetçi gecenin içinden gelen garip gürültüyü fark etmişti. Neredeyse duyulmayan, derin bir vızıltı şeklinde başlayan ses, adım adım tizleşip güçleniyordu. Sesin şiddetindeki değişimi öylesine

yavaştı ki, onu tam olarak ne zaman fark ettiğini anlayamıyordu. Bir tür haşere gibi bir ses çıkarıyor, diye düşündü... belki de bir eşekarısıydı. Gürültünün geldiği yönü anlamakta zorlanıyordu. Birden aklına bir şey geldi. Nöbetçilerden biri, birkaç gün önce benzer bir ses duyduğundan söz etmişti. Bunun bir...

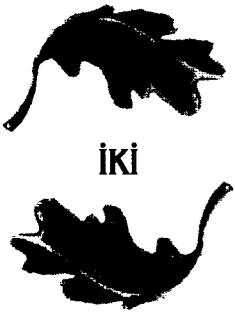
GÜM!

Görünmez bir mermi, aniden mızrağının ucuna çarptı. Darbenin etkisiyle gevşek tuttuğu silah, elinden kurtulup fırladı. Adamın eli içgüdüsel bir şekilde kılıcının kabzasına gitti. Sol tarafından, masanın arkasından ince bir silüet belirdiğinde, kılıcını kınından kısmen çıkarmıştı.

Davetsiz misafir sarı saçlarını gizleyen koyu renkli kukuletasını geriye atınca, alarm vermek için koparmaya hazırlandığı çığlık, adamın boğazında donup kaldı.

"Sakin ol! Benim," dedi yabancı. Sesinden, durumdan büyük keyif aldığı anlaşılıyordu.

Karanlığın içinde çınlayan kahkahaları ve kendine özgü sarı saçları, otuz metre uzaktan bile davetsiz misafirin Araluen Krallığı'nın prensesi Cassandra olduğunu ortaya koyuyordu.

İKİ

"Bu durum artık bir son bulmalı, Cassandra," dedi Duncan.

Prenses, babasının öfkeli olduğunu görebiliyordu. Ofisinde, masasının gerisinde volta atmasından değilse bile ona Cassandra demesinden belliydi bu. Babası ona genelde Cass ya da Cassie diye seslenirdi. Kızının adının tamamını ise yalnızca ona çok sinirlendiğinde kullanırdı.

Ki bugün de çok sinirliydi Kral. Bütün sabah çalışması gerekecekti. Çalışma masasının üstü, dilekçe ve karar tutanaklarıyla doluydu. Tötonya'dan gelen ticaret heyeti, onlara zaman ayırmasını talep ediyordu ve bunların üstüne bir de kızıyla ilgili şikâyetlerle uğraşmak zorunda kalmıştı.

Cassandra, ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde öne doğru uzattı. Can sıkıntısıyla mahcubiyetini gösteren bir hareketti bu.

"Baba, ben yalnızca..."

"Yalnızca gece yarısından sonra bir hırsız gibi ortalıkta dolanıp masum bir nöbetçiyi takip ettin ve şu lanet olası sapanını-

la adamcağızın ödünü kopardın! Attığın taş ya mızrak yerine o zavallıya isabet etmiş olsaydı?"

"Fakat etmedi," dedi Cassandra kısaca. "Hedefimi vurdum. Mızrağın ucunu hedeflemiştim."

Kızını sert bakışlarla süzen kral, ona elini uzattı.

"Ver şunu," dedi. Prenses onun neyi kastettiğini anlamayıp başını eğince ekledi. "Sapanı diyorum. Onu bana ver."

Konuşmadan önce kızının çenesine yerleşen kararlı ifade, Duncan'ın gözünden kaçmamıştı.

"Hayır," dedi Cassandra.

Duncan'ın kaşları çatıldı. "Bana karşı mı geliyorsun? Ben bu ülkenin kralıyım."

"Sana karşı gelmiyorum. Yalnızca sapanımı vermiyorum. Onu kusursuz hale getirmek için tam bir hafta bizzat uğraştım. Hedefimi kaçırmamak için aylardır aynı sapanla idman yapıyorum. Onu parçalayıp at diye sana veremem. Üzgünüm." Son kelime ağzından bir an tereddüt ettikten sonra çıkmıştı.

"Ben aynı zamanda senin babanım da," diye ısrar etti Duncan.

Cassandra başını sallayarak bu gerçeği kabullendiğini belli etti. "Sana saygım sonsuz. Fakat şu an öfkelisin ve sapanımı sana vermem halinde onu hiç düşünmeden parçalayacaksın. Öyle değil mi?"

Hayal kırıklığıyla başını sallayan Duncan, sırtını kızına dönüp pencereden baktı. Kralın yeşilliklere bakan, geniş, havadar ve aydınlık çalışma odasındaydılar.

"Karanlıkta ortalıkta dolanıp nöbetçileri avlamana izin veremem," dedi. Sapan konusunda çıkmaza düştüklerini fark

ederek saldırı taktiğini değiştirmeye karar vermişti. Kızının ne kadar inatçı olabileceğini biliyordu.

"Adamlara ayıp oluyor," diye devam etti. "Bu hakkındaki üçüncü şikâyet. Artık senin şu saçma oyunlarından sıkılmaya başladılar. Nöbetçi çavuşu, bugün benimle görüşmek istediğini bildirmiş. Neler söyleyeceğini şimdiden tahmin edebiliyorum." Dönüp kızıyla yüz yüze geldi. "Beni çok zor bir duruma düşürdün. Çavuştan özür dilemem gerekecek. Bunun ne kadar utanç verici bir durum olduğunu anlıyor musun?"

Kızının öfkeli ifadesi, biraz yumuşamış gibiydi. "Özür dilerim babacığım," dedi Cassandra. Babasının resmi tavrını taklit ediyordu. Normalde Duncan'a yalnızca "Baba," diye hitap ederdi. Ancak bugün "Cassandra" ve "Babacığım" olmuşlardı. "Ama inan bana, bu saçma bir oyun falan değil. Yapmam gereken bir şey."

"Nedenmiş?" diye sordu Duncan öfkelenerek. "Tanrı aşkına, sen budala bir hizmetçi kız değil, Kraliyet Prensesisin! Seni korumak için görevlendirilmiş yüzlerce askerin bulunduğu bir şatoda yaşıyorsun! Neden karanlıkta hırsızlar gibi dolanıp yasadışı bir avcının kullanacağı türden bir silahla idman yapma gereği duyuyorsun ki?"

"Baba," dedi Cassandra resmiyeti bir kenara bırakarak, "şimdiye kadar yaşadıklarımı bir düşünsene. Keltika'da Wargallar tarafından kovalandım. Refakatçilerim öldürüldü ve kıl payı kurtuldum. Ardından Morgarath'ın ordusu tarafından tutsak edildim. Skandiya'ya sürüklendim ve hayatımı dağlarda sürdürmem gerekti. Orada açlıktan ölebilirdim.

Ardından da büyük bir savaşa karıştım. Sözünü ettiğin o yüzlerce muhafız, beni o süre zarfında hiç koruyamadılar, buna ne diyorsun?"

Duncan, öfkeyle bir el hareketi yaptı. "Şey, olabilir. Fakat..."

"Şunu kabul edelim," diye devam etti Cassandra, "tehlikeli bir diyarda yaşıyoruz ve Kraliyet Prensesi olarak düşmanlarımızın hedefinde yer alıyorum. Kendimi savunabilmek istiyorum. Başkalarına muhtaç kalmak istemiyorum. Hem..." Tereddüt etti. Duncan kızını dikkatle inceliyordu.

"Hem ne?" diye sordu Kral. Cassandra, daha fazlasını söyleyip söylememekte kararsız gibiydi. Bir an sonra derin bir nefes alarak sözlerine devam etti.

"Kızın olarak, gün gelecek sana yardımcı olmam –iş yükünün bir kısmını sırtlanmam– gerekecek."

"İyi ama bunu zaten yapıyorsun ya! Geçen haftaki ziyafet ne kadar başarılıy..."

Cassandra boş ver dercesine elini salladı. "Ziyafetlerden, devlet törenlerinden ya da bahçedeki pikniklerden söz etmiyorum. Önemli meseleleri kastediyorum; senin adına diplomatik görevlere çıktığım, anlaşmazlıkları çözmek üzere senin temsilcin olarak hareket ettiğim durumları. Bir oğuldan yerine getirmesini bekleyeceğin görevleri."

"Ama sen benim oğlum değilsin ki," dedi Duncan.

Cassandra'nın yüzüne kederli bir tebessüm yerleşti. Babasının onu çok sevdiğini biliyordu. Ama yalnızca babası değil, tüm krallar yüklerini omuzlarından alacak bir oğul isterlerdi; bunun da farkındaydı.

"Baba, ben bir gün kraliçe olacağım," dedi. Ardından "Umarım çok yakında değil," diye ekledi aceleyle. Duncan da tebessüm ederek bu dileği paylaştığını belli etti. "Ama olduğumda, bunların hepsini tek başıma yapmam gerekecek ve öğrenmeye başlamak için artık çok geç olacak."

Duncan, birkaç saniye boyunca kızını inceledi. Cassandra'nın güçlü bir iradesi olduğunun farkındaydı. Cesur, yetenekli ve zeki bir kızı vardı. Kararları ve zor işleri başkalarına bırakacak kukla bir yönetici olmayacaktı kesinlikle.

"Sanırım haklısın," dedi sonunda. "Kendini kollamasını öğrenmen gerek. Ama Sör Richard sana kılıç kullanmasını öğretiyordu. Sapana –ve gizlice kalenin içine süzülmeye– neden ihtiyaç duydun ki?"

Genç ve soylu hanımların kılıç kullanma eğitimi almaları, alışılmamış bir uygulama değildi. Cassandra da onun için özel olarak dövülmüş hafif bir kılıçla birkaç aydan bu yana Yardımcı Savaş Ustası'ndan ders alıyordu. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle babasına döndü.

"Fena kılıç kullanmıyorum," diye itiraf etti. "Ama ağır silahlı bir rakip karşısında kendimi koruyabilmem için gerekli ustalığa asla ulaşamayacağım. Yay için de aynı durum geçerli. Doğru düzgün bir okçu olabilmek için yıllarca idman yapmak gerekiyor ve benim o kadar zamanım yok.

"Sapan, aşina olduğum bir silah. Kullanmasını çocukken öğrenmiştim. Skandiya'da hayatta kalmamı da sapanıma borçluyum. Bu nedenle ana silahımın sapan olmasına karar verdim. İyice ustalaşıncaya kadar temel becerilerimi geliştireyim diyordum."

"Bu dediğini atış sahasında da yapabilirsin. Nöbetçilerimi korkutmana gerek yok," dedi Duncan.

Cassandra, özür dilercesine gülümsedi. "Askerlere haksızlık ettiğimi kabul ediyorum. Ama Geldon, en iyi idmanın, şartların gerçeğe en yakın olduğu durumlarda yapıldığını söyledi."

"Geldon mu?" Duncan'ın kaşları çatılmıştı. Geldon, Araluen Şatosu'ndaki dairesinde yaşamakta olan emekli bir Orman Muhafızı'ydı. Arada sırada Orman Muhafızları Birliği Komutanı Crowley'ye danışmanlık yapardı. Niyetlendiğinden fazlasını açık ettiğini anlayan Cassandra'nın yüzü, birden kıpkırmızı kesildi.

"Görülmeden harcket etmek konusunda ondan birkaç tavsiye istemiştim de," diye ekledi aceleyle, "ama seni temin ederim ki sapandan haberi yok."

"Onunla sonra konuşurum," dedi Duncan, gerçi kızının gerçeği söylediğinden kuşkusu yoktu. Geldon, kızını böylesine sorumsuz idman yöntemlerine teşvik edecek kadar budala biri değildi.

Kral, sandalyesine oturup öfkesinin dinmesi için birkaç saniye derin derin nefes aldıktan sonra daha makul bir ses tonuyla devam etti konuşmaya. "Cass, bir düşünsene. Bu yaptığın antrenmanlar nedeniyle belki de kendini, hatta şatoyu tehlikeye atıyorsun."

Neden söz edildiğini anlamayan Cassandra, başını hafifçe eğip gözlerini babasına dikti.

"Neler çevirdiğini artık nöbetçiler de bildiğine göre, surların dışında fark ettikleri kımıltılara ya da kulaklarına çarpan

hafif gürültülere aldırış etmeyecekler. Gecenin içinde süzülmekte olan bir karaltı gördüklerinde, onun sen olduğunu düşünecekler. Peki ya bir casus şatoya girmeye çalışıyorsa? Durum nöbetçinin ölümüyle sonuçlanabilir. Böyle bir vicdan azabı çekmek ister miydin?"

Duydukları hakkında düşünen Cassandra, başını öne eğdi. Babasının haklı olduğunu anlamıştı.

"Hayır," dedi alçak sesle.

"Tam tersi de olabilir tabii. Bu gecelerden birinde, şatoya gizlice girmekte olan karaltıyı fark eden bir nöbetçi, bunun Kraliyet Prensesi olduğunu fark edemeyebilir. Kazara kendini öldürtebilirsin de."

Kız, itiraz etmek için ağzını açtı ama Duncan elini kaldırıp onu susturdu.

"Yeteneklerin sayesinde böyle bir şeyin asla olmayacağını düşündüğünü biliyorum. Peki seni öldüren adama ne olacağını düşünsene. *Onun* böyle bir vicdan azabı çekmesini ister miydin?"

"Sanırım istemezdim," dedi Cassandra. Somurtmaya başlamıştı. Kızının dersini aldığına hükmeden Duncan, başını salladı.

"Öyleyse bu tehlikeli oyunlara bir son vermeni istiyorum senden." Bir kez daha itiraza yeltenen kızına fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Antrenman yapman gerekiyorsa, bırak da Geldon senin için uygun bir plan hazırlasın. Sana yardım etmeye can attığına eminim. Bir avuç uykulu nöbetçiye kıyasla onun yanından görülmeden geçmen, çok daha zor olacaktır."

Babasının, sapanını elinden almadığı gibi idmanlarına devam etmesine izin verdiğini fark eden Cassandra'nın gülümsemesi, bütün yüzüne yayıldı.

"Teşekkürler, Baba," dedi hevesle. "Gün içinde çalışmaya başlarız."

Fakat Duncan, çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı.

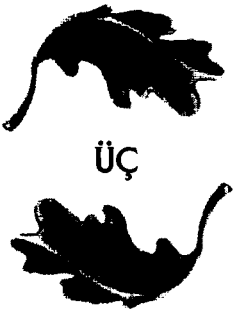
"Bunun için daha sonra bol bol vaktin olacak. Bugün sana bir seyahati –resmi bir seyahati– planlamak için ihtiyacım var. Yanımızda kimlerin geleceğini belirlemeni istiyorum. Ayrıca büyük olasılıkla yeni kıyafetler diktirmen gerekecek. Resmi göreve uygun seyahat giysilerinden ve resmi elbiselerden söz ediyorum, şu üstündeki ceket ve pantolondan değil. Bana yardımcı olmak istediğini söylüyordun ya, işte sana fırsat. Her şeyi sen ayarla."

Yapılması gereken hazırlıkları, ilgilenmesi gereken detayları düşünerek kaşlarını çatan Cassandra, hafifçe başını salladı. Birçok insanın dâhil edildiği resmi bir kraliyet seyahatinin ince ince planlanması gerekirdi. Çok yoğun bir-iki hafta beni bekliyor, diye geçirdi içinden. Fakat babasının dikkatinin sapandan uzaklaşmış olmasına çok memnundu.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu "ve nereye?" Yol boyunca verecekleri molaları düzenleyebilmek üzere seyahatlerinin uzunluğunu bilmesi gerekiyordu.

"Üç hafta içinde," dedi Kral. "Önümüzdeki ayın on dördünde, Redmont Şatosu'nda yapılacak bir düğüne davetliyiz."

"Redmont mu?" diye tekrarladı Cassandra. Bu ismin ilgisini çektiği anlaşılıyordu. "Redmont'ta evlenen de kim?"

ÜÇ

İsim listesini inceleyen Halt, parmaklarını kabarık saçlarının içinden geçirerek "Hay Gorlog'un sakalı!" dedi, çok sevdiği Skandiya küfrünü savurarak. "Burada kaç kişi var böyle?"

Leydi Pauline huzurlu bir ifadeyle Halt'u izliyordu. "İki yüz üç," diye yanıt verdi sakin sakin.

Halt, dehşet içinde başını listeden kaldırdı. "İki yüz üç mü?" diye tekrarladı sayıyı. Pauline başını salladı. Parşömeni masaya bırakırken, Halt'un başı iki yana sallanıyordu.

"Eh, öyleyse davetli sayısını biraz azaltmamız gerekecek," dedi.

Bunun üzerine Pauline'in kaşları hafifçe çatıldı. "Muhtemelen konukların üçünden vazgeçebiliriz," dedi. "İberya elçisi ve o iki budala kızını düğün törenimde görmek istediğimden emin değilim."

Bir tüy kalem alarak listedeki son üç ismi karaladı ve başını kaldırıp gülümsedi.

"İşte. Oldu. Hiç de zor değilmiş, ne dersin?"

Telaşlı bir ifadeyle başını iki yana sallayan Halt, listeyi eli-

ne alarak bir kez daha incelemeye başladı. "Ama... iki yüz davetli? Evlenebilmek için yanımızda gerçekten bu kadar insan olması *gerekiyor mu*?"

"Evlenecek olanlar onlar değil, tatlım. Biziz," dedi Halt'un sözlerini yanlış anlamış gibi yapan Pauline. Halt, kaşlarını çatarak Pauline'e bir göz attı. Normalde, Halt'un kaşlarını çatması, karşısındakini korkuturdu. Ancak Leydi Pauline'in korktuğu falan yoktu. Kadın, yüzünü hafifçe buruşturunca, Halt da oyunu kesmesi gerektiğini fark etti. Listeye geri dönerek işaret parmağıyla bir noktayı işaret etti.

"Yani... sanırım Kral'ı davet etmek gerekir," diye konuşmaya başladı.

"Elbette gerekir. Sen onun en eski danışmanlarından birisin," diye belirtti Pauline.

"Evanlyn de öyle; yani Cassandra. O da dostumuz. İyi ama diğerleri de kim oluyor? Kraliyet kafilesinde en az on beş kişi var sanki!"

"On yedi," dedi Leydi Pauline. "Ne de olsa Kral, maiyeti yanında olmadan seyahat edemez. Cassandra ile öylece atlarına atlayıp buraya gelerek 'Biz düğün için gelmiştik. Nereye oturacağız?' diyemezler ya. Bu işin bir protokolü var."

"Protokol ha!" diye homurdandı Halt alaycı bir ifadeyle. "Saçma sapan şeyler bunlar!"

"Halt," dedi zarif diplomat, "bana evlenme teklif ettiğinde, bu işi birkaç yakın arkadaşımızla birlikte ormandaki bir açıklıkta halledeceğimizi mi düşünmüştün?"

Halt, bir an tereddüt etti. "Şey, hayır... elbette hayır."

Ancak aslında tam da Pauline'in söylediği gibi evlenmeyi

düşünmüştü. Basit bir tören, birkaç arkadaş, yiyecek içecekler ve hop! Pauline ile evlenmiş olacaklardı. Fakat o an, bunu itiraf etmenin pek de akıllıca olmayacağını hissediyordu.

Kır saçlı Orman Muhafızı ile güzeller güzeli Leydi Pauline'in nikâhı, birkaç haftadan beri Redmont Baronluğu'nda en fazla konuşulan konuydu.

Bu uyumsuz görünen ancak saygıdeğer ikilinin karı koca olacakları gerçeği hem insanları şaşkına çevirmiş hem de keyiflendirmişti. Böylece meraklanıp dedikodu yapacakları yeni bir konu doğmuştu. Redmont yemek salonunda haftalardan beri başka bir şey konuşulmuyordu.

Şaşırmamış gibi davrananlar da yok değildi. Redmont Baronu Arald da bunlardan biriydi.

"Biliyordum!" diyordu onu dinleyen herkese. "O ikisinin arasında bir şeyler olduğunu zaten biliyordum! Bu işin böyle sonuçlanacağını yıllar önce tahmin etmiştim. O zamanlar onlar bile bunun farkında değillerdi."

Gerçekten de şatoda ara sıra Halt ile Pauline'in arkadaştan fazlası olduklarına dair belli belirsiz dedikodular yayılırdı. Ancak ahalinin çoğu, bu tür söylentilere inanmayı reddederdi. Ayrıca ne Halt'un ne de Pauline'in çıkıp mesele hakkında tek kelime etmişliği vardı. İş sır tutmaya geldiğinde, Orman Muhafızları ve Dışişleri mensuplarından daha ketumu bulunmazdı.

Ancak bir süre sonra Halt, artık zamanın giderek daha hızlı akıp gittiğini fark etmişti. Çırağı Will, eğitiminin son yılındaydı. Birkaç ay içinde mezun olacak ve Gümüş Meşe Yaprağı –yani tam teşekküllü bir Orman Muhafızı'nın simgesi– terfi

sini alacaktı. Bu da Will'in Redmont'tan ayrılacağı anlamına geliyordu. Çocuk, kendi baronluğuna atanacaktı. Halt, Will yanındayken sürdüğü son derece hareketli ve enerjik yaşamdan insanı korkutan bir boşluğa düşeceğini seziyordu. Bu hissiyatı içinde büyürken, farkında olmadan Leydi Pauline'le daha da yakınlaşmaya başlamıştı.

Pauline de Halt'un giderek artmakta olan arkadaşlık ve sevgi ihtiyacını fark etmişti. Orman Muhafızları, genellikle yalnız yaşama eğilimindeydiler. Hayatları hakkında konuşabilecekleri pek fazla insan yoktu. Bir Haberci olarak Baronluğun ve birlikte hizmet ettikleri Krallığın birçok sırrına vakıf olan Pauline de bu az sayıdaki kişilerden biriydi. Halt, onun yanında gevşeyebiliyordu. Görevleri hakkında konuşup birbirlerine tavsiyeler verebiliyorlardı. Ayrıca, aslına bakılırsa, ikisinin de genç olduğu zamanlarda aralarında bir şeyler yaşanmıştı.

Açık söylemek gerekirse Leydi Pauline, Halt'u yıllardır deliler gibi seviyordu. Sessizliğini koruyarak Halt'un ona evlenme teklif edeceğini bildiği o günü sabırla beklemişti.

Öte yandan, karşısındaki utangaç ve sıkılgan adamın geniş çaplı bir düğün töreni fikri karşısında dehşete kapılacağının da farkındaydı.

"Bu da kim?" dedi listede tanımadığı bir isme rastlayan Halt. "Sandalhurstlü Leydi Georgina mı? Onu neden davet ediyoruz ki? Ben bu kadını tanımıyorum. Neden tanımadığımız kişileri düğüne davet ediyoruz?"

"Ben onu tanıyorum," diye yanıt verdi Pauline. Halt'un çok iyi bildiği o sert ses tonuyla konuşmuştu. "Kendisi teyzem olur. Biraz sivri dillidir ama onu davet etmem gerek."

"Daha önce bana ondan hiç söz etmemiştin," dedi Halt.

"Doğru. Ondan pek hoşlanmıyorum. Dediğim gibi, bir parça sivri dillidir."

"Öyleyse onu neden davet ediyoruz?"

"Çünkü son yirmi yılını benim bekârlığıma sızlanarak geçirdi. 'Zavallı Pauline!' diye çığlıklar atardı. 'Yalnız başına yaşlanacak! İşiyle evli! Hiçbir zaman ona bakacak bir kocası olmayacak!' Aksini kanıtlamak için kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat."

Halt, kaşlarını çattı. Birilerinin sevdiği kadını eleştirmesi kadar canını sıkan çok az şey vardı ve o an hiçbiri aklına gelmiyordu.

"Katılıyorum," dedi. "Hatta düğün yemeğinde onu en sıkıcı tiplerin yanına oturtalım."

"İyi düşündün," dedi Leydi Pauline. Bir başka kâğıdın üstüne not aldı. "Sıkıcılar Masası'nın baş koltuğuna oturtacağım onu."

"Sıkıcılar Masası mı?" dedi Halt. "Bu deyimi daha önce duyduğumu sanmıyorum."

"Her düğünde bir Sıkıcılar Masası olur," diye sabırla açıkladı nişanlısı. "Baş ağrıtan, gösteriş meraklısı, sıkıcı tiplerin hepsini bir masaya toplarsın. Birbirlerini taciz etmekten düğündeki normal insanları rahatsız etmeye fırsat bulamazlar."

"Onun yerine düğüne yalnızca hoşlandığın insanları çağırsan olmuyor mu?" diye sordu Halt. "Georgina Teyze hariç tabii, onu çağırıyor olmanın mantıklı bir nedeni var. Fakat neden diğer sıkıcı tipleri çağırasın ki?"

"Bu bir aile meselesi," dedi Leydi Pauline, ardından aklına gelen ikinci ve üçüncü isimleri de Sıkıcılar Masası'na ekledi. "Aileni düğününe çağırmak zorundasın ve can sıkıcı tipler de her ailede mevcuttur. Düğün organizasyonunun bir parçası işte."

Kendisini oymalı bir koltuğa bırakan Halt, bacağını koltuğun kolunun üzerinden geçirerek hafifçe yan döndü. "Ben düğünlerin neşeli geçtiğini sanırdım," diye mırıldandı.

"Öyle geçerler. Sıkıcılar Masası'nı oluşturursan tabii," diyen Pauline gülümsedi. Halt'a davet edebileceği bir ailesi bulunmadığı için şanslı olduğunu söylemek üzereyken, kendini durdurdu. Halt ailesinin herhangi bir üyesini görmeyeli yirmi yıldan fazla oluyordu. Pauline bu durumun nişanlısının içten içe kederlenmesine neden olduğunu hissetti.

"Sorun şu ki," diye devam etti aile meselelerinden uzaklaşarak, "işin içine Kral girdiği için, tören resmi bir kimlik kazandı. Davet edilmesi gereken kişiler var; soylular, şövalyeler ve leydileri, yerel liderler, köy meclisi üyeleri ve bu tür kişiler. Kraliyet ailesine yanaşma şansını ellerinden alırsak, bizi asla affetmeyeceklerdir."

"Beni affedip affetmemeleri gerçekten umurumda bile değil," dedi Halt. "Birçoğu, yıllardır benimle karşılaşmamak için yolunu değiştiren tipler."

Öne doğru eğilen Leydi Pauline, nazikçe nişanlısının koluna dokundu.

"Halt, bu, bazıları için hayatlarının en önemli gecesi olacak. Ne de olsa, ülkede pek bir hareketlilik yok. Onların tekdüze

hayatlarını bir parçacık renk ve ihtişamdan mahrum bırakmayı gerçekten ister miydin? Ben istemezdim doğrusu."

Pauline'in haklı olduğunu anlayan Halt iç geçirdi. İtiraz konusunu uzattığını da fark etmişti. Pauline belki de büyük, resmi bir düğünden onun kadar nefret etmiyordu. Orman Muhafızı, meselenin arkasında yatan nedenleri kavrayamıyordu, ancak kadının isteklerini yerine getirecekti.

"Hayır. Elbette ki haklısın."

"Pekâlâ," diye devam etti Pauline. Halt'un yelkenleri suya indirdiğini fark etmiş ve bundan dolayı çok memnun olmuştu. "Kendine bir şahit seçtin mi?"

"Tabii ki Will," dedi Halt çabucak.

"Ya Crowley? O senin en eski dostun." Pauline, Halt'tan farklı olarak bu tür resmi görevlendirmelerin riskli meseleler olduğunun farkındaydı.

Halt, kaşlarını çattı. "Doğru... ama Will'in yeri çok başka. Benim için bir oğuldan farksız."

"Elbette. Ancak Crowley'ye de bir görev bulmamız gerekiyor."

"Gelini takdim eden kişi olabilir," diye öneride bulundu Halt. Pauline, kaleminin tüyünü çiğneyerek birkaç saniye düşündü.

"Sanırım Baron Arald o işi kendisinin yapacağını düşünüyor. Hımm. Karışık meseleler bunlar." Birkaç saniye daha düşündükten sonra bir karara vardı. "Crowley beni takdim edebilir. Arald da düğünü yönetir. Hallettik!" Giderek uzayan listesine iki not daha aldı.

Araluen'de nikahlar dini törenle değil, devlet töreni şeklinde gerçekleştiriliyordu. Bu nedenle töreni en üst rütbeli kişinin yönetmesi doğaldı. Yüzünü buruşturmamak için büyük çaba harcayan Halt, boğazını temizledi.

"*Protokol* icabı," dedi sahte bir endişeyle, "töreni Kral'ın yönetmesi gerekmiyor mu?"

Nişanlısının haklı olduğunu fark eden Pauline'in zarif yüz hatları, kaşlarının çatılmasıyla birlikte buruşuverdi. Ona masum masum bakan Halt'un durumdan memnun olduğu anlaşılıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Pauline. Hemen sonra, bunu yeterli bulmayarak Halt'un küfrünü ödünç aldı. "Hay Gorlog'un dişleri!" Parmaklarını sıkıntıyla masanın üstünde tıkırdattı.

"Sakalı diyecektin," dedi Halt kibarca.

"Hem sakalı hem de dişleri olduğunu duymuştum," dedi Pauline. Aklına bir fikir gelmişti. "Tamam. Kral Duncan'ı törenin Hamisi olarak çağırırız. Mesele de çözülmüş olur!"

"Bu Hami denen kişi ne iş yapar?" diye sordu Halt. Pauline omuz silkerek soruyu geçiştirdi.

"Emin değilim. O pozisyonu şu an uydurdum. Ama Duncan bir şey anlamayacaktır. Protokol bilgisi neredeyse seninki kadar zayıftır. Bir tür abartılı Merasim Yöneticiliği olacak işte. Evliliğimize bir tür... kraliyet prestiji katacak. Evet, bu iyi oldu," diye mırıldandı. "Not almalıyım."

Not alırken aynı zamanda Kral'ın Teşrifatçısı'na Hamilik kavramını açıklamayı da aklına yazdı. Fakat Lord Anthony zaten eski bir dostlarıydı.

"Başka kim kaldı? Atladığımız kimse var mı?"

"Horace?" diye önerdi Halt. Pauline derhal başıyla onayladı.

"Onu yer gösterici yapacağız," dedi deliler gibi bir şeyler yazarak.

"Bunu da mı şimdi uydurdun?" diye sordu Halt. Alınan Pauline, başını kaldırdı.

"Elbette ki hayır. Resmi bir görev bu. Bilirsin canım, 'Gelinin arkadaşı mısınız? Damadın arkadaşı mısınız? Sola oturun lütfen. Sağa oturun lütfen.' Bildiğin yer gösterici çocuk işte."

Halt, kaşlarını çattı. "Unuttuğumuz birileri var gibi geliyor bana..."

Pauline, elini alnına vurarak "Gilan!" dedi. "Törende resmi bir görevi olmazsa çok alınacaktır."

Halt, can sıkıntısıyla dişlerini gıcırdattı. Pauline haklıydı. Uzun boylu, neşeli, sadık Gilan, Halt'un bir önceki çırağıydı. Ona da bir görev bulmaları gerekecekti.

"İki şahidim olamaz mı?" diye sordu.

"Hayır... ama fazladan bir sağdıcın olabilir. İyi düşündün! Bu da benim fazladan bir nedime bulmam gerektiği anlamına geliyor. Ben yalnızca Alyss'i düşünmüştüm."

"Şey," dedi Halt, meseleye giderek ısındığı için memnun kalarak, "bu da Cassandra'ya yapacak bir iş vermemiz anlamına geliyor."

Nişanlısının bir an için kaşlarını çattığını fark edince şaşırdı. Zeki bir kadın olan Pauline, yardımcısı Alyss'in, Will ile oturacakları düğün masasında Prenses Cassandra'yı görmek istemeyeceğini düşünüyordu. Cassandra'nın o akşam uzakta tutulması, Kraliyet Hamisi'nin masasında oturtulması daha iyi olacaktı.

"Olmaaaz," dedi sonunda. "Onu nedime yapamayız. Kraliyet prensesi olarak orada gelinden daha çok dikkat çekecektir."

"Eh, öyle bir şey olmasını istemeyiz tabii!" dedi Halt.

"Eğer Chubb izin verirse, ikinci nedime genç Jenny olabilir. Ne de olsa, Alyss ve Will ile birlikte büyüdüler."

Leydi Pauline, boş bir kâğıt bularak bir not daha aldı. Listesi giderek kabarıyordu. Planlanacak o kadar çok şey vardı ki. Birden aklına bir fikir geldi. Başını kaldırmadan sordu:

"Saçını kestireceksin, öyle değil mi?"

Halt, elini bir kez daha saçlarının arasından geçirdi. Biraz uzamaya başlamış, diye düşündü.

"Uçlarından biraz kestiririm," dedi. Eli farkında olmadan saks bıçağının kabzasına gitmişti.

Pauline, bu kez başını notlarından kaldırdı ve "Saçını kestireceksin," dedi. Halt, birden yıllardır keyfini sürdüğü bazı özgürlüklerin elinden kayıp gidiyor olabileceğini fark etti.

"Saçımı kestireceğim," dedi uysalca.

DÖRT

"Yelkeni indirin," dedi Skandiya Yüce Kontu Erak. Baskın gemisi *Kurt Rüzgârı*'nın kaptanlığını yapıyordu.

Svengal ile küçük bir yelkenci grubu, ana yelken direğinin yanında hazır bekliyorlardı. Erak'ın emri üzerine, devasa seren* direğini uygun konumda tutan ince halatları çözerek güverteye indirmeye başladılar. Denizden kıyıya doğru esen rüzgârı toplamaktan vazgeçip devrilen kare şeklindeki büyük yelken, ön tarafta bekleyen üç tayfa tarafından hızla toplanıp katlandı ve yelken dolabına yerleştirildi.

Direkten ayrılan seren, karşılıklı dizilmiş kürekçi sıralarının arasından yükselen döşemedeki ön ve arka yük bölmelerine doğru sessizce savruldu. Normal şartlar altında, Skandiyalılar bu tür bir operasyon sırasında gürültü çıkarmamak için uğraşmazlardı. Fakat o an, normal şartlar geçerli değildi. Bu bir baskındı.

Yolun kalan kısmını kürekçileriyle kat edecek olan Erak, dümeni iskele yönüne kırıp, gemiyi aralarında otuz metre bile

* Yelkenli gemilerde üzerine dört köşe yelken açmak ve işaret kaldırmak için direğe yatay olarak bağlanan gönder. (Ed. N.)

bulunmayan, alçak Arrida kıyılarına paralel bir rotada yürütmeye başladı.

"Kürekler dışarı," dedi aynı alçak sesle. Ardından da ekledi. "Ve Torrak aşkına, biraz sessiz olun."

Skandiya inancının en iyi yanlarından biri de verdiğim emri vurgulayabilen çok sayıda tanrı, yarı tanrı ve önemsiz iblis barındırması, diye geçirdi aklından. İri yarı tayfalardan oluşan kürekçiler, küreklerini neredeyse abartılı denebilecek bir özenle kaldırıp geminin her iki yanında sıra halinde uzanan kürek yerlerine taktılar. Yalnızca birkaç minik tıkırtı çıkmasına rağmen Erak, dişlerini öfkeyle sıktı. Arridi sahil şeridinin genellikle tenha olan bir noktasına yaklaşıyorlardı. Ancak bir Skandiya gemisinin alacakaranlıkta sessizce El Şebah kentine yaklaştığını haber verebilecek bir çoban ya da atlının onları duyması, işten bile değildi.

Erak, kıyıya bu kadar yaklaşmanın riskli olduğunu biliyordu. Fakat bir seçim yapmak zorundaydı ve bunun riski daha azdı. Yılın bu vakti kıyıya doğru esmekte olan kuzey rüzgârıyla sürüklenerek gece boyunca güneydoğuya doğru yol almışlardı. Rüzgârı arkasına alan Erak, kıyıdan bir ısırık koparılmış gibi duran kocaman koy boyunca kıyıya yakın bir rota izlemişti. Koyun doğu ucundaki burnun tepesinde El Şebah kenti yükseliyordu. Gemisini koyun içine, kentin aksi yönüne doğru ilerleten Erak, arkalarında kalan karanlık kara parçasının onları koruyacağının farkındaydı. Ayrıca, yaklaşık kırk dakika sonra güneş yükselmeye başladıkça, doğusunda kalan burun ve şehir aydınlanırken, gemisi hâlâ karanlıkta kalacaktı.

Kıyıdan görülme riskini almamak için gemisinin burnu-

mı açık denizden El Şebah'a çevirebilirdi de. Fakat o zaman da kentten görülme tehlikesini göze alması gerekecekti. *Kurt Rüzgârı*, karanlıkta bile gri denizin üzerinde karanlık bir leke şeklinde seçilebilecekti. Şehre yaklaştıkça, fark edilme riskleri de artacaktı.

Hayır, yelkeni indirip arkalarında kalan kara parçası tarafından gizlenmeleri ve kıyıdan şehre süzülmeleri daha güvenliydi.

Erak, dikkatini dağıtan bu düşünceleri aklından çıkardı. Bir anda hayallere daldığına göre yetenekleri paslanmış olmalıydı.

"Kürek çekmeye hazır olun," diye fısıldadı. Emri, kürekçi sıraları boyunca iletildi. Çift sıra halinde oturmakta olan kürekçilerin gözleri, kaptanlarına çevriliydi. Kaldırdığı elini indirmesiyle birlikte kürekler suya daldı ve *Kurt Rüzgârı*, hedefine doğru hareket etmeye başladı. Dar gövdeli gemisi suyun içinde ilerlemeye başlayınca Erak, dümen yekesinin* elinin altında hayat bulduğunu hissetti. Minik dalgalar geminin meşe gövdesine çarparak çağıldıyor, pruvanın kara sularını yarıp geride fosforlu beyaz köpükler bıraktığı noktalardan hafif fışırtılar geliyordu.

Yeniden baskına çıkıyor olmak ne güzel, diye aklından geçirdi Erak memnuniyetle.

Yüce Kontluk hayatının cazip unsurları olduğunu kabul ediyordu. Akıncı filoları tarafından Hallasholm'e getirilen tüm ganimetlerden yüzde yirmilik pay almak, oldukça keyifliydi. Ancak Erak hayata korsan olmak için gelmişti, vergi toplamak ya da yönetici olmak için değil. Hallasholm'deki Yüce

* Dümeni kullanmak için dümenin baş tarafına takılan kol. (Ed. N.)

Salon'da müdürü Borsa ile makbuzlar ve hesaplar arasında oturarak geçirdiği birkaç yıl boyunca sıkıntıdan patlamış, zihnini dağıtacak bir şeyler aramaya başlamıştı. Selefi Ragnak, kaptanlardan ve karadaki çiftçilerden alınan vergileri hiç de gizlemediği bir açgözlülükle izlerken, Erak dolmakta olan kasalarından ötürü rahatsızdı sanki. Bir kurt gemisi kaptanı olarak kendisini, Yüce Kont ve vergi kanunlarını uygulayan dikkatli müdüründen çok, vergi ödememenin bir yolunu arayan kaptanlara daha yakın hissediyordu.

Bir süre sonra parşömenler, hesaplar, iadeler, hasat rakamları ve kaptanları tarafından ele geçirilen mal ve hazinelere dair detaylı dökümleri Borsa'nın kucağına bırakmış ve yeniden sefere çıkacağını bildirmişti.

"Yalnızca son bir baskın," demişti ona içerleyen müdürüne. "Şu masanın arkasında biraz daha otururum delireceğim. Yeniden denize açılmam gerek."

Borsa, durumu gönülsüzce de olsa kabullenmişti. Asla bir savaşçı olmamıştı. O bir yöneticiydi ve işinde de çok başarılıydı. Yüce Kont makamına seçilen iri yarı, kabadayı gemi kaptanlarının onun gibi hesapları incelemekten ve açıklanmamış gelirleri ortaya çıkarmaktan neden hoşlanmadıklarını hiçbir zaman kavrayamamıştı. Fakat bir şekilde bu işlerden hoşlanmadıklarını biliyordu. Ragnak bile yönetiminin ilk günlerinde ara sıra baskına çıkmaya devam etmişti. Tembelleşip açgözlülüğe kapılması ve Hallasholm'de oturup hazinesini her gün yeniden saymaya başlaması için aradan epeyce zaman geçmesi gerekmişti.

Böylece Erak, hemen *Kurt Rüzgârı*'nın kaptanlığını emanet

ettiği eski yardımcısı Svengal'e haber salmış ve bir tek baskın için komutayı yeniden ele alacağını bildirmişti.

Denizcilerden bazıları, kaptan yardımcılığına kaydırılmaktan hoşlanmazdı. Ancak Svengal, Erak'ın yeniden başlarına geçmesine çok sevinmişti. İkisi çok iyi arkadaştı ve Svengal, Erak'ın ondan çok daha iyi bir denizci olduğunun farkındaydı.

Ve işte şimdi, Arrida kıyılarının açığından El Şabah adlı küçük ticaret şehrine yaklaşıyorlardı.

El Şebah, Sakin Deniz'e gelen gemilere erzak, donanım, kereste, halat ve ip sağlayan kentlerden biriydi. Küçük bir kumsalın üstünde yükselen burna inşa edilmişti ve kuzey kısmında merdivenler aracılığıyla ulaşılan, insan yapımı bir liman bulunuyordu. Yılın bu vakti güneybatıdaki Sonsuz Okyanus'ta bulunan adalardan mal taşıyan çok sayıda ticaret gemisi, Sakin Deniz'e gelmeye başlamıştı artık.

Sakin Deniz'e gelen gemiler El Şebah'ta ya da kasabalarından birinde kıyıya yanaşıyor ve su, yiyecek ve yakacak temin edip gövdelerinin fırtınalarda zarar gören kısımlarını tamir ettiriyordu.

Tüm bu gemiler, aldıkları hizmetlerin karşılığı olarak arkalarında büyük miktarda altın sikke ve altın külçesi bırakıyorlardı. Kentten gönderilen gizli bir mesaja karşılık olarak iç kesimlerdeki başkent Fafas'tan arada sırada gönderilen silahlı bir kervan, kasabalardan topladığı hazineleri *Emrikir*'in kasalarına götürüyordu.

Erak, yılın ilk kervanının gelmesine daha iki hafta olduğunu biliyordu. Kervanların hareket planı son derece gizliydi. Olası

yağmacılar hazinenin yola çıkıp çıkmadığını bilmezse, saldırı tehlikesi de azalıyordu. Aklı başında hiçbir korsan, kalkıp da şehrin kasa dairesinde bir hazine bulunma *olasılığı* var diye hayatını riske atmazdı. Gizlilik ve belirsizlik, El Şebah'ın en sağlam savunmasıydı. Diğer seçenekleri tüm yıl boyunca beslemeleri gereken büyük ve pahalı bir garnizon olunca, bu, çok daha kolaylarına geliyordu.

Ancak sırlar da gizli kalmayabiliyordu. Erak bundan bir hafta önce, kervanın hareket planının bir kopyasını elde edebilmek için muhbirin birine kıyıdan seksen kilometre uzakta tam kırk gümüş ödemişti. Plana bakılırsa, diğer şehirlerin hazineleri çoktan boşaltılmış olmasına rağmen, El Şebah'ın kasaları ağzına kadar doluydu ve önlerindeki birkaç gün boyunca da öyle kalacaktı.

Şehirde kırk kişilik kalıcı bir garnizon bulunuyordu. Garnizon, yirmi yıl ya da daha fazla süredir gerçek bir dövüşe katılmamış, rahatı yerinde, uykulu ve şişman kırk Arridi köylüsünden ibaretti. Cehennemden kaçmış tazılar gibi çığlıklar atarak kumsala akın eden, gözünü kan ve altın hırsı bürümüş otuz Skandiyalı karşısında pek de direnç gösteremeyeceklerdi.

Önündeki karanlığa bir göz atan Erak, burnun dibindeki minik kumsalı işaret eden aydınlık kara parçasını görebiliyordu. Şehrin beyaz binaları da tepelerde görülmeye başlamıştı. Şehirde hiç ışık yanmadığını fark etti. Devriye gezen nöbetçilerin yolunu aydınlatacak bir fener, hatta bir meşale ışığı bile görülmüyordu. Kayıtsız bir ifade takındı. Fena fikir değil, diye geçirdi içinden. Yanmakta olan bir meşale, nöbetçinin kendisini güvende hissetmesini sağlayacaktı sağlamasına, ancak aynı zamanda askerin gece görüşünü engelleyecek ve meşale

tarafından aydınlatılan birkaç metrelik alan dışında hiçbir şey görememesine neden olacaktı.

Şehre yelkenini indirip iç kısımdan yaklaşmayı akıl ettiği için, kendi kendisini bir kez daha kutladı.

Kumsala çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu artık. Öyle ahım şahım bir dalga yoktu. Dümeni kolayca çevirdi ve gemiyi kumsala kırk beş derecelik bir açı yapacak şekilde döndürdü. Boşta kalan elini avucunu açarak kaldırmasıyla birlikte, on altı kürek aynı anda suyun içinden çıktı. Küreklerini kaldırdıktan sonra dikkatle indirip oturdukları sıraların yanlarına koyan kürekçilerin bazılarından, harcadıkları çaba sonucu hırıltılar yükselmişti. Bir iki kürek, geminin gövdesine gürültüyle çarptı. Erak, 'suçlu' kürekçilere ters ters baktı. Onların ifadesini daha sonra alacaktı; yüksek sesle konuşabileceği zaman.

O sırada ön taraftan bir gıcırtı duyuldu. Erak, gövdesi kuma oturmakta olan teknenin ayaklarının altında sarsıldığını fark etti. Dört Skandiya savaşçısı, sığ suya atlayıp gemiyi güvenli bir yere çekmek için pruvada bekliyordu.

"Halatçılar, yavaş olun!" diye fısıldadı Erak.

Diz hizasındaki suya normal şartlar altında gürültüyle atlayacak olan tayfalar, son anda ikazları hatırlayarak dikkatle kendilerini suya bıraktılar. Çifte pruva halatını da yanlarına alarak, kumlarda pat pat! diye sesler çıkara çıkara kumsala koştular ve gemiyi kuru zemine doğru iyice çektiler.

Halatları kumun içine kancalarla bağladıktan sonra ellerini savaş baltalarına götürdüler ve herhangi bir saldırıya karşı tetikte bekleyerek, karaya doğru döndüler.

Erak, hemen yukarılarında yükselen şehre bir göz attı. Hâlâ

ne bir alarm verilmiş ne de muhafız ve devriyelere dair bir işaret görülmüştü. Alacakaranlıkta neredeyse birer hayaleti andıran beyaz badanalı evler, kurt gemisinin tepesinde sessiz sedasız belirmeye başlamıştı.

Pruvadan aşağı gitgide daha fazla sayıda savaşçı atlıyor, gemide kalanlar ise kürek sıralarının yanından abartılı bir dikkatle kaldırdıkları kalkanları ve savaş baltalarını kıyıya yığmaları için sudakilere uzatıyorlardı. Geminin dış hatları boyunca toplu halde tutulmakta olan kalkanların üstleri, daha az dikkat çekmeleri için koyu renkli örtülerle kaplanmıştı. Örtüleri kaldırıp kendi silahlarını bulan savaşçılar, kaptanlarını beklemeye başlamışlardı.

Kalkanıyla baltasını sığ suyun içindeki adamlardan birine veren Erak da kendisini güverteden aşağı bıraktı. Bir kol boyu kadar zıpladı ve birkaç santimlik bir düşüşün ardından, ayakları ıslak kuma değdi. Kalkanıyla baltasını tayfasından alarak otuz kişilik saldırı kolunun sırayla dizildiği noktaya doğru hareketlendi. Karaya çıkan ilk dört halatçı, gemide kalacaktı.

Damarlarında minik bir adrenalin patlaması yaşayan Erak, elinde olmadan sırıtıyordu. Geri dönmek güzel, diye düşündü.

"Unutmayın," dedi akıncı grubuna, "mümkün olduğunca az gürültü çıkaracağız. Nereye bastığınıza dikkat edin. Yanlış bir adım atıp tepeden aşağı yuvarlanmanızı istemiyorum. Fark edilmeden, şehre olabildiğince yaklaşmak niyetindeyim. Görüldüğü kadarıyla, şansımız da yaver giderse, alarm verilmeden şehre girmiş olacağız."

Konuşmayı kesip önünde sıralanan sakallı ve sert çehrelere

bir göz attı. Birkaç adam, yanıt olarak başlarını sallamışlardı. Sözlerine devam etti.

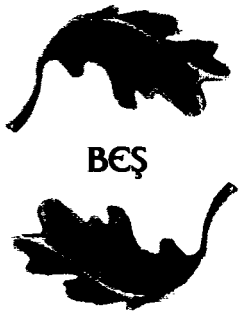
"Öte yandan, fark edilmemiz halinde, her şey değişir. Ölüleri bile mezarlarından kaldıracak çığlıklar atın ve saldırın. Karşılarında onları buradan söküp atmaya niyetli bir ordu bulunduğunu sansınlar."

Uyuklayan bir garnizonun, bağıra çağıra ortalığı birbirine katan saldırganlar karşısında korkudan donakalma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu. Zaman zaman garnizon askerlerinin mevkilerini terk edip dehşet içinde kaçıştıklarına bile rastlamıştı.

Etrafına bakındı. Tepenin dibinden başlayan kaba patika, kıvrılarak uyumakta olan, sessiz şehre doğru çıkıyordu. Baltasının ucuyla patikayı işaret etti.

"Yukarıya bu yoldan çıkacağız," dedi. Kalkanını sol omzuna atarak geleneksel Skandiya savaş emrini tekrarladı.

"Beni takip edin çocuklar."

BEŞ

Önlerinde engebeli, dik bir yokuş uzanıyordu. Ancak iri vücutlarına rağmen Skandiyalıların hepsi zindeydi ve önderlerini çevik adımlarla takip ettiler. Arada sırada homurdanmalar duyuluyor ve ayaklarının altından kayan taşlar, tepeden aşağı yuvarlanıyordu.

Ancak El Şebah'a uzanan patikayı tırmanan otuz akıncı, yine de çok az gürültü çıkarıyordu.

Her konuda bir orta yol bulmak gerek, diye aklından geçirdi Erak. Daha az risk alıp şehre koyun içinden yaklaşmayı seçmesi gibi, şimdi de süratle ilerlemekle gizlice hareket etmek arasında bir karar vermesi gerekiyordu. Hedeflerine ulaşmaları ne kadar uzun sürerse, fark edilme olasılıkları da o kadar artıyordu. Ki bu girecekleri çatışmayı çok daha zorlaştıracaktı. Öte yandan, son sürat koştururlarsa, çıkaracakları gürültü kolaylıkla duyulacaktı.

Dolayısıyla en iyisi orta yolu bulup, sabit bir hızla ilerlemekten geçiyordu.

Fok derisinden çizmeleri, kumun ve alttaki taş zeminin üs-

minde hafif sesler çıkarıyordu. Beklediğinden fazla gürültü çıkıyordu aslında, ancak tepenin üstünde birileri olsa bile sesleri muhtemelen duyamayacaklardı.

Erak'ın hemen arkasındaki adamlardan biri bir an için dengesini yitirince, uçurumun kıyısında kollarını iki yana savurarak çaresizce sendelemeye başladı. Neyse ki baltası kemerindeki taşıma halkasına bağlıydı, yoksa kollarını sallarken birkaç arkadaşının başını koparması işten bile değildi.

İstemeden bir çığlık koparan savaşçının zemine sürtünen ayakları, bir sürü taş ve çakılın tepeden aşağı uçmasına neden oldu. Tam düşmek üzereydi ki demir bir pençe, onu koyun postu yeleğinden yakaladı ve Skandiyalı kendisini bir anda Yüce Kont'un yanında buluverdi.

"Gökyüzündeki Tanrılar! Sağ ol, şef..." diye konuşmaya başladı. Ancak ağzına kapanan devasa bir el, sesini kesti. Yüzünü savaşçınınkine yaklaştıran Erak, adamı hiç de nazik olmayan bir şekilde sarstı.

"Kes sesini Axel!" diye fısıldadı öfkeyle. "Boynunu kırmak istiyorsan bunu sessizce hallet, yoksa senin için ben kıracağım."

Kürekçilerden biri olan Axel, çam yarması gibi bir adamdı. Kurt gemisi kürekçilerinin pek zeki oldukları söylenemezdi. Axel, neredeyse Erak'a boynunu ikinci kez kırma tehdidinin anlamsız olduğunu söz edecekti. Kulağa mantıksız geliyordu.

Bir an tereddüt etti. Yüce Kont öfkelenince, mantık falan dinlemezdi. Fakat anlaşmazlıkları sona erdirmek için yumruklarını kullanmaya bayılırdı ve her ne kadar iriyarı bir savaşçı da olsa, Axel'in Erak'ın karşısına çıkmaya hiç ama hiç niyeti yoktu.

"Affedersin, şef. Ben yalnızca..." diye mırıldandı ve Erak adamı bir kez daha sarstı.

"Kes sesini!" diye tısladı. Hemen sonra, yakasını gevşettiği kürekçinin çıkardığı gürültüyle attığı çığlığı duyan biri var mı diye endişeyle tepeye doğru baktı.

Tüm akıncı grubu, birkaç dakika sessizce bekledi. Tepelerinden uyarı çığlıkları duyulmayınca, savaşçı hatlarında genel bir rahatlama yaşandı.

Yukarıyı işaret eden Erak, hızlı ve sabit adımlarla dik patikayı yeniden tırmanmaya başladı. Tepeye birkaç metre kala, adamlarını durdurdu. Svengal'e kendisine katılmasını işaret etti ve zirveyle arasındaki mesafeyi çömelmiş halde geçerek, ihtiyatla karşı tarafa bir göz attı. Bir metre kadar arkasındaki Svengal ile yan yana diz çökerek durumu değerlendirmeye başladı.

Çıplak bir açıklığın ötesindeki El Şebah'la aralarında yaklaşık kırk metrelik bir mesafe bulunuyordu. Şehrin etrafı, yüksekliği iki metreyi bile bulmayan, alçıdan yapılmış alçak bir duvarla çevriliydi. Devriye gezen nöbetçiler varsa bile Skandiyalılar açısından gerçek bir engel oluşturamayacaklardı. Bu tür duvarları kolayca aşabilirlerdi. Aralarından birkaçı, duvarın dibine geçip eski bir kürek kabzasını aralarında, bel hizasında tutacaktı. Diğerleri ise sırayla koşup hızlandıktan sonra kabzaya basacak ve küreği tutmakta olan savaşçılar tarafından yukarı fırlatılarak duvarı aşacaklardı. Zamanlamayı tutturmak için çok çalışmak gerekiyordu, ancak Skandiyalılar çocukluktan itibaren bu yöntem üzerinde idman yapmaya başlıyor ve yeteneklerini geliştiriyorlardı.

Bugün o yönteme bile ihtiyaçları olmayacaktı.

Duvarın üstünde nöbetçi yoktu. Ancak dört metre kadar sağlarında kemerli bir kapı bulunuyordu. Kapı açıktı ve giriş korunmuyordu.

"Biraz fazla kolay," diye sırıttı Svengal.

Erak'ın kaşları çatıldı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi. "Muhafızlar nerede? Hani gözcüler?"

Svengal, omuz silkti. Ortalıkta nöbetçi falan olmamasına rağmen her ikisi de alçak sesle, neredeyse fısıltıyla konuşuyordu.

"Onları arka kapıları açıkken yakaladık, şef," dedi. "Nöbetçiler, eğer varlarsa tabii, büyük olasılıkla şehrin ön kısmında, okyanusa bakan kısmı koruyorlardır. Saldırının o yönden gelmesini bekliyor olmalılar."

Erak kuşkuyla çenesini kaşıyarak "Olabilir," dedi. "Sen burada bekle. Ben gidip yakından bir bakayım."

Yarı yarıya emekleyerek duvarla aralarındaki açıklık boyunca ilerlemeye başladı. Tetikte bekliyordu. Bir çığlık. Ya da alarm veren bir çan sesi. Ama El Şebah sessizliğini koruyordu. Duvara sırtını verip hafif adımlarla açık kapıya doğru yürüdü. Seri bir hareketle kocaman savaş baltasını kemerindeki ilmekten kurtardı ve sağ eline alıp kaldırdı. İriyarı birinden beklenmeyecek bir çeviklikle açık kapıdan geçti. Ardından baltasıyla kalkanını elinde hazır tutarak hızla sağa, sonra da sola bir göz attı.

İçeride yaprak bile kıpırdamıyordu.

Bulunduğu noktadan dar bir sokak boyunca düz çatılı beyaz evler uzanıyordu. Badanalı duvarların içindeki kara pencere-

ler tek tük seçiliyordu. Kapılar sıkıca kapatılmıştı. Kımıldayan hiçbir şey yoktu. El Şebah terk edilmiş gibiydi.

Erak bir an tereddüt etti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Burada bir nöbetçi olması gerekiyordu; hiç değilse duvarda gezinen bir devriye... Hemen sonra, buna aldırmamaya karar verdi. Belki de Svengal haklıydı ve Arridi muhafızları, şehrin deniz gören tarafında yoğunlaşmışlardı. Gözcüler büyük olasılıkla gözlerini kısmış, kıyıya yaklaşacak ilk gemiyi bekliyorlardı. Belki de gevşek davranıyorlardı. Bir Skandiya gemisinin kıyılarına son baskın yapışından bu yana yirmi yılı aşkın süre geçmişti. Hazine kervanlarının zamanlamasını gizleyen esrar perdesi, kıyı kasabalarını güvene almıştı. Erak'ı bu baskını planlamaya iten şey de o çizelgeye ulaşma şansını bulmuş olmasıydı zaten.

Erak, başını iki yana salladı. Belki de fazla ürkek davranıyordu. Belki de Hallasholm'de alıştığı rahat hayat, onu çekingen bir genç kıza benzetmişti. Birden kararını verdi ve kapıya yaklaşarak Svengal ile diğerlerine ona katılmalarını işaret etti.

Fok derisinden çizmelerin kumlu zeminde çıkardığı yumuşak seslere karşın, etrafta çıt çıkmıyordu. Svengal, önderine sorgularcasına bir göz attı.

"Şimdi nereye gidiyoruz, şef?"

Erak, baltasıyla işaret etti. "Şehir merkezine. Şu sokağı takip edeceğiz. Bizi o yöne doğru götüreceğini sanıyorum. Baltalarınız elinizin altında olsun ve gözünüzü dört açın."

Böylece Erak, bir kez daha ekibin başını çekti. Bakışları sessiz binalara çevrili akıncı grubu, çift sıra halinde arkasından geliyordu. Hattın sonunda yer alan iki savaşçı, ara sıra ken-

ılı etraflarında birer daire çizerek arkalarından düşman asker gelip gelmediğini kontrol ediyor ve yolun her iki yanında sıralanan evlerin düz çatılarını gözlüyorlardı. Fakat ortalıkta kimsecikler yoktu.

Şehir merkezine doğru kıvrılarak ilerleyen sokak, bir süre sonra gelenleri geniş bir yapının karşıladığı bir meydana açılıyordu. Burası şehir yöneticisinin resmi konutu olmalı, diye düşündü Erak. Zihnini zorlayarak binanın adını hatırladı–*kadif.* Diğer şehirlerdeki belediye saraylarının ya da vergi konutlarının Arridi'deki karşılığıydı bu.

Küçük meydana yarım düzine dar sokak açılıyordu. Meydanın diğer üç tarafını oluşturan yapılar –muhtemelen mağaza, lokanta ve hanlar– güneşten korunmak amacıyla hoş birer gölgelik sağlayan geniş ve sütunlu sundurmalarla süslüydü. Aklından bu düşünceler geçen Erak, yüzünü doğuya çevirerek pembe çizgilerle kaplanmaya başlayan gökyüzüne bir göz attı. *Kadifin* meydana bakan ön yüzü de sütunlarla süslenmişti. Görünürdeki tek iki katlı yapı oydu. Ancak tıpkı diğerleri gibi, binaya hükmedici bir hava katmak amacıyla tasarlanmış- süslü bir gölgelikle gizlenen düz bir çatıya sahipti.

Meydanın merkezinde minik bir çeşme yükseliyordu. İçi, ağzına kadar doluydu, ancak suyun ortadaki musluktan fışkırarak akmasını sağlayan düzenek, kapatılmış gibi duruyordu.

Erak, peşindeki adamlarıyla birlikte meydana girdi. Akıncı grubu dar sokaktan çıkar çıkmaz uç noktasını Yüce Kont, Svengal ve Axel'in oluşturduğu sıkışık bir düzen oluşturmuştu. Meydanı aşıp iki katlı yapıya doğru yürürken, savaşçıların bazıları deneme amacıyla baltalarını savuruyordu. Kasabadan

hâlâ tek bir ses bile çıkmamıştı. Giderek aydınlanan hava, savaşçıların arkalarına uzun ve gerçekdışı gölgelerin düşmesine neden oluyordu. Erak, *kadifin* iki büyük kapısının önündeki mermer merdivenlere adımını attı ve kapıları birkaç saniye boyunca inceledi. Sağlamlar, diye geçirdi içinden. Pirinç kaplamalı ahşap ve güçlü bir kilit. Fakat Skandiyalılarm 'anahtarları' daima yanlarındaydı. Güçlü kuvvetli iki kürekçiye öne çıkmalarını işaret etti.

"Balta işi çıktı," dedi kapıyı işaret ederek.

Kaptanlarına bakıp sırıtan tayfalardan biri, baltasını yere bıraktı ve ellerine tükürdükten sonra silahını iki eliyle birden kavradı. Erak, adamın kilide sağlam bir darbe vurmasına izin vermek üzere geri çekildi.

"Olduğunuz yerde kalın!"

Meydanın öteki tarafından gelen ses, Skandiyalıların şaşkınlıkla başlarını o yöne çevirmesine neden olmuştu. Açıklığa bağlanan yan sokaklardan birinde bir kişi belirmişti. Bazı akıncılar, telaşla sövdüler. Gözlerini kısan Erak, midesinin kasıldığını hissetti. Bu kadar kolay olmamalıydı zaten, diye geçirdi aklından.

Uzun boylu, zayıf adam, Arridi savaşçılarına özgü süslü kıyafetler giyiyordu. Beyaz ince bir gömleği ve pantolonunun üstünde metal levhalarla kaplı, deri bir vücut zırhı vardı. Belinde uzun, kıvrımlı bir kılıç asılıydı ve koluna yuvarlak, metal –muhtemelen pirinç– bir kalkan takmıştı. Erak kalkanın ortasındaki keskin ve sivri çıkıntıyı fark etti. Hem saldırıya hem de savunmaya yönelik bir silahtı bu. Tüm yüzünü koruyan tepesi sivri, basit miğferi, adamın başına sarılı küçük ve ince kumaş

parçasının üstüne oturtulmuştu. Gün içinde sıcaktan kızışan metalin cilde değmesini engellemek için tasarlanmış olmalı, diye geçirdi içinden Erak.

Yeni cilalanmış miğferin kenarlarından aşağı inen parlak, gümüş zincirden bir örtü, adamın boynunu ve ensesini koruyordu. Bu ve zırhının üstünü kaplayan parlak metal, savaşçının üst düzey bir subay olduğunun göstergesiydi.

Bu sırada, aynı kalitede olmasa da adamla benzer teçhizata sahip bir savaşçı grubu, yan sokakların birinden iki sıra halinde hızla çıkarak önderlerinin iki yanı boyunca sıralanmaya başlamıştı. Erak'ın tahminine göre en az kırk kişilerdi. Arridi savaşçıları ortaya çıkınca, kendi adamları arasında da hareketlenmeler başlamıştı.

"Rahat durun," diye gürledi. Sonra Svengal'e dönerek bıyık altından "Sayıları bizden çok," diye ekledi.

"Arada fazla bir fark yok," diye yanıt veren Svengal de düşman güçlerini saymıştı. "Bana kalırsa bizim çocuklar bu hanım evlatlarını kolayca alt ederler."

Ancak Erak'ın aksine, alçak sesle konuşma zahmetine girmemiş ve sözleri meydanı aşarak Arridi subayının kulağına kadar ulaşmıştı. Svengal'in yorumu üstüne adamın ince, sakallı yüzü bir tebessümle kaplandı. Arridi subayı, dudaklarına götürdüğü gümüş düdüğü bir kez çaldı.

Ortalık bir anda kalın kütüklerin taşlara değmesinden çıkan gıcırtılarla doldu ve meydana açılan o yarım düzine sokak, duvarların içlerinde beliren kalın kütük engeller tarafından kapanıverdi.

"Onları fark etmemiştim," dedi Erak usulca. Meydana gi-

rerken kütüklerden birinin yanından geçmiş olmaları gerekiyordu, ama Erak'ın zihni o sırada durumun önemini kavrayamayacak kadar meşguldü.

"Tuzağa düşmüş gibi duruyorsunuz," dedi Arridi subayı.

Duruşunu dikleştiren Erak, kalkanını savunma amacıyla yukarı kaldırdı. Adamları da onu taklit ettiler. "Siz de öyle," diye yanıt verdi adama.

Arridi subayı yeniden gülümsedi. Bembeyaz dişleri sakallı, koyu renkli yüzünde inci gibi parlıyordu.

"Demek öyle," dedi. "Acaba yanınızda kaç tane okçu var?"

Küçük gümüş düdüğünü dudaklarına götürerek kulakları tırmalayan uzun bir melodi çaldı. Birden yukarılardan hışırtılar gelmeye başladı ve meydanın kalan üç tarafını kaplayan binaların çatıları okçularla doluverdi. Şüphesiz ki *Kadifin* çatısı da okçularla doluydu. Erak karşılarında yüz kadar okçu bulunduğunu ve kısa, eğimli yayların kirişlerine yerleştirilen okların hedefinde Skandiyalıların olduğunu görebiliyordu.

Acımasız bakışlarını okçu hattının üzerinde gezdirdi. Ok ve yay, menzili kısa silahlardı. Savaş alanında olsalar, onlara aldırmayabilirdi. Fakat burada, bu dar ve kapalı meydanda etkileri ölümcül olacaktı.

"Sakın kımıldamayın," dedi usulca. Atılacak yanlış bir adım, üstlerine onlarca ok yağmasına neden olabilirdi.

Hâlâ yanında durmakta olan Axel, öfkeyle hırladı. Savaşçı ruhu su yüzüne çıkmıştı ve üstüne çevrili okların yarattığı tehditten hiç hoşlanmıyordu. İçgüdüleri, ona saldırıya geçip birilerine zarar vermesini söylüyordu.

"Hepimizi vuramazlar, şef," dedi. "En azından şu tatlı çocuğu gebertiriz."

Bu sözleri duyarak gülümseyen uzun boylu Arridinin eli, belindeki kıvrımlı kılıcın kabzasına gitti. Erak, savaşçıyı gözünden tanırdı ve adamın tüm bu cicili bicili kılığına rağmen tehlikeli bir savaşçı olduğuna dair bir his vardı içinde.

"Kes sesini, Axel," dedi tekrar. Arridi subayı öne doğru bir adım attı ve çatılara doğru bakarak bir el işareti yaptı. Okçular nişan almayı bıraksalar da Erak, onların her an oklarını fırlatmaya hazır beklediklerini fark etti.

"Dövüşmemize gerek yok," dedi subay. Kalın ve cana yakın bir sesi vardı. Tehditkâr olmayan, mantıklı bir sesle konuşuyordu. "Yalnızca bir tek kişiyle ilgileniyoruz. Onu bize verirseniz diğerleri gidebilir."

"Kimmiş bu ilgilendiğiniz kişi?" diye sordu Erak, ama içinden bir ses, yanıtı zaten bildiğini söylüyordu.

"Erak. Yüce Kont dedikleri şu adam," diye yanıt verdi Arridi subayı.

İçgüdüsel olarak öne fırlayan Axel, tehditkâr bir tavırla baltasını kaldırdı ve "Onu ancak cesedimizi çiğneyerek alabilirsiniz!" diye bağırdı. Derin bir iç geçiren Erak, başını öfkeyle iki yana salladı.

"Aferin sana, Axel," dedi. "Onlara burada olduğumu yumurtlayıverdin."

ALTI

Yılın düğünü kuşkusuz ki bu olacak, diye aklından geçirdi Baron Arald gurur ve memnuniyetle. Hatta belki de son on yılın...

Gecenin çok başarılı geçeceği, şimdiden belliydi. Sıkıcılar Masası'nı dolduran sekiz kişi, en yavan, en küstah ve kendisini en çok tekrarlayan kişi kim olacak diye yarışıyordu sanki. Bakışlarını o tarafa kaydıran diğer konuklar, düğünü planlarken onları bu korkunç insanların uzağında tutanlara minnet duyuyorlardı.

Sör Rodney'nin Savaş Okulu'na mensup genç savaşçılardan biri, kız arkadaşı tarafından karanlık bir koridorda başka bir kızı öperken yakalandığında kaçınılmaz olarak kıyamet kopmuş ve bunu tiz perdeden atışmalar takip etmişti. Bunlar olmadan bir düğün töreni düşünülemez zaten, diye geçirdi Arald içinden. Gözlerini parlak kıyafetli çiftlerin masalarda oturduğu Redmont yemek salonunda gezdirirken, memnuniyetle iç geçirdi. Chubb Usta'nın yamakları salona hızla girip çıkıyor, binbir çeşit leziz yemeği konuklara sunuyorlardı: Kızarmış kırmızı ve beyaz etler, dumanı tüten tabaklar dolusu

sebze, şeflerin hazırladığı baharatlı özel yemekler, tadına bakıldığı an patlayıp tüy kadar hafif parçacıklara ayrılacakmış gibi görünen hamur işleri. Daha tatlı ve meyve faslı var, diye düşündü memnuniyetle.

Merasim işlerini de çok iyi hallettik, diye geçirdi aklından. Bunda töreni yöneten kişi olarak gösterdiği başarının payı büyük. Mutlu çifte evlilik kurallarını hatırlatırken kullandığı ağır ve etkileyici ses tonu, merasime gereken ağırbaşlı havayı katmıştı.

Onun gibi deneyimli bir konuşmacıdan bekleneceği üzere, Halt ile Leydi Pauline arasında yirmi yıldır yaşanan gizli aşk hakkında yaptığı espriyle ortamı yumuşatmıştı. Belli ki bu aşkı ondan başka fark eden kimse yoktu. Pauline'in genellikle ortalıkta pek görünmeyen Orman Muhafızı'na duyduğu sevgiyi "Halt olmadan aşk"* diye tanımlamış, ona göre zekice bir kelime oyunu oynamıştı.

Esprinin ardından konuklara kahkaha atmaları için birkaç saniye vermiş, ancak kimse gülmemişti. Bu da Arald'ın biraz hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştu. Belki de bu topluluğun zekâ seviyesine göre fazla ince bir espri anlayışım var, diye düşündü.

Öte yandan Pauline, elbette ki son derece çekici bir gelin olup çıkmıştı.

Zarafeti ve üslubu, Krallık çapında emsalsizdi. Yanında genç Alyss ve Jenny ile Redmont kabul salonunun girişindeki koridorda belirdiğinde konukların toplu halde iç geçirdiği duyulmuş, tüm salon bir "Ooooo!" nidasıyla kaplanmıştı.

* Halt kelimesi İngilizcede durmak, aksamak anlamına gelir. Yazar, Baron Arald'a kelime oyunu yaptırırken Halt'un adının anlamına atıfta bulunmuştur. (Ed. N.)

Her zamanki zarif Haberci üniformasının üzerinde akıllıca yapılan birkaç resmi değişiklik sonucu ortaya çıkan gelinliği, elbette beyaz renkteydi. Sadelik, diye geçirdi içinden Arald. Kaliteli bir giysinin anahtarı. Kendi yeleğine göz attı ve parlak mavi-sarı baklava desenli, gümüş nakışlarla süslü mor kadifeden kıyafetinin biraz fazla cafcaflı olduğundan şüphe etti. Hemen sonra bu düşünceyi aklından çıkardı. Bir miktar süsün iriyarı bir erkeğin gövdesinde o kadar da sırıtmayacağında karar kıldı.

Fakat Pauline, gerçekten de göz kamaştırıcıydı. Çehresine son derece yakışan gri-sarı saçları ve boynundaki basit altın kolye ile merkezi koridor boyunca sahici bir tanrıça gibi süzülmüştü. Eşlikçileri de aynı oranda çekici görünüyorlardı. Uzun boylu ve zarif Alyss, akıl hocasının elbisesinin solgun mavi renkli bir benzerini giyiyordu. Açık bıraktığı sarı saçları, omuzlarına dökülmüştü. Öbür nedime Jenny'nin boy ve zarafet açısından diğer ikisiyle baş etmesi mümkün değildi. Fakat onun da kendine has bir çekiciliği vardı. Diğerleri koridor boyunca süzülürken, o da ufak tefek, yuvarlak hatları ve etrafına neşe saçan tebessümüyle hoplaya zıplaya ilerliyordu sanki. Jenny törene doğal bir coşku ve neşe kattı, diye düşündü Arald. Sarı elbisesi, kızın neşeli karakteriyle hayata bakışını yansıtıyordu.

Damat tarafında ise Crowley, ondan beklenmeyecek kadar başarılı bir iş çıkarmıştı. Doğal olarak herkes Halt'un ne giyeceğini merak ediyordu. Ne de olsa, daha önce Orman Muhafızı pelerininin yumuşak yeşil, kahverengi ve gri tonları dışında bir şey giydiğini gören hiç kimse yoktu. Düğünden birkaç gün önce Redmont'un berberini ziyaret ederek saçını kestirdiği ve

anlaşmayı düzelttirdiği duyulunca, tartışmalar da doruk noktasına ulaşmıştı.

Bunun ardından da Crowley sürprizini açıklamıştı. O, Halt, Will ve Gilan, ilk kez bir düğünde resmi Orman Muhafızı Birliği üniformasını giyeceklerdi.

Orman Muhafızı geleneğine bağlı kalınmış ve temel renk olarak yeşil –koyu yaprak yeşili– seçilmişti. Orman Muhafızları mat kahverengi yelek, pantolon ve kukuletalı pelerinlerin yerine ipek beyaz gömleklerinin üstüne kemerli birer tunik giymişlerdi. En kaliteli deriden yapılma tuniklerin hepsi koyu yaprak yeşili rengindeydi. Göğüslerinin sol tarafına metal ipliklerle minik birer meşe yaprağı sembolü –Halt, Gilan ve Crowley için gümüş, Will için ise bronzdan yapılmadıklıydi.

Koyu yeşil pantolon ve diz boyunda yumuşak deriden kahverengi çizmeler kıyafetin etkisini artırırken, tuniği bel hizasında toplayan geniş kemerlere bir çift süslü bıçak kını asılıydı. Siyah renkli, parlak kınlar, gümüş süslemelerle kaplıydı. Halt'un belinde, düğün için özel olarak dövülmüş bir saks ve bir de fırlatma bıçağı asılıydı. Her iki bıçak da mükemmel kalitedeydi ve yine her ikisinin de kabzaları gümüşle kaplıydı. Bu bıçaklar, Crowley'nin eski dostuna düğün hediyesi olmuştu.

"Bunları dışarıda kullanmayacağını biliyorum," demişti "ama resmi günler için falan saklarsın." Crowley, Gilan ve Will ise günlük hayatta kullandıkları bıçakları taşıyorlardı.

Kıyafetin son ayrıntısının dâhice bir zekânın ürünü olduğu konusunda ise herkes hemfikirdi. Orman Muhafızları'nı tanımlayan bir şey varsa, o da alacalı pelerinleriydi; ihtiyaç

duydukları anda fiilen ortadan kaybolmalarını sağlayan şu pelerinler. O tür bir pelerin resmi bir törende uygunsuz kaçacağı için Crowley, izleyenlerde aynı hissiyatı yaratan başka bir giysi seçmişti. Orman Muhafızları'nın sırtlarını kısa birer pelerin süslüyordu. Mat saten kumaştan yapılma yeşil-kahverengi-gri renkteki alacalı pelerinler, gümüş ipliklerle çaprazlama dikilmiş dört adet ok motifiyle süslenmişti. Sağ omuzdan sarkan pelerin, bel hizasında sona eriyordu. Tek bir kıyafetle Orman Muhafızları'nın pelerinleri ve daima omuzlarında taşıdıkları ok kılıfları temsil edilmişti. Dört Orman Muhafızı'nın da bu yeni üniformaların içinde etkileyici ve yakışıklı göründüğü konusunda tüm konuklar hemfikirdi. Onların kıyafetleri de sade ve şık olmuş, diye aklından geçirdi Arald. Kendi kıyafeti hakkında tekrar geçici bir tereddüt anı yaşadı.

Hemen yanındaki güzeller güzeli, kızıl saçlı karısı Leydi Sandra'ya dönerek parlak renkli yeleğini işaret etti.

"Tatlım," dedi, "kıyafetim sence çok mu aşırı kaçtı?"

"Aşırı mı dedin, canım?" diye tekrar etti tebessümünü gizleyen karısı. Arald, kararsızca bir el hareketi yaptı.

"İşte yani... fazla renkli... abartılı. Gösteriş budalası gibi sanki."

"Sen kendini öyle *hissediyor musun*?" diye sordu karısı.

"Şey, hayır... ama belki de..."

"Ne de olsa Redmont Baronu'sun sen," dedi nihayet ciddi bir yüz ifadesi takınmayı başaran Sandra. Kıyafetini dikkatle gözden geçiren Arald, kendinden emin olduktan sonra karısına dönüp teşekkür edercesine başını salladı.

"Hayır. Elbette abartılı değil. Haklısın tatlım. Her zamanki

pılı. Konumum gereği bir parça gösterişli olmam gerekiyor sanırım. Yok, evet... Haklısın. Kıyafetim son derece uygun. Tam da olması gerektiği gibi aslında."

Bu kez Leydi Sandra'nın arkasına dönüp birilerine acilen bir şeyler söylemesi gerekmişti. Gösteriş budalası gibi görünmediğine kanaat getiren Arald, yeniden olan biteni izlemeye koyuldu.

Resmi törenin ardından konuklar, kabul salonundan yemek salonuna geçerek yerlerini almışlardı. Masalar, rütbe sırası göz önüne alınarak dikkatle yerleştirilmişti.

Düğün sahipleri, doğal olarak platformun merkezinde yer alıyordu. Arald, Leydi Sandra, Sör Rodney ve diğer Redmont yetkilileri, sol taraftaki bir masaya alınmıştı. Etkinliğin Hamisi ilan edilen Kral ise Prenses Cassandra ve maiyetiyle birlikte üçüncü bir masada oturuyordu.

Herkes yerini aldıktan sonra platformda bulunan o üç masanın sakinleri salona girdi. Önden düğün grubu, ardından Kral ve maiyeti, son olarak da Arald'ın ekibi geliyordu. Herkes ayakta beklemeye başladı. Kral Duncan'ın oturulmasını işaret etmesiyle birlikte, devasa salon sandalye gıcırtılarıyla dolmuştu. Duncan yerinden kımıldamıyordu. Sandalye ve ayak sesleri nihayet sona erdiğinde, kalın sesi kolayca salonun dört bir yanına ulaşacak şekilde konuşmasına başladı.

"Lordlarım, leydilerim, beyefendiler..." diye başladı söze ve ardından tüm kapı aralıklarının şato çalışanlarıyla hizmetlileri tarafından doldurulmuş olduğunu fark ederek tebessümle ekledi, "ve Redmont Şatosu ahalisi." Salonda memnuniyet

dolu bir dalgalanma yaşandı. "Bugün burada bu etkinliğin Hamisi olma onurunu taşıyarak karşınızdayım."

Dikkatle öne eğilen Arald, platformun öteki ucundaki Kral'ı görebilmek için boynunu uzattı. Hamilik denen bu pozisyonu ilk kez duyuyordu. Birkaç haftadır ne anlama geldiğine dair kafa patlatıyordu. Belki de öğrenme zamanı gelmişti artık.

"Şunu itiraf etmeliyim ki," diye devam etti Duncan, "bir Hami'nin görevlerinin ne olduğunu pek bilmiyordum. Dolayısıyla ben de konuyu Teşrifatçım Lord Anthony'ye danıştım; kendisi bu gizemli protokol unvanları hakkında oldukça bilgilidir."

İşaret ettiği Teşrifatçısı, yanıt olarak ağırbaşlı bir tavırla başını yana eğdi.

"Görünen o ki, bir Hami'nin görevleri oldukça net bir şekilde belirlenmiş." Kolunun yenine uzanarak, üzerine notlar almış olduğu minik bir kâğıt çıkardı. "Bir Hami olarak," dedikten sonra sustu ve notlarına başvurdu, "bugünkü törenlere bir tür kraliyet saygınlığı katmakla yükümlüymüşüm."

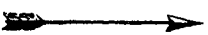
Salon boyunca uğultular dolaşırken, konuşmasına ara verdi. *Bir tür kraliyet saygınlığı katma*nın ne anlama geldiğinden kimse emin değildi. Ancak kulağa etkileyici geldiği konusunda herkes hemfikirdi. Leydi Pauline'in seğiren ağzı, bir tebessümle kıvrıldı ve bakışları masaya çevrildi. Halt ise tavana kadar uzanan sütunlara çok ilginç bir şey görmüş gibi bakıyordu. Duncan sözlerine devam etti.

"İkinci görevim ise..." doğru kelimeleri kullandığından emin olabilmek için bir kez daha notlarına başvurdu, "gelin ile damada son derece pahalı bir hediye vermekmiş..."

Leydi Pauline, birden başını kaldırdı ve Lord Anthony ile göz göze gelebilmek için öne doğru eğildi. Teşrifatçı da kadına bakıyordu ancak yüzü son derece ifadesizdi. Bir an sonra, gözlerinden birini etrafına çaktırmadan kırptı. Pauline ile Halt'u çok seviyordu ve bu görevi onlara danışmadan kafasından uydurmuştu. Geçmişte yaşanan bazı olaylardan dolayı Halt'a en azından bu kadarını borçlu olduğunu düşünüyordu.

"Ve son olarak," diyordu Duncan, "bu kutlamayı resmen başlatmak da benim görevim. Ki bunu şu an memnuniyetle yapıyorum. Chubb! Yemekleri getirin!"

Salonda toplanan kalabalığın alkışları arasında yerine oturdu ve ziyafet başladı.

"Konuşmanı beğendim," dedi Alyss, Will'e dönerek. Artık tatlı faslına geçilmişti. Orman Muhafızı omuz silkti.

"Umarım uygun kaçmıştır," dedi. Damadın şahidi olarak Halt ile Leydi Pauline onuruna kadeh kaldırılmasını teklif etmişti. Hem öğretmeni hem de arkadaşı olan Halt'a karşı hissettiği sevgiye dair gönlünden geçenleri özgüvenle dile getirebilmesi, onun büyüyüp olgunlaştığını gösteriyor, diye geçirdi Alyss içinden. Dışişleri'nin bir üyesi olarak eğitimli bir konuşmacıydı ve çocuğun gerçek hislerini dile getirmekten kaçınmamasına, bir yandan da basit duygusallıklardan uzak durmasına hayran kalmıştı. Will'in konuşması sırasında Halt'a baktığında, sert bakışlı Orman Muhafızı'nın gözlerini belli etmeden peçetesiyle sildiğini fark etmişti.

"Uygundan çok daha iyiydi," diyerek Will'i temin etti kız.

Hemen sonra, sırıtmaya başladığını fark ettiği çocuğu dirseğiyle dürttü. "Ne oldu?"

"Halt'u Leydi Pauline ile dans ederken görmek istediğimi fark ettim. Halt pek öyle dans erbabı sayılmaz da. Oldukça komik bir görüntü olacak. Tam bir Sakar Ayaktır!"

"Demek öyle?" dedi Alyss kuru bir sesle. "Peki, ya sen durumu nasıl idare edeceksin bakalım?"

"Ben mi?" dedi Will şaşkınlıkla. "Ben dans etmeyeceğim ki! Yalnızca gelin ve damat dans edecekler!"

"Salonu bir kez turlayacaklar," dedi Alyss. "Ama sonra damadın şahidi ile birinci nedime, akabinde de sağdıç ile ikinci nedime onlara katılacak."

Will, birden canı yanmış gibi hareketlendi. Solundaki Jenny'nin yanında oturan Gilan'la konuşabilmek için başını uzatarak "Gil! Dans etmemiz gerektiğini biliyor muydun?" diye sordu.

Gilan, hevesle başını salladı. "Hem de nasıl. Jenny ile üç gündür çalışıyoruz, değil mi Jen?"

Jenny, ona hayran hayran bakıp başını salladı. Gilan'a abayı yakmıştı. Uzun boylu, enerjik, çekici ve komik Gilan'ın Orman Muhafızı olması nedeniyle gizemli ve romantik bir havası da vardı. Jenny'nin hayatı boyunca tanımış olduğu tek Orman Muhafızı sert bakışlı, kırçıl sakallı Halt olmuştu.

Eh, bir de Will vardı tabii. Ancak Jenny, çocukluğundan beri tanıdığı Will'i gizemli bulmuyordu. Ama ya Gilan! Ne kadar da yakışıklı, diye geçirdi Jenny içinden.

Hem törenin kalan kısmında da bana ait olacak, diye söz verdi kendi kendine.

Orkestranın, geleneksel düğün dansının şarkısı olan *Sonsuza Dek Beraberiz'i* çalmaya başladığını fark eden Will, birden panikle kapıldı. Halt ile Pauline, çifti görebilmek üzere başlarını uzatarak alkışlayan konukların bakışları arasında platformdan inerek dans için boşaltılan alana geçiyordu.

"Şey, ben dans etmeyeceğim," dedi Will can sıkıntısıyla. "Nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

"Öyle de bir edeceksin ki," dedi Alyss. "Umarım çabuk öğrenirsin."

Alyss'e bir bakış atan Will, bu meseleden kaçışı olmadığını fark etti. "Neyse, en azından yalnız kalmayacağım," dedi. "Halt da rezil olacak."

Halt'un on gündür Leydi Sandra'dan dans dersleri almakta olduğunu ne o ne de konuklar biliyordu. Dengeli ve yumuşak hareket eden Halt'u mükemmel dans eden bir adama dönüştürmek, Baron'un bu konuda uzman olan karısının yalnızca birkaç saatini almıştı. Pauline ile ikisi, salon boyunca sanki birlikte dans etmek için doğmuş gibi süzülüyorlardı. Konuklar ilk başta buna şaşırdılar, ardından da salonda hevesli alkışlar yükseldi.

Will, onu birden ayağa kaldıran Alyss'in şaşırtıcı derecede sert temasını kolunda hissetti.

"Gidelim, Sakar Ayak," dedi Alyss.

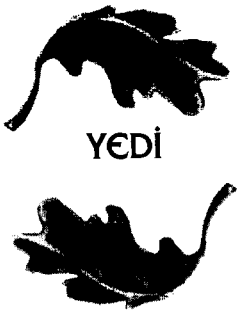
Will, kaçışı olmadığının farkındaydı. Kolunu öne geçerek merdivenlerden inen Alyss'e uzattı. Ardından da kararsız bakışlarla kızı süzmeye başladı.

"Kolunu şuraya koy," dedi Alyss. "Diğer kolunu, budala. Elini de şöyle... hah, tamam, hazır mısın? Sol ayağınla başla-

yacağız. Üç deyince. Bir. İki... Bir dakika... Bu herif burada ne arıyor böyle?"

Will'in omzunun üstünden, bir patırtının koptuğu salon girişine doğru bakıyordu. Kapıda duran iriyarı, hırpani bir adam, onu zaptetmeye çalışan görevlilerle tartışıyordu. Koyun postundan ceketi ve boynuzlu miğferi, onun bir Skandiyalı olduğunu gösteriyordu. Tüm başlar, o tarafa doğru çevrilmişti. Horace, durumu kontrol altına almak için koridora çıkmıştı bile. Ama birkaç adım attıktan sonra şaşkınlıkla durdu. Kapıdaki adamı Will ile aynı anda tanımıştı.

"Svengal bu," dedi Will.

YEDİ

Ana kapının hemen dibindeki tartışmaya tam zamanında yetişen Horace, tarafları hızla sakinleştirdi. Ardından hizmetkârlarla muhafızları Skandiyalının onun dostu olduğunu ikna etti ve adamın Redmont Şatosu'na tek kişilik bir saldırı düzenlemeyeceğine dair güvence verdi. Will uzun boylu savaşçı arkadaşının Svengal'e hızla bir şeyler söyledikten sonra onu yan taraftaki odalardan birine aldığını fark etti. Odaya girmeden önce başını çevirip Will ile göz göze gelen Horace, arkadaşına onlara katılmasını işaret etti.

Meselenin hallolduğu ve acil bir tehlikenin bulunmadığı anlaşılınca, salondaki konuklar da rahatlamışlardı. Svengal'in kapıda belirmesiyle birlikte duran orkestra, çalmaya kaldığı yerden devam etmeye başladı ve tüm gözler bir kez daha gelinle damada çevrildi. Will, Halt ile Leydi Pauline'in pistin ortasında kımıldamadan durduklarını fark etti. Hızla yanlarına koşturdu.

"Siz dansınızı bitirin," dedi usulca. "Ben bu meseleyle ilgilenirim."

Halt, çırağını başıyla teşekkür edercesine onayladı. Leydi

pus içinde, yorgun argın bir Skandiyalı'nın salonun kapısına dayandığını unutmuştu bile.

Kral Duncan, ona kolaylıkla eşlik eden Cassandra ile birlikte Halt ile Pauline'e yaklaştı.

"Halt? Neler oluyor bilgin var mı?" dedi bıyık altından.

"Will o konuyla ilgileniyor, Majesteleri," diye yanıt verdi Halt. Tatmin olan Duncan, başıyla onayladı.

"Beni haberdar edersiniz," dedi ve kızıyla birlikte oradan uzaklaştı. Az sonra onların yerini Leydi Sandra ve pisti dolduran çiftleri yarıp geçen Baron aldı. Zarif bir biçimde süzülerek ilerleyen Duncan ile Cassandra'nın aksine, Baron Arald morlu, mavili, sarılı bir savaş atını andırırcasına doğrudan üstlerine gelmeyi tercih etmişti. Leydi Sandra dans sanatının inceliklerini eşine bir türlü öğretememişti ne yazık ki.

"Halt?" dedi Arald yaklaştıklarında.

"Will konuyla ilgileniyor, efendim," dedi Halt ve Baron başıyla onayladı.

"Güzel. Beni bilgilendirirsiniz."

Ardından eşiyle birlikte uzaklaştı. Halt, muzip bir ifadeyle eşine doğru döndü. Pauline uzun boylu bir kadın olduğu için, adamın başını hafifçe yukarı kaldırması gerekmişti.

"Önce ben bir öğreneyim de," dedi.

Salonun girişine vardıklarında duran Alyss, Will'i tutup kendine doğru çevirdi.

"Belki de ben masaya dönsem daha iyi olur," dedi. "Bu

Pauline'in bu özel gününde bir sorun yaşanması, istediği so şeydi.

"Ne istiyormuş, öğren bakalım," dedi.

Will, ustasına sırıtarak "Belki de size bir düğün hediyes getirmiştir," diye karşılık verdi.

Başını salonun gerisine doğru sallayan Halt "Hadi git," dedi. Bir kez daha sırıtan Will, arkasını döndü ve yanında geçerken Alyss'in elini yakaladı.

"Gel hadi," dedi kızı dans pistinden uzaklaştırarak. Ba şını kaldırdığında, Jenny'yi platformdan aşağı indirmekl meşgul olan Gilan'ın ona "Neler oluyor?" dercesine bak tığını gördü. Başıyla Halt ve Pauline'in bulunduğu tara işaret edip yalnızca dudaklarını oynatarak "Dansa devan edin," dedi.

Gilan başıyla onayladı. Durum ne kadar normal görünürs o kadar iyiydi.

Genç Orman Muhafızları'nın arasındaki bu hızlı iletişim fark eden Pauline, yanındaki Alyss ile masaların arasında ilerleyen Will'i izledi. Çocuk arada sırada durup konuklarda gelen bir soru karşısında gülümsüyor ve onları yatıştırıyordu Pauline, Will'in verdiği hızlı tepkilere ve durumu ele alışın hayran kalmıştı.

"Seninki büyüyor," dedi yeniden dans etmeye başladı Halt'a dönerek. Gilan ve Jenny de artık onlarla birlikte pis turlamaya başlamışlardı. Duncan ile Cassandra ve hemen a dından Baron ile Leydi Sandra da çiftlere katıldılar. Bu, dan etmek isteyen diğer çiftlerin de piste çıkabileceği anlamına g liyordu. Birkaç dakika içinde, konukların çoğu üstü başı k

Svengal denen adam beni tanımıyor ve odada yabancı biri bulunmazsa daha rahat konuşabilir."

Bir Haberci olarak, bu konular hakkında daha keskin içgüdülere sahipti. Will, kızın haklı olduğunu anladı. Sıradışı bir şeylerin olup bittiği ortadaydı. Svengal'in aniden kapılarında belirmesi, bunun kanıtıydı. Başıyla onayladı ve Alyss'in elini ellerinin arasına aldı.

"Haklı olabilirsin," dedi. "Hem ikimizden birinin partiye dönmesi, insanları iyice rahatlatacaktır."

Kızın elini hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. Gülümseyen Alyss arkasını döndü ve yeniden kalabalık salona girdi. Will onun arkasından bir süre baktıktan sonra, Horace'ın beklenmedik ziyaretçilerini almış olduğu küçük bekleme odasına yöneldi.

Svengal, bitkin bir şekilde odadaki kanepeye yığılmıştı.

"Will," dedi tokalaşmak için zar zor ayağa kalkarak. Yüzünde yorgun bir tebessüm vardı. "Böyle bir anda kapınıza dayandığım için kusura bakmayın."

Will, başını kaldırıp Horace'a bir bakış attı.

"Neler oluyor?" diye sordu. Svengal'in moralsiz, bezgin tavırlarından haberlerin iyi olmadığını anlamıştı.

Horace omuz silkti. "Senin gelmeni bekleyelim diye düşünmüştüm. Her şeyi iki kez anlatmak zorunda kalmasın diye. İçeride neler oluyor?" Hızla salonu işaret etti.

"Her şey normale döndü. İnsanlar ne olup bittiğini anlayamadan müdahale ettin. Tebrikler."

Bunun üzerine Horace, mütevazılığını ortaya koyan bir el hareketi yaptı. Ardından Will, bakışlarını yeniden Skandiyalıya çevirdi.

"Dermanın kalmamış gibi görünüyorsun, Svengal. İyi misin?"

Svengal yeniden kanepeye yığılmıştı. Kederli bir tavırla sırtındaki ağrıyan sırtını arkasına yasladı.

"Daha iyi günlerim olmuştu," dedi. "Son iki günümü ve dün gecenin büyük bir kısmını şu lanet olası atlarınızdan birinin sırtında geçirdim –Araluen Şatosu'ndan geliyorum. Ne bacaklarımı ne de sırtımı hareket ettirebiliyorum."

"Araluen mi?" diye araya girdi Horace. "Orada ne işin vardı ki?"

"*Kurt Rüzgârı*'nı geçen sefer geçtiğimiz nehirden aşağı indiydik. Sizi bulmak için en doğru yerin orası olduğunu düşünmüştüm."

Will ile Horace bakıştılar. "Herhalde ortalık birbirine girmiştir," dedi Will. Araluen ile Skandiya arasında bir anlaşma bulunmuyordu, ama buna rağmen bir kurt gemisinin beklenmedik bir anda karanın bu kadar içlerinde belirmesi, şatodakileri telaşa düşürmüş olmalıydı.

"Direğe Evanlyn'in flamasını çekmiştik," dedi Svengal. "Bayrak hâlâ ambarımızda duruyordu. İçecek bir şey bulunur mu buralarda?"

Will özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Affedersin. Senin kamın da açtır, değil mi?"

Svengal, birkaç kez başını salladı. "Evet. Yiyecek bir şeyler varsa çok iyi olur. Bir süredir yemek yemedim."

Will, kapının dışındaki uşağa seslendi. Başını kapı aralığından içeri uzatan genç çocuğun meraklı bakışları, ona sırıtan dev gibi Skandiyalıya çevrildi.

"Bize biraz şarap getir... bir dakika, bekle!" dedi Will uzaklaşmaya başlayan çocuğun arkasından. "Bir yiyecek ta bağı da hazırla. Büyük bir tabak olsun. En iyisi kayık tabal olsun. İçinde bol miktarda et ve ekmek olsun. Sebze ve yeşil likleri boşver." Skandiyalıların salata çeşitlerinden tiksindik lerini biliyordu.

"Şarabı sürahiyle getir," diye ekledi Horace. "Şu dışarıd kullandıkları zarif bardaklarda olmasın sakın. Acele et!"

"Peki efendim," dedi uşak ve hızla uzaklaştı.

"Söyle bakalım," dedi Will, "tam Halt'un düğünü sırasınd seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Svengal, özür dilercesine başını iki yana salladı. "Düğün den haberim yoktu," dedi. "Aylardır denizdeydik. Yardıma ih tiyacımız var ve bize yalnızca siz yardım edebilirsiniz."

"Biz derken kimi kastediyorsun?" diye sordu Horace.

"Erak ve ben. Şey, aslında yalnızca Erak. Buraya gelip siz bulmamı o istedi benden –sizi ve Halt'u."

"Öyleyse hâlâ Hallasholm'de olduğunu varsayıyorum?" ded Will. Erak'ın Yüce Kont seçildiğinde gemisini Svengal'e dev rettiğinden haberdardı. Fakat Svengal, başını iki yana salladı.

"Erak Arrida'da," dedi. "Arridiler fidye alabilmek için onu tutsak ettiler."

"Ne?" Will'in sesi, niyetlendiğinden biraz daha tiz çıkmıştı. Su sup kendisini toparladı. "Arrida'ya ne halt etmeye gitmişti ki?"

"Baskına çıkmıştık," diye açıkladı Svengal. "Bütün gün oturup Borsa'yla konuşmaktan sıkılmıştı."

"Hiç şaşırmadım," diye araya girdi Will. Onu avlu köleli

pine atayan Skandiyalı müdüre hâlâ kızgındı –çetin Skandiya kışı altında neredeyse ölüm fermanı gibi bir karardı bu.

"Aş bunları artık," dedi Horace ve parmağını Svengal'e doğru uzattı. "Şu hikâyeyi bir dinleyelim hele."

Ancak uşak çocuk tavuk butlarını, domuz pirzolalarını ve küçük bir koyun buduyla dolu kayık tabağı getirmek için tam da o anı seçmişti. Bıraktığı tepside ayrıca bir maşrapa şarap da bulunuyordu. Svengal'in hevesli bakışları, gelen yiyecek içeceklere çevrildi.

"Eh, başla bakalım," dedi Horace.

Şarabın üçte birini bir dikişte içen Svengal, koyun budunu yakaladığı gibi küçük bir aileyi doyurabilecek büyüklükte bir parça kopardı. Keyifle gözlerini kapatıp, birkaç saniye boyunca enerjisini yerine getiren lokmaları çiğneyip yuttu.

"Gerçekten de *açmış*," diye mırıldandı Will. Svengal, iki gündür at sırtında olduğunu söylemişti. At sırtında yolculuk etmek, Skandiyalıların pek de rağbet ettikleri bir yöntem değildi. Yolda yemek yemek için durmadığı belli oluyordu. Koyun etinin son parçasını da midesine indiren deniz kurdu, şaraptan devasa bir yudum daha aldı. Sakalına bulaşan yağı ve şarabı kocaman elinin tersiyle sildikten sonra, ölüleri bile uyandırabilecek şiddette bir geğirti koyuverdi.

"Bizim yemekleri beğenmiş olmalı," dedi Horace. Will sabırsızlıkla gözlerini devirdi.

"Svengal," dedi, "hikâyeni bitirsen diyorum artık. Erak nasıl oldu da tutsak düştü? Ya sen nasıl kaçtın? Arrida'da ne işiniz vardı? Ayrıca..."

Svengal yağla kaplı elini kaldırdı. "Hey, bir seferde iki ya

da üç soru yeter, tamam mı? Erak'ın canı sıkılmıştı diyorum. Yeniden denize açılmak istiyordu. Böylece son bir baskına çıkma kararı aldı." Susup birkaç saniye düşündü. "Yani, son baskını olacağını *söylemişti*, ama bundan şüpheliyim. Bana kalırsa o..."

"Sadede gelsene!" diye bağırdılar Will ile Horace aynı anda.

"Şey... evet, affedersiniz. Eh işte, biz de bir baskın planladık."

"Arrida'ya mı?" diye sordu Horace kuşkuyla. Svengal, yaralı bir ifadeye bürünen yüzünü genç savaşçıya çevirdi.

"Evet. Arrida'ya. Ne de olsa, bugünlerde buralara baskın yapmamıza *izin* yok, öyle değil mi? Daha uzaklara gitmemiz gerek."

Will ile Horace bakıştılar. "Eh, bu sanırım bizim suçumuz," dedi Will. "Devam et, Svengal."

"Her neyse, El Şebah adında bir şehre saldıracaktık. Burası gemilere erzak sağlayan bir ticaret kasabasıydı ve biz de kasalarında çok para vardır diye düşünmüştük... şey... yani Erak öyle düşünmüştü. Görüyorsunuz ki..."

"Svengal," dedi Will, "El Şibah'ı soymak için bir sürü geçerli nedeniniz olduğuna eminim..."

"El Şebah," diye düzeltti on dakikadır gözlediği bir tavuk budunu uzanan Svengal.

"Pekâlâ, ama artık bize neler olduğunu anlat, olur mu?"

"Şey, şafaktan önce kıyıya çıktık ve bütün şehir terk edilmiş gibi görünüyordu. Nöbetçi yoktu. Gözcü yoktu. Şehre girdikten

sonra bizi bekliyor olduklarını fark ettik. En az yüz kişiydiler; çoğu savaşçıları da vardı. Normalde öyle küçük kasabalarda bulacağın türden amatörlerden değillerdi. Bizi bekliyorlardı. Hatta Erak'ın yanımızda olduğunu bile biliyorlardı. Yalnızca Yüce Kont'u esir almak istediklerini söylediler."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Hepinizi pusuya mı düşürdüler diyorsun yani? Bütün tayfaları?" Horace, kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çatmıştı.

Svengal, başıyla onayladı. "Diğerlerinin gitmesine izin verdiler, çünkü fidyeyi toparlamamız için bize ihtiyaçları var. Gemiye bindikten sonra silahlarımızı bile geri verdiler. Parayı bir araya getirirken korsanlar tarafından esir alınmamızı istemiyorlarmış." Acı bir kahkaha attı. "Şaka gibi, değil mi?"

"Şu fidye, ne kadarmış?" diye sordu Will.

"Seksen bin gümüş," dedi Svengal. Horace ile Will'den aynı anda bir ıslık yükselti.

"Bu çok yüksek bir meblağ," dedi Horace.

Svengal, omuz silkti. "Sonuçta Erak da Yüce Kont."

Svengal'in söylediklerini düşünen Will, kaşlarını çattı. Anlayamadığı bir şey vardı.

"Svengal, seksen bin gümüş büyük bir meblağ. Ama eminim ki Erak bu parayı rahatlıkla bulabilir. Ne de olsa o, senin de dediğin gibi Yüce Kont. Peki, ama sen buraya neden geldin?"

"Erak gelmemi söyledi de ondan. Skandiya'ya gidip yanımızda parayla Arrida'ya dönmemiz, yılın en güzel zamanlarını denizlerde geçirmemiz anlamına gelecekti..." aklındakini bitirmeden sesini kesti.

Will başını sallayarak "Bu çok mantıklı," dedi. "Kra Duncan'ın ona borç vereceğine eminim. Erak, onun kızını hayatını kurtarmıştı sonuçta." Ancak Svengal'in söylemey çekindiği başka bir mesele olduğunu fark etti.

"Ama?" diye sorarak konuşmaya teşvik etti onu. Deniz kur du, derin bir iç geçirdi.

"Erak tutsak düştüğü haberini Skandiya'ya götürmemi iste medi," dedi. "Ona ihanet eden kişinin bir Skandiyalı olduğun dan emin."

SEKİZ

"İhanet mi?" dedi Kral Duncan. "Kendi insanları ona neden ihanet etsinler ki? Son aldığım duyumlara bakılırsa, oldukça sevilen bir Yüce Kontmuş."

Düğünden sonraki sabahtı ve Baron Arald'ın geniş çalışma odası bile içeridekilere yetmemeye başlamıştı. Kral ve kızının yanı sıra Lord Anthony, Crowley, Halt ve Pauline, Baron Arald ve Sör Rodney, Horace, Gilan, Will ve Alyss de Arald'ın başköşeyi Kral'a vermiş olduğu merkezi masanın etrafına oturtulmuştu. Araluen'den Redmont'a kadar aralıksız at süren Svengal, seyahat yorgunluğu nedeniyle hâlâ uykudaydı. Will'in aklından yolculuğun deniz kurdunun beklediğinden de uzun süreli etkileri olacağına dair muzip düşünceler geçiyordu. Acemi bir binici olan Svengal, uyandığında bütün kas ve eklemleri tutulmuş olacaktı.

Önceki akşam Will, Svengal'in ziyaret nedenini özetledikten sonra, detaylı görüşmelerin sabaha ertelenmesi kararı alınmıştı. Düğün kutlamaları hiçbir kesinti olmamış gibi devam etmişti. Aslında böyle olmasını Leydi Pauline istemişti. Birkaç hafta önce Halt'a söylemiş olduğu gibi, konukların çoğu için

çok önemli bir gündü bu; kraliyet ailesiyle yan yana gelmek büyük olasılıkla hayatlarının fırsatı olacaktı.

"Bırakalım tadını çıkarsınlar," demişti. "Bu konuyla sabah leyin ilgileniriz."

Halt, bunları söyleyen eşine gülümsemişti. Baron'u Pauline'i yüksek bir diplomatik mevkiye atayarak ne kada doğru bir karar vermiş olduğu, yeniden kanıtlanmıştı böylece

Pauline'in gizli bir nedeni daha vardı. Düğünün, Halt' onunla dans etmeye ikna edebileceği nadir fırsatlardan bir olduğunu çok iyi biliyordu. Sırf Yüce Kont Erak dikkatsiz davranıp Arridilere tutsak düştü diye bu fırsatı kaçırmaya hi niyeti yoktu. O işi yarın halletsek de olur, diye düşünmüştü.

Dolayısıyla dans ve ziyafet devam etmişti. Gece yarısında hemen önce, yemek salonunun girişine iki beyaz kısrak tara fından çekilmekte olan açık bir at arabası gelmişti. Yeni evli lerin başını çektiği kafile, mutluluk dilekleriyle dolu tezahü ratlar eşliğinde merkezi koridoru geride bırakmıştı. Baron'u iki adet manda kestirip devasa açık hava kutlaması için birço bira fıçısı gönderdiği kasabadan da yüzlerce kişi gelmişti.

Bu yeni gelenler, kocaman asma köprü ile mazgallı kapı nın açık durduğu kontrol noktasına uzanan yolun iki yanın dizilmişlerdi. Dışarıda, tepeden kıvrılarak ormana doğru ine yolun kenarında bekleyenler de vardı. Yanlarından geçen a arabasını çiçek yağmuruna tutmuş ve tezahüratlara boğulmuş lardı. Hayatını gizli görevlerde fark edilmeden hareket ederek geçirmeye alışkın olan Halt, ilgi odağı olduğu için tuhaf v rahatsız hissediyordu kendisini. Alacalı pelerini sırtında olma yınca kendisini çıplakmış gibi hissediyor ve konforlu yastık

[illegible] içlerine girip kaybolmak istercesine sandalyesinde aşağı kayıyordu. Öte yandan, Leydi Pauline ise dimdik duruşunu [illegible]dan bir kraliçe gibi tezahürat yapan ahaliye el sallıyordu. Tüm düğünlerde olduğu gibi, burada da yollara dökülen ahalinin esas olarak gelini görmek istemesi nedeniyle Halt'un bu sıkılgan hareketleri çok az kişi tarafından fark edilmişti.

At arabası tıkırtılar eşliğinde tepeyi inerken, demircinin karısı "Nereye gidiyorlar acaba?" diye sordu.

Hemen yanındaki ev kadınlarından biri – hep bu tür soruların verecek bir yanıtı olan bilmiş tiplerden biriydi– kendinden emin bir şekilde cevap vermişti.

"Ormanın derinliklerinde onlar için özel bir aşk yuvası hazırlandığını duydum. Geceyi çiçek ve altınlarla kaplı kulübelerinde geçirecekler." Hayal gücünün ağzından çıkan kelimelerle harekete geçmesi sonucu resmi bir tavır takınarak ekledi. "Dahası, ağaçların üstleri, özel olarak eğitilmiş ötücü kuşlarla doluymuş ve hemen yanlarında bulunan açıklıkta da bembeyaz geyikler otluyormuş."

Aslında, olan bitenler çok daha sıradandı. At arabası, ormanın kıyısında bulunan minik kulübede durmuş ve Halt ile Pauline, kalabalık dağılıncaya dek orada beklemişlerdi. Ardından da sıradan iki atın çektiği daha az süslü bir diğer arabaya binerek Arald'ın onlara kalıcı olarak tahsis etmiş olduğu birkaç odalı daireye dönmüşlerdi.

Şimdi de baronun odasında toplanmış, Svengal'in getirmiş olduğu fevkalade haberleri tartışıyorlardı.

"Erak, çoğu Skandiyalının sevdiği bir lider," dedi Will, Kral'ın sorusuna yanıt olarak. "Fakat Hallasholm'de, onu ye-

rinden etmek isteyen küçük bir topluluk var. Sayıları az, a
sözünü sakınmayan ve ısrarcı bir grup."

"Bunun aramızdaki anlaşmayla bir ilgisi olabilir mi?" di
sordu Crowley. Liderliğindeki Skandiyalılarla işgalci Temu
gücünü bozguna uğratmayı başaran Halt, Yüce Kont'un Ar
luen kıyılarına yapılacak büyük çaplı baskınları tercih etm
mesine dayalı bir anlaşma imzalanmasını sağlamıştı. Erak s
konusu olduğunda "tercih etmemek" eylemi aslında "yasakl
mak" anlamına geliyordu.

"Faydası olmadığı kesin," dedi Will. "Erak karşıtı grup, b
durumu diğer savaşçıların arasında çekişme yaratmak am
cıyla kullanıyor. Fakat aslında meselenin özü, daha derinler
yatıyor."

"Eğer Erak karşıtı bir grup söz konusuysa," dedi Leydi P
uline, "bu grubun bir de lideri var demektir. Kimdir o kiş
Tanıdığımız biri mi?"

"Evet," dedi Will. Svengal'in getirdiği haberleri Horac
ile birlikte dinlemiş olmalarına rağmen, durumu diğerlerin
Will'in aktarması konusunda hemfikir olmuşlardı. Gerçekle
bir araya getirip mümkün olduğunca uyumlu bir şekilde ra
porlamak, Orman Muhafızı eğitiminin bir parçasıydı. "Tosha
adında bir adam, Slagor'un yakın arkadaşı."

İsim ağzından çıkarken, bakışları Cassandra'nınkilerle ke
sişti ve kızın gözlerinin parladığını fark etti. Cassandra ile Wil
Skandiyalıların esiriyken, Slagor, kızın idam edilmesini iste
mişti. Prenses, daha sonra adamın Temuçilerle anlaşıp, Skan
diya güçlerine ihanet ettiğini ortaya çıkarmıştı.

Alyss, Will ile sarışın prenses arasındaki bakışmayı fark et

[illegible] Dudakları hafifçe gerilmesine rağmen, eğitimli diplomat [illegible] sayesinde kimseye fark ettirmeden hızla kendisini toparladı.

"Slagor mu?" dedi Kral. "Fakat o ölmüş olmalı? Erak savaş bitince onu vatana ihanet suçundan idam ettirmişti, değil mi?"

"Ben onu aksi yönde ikna etmek için uğraşmıştım," diye araya girdi Cassandra. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüş ve... kendimi bunun sorumlusu gibi hissetmiştim sanırım."

Kral başını iki yana salladı. "Hayır. Kötü bir durum olduğunu kabul ediyorum, tatlım. Ama bu işin yerine getirilmesi gerekiyordu. Slagor, savaş zamanında ülkesine ihanet etti. Bu tür insanları cezalandırmadan bırakamazsın. Başına gelenleri hak etti. Kendini hiçbir şey için suçlamana gerek yok."

"Prensesin haklı olduğu bir nokta var aslında," dedi Halt. Dikkatleri üstüne toplayınca, açıklamaya koyuldu. "İdam edilen bir suçlu, genellikle bir şehide dönüştürülür. O ölüp gittikten sonra, geride kalanlar, genellikle onun işlediği suçları unutup olan biteni daha temiz bir pencereden görmeye başlarlar. Bu tür kişiler çıkar odakları tarafından ilk önce bir kurban, ardından da bir sembol olarak kullanılmaya başlanır."

Will başıyla onayladı. "Svengal'e bakılırsa, Erak da aynı görüşte. Slagor'un başına gelenler, asi grubun lideri Toshak'ın umurunda bile değil. Adamı yalnızca kendi amaçlarını gerçekleştirebilmek için bir araç olarak kullanıyor. Ki amacı da Yüce Kontluğu ele geçirmek."

Kral, usulca başını salladı. Artık daha iyi anlıyordu.

"Erak'ın, yakalandığı haberinin Skandiya'ya ulaşmamasını i temesinin nedeni de bu; Skandiyalıların bir de onu kurtarma için seksen bin gümüş ödeyeceği gerçeği. Yeni bir Yüce Ko seçmek, daha hızlı ve ucuz bir yol gibi görülebilir."

Sör Rodney, o ana dek anlatılanları sessizce dinlemişti. So nunda düşünceli bir yüz ifadesiyle araya girdi ve bir soru sor du.

"Erak'ın yollarından çekilmesini isteyen bir grup bulundu ğunu varsaysak bile, bu onların Yüce Kont'un tutsak düşmesi ne karıştıkları anlamına gelmez, değil mi?" diye sordu. "Arri dilerin şansı yaver gitmiş de olabilir sonuçta."

Will başıyla onayladı. "Haklı olabilirsiniz, Sör Rodney am dahası var. Skandiya akıncı filosu baskın sezonu öncesinde bi araya gelip bölgeleri paylaşır. Dolayısıyla diğer kaptanlar – tabii Toshak da bunlardan biri– Erak'ın gemisinin o kesimler yağmalayacağını biliyorlardı."

"Yine de," dedi Crowley, "Rodney haklı. Arridilerin şans yaver gitmiş de olabilir. Bir kurt gemisinin bölgede olduğunu duymuş ve tuzak kurmuş –Erak'a sahte çizelgenin satılmasını sağlamış– olabilirler. Toshak'ın bu işte parmağı olduğuna dair kesin bir delil bulunmuyor."

"Bir şey hariç," diye araya girdi Horace. Will'in dört bir yandan sıkıştırıldığını ve yardıma ihtiyaç duyabileceğini dü şünmüştü. "Arridiler *herhangi* bir kurt gemisini beklemiyordu. Gelenin Erak olduğunu ve Erak'ın Yüce Kont olduğunu bili yorlardı. Bunu onlara yalnızca bir Skandiyalı söylemiş olabi lir."

Rodney ile Crowley'nin başları, iddiayı kavradıklarını gös-

hemen hemen düşünceli bir biçimde sallandı. Cassandra, babasını kaygılı bakışlarla izliyordu. Esas meseleden uzaklaşmakta olduklarını hissediyordu.

"Erak'a o parayı ödünç vereceğiz, değil mi baba?" dedi. Duncan, başını kaldırıp kızına bir göz attı. Niyeti parayı vermekti, ama bir yandan da kararsızdı. Seksen bin gümüş, büyük bir meblağdı. Kuşkusuz ki hazinesini felce uğratacak kadar yüksek bir rakam değildi. Ama öylesine sokağa atılamayacak kadar da fazlaydı.

"Erak'ın borcunu ödeyebileceğine eminim, majesteleri," dedi Halt. Dışarıdan pek öyle görünmese de, Duncan'ın borç vermeyi kabul etmemesi halinde gidip Erak'ı Arridi kabilelerinin elinden kurtarmaya karar vermişti.

"Evet, evet," dedi hâlâ durumu değerlendirmekte olan Duncan. "Zaten asıl rakamın daha düşük olduğuna eminim. Bir miktar pazarlık etmezsek, Arridilerin onuru kırılacaktır."

"Erak'a hayatımı borçluyum, baba," dedi Cassandra yumuşak ama kesin bir sesle. "Baba" kelimesini kullanması, kızının, Erak'ı kurtarmak konusunda kararsız kalan Duncan'ı uyardığını gösteriyordu. Kral müdahale edemeden, prenses konuşmaya devam etti.

"Yalnızca Will ile kaçmamıza yardım ettiği için değil. Sonrasında, Slagor gerçek kimliğimi açığa vurup beni idam ettirmeye çalıştığında da beni oradan kaçırmaya hazırdı."

Duncan, kızını sakinleştirmek için elini kaldırdı. Cassandra'nın sesinin tizleşmeye başladığını duyabiliyordu ve yanlarında bu kadar insan varken, o tür bir yüzleşmeye maruz kalmak istemiyordu.

"Cassie, fidyeyi kesinlikle ödemek niyetindeyim. Fakat işi zorlu yanı, ödemenin nasıl gerçekleşeceği." Sözlerinin kızın tatmin ettiğini, ama prensesin kafasının karıştığını fark edinc devam etti.

"Öncelikle, seksen bin -ya da en son kaç olacaksa o kada – gümüşü bir kurt gemisine yükleyip öylece Arrida'ya gönde remem. Fırtınalar, deniz kazaları, korsanlar... yani gümüşleri kaybolma ihtimali yüksek. Çok riskli."

O sırada Lord Anthony, özür dilercesine öksürdü. "Silasy Konseyi'ne başvurabiliriz, majesteleri," dedi ve Duncan teşri fatçısına dönerek başını salladı.

"Ben de bunu düşünüyordum, Anthony."

Silasya Konseyi, mal yerine para birimleri üzerinden ticare yapan bir kartelin* adıydı. Ülkelerin uzun ve tehlikeli yolcu luklar aracılığıyla nakit ya da altın ve gümüş külçesi gönderm riskini almadan, karşılıklı para değiş tokuşu yapmalarına ara cılık ediyordu. Ülkeler de Silasyalılara faiz karşılığında para yatırıyordu. Konsey, ayrıca her türlü havale işlemini de üst leniyordu –parayı ya o ülkeye gerçekten naklediyor ya da bi ülkenin hesabından diğerine aktarıyordu. Komisyon olarak he işlemden belli bir ücret kesiliyor ve paranın güvenli bir biçim de yerine ulaşması, verilen hizmetin bir parçası olarak garanti ediliyordu. Paranın aktarılması sırasında kaybolma riski de ke silen komisyon tarafından fazlasıyla karşılanıyordu.

"Arridiler Silasya anlaşmasını imzalamışlar mıydı, Ant hony?" diye sordu Duncan teşrifatçısına. Lord Anthony'nin yüzü, aklından geçenler üzerine buruştu.

* Ortak hareket etmek için anlaşma yapan ticaret birlikleri. (Ed. N.)

"Pek sanmıyorum, majesteleri. Son toplantıya katılmamış-lardı."

"O takdirde Konsey'in nakit para taşımasını sağlamamız gere-kecek. Yani birinin Arridilerle şartlar ve nihai rakam konusunda pazarlık yapması, onları anlaşmaya uymak ve Silasyalılara öden-mesi gereken komisyon konusunda ikna etmesi gerekecek."

Komisyon ücretleri genellikle parayı hem gönderen, hem de kabul eden tarafından ödeniyordu.

"Bunu ben yapabilirim, majesteleri," dedi Halt çabucak. Fakat Kral, başını iki yana salladı.

"Hayır. Korkarım yapamazsın, Halt. Burada bir tür protokol söz konusu. Bir ülkenin yöneticisi için ödenecek bir fidyeden söz ediyoruz. Yerine getirilmesi gereken bazı müzakereler var. Bu da yüksek rütbeli birini –bir mühür taşıyıcısını– gerektiri-yor. Ulusal hazineyi ilgilendiren bir mesele olduğu için kraliyet mensubu birileri gitmeli. Yani ben."

Halt, aldırmaz bir ifadeyle omuz silkti. Ona göre hava hoştu.

Duncan bir an sonra sıkkın bir ses tonuyla ekledi, "Ama şu an gitmem mümkün değil. Altı Hiberniya krallığından dör-dü arasındaki barış görüşmelerini organize etmem gerekiyor. Arabuluculuk etmemem halinde, görüşmeler başarısızlıkla sonuçlanacaktır."

"Öyleyse mührünüzü bana verin ve sizin adınıza ben gide-yim. Uzun zamandır ortalıkta gözükmeyen kuzeniniz olduğu-nu söyleriz," dedi Halt. Aklına gelen ilk fikri söyleyivermişti. Duncan, iç geçirip Crowley'ye baktı.

"Şu yabani adamına medeni dünyada kraliyet mühürlerinin nasıl işlediğine dair hiç mi bir şey anlatmadın, Crowley?"

Crowley'nin yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. Halt'un s yirmi yıl boyunca sahte kraliyet mühürleri kullandığından şü heleniyordu. Ama bu kez o riski almaları mümkün değildi.

"Kraliyet mührü, senin de bildiğin gibi, yalnızca kraliy ailesinin bir ferdi tarafından kullanılabilir, Halt," dedi Lo Anthony. "Mührü senin basman, bu sayede gerçekleştirec ğin tüm müzakerelerin ve varılacak tüm anlaşmaların sah ve dolayısıyla da geçersiz olması anlamına gelir. Bu dur mun açığa çıkması halinde, diğer ülkelerin güvenini yenid kazanması için Araluen'in yıllarca uğraşması gerekir. Bu göze alamayız."

Halt, resmiyet ve protokole her zamanki tepkisini göste rek homurdanmaya başladı. Elinin üstünde Leydi Pauline' sakinleştirici temasını hissedince başını kaldırıp özür dile cesine omuz silkti. Makul bir ses tonu kullanmaya çalışar sordu:

"Bana sizin adınıza hareket etme izni gibi bir şey verem misiniz, mührünüzle imzalayacağınız bir belge mesela?"

"Eğer karşımızdaki ülke Tötonya ya da Galya olsaydı, b de tam olarak o dediğini yapacaktım," diye yanıt verdi Du can. "Fakat ne yazık ki, ortak dili konuşabilmelerine rağme Arridilerin kendi alfabeleri ve bizimkine hiç benzemeyen b yazı dilleri var. Burada o dili okuyup yazabilen kimse yok v tahmin ediyorum ki onlarda da bizimkini okuyabilen kims yoktur. Dolayısıyla sana benim adıma hareket etme yetkisi v recek olan belge, onların gözünde mührümün basılı olduğu b alışveriş listesinden farksız olacaktır." Duncan susup can s kıntısıyla alt dudağını çiğnedi. "Hayır. Ben bizzat gitmeliyim,

dedi. "Ama bu işin şu kahrolası Hiberniyalılarla ilgilenince kadar beklemesi gerekecek. Sen sakın üstüne alınma, Halt," diye ekledi, Halt'un aslında o 'mantıksız' insanların ülkesinden geldiğini hatırlayarak. Halt başını iki yana salladı.

"Sorun değil, majesteleri. Fakat bu işi halletmenin başka bir yolu olmalı," diye ısrar etti.

"Çözüm burnunuzun dibinde," dedi Cassandra. "Arrida'ya ben gideceğim."

DOKUZ

Tüm gözler prensese çevrilmişti. Önerisi değerlendirilir ken, odada bir sessizlik anı yaşandı. Ardından da Kral'ı kaba tepkisi duyuldu.

"Hayır, gitmeyeceksin. Söz konusu bile olamaz."

Cassandra'nın yanakları kızarmıştı. Olağanüstü bir çab harcayarak öfkesini kontrol etti ve sakin bir sesle konuşmay başladı.

"Neden? Neden söz konusu bile olamazmış? Ailemizin, ül kemizin Erak'a bir namus borcu var. Skandiyalılar onun saye sinde müttefikimiz oldular. Öyleyse salıverilmesini sağlaya kişi neden ben olmayacakmışım?"

"Çünkü..." diye tereddüt etti Kral ve prenses babasının sö zünü kesti.

"Bu işi kişisel mührü bulunan biri halletmeli dedin. Krali yet ailesinden biri. Eh, ben burada başka birini göremiyorum Senin yerini neden ben almayayım ki?" Susup daha güçlü bi sesle ekledi. "Babacığım, birkaç hafta önce konuştuğumuz şey tam da bu işte. Bir gün Kraliçe olacağım. Bazı görevleri şimdi

ben tatlenmezsem eğer, hiçbir zaman gerçek bir kraliçe –senin gurur duyacağın bir kraliçe– olamayacağım."

"Cassandra, gitmeyeceksin dedim, o kadar. Tartışmayı kes artık. Beni utandırıyorsun."

Fakat prenses, babasının iddiasındaki mantıksızlığı ve arkasında yatan nedenleri görmüştü.

"Utanmanın tek nedeni, bu konuda haksız olduğunu fark etmiş olman. Erak'a hayatımı borçluyum. Gidip onu oradan kurtarmak *bana düşer.*"

Kral'ın yüzü onunkine benzer bir öfkeyle kızarınca, amacına ulaşmış olduğunu fark etti. Bu görevi üstlenmemesi için hiçbir mantıklı neden bulunmuyordu. Babası duruma tamamen kişisel nedenlerden ötürü itiraz ediyordu. Anlaşılır bir durum olunda, diye geçirdi aklından. Ama kesinlikle haklı değildi.

"Sorun şu ki, Cassandra," dedi yumuşak bir sesle konuşmaya çalışan Kral, "sen bir..."

"Ben bir kızım," diye araya girdi prenses.

Kral, başını inatçı bir tavırla iki yana salladı. "Söyleyeceğim şey, o değildi. Ben tecrübesiz ve gençsin diyecektim. Daha önce hiç bu tür bir müzakere yürütmedin."

"Skandiya anlaşmasını müzakere ettim ya," diye yanıt verdi Cassandra. Kralın başı bir kez daha iki yana sallandı. Ayağının altında dolanıp onu rahatsız eden küçük bir köpekle karşı karşıya kalmış sakar bir ayı gibi görünüyordu.

"Yanında sana tavsiye veren Halt vardı," dedi. Tartışmadan galibiyetle ayrılmak istiyorsa, avantajı ele geçirdiği an iyice bastırması gerektiğini fark eden Cassandra, babasına fırsat vermeden cevabını yapıştırdı.

"Burada da bana tavsiye verebilir," diyerek Orman Muhafızları'na döndü. "Halt, benimle Arrida'ya gelirsin, değil mi?"

"Elbette gelirim, ekselansları," dedi Halt. Kral'ın aksine Cassandra'nın bu görevi üstlenmemesi için hiçbir neden görmüyordu ortada. Prenses, becerikli ve mert bir kız olduğunu Skandiya'da kanıtlamıştı. Temuçilerle savaşırken, öfkeli atlılar etrafını çevirdiğinde bile soğukkanlılığını koruyarak okçu grubunu yönetmeye devam etmiş, korkak bir tavuk olmadığını herkese göstermişti. Halt, kızın bu sorumluluğun altından kolayca kalkabileceğini düşünüyordu.

Eski dostuna öfkeyle bakarak "Halt..." diye konuşmaya başladı Kral. Ancak bu kez araya giren kişi Lord Anthony oldu.

"Aslına bakarsanız bu iyi bir fikir, majesteleri. Arridiler anaerkil bir toplumdur. Veraset ve haleflikler, anne kanından ilerlemektedir. Dolayısıyla –bazı ülkelerin aksine– kadınlarla pazarlık etmeye bir itirazları olmayacaktır. Bu da prensesi mükemmel bir temsilci haline getirecektir."

Kral aniden ayağa fırladı. Oturmakta olduğu ağır arkalıklı sandalye bu hareketin etkisiyle bir an için geriye doğru devrilecek gibi oldu ve bir an sonra gürültüyle eski haline döndü.

"Sizlerden bu işe karışmamanızı rica edeceğim," dedi yüksek sesle. "Bu bir aile meselesi. Kızımla benim aramda ve hiçbirinizi ilgilendirmez! Anlaşıldı mı?"

Son sözleri bağırarak söylemişti. Birkaç saniye boyunca salonda garip bir sessizlik oldu. Ardından Baron Arald'ın sesi duyuldu.

"Hayır, majesteleri. Bana kalırsa yanlış düşünüyorsunuz," dedi sert sert. Kral'ın öfkeli bakışları, birden barona çevrildi. Arald, bu bakışlara gözünü bile kırpmadan karşılık verdi.

"Baron Arald, bu mesele sizi ilgilendirmez. Anlaşıldı mı?"

Arald, başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Anlaşılmadı. Tam tersine, beni son derece ilgilendiren bir mesele bu. Yalnızca beni değil hepimizi ilgilendiriyor."

"Karşınızda Kralınız var, Baron Arald ve size bunun özel bir mesele olduğunu söylüyor."

Will, Baron Arald'ı hayranlıkla izliyordu. Katıldıkları birkaç savaşta irikıyım şövalyenin cesaretine şahit olmuştu ama bu kez durum farklıydı. Bu, cesaretin çok daha yücelmiş bir şekliydi; vicdanının sesini dinleyip görüşlerini dürüstçe dile getiriyordu.

"Bu iki ifade birbiriyle çelişiyor, majesteleri. Zaten siz Kral *olduğunuz* içindir ki, meselenin özel olmasına imkân yok. Zira sizi ve ailenizi ilgilendiren her şey, aynı zamanda ülkemizi de ilgilendirir. Geçmişte tavsiyelerime değer verdiğinizi söylemiştiniz..."

"Ama şu an onlara değer falan vermiyorum!" diye bağırdı Kral.

Arald, kayıtsız bir ifade takındı. "Tavsiyelerimi yalnızca sizinle hemfikir olduğumda dinliyorsanız, bu zaten onlara hiç değer vermediğiniz anlamına gelir," dedi açıkça. Kral, Arald'dan bir yumruk yemişçesine irkildi. Karşısındakinin haklı olduğunu fark etmişti. Ama yine de...

"Arald, anlamıyorsun. Senin çocuğun yok. Cassandra benim kızım ve bu, tehlikeli bir yolculuk olacak..."

Cassandra, alaycı bir kahkaha attı ama Arald, onu susturmak için bakışlarını kıza dikti. Sonra, anlayışlı bir hareketle ellerini iki yana açtı. "Haklısınız, majesteleri. Ordumuz Morgarath'ın karşısına çıkardığınız zamanki kadar tehlikeli. Rodney ile Kalkaralar'a karşı savaştığımız zamanki kadar tehlikeli. Bu, bizim ayrıcalıklı konumlarımız karşılığında ödememiz gereken bir bedel. Ayrıcalıkların keyfini çıkarıyoruz, zira zamanı geldiğinde tehlikelerle yüzleşmemiz gerekiyor. Kızınız da bizden farklı değil. Will ile birlikte Morgarath'ın köprüsünü imha edip tutsak düştüklerinde de bunun farkındaydı."

Kral, olduğundan genç görünen bir adamdı ama o feci anıların hatırlatılmasıyla birlikte bir anda çöküverdi. Hayatının en kötü günleriydi, diye geçirdi içinden. Usulca yerine oturuverdi. Arald sesini yumuşattı.

"Majesteleri, haklısınız, çocuğum olmadığı için hissettiklerinizi tam olarak anlamam mümkün değil. Fakat kızınız da haklı. Bir gün Kraliçe olacak ve sizin açtığınız yolda ilerleyerek hükümdarlık yapmak istiyor. Bu oldukça riskli bir mesele... ama Cassandra bu riski almaya gönüllü ve siz de öyle olmalısınız."

Kral Duncan, başını kaldırıp gözlerini usulca salonda gezdirdi. Cassandra'nın her zamankinden de cüretkâr göründüğünü fark etti. Arald'ın yüzüne kararlı ve sert bir ifade hâkimdi. Halt ile Crowley'nin kukuletaları, yüz ifadelerini gizliyordu. Genç delikanlılar, biraz şaşkın görünüyorlardı; salonda açığa vurulan duygusal sahnelerden rahatsız oldukları ortadaydı. Baron'u izlemeye devam eden Will'in gözlerinden hâlâ bir parça hayranlık okunuyordu. Rodney, Arald'la hemfikir olduğunu belli edercesine başını sallarken Gilan, tırnaklarını ince-

uyuyormuş gibi yapıyordu. Anthony'nin yüzünde özür diler gibi ama kararlı bir ifade vardı. Duygularını saklamaya çalıştığı anlaşılan Alyss'in ise çocukların rahatsızlığını paylaştığı belli oluyordu.

Yalnızca Pauline sakin ve kendi halinde oturuyordu. Yüz ifadesinde söylenenleri onayladığına dair hiçbir işaret yoktu. Böylece Kral, kendisine bir müttefik bulduğunu fark etti.

"Beyler, Cassandra, Alyss, birkaç dakika Leydi Pauline ile yalnız kalabilir miyim acaba?" dedi.

Talebi mırıltılar eşliğinde kabul edildi ve on kişi odadan çıkarak Kral ile Haberciyi yalnız bıraktı. Kapı, en son çıkan Will'in ardından kapandıktan sonra, Duncan karşısında oturmakta olan uzun boylu kadına döndü.

"Şimdi ne yapacağım, Pauline? Bu insanların mantıklı düşünmelerini nasıl sağlayabilirim? Yardımına ihtiyacım var." Fleştirmeyen, mantıklı bir ses tonu kullanmak için elinden geleni yapıyordu.

"Majesteleri," diye tarafsız bir sesle yanıt verdi Pauline, "kalmamı istemenizin nedeni buysa, benim de diğerleriyle çıkmam gerekir. Arald'la aynı fikirdeyim. Bu konuda haksız olduğunuzu düşünüyorum."

"Ama o yalnızca bir kız çocuğu..." diyecek oldu Kral.

"Alyss de öyle. Fakat ben onu şimdiden birçok tehlikeli göreve gönderdim. Kızınızın hayatı onunkinden daha mı değerli?"

"O Kraliyet Prensesi!" dedi Kral öfkeyle ve Pauline'in gözleri ardına dek açıldı.

"Ve bundan dolayıdır ki, ülkesine karşı sorumlulukları Alyss

gibi bir yetime kıyasla daha fazla. Baron haklı. Ayrıcalıklı ol bizler, aynı oranda sorumluluk da almalıyız. Cassandra da t kenin sizden sonra en ayrıcalıklı kişisi."

Duncan, ayağa kalkarak odayı adımlamaya başladı. Yeri den kımıldamayan Pauline, gözleriyle adamı izliyordu.

"Beni Dışişleri'nde yüksek bir mevkiye atarken cinsiyet nedeniyle bir tereddüt yaşamış mıydınız?"

"Elbette ki hayır," dedi Duncan. "O göreve en uygun k sendin."

Pauline, iltifatı kabul ederek başını salladı. "Siz ki kadı ların, kararlarınızın onları zaman zaman tehlikeye atmasınd endişe etmeksizin sorumluluk gerektiren görevlere atanmas kabul eden ilk hükümdarsınız."

"Beceriye her şeyden çok değer veririm," dedi Kral. "İs erkek, ister kadın olsun."

Pauline'in elleri "Ben demedim mi?" dercesine hafifçe yana açıldı.

"Öyleyse kızınızın becerilerini de değerlendirin. O, s dışı bir genç kadın. Ayrıca tehlikeli meselelerle erkek ilgilenirken ateş başında yapmacık tebessümler sergile cek biri de değil. Bunu şimdiden kanıtladı. Birçok erke bütün hayatı boyunca karışmayacağı kadar olaya karıştı durumu iyi idare etti. Kızınız maceradan hoşlanıyor ve o engelleyemezsiniz.

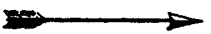
"Şahsen ben sizin yerinize geçecek olan kişinin karak riyle cesaretine her şahit oluşumda, içimden Tanrı'ya şükre yorum. Siz iyi bir Kralsınız, majesteleri. Ve kızınız da iyi Kraliçe olacak... ama ona bu şansı vermeniz gerek."

Pauline'in haklı olduğunu kavrayan Duncan'ın omuzları çöktü ve yüzüne yorgun bir tebessüm oturdu. Ellerini teslim olmuş gibi iki yana açarak, yüksek arkalıklı sandalyesine döndü.

"Nasıl oldu da bu meselede benim tarafımı tutacağını düşündün acaba?" diye sordu. Leydi Pauline de karşılık olarak tebessüm etti.

"Hepimiz sizin tarafındayız," diye yanıt verdi. "Farklı davranan sizdiniz." Sustu ve nazikçe sordu. "Diğerlerine içeri gelmelerini söyleyeyim mi?"

Duncan, başıyla onayladı. "Bana neden soruyorsun ki? Ne de olsa burada kararları siz veriyorsunuz."

Odaya geri dönen heyet, masanın etrafındaki eski yerlerine oturmuştu.

Leydi Pauline, meraklı bakışların odağıydı. Her biri, girişteki odada oturdukları sırada orada neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Ancak hislerini gizlemek konusunda usta olan diplomat, onlara en ufak bir ipucu bile vermiyordu.

Dirseklerini masaya dayamış, başını iki elinin arasına almış olan Duncan, düşüncelerini toparlamakla meşguldü. Herkes yerine yerleşince, başını kaldırıp etrafındaki insan grubuna bir göz attı.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Kararımı verdim. Arridilerle müzakereleri Cassandra yürütecek..."

Prenses, tutmakta olduğu nefesini hızla bıraktıktan sonra

babası fikrini değiştirmesin diye sert bir ifade oturttu yüzün Duncan, kızına bir göz atarak başını salladı. Ardından, bakı larını önüne dikti.

"Halt, baş danışmanı olarak sen de prensesle gideceksi Müzakerelerde ona yardım edecek ve onu koruyacaksın."

"Emredersiniz," dedi Halt sakin bir sesle.

"Will, elbette sen de gideceksin," dedi Kral. "Daha önce kız mı korumuştun. Senden aynı şeyi yine yapmanı bekliyorum."

"Emredersiniz," dedi ağzı kulaklarına varan Will. Akıl h casına eşlik etmeyi bekliyordu aslında, ama bu işler belli o muyordu. Derken işler daha da renklendi.

"Horace, bu ikisinin durumu idare edememeleri ihtimalin karşın, sen de Cassandra'nın şahsi koruması olarak ekibe kat lacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, majesteleri," dedi Horace ve Will ile ikisi, karşılık sırıttılar. Will yalnızca dudaklarını oynatarak "eski günlerde gibi" dedi. Horace da başını salladı. Gözleri parlayan Cassan ra, ikiliye biraz yaklaştı. Diğer tarafta kalan Alyss ise kaşları çatmış, yüzünü buruşturmuştu.

"Evet. Neyse, bu üçlünün yanında makul bir birliği de gö dermek istiyorum. Kraliyet Muhafızları'ndan yirmi silah adam diyelim." Halt'un araya girmek amacıyla elini kaldırma sı üzerine sustu. "Evet?"

"Efendim, onlara ihtiyacımız olmayacak," diye açıklamay başladı Halt ama Kral onun sözünü kesti.

"Bu kişisel bir mesele değil, Halt. Kızımı bu göreve gö dermeyi zaten hiç istemiyorum. Yanınıza duruma uygun say da bir asker gücü katmam şart."

"Katılıyorum, majesteleri. Fakat yanımızda tepeden tırnağa silahlı otuz Skandiyalı olacağını unutuyorsunuz. Onlar, dünyanın en iyi savaşçıları."

Kendine hâkim olamayan Horace, Halt ile hemfikir olduğunu belli edercesine homurdandı ve hemen sonra sözünü kestiği için özür dilercesine bir el hareketi yaptı. Kral, bakışlarını Halt'tan Horace'a ve sonra yeniden Halt'a çevirdi.

"Onlara güveniyor musun?" diye sordu açık açık ve Halt başıyla onayladı.

"Hayatım pahasına, majesteleri."

Duncan, düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. "Beni endişelendiren, senin hayatın değil."

"Ben de onlara hayatım pahasına güveniyorum, babacığım," diye araya girdi Cassandra sakin sakin.

Halt, Kral'a güvence vermek niyetindeydi. "Svengal'e adamlarıyla birlikte prensesi koruyacaklarına dair dümenci yemini ettiririm. Yemin edildikten sonra, Cassandra'nın yanına yaklaşabilmek için bile otuzunu birden öldürmeleri gerekir."

Duncan, parmaklarını masada oynatarak bir süre düşündü. Sonunda pes etti. "Pekâlâ öyleyse... ama emin olmak istiyorum." Sert bakışlarını oda boyunca gezdirdi. "Gilan, sen de onlarla gideceksin."

"Emredersiniz, efendim!" dedi Gilan hevesle. Halt ve Will ile göreve çıkma fikri, kulağa son derece çekici geliyordu. Fakat Crowley, kaşlarını çatmıştı.

"Bu, son derece olağandışı, majesteleri," diye itiraz etti. "Yakiler ne der bilirsiniz; bir isyan, bir Orman Muhafızı."

Bu eski vecize, geçmişte yaşanan efsanevi bir olayda kaynaklanıyordu. Küçük bir baronluk zalim ve paragöz lo duna karşı ayaklanmış, yüzlerce köylü, adamın kuşattıkla malikânesini yakma tehdidinde bulunmuştu. Panikleyen soy lunun yardım çağrısı ise bir tek Orman Muhafızı'nın olay yer ne varmasıyla yanıtlanmıştı. Korkudan ödü patlayan soylu, te başına gelen kukuletalı adama çıkışmıştı.

"Bir tek Orman Muhafızı mı gönderdiler?" demişti kuşku bir sesle. "Tek bir adam, ha?"

"Kaç tane isyan var ki?" diye yanıt vermişti Orman Muha fızı.

Ancak Duncan, bu kez efsanenin onu etkilemesine izin ve meyecekti. "Benim de yeni bir vecizem var," diye yanıt verd "Bir kız evlat, iki Orman Muhafızı."

"İki buçuk," diye düzeltti Will. Hemen önündeki heves genç çehreye bir göz atan Kral, gülümsemeden edemedi.

"Kendini hafife alma," dedi. "İki tam üç bölü dört diye lim."

ON

Ertesi gün, Horace ile Svengal'in eşlik ettiği üç Orman Muhafızı, Araluen Şatosu'na doğru yola koyulmuştu.

Yeni eşine mahcup bir öpücükle veda eden Halt'u, arkadaşları ağızları kulaklarında izlemişlerdi. Leydi Pauline, bu ayrılığı soğukkanlılıkla karşılıyordu. Halt'un teklifini kabul ettiğinde, birlikte geçirecekleri hayatın acil görevler ve ani ayrılıklarla bölünebileceğinin farkındaydı. Yine de ayrılmamız bu kadar ani, bu kadar acil olmasaydı keşke, diye geçirdi aklından acıyla.

Alyss de onun yanında durmuş, ustasıyla birlikte Redmont Şatosu'nun kıvrımlı yolunda uzaklaşmakta olan beş atlıya el sallıyordu. Çırağına göz ucuyla bakan Pauline, Alyss'in yüzünde beliren acı dolu tebessüm karşısında kendisini tutamadı.

"Neden bu kadar hüzünlüsün?" diye sordu masum masum. Alyss, ekşittiği yüzünü ustasına çevirdi.

"Yine *onunla* seyahate çıkıyor," dedi genç kız. Pauline'in kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu. Alyss ile Will'in son

bir yıldır sıkça görüştüklerini biliyordu. İkisi, çok yakınla mışlardı. Will'in Cassandra ile bir kez daha göreve gitmes belli ki Alyss'i rahatsız etmişti. Alyss, Orman Muhafızı çıra ile prensesin, geçmişte kendine has bir ilişkileri olduğunu b liyordu. Fakat bu ilişkinin ne kadar özel olabileceğinden em değildi.

"Onlarla gidebilmek için bir bahane bulmaya çalıştım diye ekledi Alyss kederle.

"Yatırımına göz kulak olmak için mi?"

Alyss başıyla onayladı. "Aynen öyle. Prensese arkadaşl etmek –ve diplomatik danışmanlık yapmak– amacıyla gönü lü olmayı düşündüm. Müzakere işlerinde başarılı olduğum bilirsin."

"Haklısın," diye onayladı Pauline. "Aslına bakarsan, d ğerlendirmeye değecek bir fikir bu. Ben de seni desteklerdi Neden öne çıkmadın?"

Alyss'in bakışları, ustasından uzaklaşıp yavaş yavaş gör nürden kaybolmaya başlayan küçük gruba takılmıştı. En azı dan, grubun bir üyesine, diye düzeltti Pauline.

"İki nedenden ötürü. Will ile Halt'un ve diğerlerinin b başka kadının sorumluluğunu almak istemeyeceklerini düşü düm. Orada olmam, Cassandra'ya daha az koruma sağlanma anlamına gelecekti. O, ne de olsa Kraliyet Prensesi."

"Ya diğer sebep?" diye ısrar etti Pauline. Alyss pişmanlık gülümsedi.

"Küreği kafasına geçirmek için duyduğum inanılmaz iste yenik düşmekten korktum," dedi. "Kariyerim açısından pek iyi bir hamle olmazdı."

Durma sırası Pauline'deydi. "O, ne de olsa Kraliyet Prenses'di," diye tekrar etti.

Atlılar ormanın kıyısına varmış, görünürden kaybolmuşlardı artık. Kolunu Alyss'inkine dolayan Pauline, çırağını mazgallı siperlerden uzaklaştırdı.

"Bu kadar endişe etme," dedi. "Will ile prensesin arasında kuşkusuz ki güçlü bir bağ bulunuyor. Başlarına gelen onca olaydan sonra bu kadarı kaçınılmaz..." Sesinin tonu, sözüne devam edeceğini belli ediyordu. Israr etme sırası Alyss'deydi artık.

"Ama?" dedi.

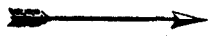
"Ama Will, seneler önce Orman Muhafızı olarak kalmaya karar verdiğinde bir seçim yaptı. Orman Muhafızlığı hayatının sarayda yaşamıyla uyuşmadığının farkında. Bir prenses ve bir Orman Muhafızı, hiç de iyi bir çift oluşturmayacaktır. Hem Cassandra sonunda Kraliçe olduğunda, işleri de iki kat zorlaşacaktır."

"Buna karşılık," dedi Alyss, "Orman Muhafızları ile Habercilerin evlilikleri hakkında çok şey söylenebilir, öyle değil mi?"

Heydi Pauline, yavaşça gülümsedi. "Şey, elbette. Tabii Habercı'nin Orman Muhafızı'nın sık sık acil görevlere gönderileceğini kabullenmesi gerekiyor."

"O da benim görevlerimi kabullense iyi olur," dedi Alyss, üçüncü bir kişiden söz ediyormuş numarası yapmayı bırakarak.

Pauline, çırağının kolunu nazikçe okşayarak "Aferin benim kızıma," dedi.

"Ben neden diğerleriyle gidemiyormuşum?" diye belki de yi minci kez sordu Cassandra.

Redmont Şatosu'ndaki dairesinde, kıyafetlerini aceley deri seyahat çantalarına tıkıştırmakla meşguldü. Duncan kız nın ipek ve saten elbiselerini düşüncesizce savurmasına şa kınlıkla bakakaldı.

"Belki de bu işlerle hizmetkârlarının ilgilenmesine izin ve melisin," dedi. Cassandra, içlerinden taşmakta olan gece e biseleri, pelerinler, kalın giysiler, iç etekler ve eşarplar yığı nedeniyle valizlerini kapatmakta güçlük çekiyordu. Prense sabırsızca bir el hareketi yaptı.

"Ben de onu diyorum. Bavullarımı çoktan hazırlamış olab lirlerdi. Şu an Will ve Horace ile at sürüyor olabilirdim."

"Ve böylece beni birlikte geçireceğimiz son birkaç günd de mahrum etmiş olurdun," dedi Duncan nazikçe. Cassandr birden sabırsız davrandığı için pişman oldu. Babasının, or Arrida'ya gönderdiği için endişe ettiğinin farkındaydı. Raha mış numarası da yapmıyordu zaten. Cassandra, saraydan ayr lıp sağ salim babasının yanma dönünceye kadar, onun endi etmeye devam edeceğini biliyordu.

Bu düşünce aklından geçerken, uzaklara gittiğinde babas nın sakin ve kendinden emin varlığını özleyeceğini fark ett Ve sıcaklığını. Ara sıra tartışıyorlardı belki ama bu, birbirleri yürekten sevdikleri gerçeğini değiştirmiyordu.

Babasına doğru bir adım atarak, kollarını nazikçe onun boy nuna doladı ve adamı kendine çekti. "Özür dilerim, babac ğım," dedi usulca. "Seninle de birkaç gün geçirmek isterim."

"Diğerlerinin gemiyi hazırlamaları gerekiyor," diye hatı

[illegible] babası. "Benimle birlikte at sürmek, seni geciktirmeye [illegible]

[illegible]zının omzunu okşadı. Gözlerine yaşların hücum ettiğini hissediyordu. Kızını özleyecek, onun için endişe edecekti. Ama her şeyin ötesinde, onunla iftihar edeceğini biliyordu. Metanetinden, görev anlayışından ve cesur ruhundan gurur duyacaktı.

"Bir gün harika bir Kraliçe olacaksın," dedi.

Svengal, çimlerin üstüne uzanmış, feryat ediyordu. Bacakları, kalçaları fena halde ağrıyordu. Baldır kasları alev almış gibiydi. Minik midillinin sırtından omuz üstü yere düştükten sonra, artık omzu da ağrımaya başlamıştı. Vücudunda ağrımayan yer kalmamış gibiydi. Gözlerini açtı. İlk gördüğü, yukarıdan kendisine bakmakta olan, yaşını başını almış midillinin suratıydı.

Neden böyle garip bir işe kalkıştın ki sanki? diye sorar gibi bakıyordu ona hayvan.

Bir süre sonra etrafına göz atabilecek hale gelince, onu izleyen diğerlerinin de farkına vardı. Üç Orman Muhafızı binegi ve sırtlarındaki üç Orman Muhafızı'nın yüzlerinde de aynı şaşkın ifade görülüyordu. Yalnızca Horace ve iri atı Svengal'in halinden anlarmış gibi bakıyorlardı.

"Şunu hiç aklım almıyor," dedi Halt, "bu insanlar üç, dört metrelik dalgaların arasında hareket eden gemilerin güvertelerinde dengede durabiliyorlar. Ama şu salıncaklı attakiler kadar

nazik, uysal ve yaşlı bir midillinin sırtında ilk akıllarına ge şey, kendilerini yere atmak oluyor."

"Kendimi yere atmak falan istemedim ben," dedi Sven Yavaşça doğrulup diz üstü çöktü. Kasları yırtılacak gibi a yordu. "Hay Debelenen Büyük Mavi Balina adına, neden yerim ağrımak zorunda ki!" dedi. Ardından ilk cümlesine vam etti. "Şu kaba hayvan beni sırtından attı."

"Sırtından mı attı?" dedi tebessümünü gizleyen Gilan. " zim Bezgin'in kimseyi sırtından attığını gören oldu mu?"

Will ile Halt'un başları iki yana sallandı. Bu durum özellikle Halt büyük keyif alıyordu. Temuçi istilası sırasın Slagor'un ihanetini kanıtlamak için yola çıkarılan kurt gem ne binmişti. Svengal, Halt'un midesinin dalgalı denize ver tepkilerle en çok dalga geçen tayfaların başında geliyordu. bu tür utanç verici anlar söz konusu olduğunda, eski ustası son derece güçlü bir hafızası olduğunu öğrenmişti.

"Beni sırtından attı diyorum size," diye ısrar etti Sven bir yandan da hafifçe doğrulmuş ve yeniden sızlanmaya ba mıştı. Belini bir türlü doğrultamıyordu. "Farklı bir hareket me hissettim."

"Sola döndü de ondan," dedi Gilan.

"Aniden döndü," diye ısrar etti Svengal. Orman Muhafız rı şaşkın şaşkın bakıştılar.

"Bezgin asla ani bir hareket yapmaz," dedi Halt. "En az dan son on beş senedir yapmıyor."

"Ona Bezgin dememizin nedeni de bu," diye hatırlattı W Svengal dik bakışlarını çocuğa çevirdi.

"Ben onu o isimle çağırmıyorum," dedi kin dolu bir i

böylece Orman Muhafızları arasında yeniden keyifli bakışmalar yaşandı.

"Ah, evet, bu sabah kullandığın o renkli konuşma diline şahit olduğumuzu itiraf etmeliyim," dedi Gilan, Halt'a dönerek. "Bu Gorlog kimin nesi acaba? Gerçekten de boynuzları, dişleri ve uzun, karmaşık saçları var mı?"

"Oldukça faydalı biri," dedi Halt. "Kendisine tüm o değişik uzuvları anılarak dua edilebilir. Bir tür çeşitlilik sembolüdür. Gorlog etrafındayken asla sıkılmazsın."

Bu neşeli bilgi alışverişi sırasında Svengal, Bezgin'in eyer topuzunda asılı duran savaş baltasını gözlemekle meşguldü. İlk olarak midilliyi mi yoksa onunla eğlenen Orman Muhafızları'nı mı doğrasa, bilemiyordu.

Horace, şakanın tadının kaçmaya başladığını düşünüyordu. Yumeu'nun sırtından inerek yularından yakaladığı Bezgin'i ağrılar içinde kıvranan Skandiyalı'nın yanına getirdi.

"Pek de halden anlıyor sayılmazsınız, ha?" diye sordu. Orman Muhafızları, karşılıklı bakışarak birbirlerine gülümsediler.

"Pek sayılmaz," diye neşeyle hemfikir oldu Gilan. Bir el hareketiyle üç arkadaşı oradan kovan Horace, yüzünü Svengal'e döndü.

"Hadi, gel. Sana yardım edeyim." Ellerini birleştirip Svengal'in hayvanın sırtına binmesi için bir tür üzengi oluşturdu. Tek eliyle ağrılar içindeki sırtını tutan Skandiyalı geri çekildi.

"Yürüyeceğim."

"Araluen'e dek yürüyemezsin," dedi Horace mantıklı bir şekilde. "Hadi bakalım. Düştükten sonra yapabileceğin en iyi

şey, yeniden atının sırtına oturmaktır." Orman Muhafızları döndü. "Doğru mu?"

Kukuletalı üç kafa, öne arkaya sallandı. Yeşilli grili akbal lara benziyorlar, diye geçirdi Horace içinden.

"Sırtına mı?" diye sordu Svengal. "Bu hayvanın mı?"

Horace cesaret verircesine başını salladı.

"Yani sen bana, silkinip beni sırtından atan ve vücudum ki her iki kemikten birinin kırılmasına yol açan bu cehenn zebanisine yeniden binmemi, beni öldürmesi için ona bir ş daha vermemi mi istiyorsun?"

"Evet, öyle. Hadi. Sana yardım edeyim."

Svengal, acı içinde öne doğru tökezledi ve kaldırdığı ayağıyla Horace'ın birleştirdiği ellerine bastı. Bir sonraki a mı, yani hayvanın sırtına doğru yapacağı ani sıçrayış, ağrım ta olan tüm kaslarını kullanmasına neden olacağı için ca fena halde yakacaktı. Horace'ın samimi, umut veren, güven gözlerine baktı.

"Ben de seni arkadaşım bilirdim," dedi acı bir sesle.

ON BİR

"İndirmeye başlayın!" diye seslendi Svengal. "Yavaş olun! Acele etmeyin! Biraz daha... Olaf, şurayı doldur! Biraz daha! Biraz daha... tamamdır!"

Çekici'nin, karnının altından geçirilen geniş bez bir askıyla havaya kaldırılınca şaşkına dönen gözleri, *Kurt Rüzgârı'nın* gövdesinde inşa edilen ahırdaki son boş bölmeye dikiliydi.

Kurt gemisi, ilk bakışta geniş, açık bir tekneymiş gibi duruyordu. Ama Will, bunun yanıltıcı olduğunun farkındaydı. Kürekçi sıralarının arasından geçen merkezi güverte kesimi, aslında üstüne bir dalga vurduğunda geminin batmamasını sağlayan üç su geçirmez bölmeden oluşuyordu. Geniş ve kapalı bölmeler, ayrıca baskınlar sırasında "özgürleştirilen" hazineler için depo görevi de görüyordu. Bu bölmelerden biri, artık üç midilliyi ve Horace'ın savaş atı Vurucu'yu ağırlayacaktı. Döşeme yerinden kaldırılmış ve yerine hayvanlar için dört küçük ahır bölmesi inşa edilmişti. Her şey öylesine hızlı bir şekilde olup bitmişti ki, Skandiyalıların bu işi daha önce de yapmış oldukları anlaşılıyordu.

Bölmeler oldukça dardı ama kötü hava şartlarıyla karşılaşmaları halinde bu, yararlarına olacaktı. Böylece hayvanlar bölmede kolayca kayıp düşmeyeceklerdi. Olağanüstü bir durum yaşanması ihtimaline karşın, Svengal ve adamları atları koruyup düşmekten koruyacak olan daha fazla sayıda bez askıyı hazırda tutuyordu.

Çekici'nin bölmesine süzülen Will, hayvanı karnının altından sarmalayan askıyı çıkardı. Ardından küçük midillinin dizginlerini bölmenin ön tarafında bulunan halkaya bağladı. Yan bölmedeki Abelard, neşeyle kişneyerek Will'i selamladı. Çekici endişeli bakışlarını efendisine çevirdi.

Bunu yapmamızın nedeni neydi? Atlar uçamazlar ki, diyordu sanki. Sırıtan Will, burnunu okşadığı hayvana yemesi için yarım bir elma verdi.

"Aferin oğluma," dedi. "Burada çok uzun süre kalmayacaksın."

Tayfalar, atları gemiye taşımak için kurdukları vinçleri sökmeye koyulmuşlardı. Operasyon, başarıyla tamamlanmıştı. Atların en sinirlisi Vurucu olduğu için, güverteye ilk olarak o alınmıştı. Havada bacakları sallanarak uçan arkadaşlarını görürse, paniğe kapılabilir diye düşünmüşlerdi. Başına gelecekleri bilmezse, büyük olasılıkla uslu duracaktır, demişti Halt. Havaya kaldırılan hayvanların sahipleri, yatıştırıcı ve güven verici sözler eşliğinde, güvertedeki sığ çukurda atlarını bekliyorlardı. Çekici'nin kulağını bir kez daha kaşıyan Will, bölmenin dışına çıktı.

"Bu konuda tecrübelisiniz," dedi Svengal'e. Skandiyalılar prensip olarak ata binmedikleri için, geriye bir tek açıklama kalıyordu.

Svengal sırıttı. "Bazen kıyılarda terk edilmiş atlara rastlarız. Onları orada öylece bırakmak zalimlik olacağı için, iyi bir yuva buluncaya kadar onları güverteye alırız."

"Terk edilmiş, ha?" dedi Will. Svengal tüm masumiyetiyle cevap verdi.

"Şey, kimse bizden onları geri vermemizi istemedi," dedi. Ardından da ekledi. "Hem yerinde olsam, Halt ile Temuçi atlarının hikâyesini duyduktan sonra, bunu pek mesele etmezdim."

Halt seneler önce Temuçi sürülerinden, çiftleştirmek üzere birkaç yavru "ödünç" almıştı. Hâlihazırdaki Orman Muhafızı atları o ödünç alınan hayvanlara çok benziyordu. Yazık ki Halt borcunu henüz geri ödeme fırsatı bulamamıştı.

"İyi söyledin," dedi Will. Ardından da iskeleye bir göz attı. "Görünüşe bakılırsa demir almaya neredeyse hazırız."

Cassandra ile babası, küçük bir dost ve görevli grubu eşliğinde iskelede yürüyorlardı. Duncan, kolunu kızının omuzlarına atmıştı. Bu seyahatle ilgili hissettiği derin endişe, yüzünden okunuyordu. Öte yandan, Cassandra heveslı ve tetikte görünüyordu. Şimdiden saray hayatının getirdiği birçok kısıtlamanın ortadan kalktığını hissediyordu. Normalde giymesi beklenen süslü elbiselerin yerine dar bir pantolon, diz boyu çizmeler, yün bir gömlek ve kalçalarını kapatan kemerli, deri bir yelek giymişti. Kemerinde bir hançer ve belindeki kında da hafif bir kılıç bulunuyordu. Diğer kıyafetleri iki hizmetkâr tarafından taşınıyordu. Skandiya'da geçirmiş olduğu zaman, Cassandra'ya yanına fazla eşya almaması gerektiğini öğretmişti. Geminin korku

luğuna yaslanan Will ile Horace'ı parlak gözlerle selamladı. Çocuklar da karşılık olarak sırıttılar.

Svengal, o cüsseye sahip biri için şaşırtıcı bir çeviklikle korkuluğun üstünden sıçrayarak kıyıya atladı ve kral ile kızına doğru yürümeye başladı. Nasırlı elini Kral'a olan saygısını göstermek istercesine alnına götürerek selam verdi. Duncan da karşılık olarak başını hafifçe salladı.

Skandiyalıların protokol ve soylulara has konuşmaların inceliklerine pek de hâkim olmadığını belirtmek gerekir. Svengal, Kral'a ne şekilde hitap etmesi gerektiğini bilemiyordu. Skandiyalılar hiç kimseye "efendim" diye hitap etmezlerdi. Çünkü onlara göre bu ifade, hitap edilen kişinin konuşmacıya göre üstün olduğunu kabullenmek demekti. Benzer şekilde, "majesteleri" ya da "lordum" gibi resmi unvanlar da eşitlikçi kuzeyliler tarafından pek sevilmiyordu. Kendi toplumlarında, bu sorunu hitap ettikleri kişinin unvan ya da makamını kullanarak çözüyorlardı; kaptan, kont ya da Yüce Kont gibi. Hiçbir Skandiyalı, Erak'ın karşısında "efendim" ya da "lordum" gibi hitaplar kullanmazdı. Saygı göstermek istiyorlarsa, o kişiye konumunu belli eden kelimelerle hitap edilirdi –Yüce Kont. Benim hükümdarıma bu kadarı yetiyorsa, diye içinden geçirdi Svengal, Araluen Kralı'na da yetiyor olmalı.

"Kral," dedi, "bize yardım ettiğin için Skandiya'nın minnettarlığını kazandın."

Duncan, bir kez daha başıyla adamı selamladı. Bu söze bir karşılık vermesine gerek yokmuş gibi gelmişti. Svengal, bakışlarını Kral'ın yanındaki sarışın, zayıf kıza çevirdi.

"Kızını böyle bir göreve göndermenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Bu kez "Endişelerim olduğunu gizlemeyeceğim, Kaptan," diye karşılık verdi Duncan. Svengal, hızla başını öne arkaya salladı.

"Öyleyse sana yemin ediyorum. Dümenci yemini; bu nedir bilir misin, Kral?"

"Hiçbir Skandiyalı'nın o yeminden dönmeyeceğini biliyorum," dedi Duncan.

"Bu doğru. İşte sana beni ve tüm adamlarımı bağlayan, o yemin. Kızını kendi kızımızmış gibi koruyacağız. Gerekirse, kanımızın son damlasına kadar savaşıp, ona zarar gelmesini engelleyeceğiz."

Görüşmeyi izlemek üzere geminin kıyı tarafındaki küpeşte toplanan tayfalardan onay dolu bir homurtu yükseldi. Duncan, bakışlarını Skandiyalıların üzerinde gezdirdi. Güneşte kalmaktan kayış gibi gerilmiş, yaralı çehreleri ve düzensiz örgüler halinde toplanmış saçları çevreleyen boynuzlu miğferleri inceledi. Duncan da iri yapılı bir adamdı ama Skandiyalıların cüsseleri, sınırları zorluyordu. Hacimli ve kaslı vücutlara sahip silahlı bir birliğe bakıyordu. Karşısındaki yüzlerden tek bir şey okunuyordu: Liderlerinin yeminini tutma kararlılığı. Son üç gündür bu yolculuk konusunda kendisini ilk kez iyi hissediyordu. Bu adamların kızına sahip çıkacakları belli oluyordu. Dişlerini tırnaklarına takıp, prensesi ne pahasına olursa olsun koruyacaklardı.

Yalnızca Svengal'e değil, tüm tayfalara hitap edebilmek amacıyla yanıtını verirken, sesini bir parça yükseltti.

"Sizlere teşekkür ederim, *Kurt Rüzgârı* tayfaları. Kızımı sizden daha iyi koruyacak bir birlik düşünemiyorum."

Yürekten konuştuğu anlaşılıyordu. Skandiyalılardan bir kez daha onay dolu homurtular yükseldi.

"Yalnız bir mesele var. Bana kalırsa, Cassandra'nın El Şebah'a varıncaya kadar takma adıyla seyahat etmesi daha güvenli olur. Prenses, çoğunuzun bildiği Evanlyn adını kullanmaya karar verdi."

Will, Horace'ı dirseğiyle dürttü. "Şükürler olsun. Şu Cassandra adına hiç alışamamıştım. Onun bir prenses olduğunu her hatırladığımda dilim tutuluyor."

Horace arkadaşına sırıttı. Ona göre hava hoştu. Görev yeri Araluen olduğu için Cassandra'yı neredeyse her gün görmeye alışkındı.

Yolculuk boyunca kullanacağı takma adıyla Evanlyn, babasına bir kez daha sarıldı. Baş başayken uzun uzadıya vedalaşmışlardı. Bakışlarını bayrak direğinde süzülen sancağa çevirdi; alçalmakta olan kırmızı bir atmacanın resmedildiği şahsi sancağına.

"Öyleyse şunu da oradan indirmemiz gerekir," dedi.

Tayfalardan biri bayrağı indirmek üzere direğe yönelirken babası da kulağına mırıldandı, "Bu kez sancağı geri aldığına emin ol. Bir grup korsanın sancağın altında yelken açması fikri hiç hoşuma gitmiyor."

Gülümseyen prenses, elini uzatarak Duncan'ın çenesine dokundu. "Haklısın. İleride utanç verici bir durumla karşılaşabiliriz."

Babasından ayrıldı ve Axel'in ona uzattığı elini tutarak gemiye adımını attı.

"Teşekkür ederim," dedi. Yol arkadaşlarının beklemekte olduğu arka tarafa doğru yürürken, utanıp kızaran Axel de anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Svengal.

Halt, doğuyu işaret ederek "Haydi yola koyulalım," dedi.

"Pekâlâ! Kürekler kalksın!" Svengal'in sesi, Skandiya kaptanlarının emir verirken kullandıkları o tanıdık, kulak tırmalayıcı böğürtü şeklinde çıkıyordu şimdi. Sıralarına oturan kürekçiler, üç metre uzunluğundaki kürekleri yerlerinden çıkartarak dik bir şekilde havaya kaldırdılar.

"Halat çöz ve yola çık!"

Kurt Rüzgârı'nı iskeleye bağlayan pruva ve kıç halatları halatçılar tarafından çözüldü ve gemi, üç Skandiyalı'nın iskelenin tahtalarına dayayıp bastırdıkları uzun sırıklar sayesinde harekete geçti. Gemi kıyıdan biraz uzaklaşınca, Svengal bir sonraki emrini verdi.

"Kürekler insin!" Ortalık bir anda, geminin yan kısımlarındaki deliklerine giren on altı küreğin sesiyle kaplandı. Kürekler suyun hemen üzerinde duran uçları, çekilmeye hazır bir biçimde pruvayı işaret ediyordu.

"Kürek çek!" diye emreden Svengal, dümeni yakaladı. Kürekler suya girdi ve kürekçiler ileri geri giderek kürek çekmeye başladılar. *Kurt Rüzgârı*'nın suyun içinde hareket etmesiyle birlikte, dümenin elinin altında canlandığını hissetti. İskele tarafındaki pruva kürekçisi bir kez daha kürek çekilmesi için seslendi ve küçük bir dalga geminin burnuna çarparken, hızlanmaya başladılar.

Nihayet yola çıkmışlardı.

ON İKİ

Nehirden aşağı doğru yaptıkları yolculuk, sakin geçiyordu. Çiftlik çalışanlarıyla gezginler nehir kıyısında durmuş, sessizce yanlarından geçen, ağzına kadar dolu kurt gemisini izliyorlardı. Bazı atlılar gemiyi gördükleri anda atlarını mahmuzlayıp, büyük olasılıkla alarm vermek için kaçışıyorlardı.

Will bir çitin ya da savunma kulelerinin arkasına saklanarak gerçekleşmeyecek bir saldırıyı bekleyen köylüleri düşününce, elinde olmadan gülümsedi.

Buralarda son üç yıldır hiçbir Skandiya baskını görülmemiş olmasına rağmen, kıyıya yakın bölgelerde oturanların hatıraları çok eskilere uzanıyordu. Baskınlarla geçen yüzyıllar, kolay kolay unutulmayacaktı. Anlaşma imzalanmıştı imzalanmasına, ancak anlaşmalar kâğıt üzerinde kalırdı. Yakınlarda görülen bir kurt gemisi ise şüphe uyandıran gerçeğin ta kendisiydi.

Kurt Rüzgârı, nihayet nehrin korunaklı sularından çıkarak güneydeki Dar Geçit'e yöneldi. Ufuktaki ince ve karanlık bir çizgiden ibaret olan Galya kıyıları, güçlükle seçiliyordu. Karşılarındaki görüntü yalnızca bulutlardan ibaret de olabi-

hızlı aslında. Kurt gemisi, omurgasının altından hafifçe geçip giden dalgalarla yükselip alçalıyordu. Geminin pruvasındaki Evanlyn, Will ve Horace, ayaklarının altında geminin suda inip kalktığını hissedebiliyorlardı.

"Geçen seferkine göre biraz daha iyi durumdayız," dedi Will.

Evanlyn, arkadaşına dönüp sırıttı. "Hatırladığım kadarıyla geçen sefer de aynı şeyi söylemiştin: *En kötüsü buysa, idare edebiliriz.* Buna benzer bir şeydi."

Will pişmanlıkla sırıttı. "Nereden bilebilirdim ki?"

Horace meraklı bakışlarını ikiliye çevirerek "O kadar komik olan nedir?" diye sordu.

Dirseğini, küpeştenin kıvrılıp geminin pruvasını oluşturduğu noktaya dayayan Evanlyn, gözlerini kapadı ve saçlarının tuzlu esintiyle uçuşmasına izin verdi.

"Ooooh, bu çok iyi geldi," dedi. Ardından da Horace'ın sorusunu yanıtladı. "Şey, Will bu unutulmaz sözleri ettikten kısa bir süre sonra Erak ile Svengal'in hayatları boyunca rastlamış oldukları en berbat fırtınalardan birine yakalanmıştık da."

"Kocaman dalgalar vardı," dedi Will. "Dev gibiydiler." Tayfaların kare şeklindeki büyük yelkeni çekebilmek için seren ucunu açmaya çalıştıkları upuzun direği işaret etti. "Boyları şu direğin iki ya da üç katı kadardı."

Direğe bir göz atan Horace, aklından mesafeyi iki ya da üçle çarptı ve inanamayarak eski dostuna baktı. İnsanların korkunç bir fırtınadan ya da kanlı bir savaştan söz ederken, bazı detayları abartmalarına alışmıştı.

Horace'in bakışlarını fark eden Evanlyn, Will'in yardımına koştu.

"Hayır Horace, gerçekten de öyleydi. Dev gibilerdi. Öleceğimizi sanmıştım."

"Öleceğimizden emindim ben," diye ekledi Will. Yüzünü buruşturan Horace, yelken direğine bir kez daha göz attı. Will'e abarttığını söylemeye dünden hazırdı. Fakat Evanlyn söz konusu olduğunda, işler değişiyordu.

"Ama," dedi isteksizce, "demek ki dalgalar kurt gemisinden de büyüktü..." Öyle bir görüntüyü aklına dahi getiremiyordu ama her iki arkadaşı da heyecanla başlarını sallamışlardı.

"Aynen öyle!" dedi Will. "Hatta kürek çekerek bazı dalgalara *tırmanmıştık.*"

"Şey, *biz* tırmanmadık aslında," diye onu düzeltti Evanlyn. "Biz ikimiz, güverteden düşmeyelim diye direğe bağlıydık. İyi ki de bağlıydık," diye ekledi. Güverteyi süpüren yeşil dalgaların muazzam gücü karşısında yaşadıkları çaresizliği hatırlamıştı.

Horace, endişeyle etrafına bakındı. O ana dek geminin hafif, ağır hareketlerini keyifle takip etmişti.

"Şey, umarım bugün başımıza öyle bir şey gelmez," dedi.

Will aldırmaksızın omuz silkti. "Endişe etme. *Kurt Rüzgârı,* denizin karşısına çıkaracağı tüm belaları defetmesini bilir. Son derece dayanıklı bir gemidir."

Fırtınalı denizde zaman geçirmiş birinin güveniyle konuşuyordu. Rahatlığı, biraz da bir gece önce Svengal'i adamakıllı sorguya çekip yılın bu zamanında benzer bir fırtınaya rastlama ihtimalinin çok düşük olduğunu öğrenmesinden kaynaklanı-

yordu. Ancak bunu Horace'a anlatma gereği hissetmiyordu. Bu sırrını henüz anlatmayacaktı. İriyarı arkadaşının endişeli hali ve bakışlarını ufuk çizgisinde gezdirip fırtına işaretleri araması, Will'e büyük keyif veriyordu.

"Şu fırtınalar, göz açıp kapayıncaya kadar tepene biniveriyorlar," dedi Will tatlılıkla. Evanlyn, ona suçlar gibi bakınca, Orman Muhafızı masum olduğunu gösterircesine omuz silkti. Evanlyn, Will'i Horace'ı korkutmaya çalıştığı için ayıplayarak başını iki yana salladı.

"Seni duyan da hayatın gemilerde geçmiş sanacak," dedi. Will'in elinden sıyrılmaktan başka bir şey gelmiyordu. Evanlyn, Horace'a dönerek "Özellikle değinmediği şey ise, öyle büyük fırtınalar için mevsimin henüz erken olduğu," diye ekledi.

Horace bu haber üzerine biraz rahatlamıştı.

"Ama yine de bu işler belli olmaz," dedi Will karamsar bir sesle. Evanlyn, başını kaldırdı.

"Aynen öyle," dedi. "Hele senin işlerin hiç belli olmaz. Dün gece Svengal'e büyük bir fırtına kopup kopmayacağını sorarken o yüzden bu kadar endişeliydin."

"Ne yanıt verdi peki?" diye sordu Will'in onu işlettiğini fark eden Horace.

"Belli olmaz dedi," diye yanıt verdi Will ciddiyetle.

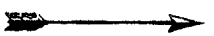
Evanlyn bıkkınlıkla iç geçirerek "Dedi ki," dedi ve bir el hareketiyle Will'i bertaraf edip Horace'a döndü. "Sakin Deniz'e varıncaya kadar deniz, çarşaf gibi durgun olacakmış."

Horace bakışlarını çabucak masum bir tavır takınan Will'e çevirdi. Kendi kendine bilmem kaçıncı kez Orman Muhafızları'nın ne kadar düzenbaz olduklarını hatırlattı.

"İyi o zaman," dedi ve Evanlyn ile ikisi, karşılıklı gülümsediler.

Will, prensese çevirdiği başını hazin bir yüz ifadesiyle iki yana sallayarak "Espri anlayışın iyice körelmiş senin," dedi. Ama bir yandan da yüzüne yayılan tebessüme engel olamıyordu. İşin aslı, Evanlyn'le bir kez daha yakınlaşma fırsatı bulmuş olmanın keyfini çıkarıyordu.

Skandiya'dan döndükten sonra birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Will, Kraliyet İzcileri'ne katılmak yerine Orman Muhafızlığı'na devam etmeyi tercih ettiği için kızın hayal kırıklığına uğradığının, hatta kalbinin kırıldığının farkındaydı. Ama bu kırgınlığın boyutunu bilmiyordu. Kraliyet İzciliği görevi, Will'e Evanlyn'in onu Araluen Şatosu'nda tutabilmek için babasına başvurmasının ardından önerilmişti. Will'in görevi reddetmesini kişisel bir mesele olarak algılayan prenses, o günden bu yana resmi davetlerde karşılaştıklarında ona hep mesafeli davranmıştı. Şimdiyse, geçmiş maceralarına dair birçok hatıra barındıran bir kurt gemisinin güvertesinde, o engeller ortadan kalkmış gibiydi.

Gilan, "İyi misin?" diye sordu Halt'a. Aynı soruyu üçüncü soruşuydu bu. Halt, bir kez daha alçak sesle yanıt verdi.

"İyiyim."

Fakat Gilan, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etmişti. Eski ustasının dikkati çok dağınıktı ki bu son derece olağandışıydı. Alnı kırış kırış olmuştu ve parmak eklemleri küpeşteye sıkı sıkı tutunduğu için bembeyaz kesilmişti.

"Emin misin? İyi görünmüyorsun da." İşin aslı, Halt'un yüzü sakalının ve kukuletasının ardında bembeyazdı. "Canını sıkan bir şey mi var?" diye sordu Gilan tekrar.

Halt'un solgun ve öfkeli yüzü, eski çırağına döndü. "Evet," dedi. "Canımı sıkan bir şey var. Budalanın teki, bana sürekli iyi olup olmadığımı soruyor. İsterdim ki..."

İstediği şey her ne ise, cümlesi yarım kaldı. Gilan, dişlerini sıkan ustasının yüzündeki kararlı ifadeyi fark etti. Halt'un konuşmayı kestiği anın *Kurt Rüzgârı'nın* normalden daha çok sallandığı bir ana denk geldiğini kavrayamamıştı. Eski ustasına endişeyle baktı. Halt, yıllardır hayatında çok önemli bir yere sahipti. Yorulmak bilmezdi. Her konuda bilgisi vardı. Gilan'ın tanıdığı en yetenekli insandı.

Fakat bu yetenekli adamı deniz tutmuştu işte.

Deniz yolculuklarının ilk birkaç saati, hep böyle geçiyordu. Halt, canını neyin sıktığının farkındaydı; iki dakika sonra ne olacağını bilememekti bu. Her şey, onun kafasında olup bitiyordu. Savrulup yalpalayan gemi karşısında hazırlıksız yakalanıyordu. Bu kadar büyük ve sağlam bir nesnenin suda oyuncak gibi sallanmasını aklı almıyordu bir türlü.

İçten içe, o kadar da kötü durumda olmadıklarının farkındaydı. Fakat deniz yolculuklarının ilk birkaç saati boyunca zihni her an daha büyük bir dalgayla karşılaşabilecekleri, geminin daha çok yalpalayacağı ya da ölümcül bir şekilde yan yatacağı fikirleriyle boğuşuyordu. Geminin hareket edip düzgün ilerleyebildiği fikrine alıştığı an, midesiyle sinirlerinin de yatışacağının farkındaydı. Ama bunun gerçekleşmesi için aradan birkaç saat geçmesi gerekiyordu. Bu sırada, diye geçirdi

içinden, içindeki ses ona ne söylerse söylesin, küpeştenin yakınlarında durması yararınaydı. Gilan'ın onu yalnız bırakmasını istiyordu. Ancak bunu, genç adamı incitmeden dile getirmesine imkân yoktu. Dışarıdan her ne kadar ters mizaçlı, kaba ve suratsız görünse de çocuğu incitmeyi asla istemezdi.

Birden küpeştede yanlarında beliriveren iriyarı ve gürültücü Svengal, deniz kokusunu derin derin içine çekip bıraktı. Svengal, denize açılmaya bayılırdı. Halt'a göre çılgınlıktı bu.

"Mmmmmm! Oooooohhh! İnsanı deniz havası kadar neşelendiren bir şey var mı yahu?" diye gürledi Svengal. Halt, şüpheli bakışlarını Skandiyalı deniz kurduna dikti. Svengal'in bakışları ise parlak sulara çevriliydi. "Ne güzel değil mi?" dedi. Halt'un durumuna aldırış etmeksizin birkaç kez daha derin nefes alıp, nihayet Gilan'a döndü. "Anlamadığım şey ne, biliyor musun?"

Svengal'in sorunun yanıtını vereceğinden emin olan Gilan, bir şey söyleme gereği duymadan merakla ona baktı.

"Bazı insanlar nasıl oluyor da sallanıp savrulan, hoplayıp zıplayan şu iblislerin sırtında bütün gün en ufak bir sıkıntı çekmeden yol alabiliyor da..." Parmağıyla geminin ortasındaki bölmelerinde durmakta olan dört atı işaret etti. "Sağlam, pürüzsüz ve neredeyse hareket bile etmeyen bir gemi güvertesine adım atınca en ufak bir sarsıntıda içleri dışlarına çıkıyor acaba?"

Halt'a dönerek sırıttı. Araluen'e dönüş yolunda midillisi Svengal'i sırtından attığında, Orman Muhafızı'nın sergilediği anlayışsız tavrı hatırlamıştı.

"Halt?" dedi olan biteni birden kavrayan Gilan. "Seni deniz mi tuttu yoksa?"

"Hayır," diye kısa kesti Halt. O an daha uzun bir kelimeyi telaffuz edip edemeyeceğinden emin değildi.

"Yok, elbette hayır," diye hemfikir oldu Svengal. "Herhalde betinin benzinin atmış olmasının nedeni de kahvaltıyı kaçırmasıdır. Kahvaltıyı kaçırmış mıydın?"

"Hayır," dedi Halt. Bu kez kendinde iki kelime daha edebilecek gücü bulmuştu. "Kahvaltımı ettim."

"Herhalde kuru ekmekle sudan ibaretti," diye ilgisizce kestirip attı Svengal. "Bir erkeğin adamakıllı kahvaltı etmesi gerekir," diye devam etti. Ardından Halt'u ilgiyle ve inanamayarak izleyen Gilan'a döndü. "Sosis mesela... ya da bir parça pirzola. Ben şahsen patates de severim. Gerçi bazıları en çok kabağı sever ya. Mideye sımsıkı oturur kabak. Yağları damlayan bir parça jambonla çok güzel gider."

Halt, usulca inledi. Ayırt edilemeyen bazı kelimeler mırıldanarak Svengal'i işaret etti.

Yüzünü buruşturan Svengal, Orman Muhafızı'na yaklaştı. "Affedersin, duyamadım da," dedi neşeyle.

Küpeşteye adeta bir kıskaç gibi yapışan Halt, vücudunu iriyarı Skandiyalı'ya doğru ittirip, olağanüstü bir çaba harcayarak konuşmaya başladı. "Ver onu bana..."

"Vereyim mi? Sana neyi vereyim yahu?" diye sordu Svengal. Halt başını işaret etmesine rağmen, hâlâ anlamamıştı.

Elini kaldırıp serinkanlı olmaya çalışan Halt, belli belirsiz inledi. "Miğferin. Bana miğferini ver."

"Şey, elbette. Neden söylemedin ki?" dedi Svengal. Boynuzlu kocaman miğferinin yerine oturmasını sağlayan çene kayışlarını çözmeye başladı. Bir an sonra Halt'un acı içindeki,

solgun yüzünde beliren kindar, ürkütücü tebessümü fark ederek durdu. Başka bir zaman, başka bir gemi ve ödünç alınmış başka bir miğfere dair anıları tazelenmişti. Miğferini Halt'un açık elinden hızla çekip aldı.

"Kendine başka bir kova bul!" dedi sert sert.

ON ÜÇ

Denizde geçen iki günün ardından, Halt'un midesi nihayet düzelmişti. Ancak bu, kötü kötü sırıtarak her fırsatta nasıl olduğunu soran ve kurt gemisinin kısıtlı erzak deposundan seçenekler sunan Svengal'i engellemiyordu.

"Tavuk budu ister misin?" diye sordu Svengal masum masum. "Biraz yağlıdır ama tadı güzeldir. Tam da midene layık."

"Svengal," dedi Halt belki onuncu kez, "rahatsızlığım geçti. Anlaşıldı mı? Deniz tutmuyor artık. Midemdekileri güverteye kusayım diye uğraşma."

Ancak Svengal, ikna olmuşa benzemiyordu. Halt'un sivrizekâlı bir açıkgöz olduğunun farkındaydı ve numara yaptığına –Orman Muhafızı'nın midesinin aslında hâlâ çalkalanıp durduğuna– emindi. Tek yapması gereken, Halt'u biraz daha kışkırtmaktı.

"Eğer beğenmezsen, yanımda lezzetli bir kestane sosu da var?" dedi umutla.

"Pekâlâ," dedi Halt, "tavuk budunu ver bakalım. Kestane sosunu da bırak; hazır kalkmışken birkaç tane de salatalık tur-

şusu getiriver. Eğer kaldıysa büyük bir bardak siyah bira da alayım."

Halt'un numara yaptığına iyice ikna olan Svengal sırıttı. Birkaç dakika içinde istenen yiyecekleri küçük bir katlanır masanın üstüne dizmişti. Bir parça tavuk etini yavaş hareketlerle çiğnedikten sonra midesine indiren Halt'u hevesle izliyordu. Bir kupaya doldurduğu siyah birayı getiren Jurgen adlı tayfa da küçük fıçının yanında durmuş bekliyordu.

"Her şey istediğin gibi mi?" diye sordu Svengal umutla. Halt başıyla onayladı.

"Güzel. Et biraz fazla pişmiş ve oldukça lifli ama onun dışında iyi durumda." Svengal'in en sevdiği içki olduğunu bildiği siyah biradan –ki gemide kısıtlı miktarda bira fıçısı olduğunu biliyordu– büyük bir yudum aldı. Ardından da kupayı Jurgen'e uzattı.

"Biraz daha koy," dedi kısaca. Fıçının kapağını açan Skandiyalı, kupayı koyu renkli sıvıyla doldurdu. Halt ikinci kupadaki biranın da çoğunu midesine indirdi. Ardından, elinin tersiyle ağzını sildi.

"Fena değil. Hiç fena değil," dedikten sonra kupayı yeniden uzattı. Halt'un, en sevdiği içkiyi hızla tüketmesini izleyen Svengal'in yüzündeki tebessüm uçmaya başlamıştı. Şaka şakadır, diye geçirdi içinden, ama astarı yüzünden pahalıya gelmeye başlıyordu.

"Daha kaç fıçı biramız var?" diye sordu tayfasına.

"Bu son fıçı, kaptan," dedi Jurgen. Ne kadarının dolu olduğunu anlamak için fıçıyı salladı. Svengal'in tecrübeli kulakları, dipten gelen ses üzerine fıçının yarısından çoğunun boşal-

dığını kavramıştı. Büyük bir yudum daha alan Halt, neredeyse boşalan kupasını uzattı.

"Doldur bakalım," dedi.

"Hayır!" Svengal'in kaygılı çığlığı fıçıyı kaldırmaya yeltenen tayfayı durdurdu. "Yapma, Jurgen."

Tebessümünü gizleyen Jurgen, kaptanı başıyla onayladı. Svengal'i severdi. Ama tüm Skandiyalılar gibi o da eşek şakalarına bayılıyordu. Bu cılız Araluenlinin işleri tersine çevirip kaptanı parmağında oynatmasına hayran kalmıştı.

"Emin misin?" diye sordu. "Tadını beğendi sanırım."

Halt da bunu onaylarcasına geğirdi ve kestane sosuna bandığı tavuk budundan bir ısırık daha aldı.

"Biraz fazla beğendi," diye kestirip attı Svengal. İncinmiş bakışlarını Halt'a çevirdi. "Bazıları şakanın kaka olduğunu kavrayamıyor."

Halt'un yüzüne hain bir tebessüm yerleşmişti. "Fark ettim," dedi. "Söyle bakalım. Sağlığım ve midemin durumuna dair sorularını kesecek misin?"

"Evet," diye mırıldandı Svengal kederle. "Senin adına endişelenmiştim, hepsi bu."

"Beni çok duygulandırdın," dedi Halt ciddiyetle. Ardından da bakışlarını iskele küpeştesinin ötesine, İberya kıyılarındaki uzun, beyaz kumsala çevirdi.

"Atları kıyıya çıkarmak için şurası uygun mu?" diye sordu. Uzun süre hareket etmemeleri halinde Çekici, Abelard, Alaz ve Vurucu'nun kaslarının tutulacağını ve formdan düşeceklerini biliyordu. Svengal'le hayvanları birkaç günde bir kıyıya çıkarıp koşturma konusunda anlaşmışlardı.

Yeniden ciddileşen Svengal, gözlerini kısarak kıyı şeridine bir göz attı.

"Herhangi bir noktaya çıkabiliriz," dedi. "Sahilin bu kısmı, büyük yerleşim merkezlerinin çok uzağında kalıyor. İberyalıların istilaya geldiğimizi düşünmelerini istemeyiz." Halt'un uzattığı yarım kupa biraya uzanarak bir yudum aldı. "Sağ ol."

"Önemli değil," dedi hafifçe sırıtan Halt. "Ne de olsa pek sevdiğim bir içki değil."

Svengal, dik bakışlarını uzun bir süre Orman Muhafızı'nın üstünden çekmedi.

"Seni şu değerli atlarınla birlikte karada bırakıp ayrılırsam şaşırma," dedi. "Onlara neden ihtiyaç duyduğunu anlayabilmiş değilim zaten. El Şebah'a yanaşıp parayı verecek ve eve doğru yelken açacağız."

"Umarım öyle olur," dedi Halt. "Umulmadık ihtimallere karşı hazırlıklı olmanın faydasını hayatım boyunca gördüm. Ayrıca atı olmayan bir Orman Muhafızı, gemisiz bir Skandiyalıya benzer."

"Öyle olsun," diye onayladı Svengal. Rüzgâr gülüne –ana direğin tepesindeki, rüzgârın yönünü ölçmeye yarayan ince tel parçasına– bir göz attı. Yelkenin ayara ihtiyaç duymadığını fark edince dümene abanarak geminin pruvasını uzaktaki geniş kumsala doğru çevirdi.

Bir saat sonra, *Kurt Rüzgârı'nın* pruvası hafifçe kuma oturmuş ve gemi gıcırtıyla kayarak durmuştu.

Düzenekler bir kez daha kuruldu ve atlar, yan taraftan sığ suyun içine indirildi. Çekici, Halt'a kötü kötü bakıyordu. Keçeyle kaplı, rahat bölmesinde iki gündür keyif çatıyor, düzenli saatlerde besleniyor, güneşin altında sızıp kalıyor ve kurt gemisi onu taşırken kafasına hiçbir şeyi takmıyordu. Halt ile ne kadar dinlenebileceği, kaç tane elma yemesine izin verileceği ve ne kadar hareket etmesi gerektiğine dair yaşadıkları ilk anlaşmazlık değildi bu.

Yine de ayaklarının altında sağlam zemini hissetmek, iyi gelmişti. Gemide henüz Skandiyalıların "kara yalpalaması" adını verdikleri duruma, yani zeminin ayakların altında bir gemi güvertesindeki gibi yukarı aşağı kımıldadığını sanma rahatsızlığına yakalanacak kadar zaman geçirmemişlerdi.

Çekici, kulaklarından başlayıp küçük yelesine ve oradan da tüylü kuyruğuna doğru silkindi. Will, yuları burnunun etrafına geçirirken at sabırla bekledi. Hayvanları eyerleme gereği duymamışlardı. Çıplak sırtlarda yapılacak bir gezinti de ihtiyaçlarını karşılayacaktı. Evanlyn, atlarının sırtına sıçrayan dört yoldaşını kıskançlıkla izliyordu. Onun için bir at getirme gereği duyulmamıştı. Atla yolculuk etmesi gerekirse, El Şebah'tan bir tane satın alınabilirdi. Ancak Vurucu ve Orman Muhafızı atları, özel bir eğitimden geçmişlerdi. Şehirden satın alacakları hiçbir binek, onların yeteneğine ve dayanma gücüne sahip olmayacaktı. Orman Muhafızları ve Horace, eğitimli atlarına binmeye alışkındılar.

"İlk birkaç yüz metre boyunca yavaş gidin," dedi Halt arkadaşlarına. "İçlerinden fırlayıp gitmek gelecektir ama zorlanmalarını istemeyiz."

Gerçekten de, her ne kadar ilk başta deniz yolculuğunun bölünmesi canını sıkmış olsa da, Çekici de dörtnala koşmak istediğini fark etmişti. Abelard ve Alaz'a –ve şu kocaman, kas yığını, budala savaş atına– kimin hızlı olduğunu göstermek istiyordu.

Yola koyuldukları anda dizginlerini savurup güneye doğru hareketlendi. Ancak midillisini yavaşlatan Will, hayvanın ilk önce yürümesine, yavaşça tırısa kalkmasına ve bir süre sonra da hafifçe hızlanmasına izin verdi.

Uzun ve kıvrımlı plajı yan yana geride bırakan atların kafaları ileri geri savruluyor ve dizginler inatla çekiştiriliyordu. Her biri kendisini atlar âleminin en uzun soluklusu, en hızlısı ve ayağı yere en sağlam basanı olarak görüyordu. Rekabet duygusuyla bakışıyor, karşılıklı kişneyip meydan okuyor ve birbirlerine meydan okuyorlardı. Ancak dizginlere asılan kararlı eller, onların kendilerini kaybetmelerini engelliyordu.

Çekici, kanının damarlarında pompalanmaya başladığını ve bacaklarının açıldığını hissetti. Koşmak iyi gelmişti. İçi yaşam sevinciyle doluydu. O, koşmak için doğmuştu. Toynaklarının altındaki kum, rahatsızlık verecek kadar sert değildi. Koşarken, nemli kum topaklarını havaya kaldırıyordu. Ciğerlerine dolan deniz havasını derin derin içine çekti. Will'in ellerinin hafifçe gevşediğini fark edince öne atıldı ve birkaç saniye boyunca, binicileri onları serbest bırakıncaya dek, arkadaşlarının birer baş önünde koşmaya devam etti. Will hayvanın artmakta olan süratini kontrol ediyordu. Atlar sonunda plajda omuz omuza dörtnala koşmaya başlamışlardı.

Kurt gemisinin tepesindeki Evanlyn, giderek küçülmekte

olan atlıları seçebilmek için ellerini güneşe siper etmişti. Bu şekilde geride bırakılmaktan nefret ediyordu. Horace'ın, onu atının terkisine bindirme teklifini reddetmişti. Aynı şey değildi; birilerinin terkisine binmek istemiyordu o. Arkadaşlarıyla ve kendi atıyla gezintilere çıkmak istiyordu.

Küpeştenin üstüne sıçrayan Svengal, onun yanına gelip atlıları izlemeye koyuldu.

"Bu işi nasıl becerdiğinizi hiç anlamıyorum," dedi usulca. Araluenlilerin atlara binişini, onlarla bir bütün haline gelmişçesine yola koyuluşlarını izlemişti. Bu işi asla ve asla tam anlamıyla kıvıramayacağını biliyordu. Ne kadar da keyifli gözüküyor aslında, diye geçirdi içinden. Fakat at sırtında gezmenin, onun sarsak tecrübeleriyle bir ilgisi yoktu.

Svengal'in gözlerindeki efkârlı ifadeyi fark eden prenses, Skandiyalı'nın eline hafifçe vurdu.

"Zor değil. Yalnızca alıştırma yapman gerekiyor," dedi. "Sana öğretebilirim."

Fakat Svengal, başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Zor olan da o alıştırma kısmı zaten," diye yanıt verdi. Bir yandan da dalgınlıkla hâlâ ağrıyan sırt kaslarını yokluyordu.

O sırada "Kaptan!" diye seslendi yelken direğinin tepesinde gözcülük yapmakta olan Axel. Başını kaldıran Svengal, tayfasının kuzey yönünü işaret ettiğini fark etti.

"Konuklarımız var," diye devam etti Axel. Svengal, ellerini gözlerine siper etti. Kuzeyin çok içlerinde, sahilden yukarıya doğru uzanan alçak tepeliklerin üzerinde, gözüne bir metal parıltısı çarptı. Bir miğfer ya da kalkan, güneş ışığını yansıtmış olmalıydı. Küçük bir toz bulutu da göze çarpıyordu. Atlılar, diye geçirdi

içinden. Sayıları da oldukça fazlaydı. Omuz silkti. Çok şaşırtıcı bir durum değildi aslında. Burası her ne kadar kıyı şeridinin pek yerleşim birimi barındırmayan bir noktası olsa da, İberyalıların devriyeleri ortalıkta kol geziyor olmalıydı ve kumsala yanaşan bir kurt gemisi de soruşturmaya değer bir meseleydi. Atlıların yaklaşık bir saatlik mesafede olduklarını tahmin etti. Araluenlileri geri çağırıp atları gemiye yüklemek ve yelken açmak için bol bol zamanları olacaktı. Ama tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi.

"Çağır şunları bakalım," dedi, o amaçla elinde bir boru taşıyan tayfaya.

Başıyla onaylayan Skandiyalı, derin bir nefes aldıktan sonra boruyu iki kez –önceden üzerinde anlaştıkları şekilde– üfledi.

Uzun ve dokunaklı ses, kumsalın üç kilometre ötesindeki Halt'un kulağına çalınmıştı. Dizginlere asılarak diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret etti ve atını döndürerek gemiye bakmaya başladı. Bulunduğu yerden yaklaşan atlıları göremiyordu. Fakat Svengal'in geri dönüş borusunu öttürmek için geçerli bir nedeni olduğundan emindi.

"Dönüş zamanı," dedi. "Haydi, şunları sıkı bir..."

Daha sözlerini bile bitiremeden Will ile Çekici öne fırlamış, minik midilli birkaç adımda dörtnala hıza ulaşmıştı bile. Onu hemen arkasından Alaz takip ediyordu. Savaş atının gök gürültüsünü andıran dörtnala sürate ulaşması biraz zaman aldığı için, Horace ile Vurucu en arkadan geliyorlardı.

"...koşturalım," dedi Halt ama etrafında kimse kalmamıştı. Abelard'ı diziyle dürtmesiyle birlikte eğitimli midillisi birden ok gibi fırladı. Halt, Vurucu'yu bir süre sonra yakalayacağını biliyordu. Ancak Alaz ile Çekici'ye yetişmesinin imkânı yoktu.

Özellikle de Çekici'ye.

ON DÖRT

Kurt Rüzgârı denizde rahatça süzülmeye devam ededursun, Arridi kıyıları da sancak tarafında ince, kahverengi bir hat halinde belirmeye başlıyordu. Kürekler yerlerine takılıp iri yelken açıldığı için, güverteye garip bir sessizlik hâkimdi. Rüzgâr dört günden beri sabit hızla yolculuklarına aksi yönden, yani doğudan esmeye devam ediyordu. Svengal serenin ucunu açtırmış ve rüzgârı yakalayabilmek için onu kırk beş derecelik açıyla döndürtmüştü. Kurt gemisi bir anda bir fırıldak gibi rüzgârın estiği yöne doğru dönmeye başlamıştı. Ancak Svengal'in ıskota* halatları ve dümendeki sıkı kontrolü, geminin burnunun doğuya dönük kalmasını sağlamıştı. *Kurt Rüzgârı* yine de kaçınılmaz olarak kuzeye dönmüş, ancak dört bir yandan esen rüzgâr, omurganın suyun içinden gösterdiği direnç ve dümenin dönmesiyle ortaya çıkan kuvvet bir araya gelerek gemiyi doğu-kuzeydoğu yönüne doğru çevirmişti.

Kuzeye doğru hafifçe kayarken bile doğu yönünde, kürek gücüyle alacaklarından daha fazla mesafe kat ediyorlardı.

* Büyük yelkenleri yönetmek için kullanılan ip. (Ed. N.)

Svengal, deneyimli bir kaptanın kürekçilerini elinden geldiğince dinlendirmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Biraz kuzeye kayıyoruz," dedi Halt'a dönerek, "ama El Şebah'a yaklaşıncaya kadar rüzgârı arkamıza alıp ilerleyeceğiz."

Halt, başıyla onayladı. Svengal ne yaptığını bilen bir denizciydi ve Orman Muhafızı'nın önereceği bir şey yoktu. İriyarı Skandiyalı'nın yetenek ve kararlarına neredeyse Erak'ınkiler kadar güveniyordu.

Geminin kıç tarafında toplanan Halt, Evanlyn ve Svengal, onları bekleyen müzakerelere dair yoğun bir sohbete dalmışlardı. Bölmesindeki Vurucu'nun yanına çömelen Horace, sahildeki son koşunun ardından savaş atının nalına sıkışan taşı çıkarmaya çalışıyordu.

Will ise tek başına pruvada durmuş, çenesini koluna bastırarak küpeşteye yaslanıyordu. Kim bilir kaçıncı kez, onları neyin beklediğine dair endişeli düşüncelere dalmıştı.

Erak'ın salıverilme müzakerelerini fazla dert etmiyordu. Görüşmelerin sorunsuzca yapılıp başarıyla sonuçlanacağına emindi. Ne de olsa, Evanlyn'in yanında ona kılavuzluk edip karşılaşabileceği tuzaklara düşmemesi için tavsiyeler verecek olan Halt bulunuyordu.

Aklındaki meselenin özü de buydu aslında. Hayatının son beş yılının büyük bir kısmını Halt'a ve onun kararlarına güvenerek, onun önderliğini takip ederek geçirmişti. Gemi nihayet El Şebah'a varıp Erak'ı kurtarmak üzere karaya çıktıklarında da aynı şeyi yapacaklardı. Halt'un varlığı, önsezileri, yetenekleri, sorunları çözme konusundaki doğal yeteneği, Will'in kendisini son derece güvende hissetmesini sağlıyordu. Halt'un

elinden her şeyin geleceğine, çözemeyeceği hiçbir sorun bulunmadığına ikna olmuştu.

Fakat aynı zamanda, kısa bir süre sonra bu güvenli ortamdan uzaklaşıp kendi başına hareket etmesi gerektiğinin de farkındaydı. Başarılı bir Orman Muhafızı olup olamayacağının belirlenmesi amacıyla tasarlanan son değerlendirme sınavlarına üç ay kalmıştı.

Bu son değerlendirme sınavı, sene boyunca zihninin önemli bir kısmını kaplamıştı. Sınavı eğitiminin sona ereceği, mezun Orman Muhafızları'nın sembolü olan Gümüş Meşe Yaprağı'nı elde edeceği günden önceki son engel olarak görüyordu. O günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Ama o an fark ettiği üzere, değerlendirme sınavı aslında yolun sonu değildi. Yalnızca hayatının yeni ve uzun bir sayfasının başlangıcı anlamına geliyordu. Gerçek değerlendirme sonrasında başlayacak ve Orman Muhafızlığı'na devam ettiği sürece de asla sona ermeyecekti. Yaşadığı her gün bir sınav olacaktı. Ölüm kalım meselelerinde karar vermesi için çağrılacak, zaman zaman meseleyi enine boyuna düşünecek vakti olmayacaktı. İnsanlar, onlara akıl verip liderlik etmesi için gözünün içine bakacaklardı. Bir anda tüm benliği başarılı olabileceğinden kuşku duydu ve göreve hazır olmadığını fark etti. Asla Halt gibi olamayacaktı; onun kadar sakin, kendinden emin ve tecrübeli biri değildi.

Onun gibi, her konuda tartışılmaz bir şekilde *haklı* çıkamayacaktı.

O Halt değildi. O Will'di. Genç, fevri, acemi çaylak. Düşüncesizce davranmış, mezun olduktan sonra Halt ile ormanın

kıyısındaki küçük ve konforlu kulübelerinde yaşamaya devam edeceklerini zannetmişti. Ancak Halt'un evliliği, o günlerin neredeyse sona erdiğinin bir göstergesiydi. Kendisi değilse bile Halt, bu durumun farkındaydı. Kıdemli Orman Muhafızı, her ne kadar ormandaki kulübesini baronlukta olup bitenleri izlemek üzere bir üs niyetine kullanacak olsa da şimdiden Leydi Pauline ile şatoda paylaştıkları daireye taşınmıştı.

Will, ilk başlarda bu değişikliği soğukkanlılıkla karşılamıştı. Kulübenin artık yalnızca ona ait olması fikri çekici geliyordu. Yemeğe arkadaşlarını çağırabilirdi. Zaman zaman Redmont'u ziyaret eden Horace'ı mesela. Ve Alyss'i.

Alyss, diye geçirdi içinden. Evet. Uzun boylu, güzeller güzeli sarışın Haberci ile minik kulübedeki şöminenin yanına oturup eski günlerden ve hayatlarındaki değişikliklerden konuşabilmek ne hoş olurdu. Alyss, Haberci okulundan mezun olmuş ve akıl hocası Leydi Pauline tarafından çeşitli görevlere gönderilmeye başlanmıştı bile. Onunla birlikte oturmaya, mandolasıyla çaldığı şarkıları dinlemeye, müziğin ritmine başını sallayarak eşlik etmeye bayılırdı Alyss.

Minik müzik aletini sert deri kutusundan her çıkarışında sızlanıp huzursuzlaşan Halt'un aksine, diye geçirdi aklından acı bir tebessümle.

Ama sonra birden, hayatının o şekilde devam etmeyeceği gerçeği geldi aklına. Halt yanında olsun ya da olmasın, ne o kulübede ne de Redmont Şatosu'nun yakınlarında yaşayacaktı artık. Mezuniyetinin ardından, Krallık'a yayılmış elli baronluktan birine atanacaktı. Tanıdığı herkesten ve her şeyden yüzlerce kilometre uzağa gönderilebilirdi. Gideceği yerin insanları,

karşılarında ne yaptığını bilen birini bulmayı bekleyeceklerdi. Yol gösstericilik, tavsiye ve koruma için ona bel bağlanacaktı.

Kısacası, Halt gibi biri olduğunu zannedeceklerdi.

Ama o, durumun öyle olmadığını çok iyi biliyordu. Aklından geçen bu düşünce üzerine derin bir iç geçirdi.

Birden "Hayatından amma da memnun görünüyorsun," dedi dirseğinin hizasındaki neşeli bir ses. Will şaşırarak irkildi. Derin düşüncelere dalmış bile olsa, ona bu kadar yaklaşan birini fark etmiş olması gerekiyordu.

Gilan dışında herkesi, diye düzeltti kendi kendini. Bir ihtimal Halt da olurdu, ama Gilan'ı fark etmesine imkân yoktu. Genç Orman Muhafızı istediği an en ufak bir ses bile çıkarmadan hareket edebiliyordu. Orman Muhafızı Birliği'nin tanınmış görülmeden hareket etme uzmanıydı.

Hemen yanına, küpeşteye yaslanan Gilan, meraklı gözlerini Will'e dikmişti.

"Aklını kurcalayan bir şey mi var?" diye sordu usulca. Gilan, bir çırağın aklını ustasına yöneltmek istemeyeceği bazı sıkıntıların kurcalıyor olabileceğini tecrübeyle biliyordu. Kendine has bir konumu olduğunun farkındaydı. Halt'un eski çırağı olarak, o an Will'in aklından geçebilecek şüpheli düşünceleri anlayışla karşılayabilirdi. Aslına bakılırsa, Gilan, Will'in neden iç geçirdiğini gayet iyi biliyordu.

"Hayır... şey, sanırım, bir nevi... şey, evet," dedi Will.

Gilan'ın tebessümü tüm yüzüne yayıldı. "Üç cevaptan birini seçebilirim. Sorulan soruyu etraflıca yanıtlamadın diyemeyiz kesinlikle."

Will, gülümsemeye çalıştıysa da beceremedi.

"Gil," dedi sonunda, "gümüş yaprağı almak üzereyken, kendini hiç..." Aklındakini nasıl dile getireceği konusunda tereddüt ettikten sonra başka bir yöntem denedi. "Yani, hiç şöyle..."

"Yetersiz" diyecekti ama o sözcüğün Gilan gibi biri için geçerli olacağını hiç sanmıyordu. Will, Gilan'a Halt'a duyduğuna yakın bir saygıyla yaklaşıyordu. Tüm Orman Muhafızları gibi Gilan da usta bir okçuydu. Ancak diğerlerinin aksine, kılıç kullanmada da ustaydı. Hizmet vermekte olan elli Orman Muhafızı'nın arasında bildik Orman Muhafızı silahlarının yanı sıra belinde bir de kılıç taşıyan tek kişiydi. Aynı zamanda, Will'in birkaç saniye önce tecrübe etmiş olduğu üzere, görülmeden ilerleme sanatında da bir uzmandı. Kendisinden çok daha kıdemli Orman Muhafızları tarafından bile saygıyla anılırdı. Will, Crowley ile Halt'un Gilan'ın birliğin içindeki geleceğine dair yaptıkları konuşmalara birçok kez kulak misafiri olmuştu. Gilan'ın ileride yüksek mevkilere geleceğini biliyordu.

Bunun Gilan'ın Halt'un eski çırağı olmasından kaynaklandığı, Will'in aklına hiç gelmemişti. Ancak "yetersiz" kelimesi, Gilan kadar yetenekli ve becerikli biri karşısında kulağa hakaret gibi geliyordu.

Gilan, birden kendisini sıkıntıyla yanında duran genç adama çok yakın hissetti.

"Yoksa 'hazırlıksız' mı diyecektin?" diye sordu ve Will, adı geçen kelimeyi neredeyse Gilan'ın ağzından çıkmadan yakaladı. Neredeyse telaffuz etmek üzere olduğu kelimeye göre çok daha yumuşak bir sözcüktü bu.

"Evet! Tam da bunu demek istemiştim! Sen de kendini hazırlıksız hissetmiş miydin?"

Gilan, cevabını vermeden önce birkaç kez başını öne arkaya salladı. Seneler önce, tıpkı Will'in o an aklından geçirdiğine emin olduğu kuşkuların aynılarını hissettiği yıllara geri dönerken, yüzü efkârlı bir tebessümle aydınlandı.

"Son sınavların bir sene öncesinde, her şeyi bildiğimden o kadar emindim ki."

"Şey, evet. Elbette," dedi Will. Gilan'ın sınavlara birçok çıraktan bir yıl önce hazır olması son derece doğaldı. Birden bir sene öncesinde kendisinin de tam olarak aynı şeyi hissetmiş olduğunu hatırladı. Uzun boylu Orman Muhafızı'na döndü.

"Sonra," diye devam etti Gilan, "son birkaç hafta gelip çattığında ise bilmediğim ne kadar fazla şey bulunduğunu fark ettim."

"Sen mi?" dedi Will inanamayarak. "Ama sen..."

Gilan elini kaldırıp onu susturdu. "Şöyle düşünüyordum: 'Yanımda Halt olmadan ben ne yapacağım? Etrafımda yaptığım hataları düzeltecek biri olmadan nasıl davranacağım?' Tüm bu düşünceler, ödümün kopmasına neden oluyordu.

"'Bu işi muhtemelen beceremem. Halt olamam ben! Nasıl olur da onun kadar bilge ve akıllı ve ayrıca, itiraf etmek gerekir ki, onun kadar kurnaz biri olabilirim ki?' diye düşünüyordum. Şu an hissettiklerin bunlara yakın şeyler mi?" diye tamamladı sözlerini.

Will, şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu. "Hem de tamı tamına! Ben nasıl Halt gibi biri olabilirim ki? Ya da herhangi biri nasıl olabilir ki?" Şüphelerinin yoğunluğu bir kez daha üstüne çöktü ve omuzları düştü. Gilan, onu rahatlatmak için kolunu çocuğun omzuna attı.

"Will, bu konu hakkında endişe etmen bile göreve hazır olduğunu gösteriyor aslında. Şunu unutma, kimse senden bir Halt olup çıkmanı beklemiyor. O bir efsane. Yoksa duymadın mı? Boyu iki metreden fazlaymış ve ayıları çıplak elleriyle öldürürmüş..."

Will hafifçe gülümsedi. Halt'un Krallık sınırları içerisindeki şöhreti, tam da Gilan'ın dediği gibiydi. Kır saçlı Orman Muhafızı'yla tanışanlar, onun orta boylu bir insandan bile kısa olduğunu görünce şaşkına dönerlerdi.

"Yani muhtemelen onun kadar yetenekli olmayacaksın. Ama şunu unutma ki, bu işin en iyisi tarafından eğitildin sen. Ayrıca son beş senedir onun yanında durup meselelere nasıl yaklaştığını gözleme önceliğine sahiptin. İnan bana, aklından geçenlerin çoğunu zamanla unutacaksın. Kendi baronluğuna atandıktan sonra, ben ne kadar çok şey biliyormuşum da haberim yokmuş, diye düşüneceksin."

"Ama ya bir hata yaparsam?" diye sordu Will.

Gilan başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. "Hata mı? *Bir tek* hatacık mı? O zaman şanslısın demektir. Onlarca hata yapacaksın! Ben daha ilk günümde dört ya da beş tane yapmıştım! Elbette ki hata yapacaksın. Yalnızca aynı hatayı iki kez yapmamaya özen göster. İşleri berbat edersen, sakın etrafından saklama. Hatalarını mantık çerçevesine dayandırmaya çalışma. Onları birer hata olarak tanımla, itirafını et ve dersini al. Öğrenmenin yaşı yok, hem de hiçbirimiz için. Halt için bile," diye ekledi ciddiyetle.

Will, minnettarlıkla başını salladı. Kendisini daha iyi hissediyordu. Birden şüpheli bir tavırla başını kaldırdı.

"Bunları kendimi iyi hissedeyim diye söylemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gilan başını iki yana salladı. "Yok canım. Eğer inanmıyorsan, Halt'a sor da sana kuyruklu palavralarımdan bazılarını anlatsın. Bana onları hatırlatmaya bayılır. Hadi artık gidip böyle ciddi ciddi konuştukları şey neymiş, öğrenelim."

Kolunu omzundan çekmeden genç arkadaşını pruvadan alıp dümenin yakınlarında sohbete dalmış küçük grubun yanına getirdi. Kafasını kaldırıp yaklaşan çıraklarına bir göz atan Halt, Gilan'ın yüzündeki ifadeden hangi konuda konuştuklarını kavrayıverdi.

"Siz ikiniz, nerelerdesiniz bakalım?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Manzaranın tadını çıkarıyorduk," dedi Gilan. "Gemideki en zeki beyinlerin tavsiyelerine ihtiyacınız vardır diye düşündük."

Halt bir şey söylemedi ama yukarı kalkan kaşı, çok şey anlatıyordu.

ON BEŞ

Kurt Rüzgârı, El Şebah limanını korumak için inşa edilen dalgakıranın dar boşluğundan içeri süzüldü. Yelkeni sarılıp toplanmış, kürekler suya indirilmişti. Direğin tepesinde Evanlyn'in sancağı –kıyıdan esen rüzgârla hafifçe dalgalanan, dört metre uzunluğundaki beyaz zemin üzerine kırmızı atmaca resmi– asılıydı.

Kırmızı atmaca uzaktan tanınmasa bile, sancağın aşırı büyüklüğü ve biçimi –atmacanın bulunduğu yerlerde genişliyor, ardından da hızla daralarak uç kısmına bir metre kala iki adet çatallı kuyruğa ayrılıyordu– geminin bir kraliyet heyetini –en azından bir büyükelçiyi ya da kraliyet ailesinin bir üyesini– taşımakta olduğunu gösteriyordu. Svengal kıyıya varmalarına az kala, saldırı niyetinde olmadıklarını göstermek için sancağın fora edilmesini emretmişti.

Buna rağmen, limanda ya da ambarlarda demirli duran yaklaşık bir düzine ticari geminin tayfaları silahlarını kuşanmış ve Skandiyalıların kalkışacağı muhtemel bir saldırıyı püskürtmek üzere küpeşteler boyunca sıralanmıştı. Dünyanın bu tarafın-

dakiler de diğer birçok denizci de Skandiyalıların şöhretinden haberdardı. Kraliyet sancağının gemideki varlığı şüpheleri dindirmeye yetmiyordu.

İnce, uzun ve amansız görünen *Kurt Rüzgârı*, limana demirli gemilerin arasından tedirgin bir koyun sürüsüne sinsice sokulan bir kurt gibi geçti.

"Görünen o ki bir karşılama komitesi hazırlanmış," dedi rıhtımın iç tarafı boyunca uzanan ana iskeleyi işaret eden Halt. İskelede elli kişilik bir birlik göze çarpıyor, güneş ışıkları ara ara parlak zırh ve silahlardan yansıyordu. Dalgakırana yeşil renkli bir bayrak –yani kıyıya çıkabileceklerini işaret eden uluslararası sembol– çekiliydi.

Svengal'in dümene abanmasıyla geminin burnu, iç rıhtıma doğru döndü. Pruva kürekçisi seslendi ve kurt gemisi, çekilen kürekler eşliğinde limana doğru süzülmeye başladı.

"Tören kıyafetlerimi giysem iyi olacak," dedi Evanlyn. Aşağıda, geminin arka kısmında kalan küçük üçgen kabine girdi. Kabinin içinde zorlukla ayakta durabiliyordu ama en azından orada bir parça mahremiyet bulabiliyordu. Birkaç dakika sonra yukarı çıktı. Her zamanki deri tuniğini neredeyse dizlerine kadar inen, mat kırmızı saten bir tunikle değiştirmişti. Üzerinde hoş nakışlar bulunan tuniğin sol göğsüne küçük, kırmızı bir atmaca resmi işlenmişti. Geniş, deri bir kemer, kırmızı tuniği belinden sıkıyordu. Will, kemerin iç içe dokunmuş ve çapraz çizgiler halinde deliklerine dikilmiş deri kayışlarla süslenmiş olduğunu fark etti.

Evanlyn, uzun çizmeleri ve çoraplarıyla tuniğin altına giydiği beyaz ipek gömleğini değiştirmemişti. Çarçabuk tarayıp

topladığı sarı saçlarının üstüne uzun siperlikli, kenarı dar, kırmızı bir şapka takmıştı. Şapkanın kenarını tek bir atmaca tüyü süslüyordu.

Ayrıca Will'in daha önce hiç görmediği bir kolye takmıştı. Kolye, her biri aynı büyüklükteki mat, gri taşlardan oluşuyordu. Taşlar pahalı ya da değerliymiş gibi durmuyordu. Daha çok pürüzsüz mermeri andırıyorlardı. Will, kolyenin kızın en sevdiği takılarından biri olduğunu tahmin etti. Belki de onu şans getirmesi için takmıştı.

Tuniğini düzelten Evanlyn, kemerin fazla sıktığı noktalardaki son birkaç kırışıklığı da gidermişti. Endişeyle boğazını temizledi.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Halt'a.

Orman Muhafızı başını sallayarak "Pratikliğin ve resmiyetin doğru bir karışımı gibisiniz," diye yanıt verdi.

Prenses, endişeyle Halt'a baktı. Kıdemli Orman Muhafızı, kızın tedirgin olduğunu görebiliyordu.

"Şimdilik konuşma faslını Svengal ile ben yürüteceğiz. Bunlar yalnızca düşük rütbeli subaylar olmalı; liman amiri ve benzeri insanlar," dedi. "Sizin sıranız *Wakir* ile tanıştığımızda gelecek. Şimdilik ukala ve etrafınızdakileri küçümseyen bir tavır takının."

Gülümsemeye başlayan Evanlyn, bunun aldığı talimatlara hiç de uymadığını fark etti ve kaşlarıyla çenesini yukarı kaldırıp başını buyurgan bir tavırla geriye attı.

"Bu nasıl?" diye sordu. Halt'un kukuletasının altından hafifçe sırıttığını görür gibi olmuştu.

"Mükemmel. Bunun için doğmuş olabilirsiniz."

"Güldürme beni, yoksa seni kamçılatırım," dedi Evanlyn usulca.

Halt başını sallayarak "Arayı hızlı kapatıyorsunuz," dedi. Ardından da dikkatini geminin limana girişine verdi.

Tecrübeli denizci Svengal, gemiyi hızla hareket ettiriyordu. Son anda verdiği emir üzerine küreklere abanan kürekçiler sayesinde gemi hızla yol almaya başlamıştı.

"Kürekler!" diye bağırmasıyla denizciler, ucundan sular damlayan kürekleri denizden çıkarak bölmelerine yerleştirdiler. Ortalık bir anda tahtanın tahtaya değmesiyle çıkan o bildik tıkırtılarla kaplanmıştı.

Gemi birkaç metre boyunca sürüklendi. İskeleye otuz derece açı yapacak şekilde yanaşıyordu. Tayfalardan biri, pruvadan karaya bir halat fırlattı. Arridili bir liman işçisi hızla yakaladığı halatı bir dubanın etrafına sardıktan sonra çekmeye başladı.

Birkaç saniye içinde geminin kıç tarafından bir diğer halat fırlatıldı. O da aynı şekilde işçiler tarafından yakalandı ve kurt gemisi limana yanaşmaya başladı. Geminin limanın sert taşlarına çarpıp zarar görmemesi için tayfalar tarafından yan tarafa keçeden ve sazdan paravanlar indirildi. Halatlar gerilip Kurt Rüzgârı'nın hafifçe iskeleye yanaşmasıyla birlikte, ortalık bu kez de paravanlardan çıkan gıcırtılarla doldu.

Geminin küpeştesi, iskele seviyesinin yaklaşık bir metre altında kalıyordu. Yürümeye başlayan Evanlyn, Halt'un alçak sesle yaptığı uyarı üzerine durdu.

"Olduğun yerde kal. Buyurgan bir ifade takın. Karaya çıkmamız için önce davet edilmemiz gerekiyor."

Uzaktan gözlerine çarpan silahlı adamlar, artık yüzleri kurt

gemisine dönük olacak şekilde, iskele boyunca iki sıra halinde dizilmişlerdi. Her biri dövüşe hazırlık için kalkanlarını indirmiş, ellerini kılıçlarının kabzalarına koymuşlardı. Hattan ayrılan bir subay, uzun adımlarla iskelenin kıyısına doğru yürümeye başladı. Svengal adamı tanımıştı.

"Şehir meydanında bize pusu kuran da bu bodur tavuktu," dedi fısıldadığını sandığı bir sesle.

Halt acı dolu bakışlarını Svengal'e dikerek, "Senden bunları duymanın onu çok mutlu ettiğine eminim," diye yanıt verdi.

Uzun boylu Arridi savaşçısı, iskelenin ucundan birkaç adım ötede durdu. Karşısındakini dikkatle inceleyen Halt, hızlı bir değerlendirme yaparak adamın dikkate alınması gereken bir kişi olduğunda karar kıldı. Kendisine çok güveniyor olmalıydı. Halt subayın kabadayılık ya da blöf yapılacak bir kişi olmadığını hissetti. Ne yaptığını biliyor ve etrafına sakin bir güvenlik hissi yayıyordu. İzlemeye tahammül edilir biri, diye geçirdi içinden.

Arridi savaşçısı, sağ elini dudaklarına, oradan alnına ve yeniden dudaklarına götürerek geleneksel çöl selamını verdi. Halt bu selamın eski bir kabile atasözünden geldiğini biliyordu: *Yemek yiyeceğiz. Düşüneceğiz. Konuşacağız.*

Protokol gereği aynı hareketlerin tekrarlanması gerekiyordu, ancak Svengal'in bundan haberi yoktu. Arridi subayının zarif hareketlerine karşılık olarak havaya kaldırdığı eliyle belli belirsiz komiklikler yaptı.

"Geri döndün, kuzeyli." Arridili, kalın ve suni bir tonla konuşmuştu. Sesi düz ve sakin çıkıyordu. Kelimeleri bağırmadan telaffuz etmeyi öğrenmiş olmalıydı.

"Yüce Kont için geldim," dedi Svengal. Protokolün inceliklerinden de lafı dolandırmaktan da hiç hoşlanmazdı.

Arridili gülümsedi. "Adın Svengal'di, değil mi?"

Svengal, hırçın hırçın başını salladı. "Evet. Öyle. Ama ben senin adını bilmiyorum." Karşısındaki adamdan daha aşağıda durduğu ve konuşabilmek için başını kaldırmak zorunda olduğu için kendisini rahatsız hissediyordu. Adamın, adını nereden öğrendiğini merak etti ve Erak'ın ona bir şekilde kendisinden söz ettiğini düşündü. Önceki karşılaşmalarında kimse kendisini tanıtmamıştı çünkü. Svengal ile tayfalar, Erak'tan farklı bir yerde tutulmuş, salıverildikleri gün ise Yüce Kont, Svengal'e fidye konusunda talimatlarını vermişti.

"Halkım arasında bana Seley el'ten derler," dedi Arridili. "Yabancılar, genellikle adımı Seleten olarak kısaltırlar. Arridi Muhafız Birliği'nde yüzbaşıyım."

"Şey... memnun oldum," diye kabaca cevap verdi Svengal. O ifadeyi gençken almış olduğu görgü derslerinden hayal meyal hatırlıyordu. Duruma uygun kaçacağını düşünmüştü. Seleten'in yüzü ifadesizdi, ancak Will, adamın koyu gözlerinde minik bir tebessüm gördüğünden emindi.

"Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyorduk," dedi Seleten. Ardından da hafif esinti altında tembel tembel salınmakta olan uzun flamayı işaret etti. "Beraberindekileri de öyle. Bu kadar kısa zamanda memleketine gidip gelmiş olamazsın, değil mi? Direğe astığınız bu bayrak kime ait?"

Halt, Svengal'e müdahale etme zamanının geldiğini düşündü. Skandiyalı, denizcilikte ustaydı belki, ancak müzakere yeteneği baltasını savurup, "Neyiniz var neyiniz yoksa sökülün,"

diye gürlemekten ibaretti. Karşı karşıya oldukları durum ise daha nazik bir yaklaşım gerektiriyordu.

"Kaptan Svengal, Araluen Kraliyet Ailesi'nin bir dostudur," dedi öne çıkarak. Konuşurken yüzünün açığa çıkması amacıyla kukuletasını geriye atmıştı. "Direkte dalgalanan Araluen Kraliyet Sancağı'dır ve yanımdaki hanımefendiye aittir."

Aynı anda hem ilgisiz hem de küçümser bir tavır takınabilmek için elinden geleni yapmakta olan Evanlyn'i işaret etti. Evanlyn, Arridi subayının keskin bakışlarını üstünde hissetti. Kafasını kibirli bir edayla geriye atmanın duruma uygun kaçacağını düşündü.

Seleten'in bakışları, yeniden Halt'a çevrildi.

"Hanımefendi kim oluyor acaba?" diye sordu.

"Hanımefendi, Yüce Kont'un salıverilme şartlarını liderinizle görüşmeye hazır," dedi Halt. "Erak da Araluen Kraliyet Ailesi'nin yakın bir dostudur."

Yüzbaşıya Evanlyn'in gerçek kimliği ve konumu hakkında bilgi vermemeye karar vermişti. Bu tür belirsizlikler işlerine yarayabilirdi. Ayrıca kızın kimliğini düşük seviyeli bir subaya açık etmeye gerek de yoktu.

Seleten, birkaç saniye boyunca söylenenler hakkında düşündü. Belli ki böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Ancak yüzünde, sakin ve soğukkanlı bakışlarının ardındaki hızlı düşünceler ve değerlendirmelere dair hiçbir işaret yoktu. Sonunda yeniden konuşmaya başladı.

"Maalesef *Wakir* bugün müsait değil," dedi. Sonra yeniden Svengal'e döndü. "Dediğim gibi, bu kadar erken dönmeni beklemiyorduk. Yoksa..." Cümlesini yarıda bıraktı.

"Yoksa ne?" Svengal, adamın ne düşündüğünü bilmek istiyordu. Arridili, özür dilercesine başını eğdi.

"Yoksa hemşerilerini toplayıp, Yüce Kont'u güç kullanarak mı serbest bıraktırmayı düşünüyordun?" diye sordu.

Svengal homurdandı. "Aklıma gelmedi değil."

Seleten'in koyu tenli yüzüne yayılan tebessüm, bu kez herkes tarafından görülebiliyordu.

"Eminim gelmiştir. Yine de, bu kadar kısa zaman içerisinde *Wakir* ile bir toplantı ayarlamak imkânsız. Yarından önce olmaz."

Halt, onaylarcasına başını salladı. "Yarın bizim için uygun." Duraksadı. "Bu zaman zarfında Yüce Kont Erak'ı görmemiz mümkün mü acaba?"

Seleten, daha o sözlerini bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Korkarım bu da mümkün değil. Ancak hanımefendiye yarına dek kalması için konforlu bir daire sunabilirim. Konukevimizde bir Skandiya akıncı gemisine kıyasla çok daha rahat edeceğine inanıyorum."

Rıhtımın bir parça gerisine düşen, iki katlı, büyükçe bir binayı işaret etti. Rıhtım boyunca uzanan bitişik, sıradan depoların aksine binanın gölgelikli balkonları, geniş kapı aralıkları ve üst katında pencereleri bulunuyordu.

"Hanımefendi ve maiyeti orada kalabilirler," dedi Arridili. "Korkarım tayfaların gemide kalmaları gerekecek."

Kullandığı sakin ses tonu, aslında bu duruma o kadar da üzülmediğini gösterir gibiydi. Halt, aldırmadığını gösteren bir hareket yaptı. Tepeden tırnağa silahlı otuz Skandiyalının kıyıya ayak basmasına razı olacak bir şehir, dünyanın hiçbir yerin-

de bulunamazdı. İskeledeki Arridi birliğinin gemiye göz kulak olmak için yerinden kımıldamayacağına emindi.

"Bana uyar," dedi Svengal sertçe. Olası bir düşman limanında gemisini terk edip savunmasız bırakmaya zaten hiç niyeti yoktu. *Kurt Rüzgârı*'nın önünde nöbet tutulması hoşuna bile giderdi. Kıyıya adımını atmış bir Skandiyalı, daima gemisinin tek kaçış yolu olduğunu düşünürdü.

"O takdirde, beni takip edin lütfen," diyen Arridi yüzbaşısı, konukevini işaret ederek uzaklaştı. Evanlyn'in cazgır sesini duyunca durdu.

"Kaptan Seley el'ten! Bir şey unutmadınız mı?"

Kızın emredici ses tonu ve adını mükemmel bir şekilde telaffuz edişi karşısında etkilenen Arridi subayı, arkasını dönerek yerlere dek eğildi.

"Hanımefendi?" dedi. Sinirli adımlarla küpeşteye varan Evanlyn, işaret parmağındaki kocaman mühür yüzüğünü göstermek üzere sağ yumruğunu öne uzattı.

"Toplantı isteğimizi kabul etmesi için *Wakir*'e mührümü göndermeniz gerekmiyor mu?"

Gırtlaktan söylenen ve kendine has bir telaffuza sahip olan *Wakir* kelimesini de adamın adı gibi mükemmel bir şekilde söylemişti. Özür dilercesine başını sallayan Seleten'in elinde, bir anda yüzük kutularını andıran bir nesne belirdi. Parlak abanoz kutunun kolay açılır bir kapağı bulunuyordu.

"Elbette, hanımefendi," dedi subay. Minik kutuyu Halt'a uzattı. Halt da kapağını açtığı kutuyu Evanlyn'e verdi. İçi, sert balmumuyla kaplıydı. Evanlyn, yüzüğü balmumuna sıkıca bastırdı ve atmaca sembolünün yüzeyde belirdiğinden emin oldu.

Ardından da zarar görmemesi için kapağını kapatarak kutuyu Halt'a geri verdi. Orman Muhafızı'nın Seleten'e ilettiği kutu, subayın kemerindeki bir kesenin içinde kayboldu.

"Şimdi sizi dairenize götürebilir miyim?" dedi Seleten.

Seleten yol vermek üzere geri çekilirken, kıyıya çıkan Halt ile Gilan da arkalarını dönerek gemiden inmekte olan Evanlyn'e yardımcı oluyorlardı. Prensesin ardından Will ile Horace geliyordu. Axel'e "Kimse gemiye çıkmayacak," gibilerinden bir talimat bırakan Svengal de gruba katıldı.

Seleten, gri-yeşil pelerinli suretleri ve her birinin omzunda taşımakta olduğu kocaman yayları ilgiyle inceliyordu.

Tuhaf, diye geçirdi içinden. *Haklarında daha fazla bilgi edinmeliyim.*

Usulca verdiği emir üzerine iskele birliğinden ayrılan on kişilik grup konukevine giden yolun başını çekmeye başladı. Horace, Seleten'in yanından geçerken iki savaşçının gözleri buluştu. Seleten, Horace'ın geniş omuzlarını, üçgen şeklindeki vücudunu ve dengeli adımlarını fark etti. Araluenlinin kemerinde uzun bir kılıç asılıydı.

Bu daha tanıdık biri, diye düşündü Seleten. *Tehlikeli bir rakibe benziyor.*

Aynı anda, Horace da subayın ince vücudunu, atletik hareketlerini ve adamın yan tarafında asılı duran uzun ve kıvrımlı kılıcı inceliyordu.

Ele avuca sığmayan bir savaşçı olsa gerek, diye geçirdi içinden.

Her ikisi de haklıydı.

ON ALTI

Konukevinde sakin bir gece geçiriyorlardı. Seleten'in bir düzine adamı dışarıda nöbet tutuyordu, ancak konukların evden ayrılıp etrafta dolanmaya izinleri vardı.

Yiyecek ve içecek servisi yapılmış; içecek olarak su ve meyve suyu ikram edilmişti. Ekşi limon soslu yeşillikler ve taze pide ile süslenmiş bir tür soğuk beyaz etten oluşan yemek, son derece lezzetliydi. Etten kocaman bir parça koparan Horace, ağzına ekmek dilimlerini tıkıştırdı.

"Tadı enfes," dedi hevesle. "Gayet güzel bir tutsaklık geçiriyoruz."

"Biz tutsak değiliz," diye hatırlattı Halt çocuğa. "Bir diplomasi heyetiyiz."

Horace başıyla onayladı. "Hep unutuyorum," dedi ekmek kırıntılarını dört bir yana saçarak. Halt, hızla geri çekildi. Dikkati birden önünde duran kayık tabaktaki yarı parçalanmış hayvana kayan Horace, etleri didik didik etmeye başladı.

"Daha but isteyen var mı?" diye sordu.

"Dört bacaklı bir tavuk olsa," dedi Will, "Horace cennete gittiğini sanacak."

Horace evet dercesine başını salladı.

"Dört bacaklı tavuk," dedi. "Mükemmel bir fikir. Chubb Usta'ya söyleyelim de bununla ilgilensin."

Dokunulmamış bir but daha bulmuştu ve vakit kaybetmeden dişlerini buta geçirip kocaman parçalar koparmaya başladı. Gilan, onu meraklı bakışlarla izliyordu.

"Keltika'dayken bu kadar çok yemek yediğini hatırlamıyorum," dedi.

Gülücükler saçan Horace, "Keltika'dayken bu kadar çok yiyeceğimiz yoktu ki," dedi. "Hem siz gizemli Orman Muhafızları'nın yanındayken bir miktar endişeleniyor ve korkuyordum."

"Artık seni endişelendirmiyorlar galiba?" diye araya girdi Evanlyn. Şeftalisini ikiye bölerken, gözlerinin içi gülüyordu. Meyvenin tadı gerçekten de mükemmelmiş, diye geçirdi içinden. Muhtemelen iklimin sıcaklığıyla ilgili bir durumdu bu.

"Hem de hiç," dedi Horace. Gevrek gevrek sırıtıyordu, ama aklına bir zamanlar Orman Muhafızları'nın huzurunda –önce Gilan ve Will ile Keltika'da, ardından da Galya topraklarını geçerken Halt'un yanında– kendini sıkıntılı hissettiği günler gelmişti. Bu insanlar, sonradan garip bir biçimde en yakın dostları olup çıkmışlardı. "O zamanlardan sonra çok şey öğrendim. Mesela Halt'un tam bir pisicik olduğunu," diye ekledi.

Kahkahalarını bastırmaya çalışan Will ile Gilan'dan kıkırdamalar yükseldi. Genç savaşçıyı izleyen Halt'un bakışları, giderek sertleşiyordu.

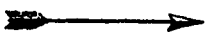
"Kedicik ha," diye tekrar etti tecrübeli Orman Muhafızı.

Konuşmaları ilgiyle izleyen Svengal de dayanamayarak gür bir kahkaha kopardı.

"Bana kalırsa daha çok süklüm püklüm olmuş ihtiyar bir kediyi andırıyor," dedi. Halt'un utanç dolu bakışları, hiç de utanmadan öylece duran iriyarı Skandiyalı'ya çevrildi.

"Herkes bir anda komedyen kesiliverdi," dedi Halt. "Şanırım ben yatacağım."

Ardından, yerinde yeller esen ciddiyetiyle odayı terk etti.

Ertesi gün gündoğumundan bir saat sonra, iç avluda kahvaltı edildi. Sabah meltemi nedeniyle hava henüz serindi, ancak onları sıcak bir günün beklediği anlaşılıyordu.

Pide, dilimlenmiş meyve, reçel ve meyve suyundan oluşan kahvaltının yanında verilen büyükçe bir cezve dolusu koyu renkli, sıcak ve yoğun sıvı, Orman Muhafızları'nı çok memnun etmişti.

"Kahve!" dedi Gilan saygı dolu bir ifadeyle ve fincanını doldurmaya başladı. Kaşığını esmer şekere daldırırken Halt ile Will de kahve sırasına girmişlerdi. Evanlyn, bu görüntü karşısında başını iki yana salladı.

"Üçünüzü birden tuzağa düşürmek için bir cezve kahve yeter," dedi.

Will, başını sallayarak "O tuzağa zevkle düşeriz," diye onayladı. Ardından da diğerlerine döndü. "Gerçekten de lezzetli bir kahve bu."

"Öyle olmalı," dedi fincanını eline alıp ayaklarını önündeki alçak masaya uzatan Halt. "Kahveyi Arridiler buldu. Herkes iyi uyudu mu?"

Aslına bakılırsa, altlarında rahat yatakları olmayınca hepsi bölük pörçük uyumuşlardı. Fakat konukevindeki şilteler yumuşak, odalarsa serin ve havadardı. Svengal'in "kara yalpalanması" adını verdiği, uzun bir deniz yolculuğunun ardından birçok kişinin yaşadığı durumu tartışıyorlardı ki, hizmetkârlardan biri içeri girip Halt'a selam verdi.

"Yüzbaşı Seleten geldi, beyim."

"İçeri gelmesini söyleyin," dedi Halt ve ayaklarını masadan kaldırıp avluya giren Arridi subayını karşılamak için ayaklandı. Seleten, önceki gün yaptığı gibi elini dudaklarına, alnına ve yeniden dudaklarına götürerek selam verdi.

"Günaydın hanımefendi ve beyler. Keyfiniz yerindedir, umarım?"

Selamı tekrarlayan Halt, yüzbaşıyı oturmaya davet etti.

"Her şey harika. Bizimle bir kahve içer miydiniz?" dedi Halt, ancak Seleten pişmanlık dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Maalesef görevimin başına dönmem gerekiyor." Svengal'e döndü. "Adamlarınıza kahvaltı verildi, kaptan," dedi. "Kontrol etmenize gerek yok."

Svengal, başıyla onayladı. Önceki akşam, adamlarıyla ilgilenilip ilgilenilmediğini kontrol etmek üzere gemiyi ziyaret etmişti. Gemi elbette ki erzakla yüklüydü, ancak resmi bir heyetin parçası oldukları için adamların karınlarının Arridiler tarafından doyurulması gerektiğinde karar kılmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi sert sert.

Seleten, Halt ile Evanlyn'e dönerek, "Ekselansları *Wakir*, sizleri onuncu saatte kabul etmekten memnuniyet duyacaklar," dedi.

Evanlyn, kararsız bakışlarını Halt'a çevirdi. Tecrübeli Orman Muhafızı, mütevazı bir el hareketiyle kıza cevabını verebileceğini belirtti.

"Bizim için uygun," dedi Evanlyn.

Gülümseyen Seleten, dikkati çekecek şekilde öne doğru bir adım attı.

"Size ben eşlik edeceğim," dedi. "Onuncu saatten on beş dakika önce burada olacağım. Lütfen o saatte ayrılacak şekilde hazır olun."

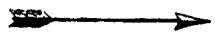
Evanlyn cevap vermek yerine ilgisiz bir yüz ifadesiyle başını çevirmeyi tercih etti. Prensesler emirlere cevap vermez, diye geçirdi Will içinden.

"Hazır olacağız," dedi Halt. Seleten'le bir kez daha zarif el hareketleri aracılığıyla selamlaşıp vedalaştılar. Arridi subayı, birkaç adım geriledikten sonra arkasını dönüp odadan ayrıldı. Horace hayretle Halt'un bu tür durumlara ne kadar kolay uyum sağladığını düşündü. Paylaştıkları odaya dönerken bu düşüncesini Will'e açtı ve arkadaşının kasvetli cevabı karşısında bir parça şaşırdı.

"Biliyorum. İnsanı hayrete düşürüyor, değil mi?" dedi Will. "Her zaman ne yapması ve söylemesi gerektiğini adı gibi biliyor."

Horace, meraklı bakışlarını Halt'un tavırları konusunda pek de heyecanlı gözükmeyen arkadaşına dikti. Will'in de onunla

aynı şeyleri düşündüğünü ve kendisini ustasıyla kıyasladığını bilmiyordu. Will'in aklı, bir kez daha mezun olduğunda Orman Muhafızlığı görevini nasıl yerine getireceğine dair düşüncelerle dolmuştu.

Halt, Seleten'in dönmesine on beş dakika kala Will ile Gilan'ı odasına çağırdı.

Merakla içeri giren genç Orman Muhafızları, önderlerinin kendileri için neler planladığını merak ediyordu. Ancak alacakları talimatlar, oldukça hoşlarına gidecek bir kıyafet değişikliğinden ibaret olacaktı.

"Pelerinlerinizi burada bırakın," dedi Halt. Kendininkini çıkarmıştı. "Arrida ikliminde onlara ihtiyacınız yok. Dünyanın bu kısımlarında pek fazla yeşillik ve ormanlık arazi bulunmuyor."

Haklı, diye düşündü Will. Yemyeşil memleketlerinde yemyeşil araziye karışarak hareket etmelerine olanak sağlayan grili yeşilli pelerinleri, kendilerini buldukları bu kuru, çorak topraklarda işlerine yaramayacaktı. Yünlü pelerinler, Arridi sıcağında rahatsız olmalarına yol açacaktı. Ancak yine de, Orman Muhafızı üniformasının bir parçasıydılar ve Will, pelerinini çıkarmakta tereddüt ediyordu.

Halt gemiden getirdiği bir çantayı açmakla meşguldü. İçinden çıkardığı katlı bir kumaş parçasını sallayarak Gilan'a uzattı.

Will, bunun kukuletalı bir Orman Muhafızı pelerini olduğunu görebiliyordu. Fakat alışkın olduğu o gri ve yeşil tonları, yerlerini kahverenginin açık tonlarına bırakmıştı. Halt, bir diğer sarılı kumaş parçasını kendisine uzatırken, pelerinlerin

yünden değil, dayanıklı keten bezinden yapıldıklarını fark etti.

"Yazlık kıyafet," dedi Halt. "Sıcakta serin tutar ve görülmeden ilerlememiz gerekirse renkleri çok işimize yarar."

Gilan, pelerini omuzlarına atmıştı bile. Etkilendiği belli oluyordu. Sandalyelerden tekinin arkasına asmış olduğu kalın, kışlık pelerine göre daha kullanışlı olduğu kesindi. Will de pelerini giyerek renkleri yakından inceledi. Pelerinin o bildik temasını, araziye karışıp ortadan kaybolabilme kabiliyetinden kaynaklanan o güven hissini seviyordu. O his ki son yıllarda hayatının önemli bir parçası haline gelivermişti.

"Bunları nereden buldun?" diye sordu. Halt, alaycı bakışlarını çırağına çevirdi.

"Arridi ülkesine daha önce de gelmiştik, biliyorsun," dedi. "Crowley buraya geleceğimizi öğrendiği an, Araluen Şatosu'ndaki levazım subayına birkaç tane yaptırdı."

Gilan ile Will'in pelerinleri deneyip karşılıklı bakışmalarını, pek de tanıdık olmadıkları yeni renkleri inceleyip El Şebah'ı çevreleyen kayalık ve çöllerde araziye nasıl karışacaklarını düşünmelerini bekledi.

"Pekâlâ, hanımlar," dedi sonunda, "defileniz bittiyse, gidip şu *Wakir*'i görelim artık."

ON YEDİ

Küçük kafile, bir düzine Arridi savaşçısının eşliğinde *Wakir*'in *kadif* adlı resmi konutunun bulunduğu şehir merkezine doğru Seleten'i takip ediyordu.

Rıhtımdan ve meltemlerin ferahlatıcı etkisinden uzaklaştıkça, sıcaklık da artmaya başlamıştı. Orman Muhafızları yoğun ve nemsiz hava nedeniyle pelerinlerini değiştirdiklerine memnundular.

Diplomatik bir heyetten bekleneceği üzere, tüm kafile ileriye bakıyordu. Kendisini bir heyet üyesi gibi hissetmeyen Svengal dışında. Skandiyalı merakla etrafına bakınıyor, şehri tanımaya çalışıyordu. Her ne kadar geçen sefer Erak'ın önderliğinde şehrin diğer tarafına çıkmış olsalar da, meydana açılan yollar birbirini andırıyordu. Yürüdükleri dar sokak, tek tip badanalı evlerin arasından kıvrılıyordu. Evlerin düz çatılarında, ara sıra refakatçilerinin uygun adım yürüyüşü karşısında meraklanarak onları izleyen kahverengi suratlar beliriyordu.

Yanından geçmekte oldukları evleri inceledi. Sokağa bakan pencere ve balkonlar çok azdı. Ancak artık konukevinin içini

görmüş olduğu için, Arridi evlerinin genellikle iç tarafa, ev sakinlerinin gevşeyip dinlenebilecekleri gölgelik merkezi avlulara baktığını anlamıştı.

Kafile, sonunda meydana vardı. Svengal, dar sokaktan taşla döşenmiş alana çıkarken, her iki yandaki duvarların arkasına menteşelenmiş tahta barikatları fark etti. Bunun kalıcı bir düzenek olduğu anlaşılıyordu. Barikatları geçen gelişimizde görememiş ve ne işe yaradıklarını kavrayamamış olmam ne acı, diye düşündü.

Seleten, grubu meydandan geçirdi. Önceki gelişinde Svengal'in dikkatini çekmiş olan çeşmeden artık su akıyordu. Dökülen suyun şıpırtılarını duyabiliyordu.

Su sesinin insanı biraz olsun ferahlatması ne garip, diye düşündü. Bu fikrini diğerleriyle de paylaşacaktı, ama gruptakilerin yüzlerindeki o sabit ve tereddütsüz ifadeleri fark edince, sohbetin yersiz olduğunda karar kıldı.

Sıra sıra sütunları bulunan gölgelik taraçaya adımlarını attılar. Pirinçle kaplı kocaman kapılar bu kez açıktı. Kenara çekilen Seleten, önden girmelerini işaret etti. Bu arada askerler, kapının iki yanına diziliyordu.

Evanlyn, bir adım gerisinden gelen Halt ile birlikte grubun başını çekti. Gilan, Will ve Horace da hemen arkalarından geliyor, aceleyle diğerlerine yetişmeye çalışan Svengal de Horace'ı takip ediyordu.

"Ne büyük bir yermiş burası böyle."

Genç savaşçı, Skandiyalı'ya dönüp sırıttı.

Sokaklardaki yan yana dizilmiş beyaz yapılardan yansıyan sabah ışıklarının aksine, binanın içi daha loştu ve gözlerinin

bu duruma alışması, birkaç saniye sürdü. Oldukça serinmiş de, diye içinden geçirdi Svengal memnuniyetle.

Wakir'in kabul salonu olduğu anlaşılan geniş bir odada onların dışında kimsecikler yoktu. Salonun üç tarafında çeşitli odalar ve üst katlarda da başka odalara açılan koridorlar göze çarpıyordu. Ancak merkezi salon, iki katlı binayı tamamen kaplıyor, kubbeli çatıya kadar yükseliyordu. Zekice yapılmış tasarım sayesinde güneş ışığı, neden olduğu sıcaklık hissedilmeden kubbedeki cam ve bölmelerden içeri giriyordu.

Beyaza boyalı duvarlara açık mavi, süslü mozaiklerle kaplı zemin eşlik ediyordu. Ayaklarının altındaki fayansların serinliği yukarı doğru yayılıp, geniş salondaki ferahlık hissini arttırıyordu.

Bakmakta oldukları, odanın dördüncü kenarı ise *Wakir*'in heyetleri kabul ettiği köşeye ev sahipliği yapıyordu. Üstüne karmaşık desenler oyulmuş, yaldız ve kırmızı boyayla süslü uzun, ahşap bir sandalye, hafifçe yükseltilmiş bir kürsünün merkezinde duruyordu. Her iki yana büyük olasılıkla huzura kabul edilen heyetlerin oturması için alçak sıralar yerleştirilmişti.

Salona girip birkaç adım atan Evanlyn, olacakları beklemeye başladı. Dönüp Halt'a danışmanın yanlış bir davranış olacağını bildiği için dosdoğru önüne bakıyordu. Görünmez izleyicilere güvensizlik içinde kıvrandığını, heyetin komutasının aslında kendisinde olmadığını belli etmek istemiyordu. Ona bir tavsiye vermek istemesi halinde, Halt'un bunu dikkati çekmeden yapacağının bilincindeydi. Orman Muhafızı, o an için kızı takip etmeyi yeterli buluyordu. Prensesin yarım adım arkasında, sağ taraftaki yerini almıştı. Diğerleri de durdular.

yanlarından ayrılan uzun boylu savaşçının koyu tenli yüzünde hafif bir tebessüm gördüğüne emindi.

Seleten, salondaki sayısız kapıdan birini açıp ortadan kayboldu. Muhtemelen bütün bina geçit ve koridorlarla kaplıdır, diye geçirdi Halt içinden. Ayrıca *Wakir*'in çalışanları için de birçok çalışma odası ve kalacak yer vardır.

Artık yalnız kaldıklarına göre, Evanlyn'e davranışlarının doğru olduğunu gösterebilirdi.

"Aferin," dedi alçak sesle. Evanlyn arkasına dönmedi, ancak Halt, kızın yandan gördüğü yanaklarının oynadığını fark etti. Prenses hafifçe tebessüm etmişti.

"Ne yapacağımı bilemedim," diye mırıldandı Evanlyn.

"İçgüdülerine güven," dedi Halt. Bu tür durumlara sandığından daha alışıkmış, diye geçirdi içinden. Yıllarını Duncan'ın yanında geçiren prenses, aslında cin gibi bir kızdı. "Şüpheye düşersen," diye ekledi, "süslü konuşmalar yap."

"Güldürme beni Halt," dedi prenses bıyık altından. "Çok heyecanlıyım zaten."

"İyi gidiyorsun," dedi Halt. O konuşurken odanın öteki ucunda, sol tarafta bir kapı açıldı ve *Wakir* olduğunu sandıkları bir şahsın önderliğinde, yarım düzine adam içeri girdi.

Will, hayal kırıklığına uğramıştı. O ana dek tanıştığı tek Arridililer Seleten ve askerlerinden ibaretti. Uzun boylu ve ince askerlerin eğitimli savaşçılar oldukları, hal ve tavırlarından anlaşılıyordu. *Wakir* ise bir memuru andırıyordu. Tıpkı Skandiya yönetimindeki müdüre benziyor, diye düşündü azılı hasmını hatırlayarak.

Wakir'in boyu, beraberindeki herkesten bir baş kısaydı.

Evanlyn'in yanına geçen Seleten usulca, "*Wakir* birazdan burada olacak," dedi.

Ardından yükseltilmiş platformu işaret etti. Niyeti belliydi. İlerleyip *Wakir*'in gelmesini beklemelerini istiyordu.

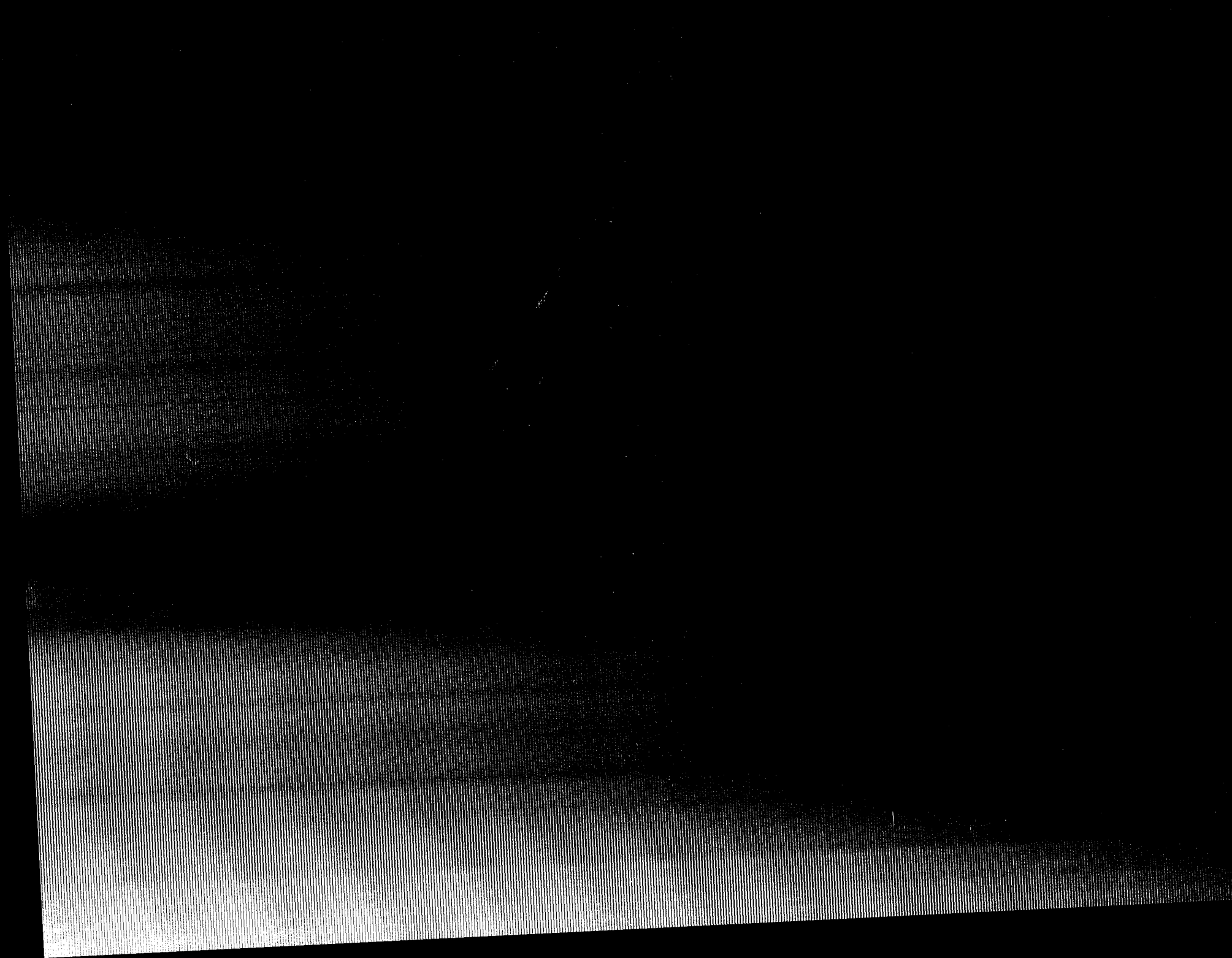
"Salona vardığında biz de kendisine katılırız," diye konuştu Evanlyn berrak ve yüksek bir sesle.

Will, Halt'un başını hafifçe salladığını fark etti. Bir protokol, daha da önemlisi bir haysiyet meselesi söz konusuydu burada. Gelirken gemide yerel rütbeler ve asilzade unvanları görüşülmüştü. El Şebah vilayetinin yerel yöneticisi olan *Wakir*, ülke yöneticisi *Emrikir*'e bağlıydı. Bu da onu Araluenli bir baronla eşdeğer hale getiriyordu. El Şebah önemli bir vilayet olduğu için, *Wakir* de kıdemli bir baronla, örneğin Arald'la, eşdeğer konumdaydı.

Ancak Cassandra, Kraliyet Prensesi'ydi ve herhangi bir yerel yöneticiye göre çok daha üst rütbedeydi. Oturup onları bekleten *Wakir*'i beklemesi yakışık almazdı. Öte yandan elbette ki heyetin önderi olarak adamın konumuna biraz saygı göstermesi gerekiyordu. Örneğin, gelip onu konukevinde ziyaret etmesini talep edemezdi.

Oracıkta, kabul salonunun hemen girişinde durup beklemek, hem kendi saygınlığına hem de *Wakir*'in rütbesine hizmet ediyordu. Halt, prensesin sözlerini değerlendiren Arridi yüzbaşısına bir göz attı. Adam bir an için bu davranışı onaylar gibi görünmüştü. Belki de Evanlyn'in kendine olan güveni ve saygısı sınanıyordu; muhtemelen son sınanışı da olmayacaktı.

"Ekselansları'na haber vereyim," dedi Seleten. Halt, bu kez

Muhafız yüzbaşısı olarak grubun arkasını kollamakta olan Seleten'den ise bir buçuk baş kısaydı. Aynı zamanda biraz kiloluydu da –yok canım, diye düzeltti Will, adam resmen şişkoydu– kıvrımlı cübbesi fazla kilolarını saklayamıyordu. Aşırı büyük türbanının altındaki basık, şiş burunlu yüzü, çarçabuk şekil verilmiş yumuşak kil hamurunu andırıyordu. Kararsızlıkla etrafına bakındıktan sonra Araluen heyetini fark etti ve sırtını kaşıyarak süslü oyma sandalyesine oturdu. Kısa bacaklarının yere değebilmesi için sandalyenin ucuna oturması gerekmişti. Arkasına tam olarak yaslanmaya kalkması halinde, bacakları platformun cilalı ahşap döşemelerinin üstünde bir çocuğunkiler gibi sallanmaya başlayacaktı.

"Tam bir dev, ha?" diye bıyık altından mırıldandı Horace.

"Kes sesini," diye cevabı yapıştırdı Halt mırıldanarak.

"Çocuklar, çocuklar," diye hafifçe sitem etti Evanlyn. Will, onu hayranlıkla izliyordu. Prenses, güven dolu bir edayla dimdik duruyordu. Meseleleri kararlılıkla ustaca hallediyor, diye düşündü. Evanlyn sanki bu iş için doğmuştu. İçten içe bir aydınlanma yaşadı. Prenses gerçekten de bu iş için doğmuştu. Bir an sonra aklı bir kez daha kendi yetersizliğine dair düşüncelerle doldu. Platforma doğru hareketlenen Evanlyn ve diğerlerinin gerisinde kalmamak için adımlarını hızlandırdı.

Çizmelerinin döşemede çıkardığı sesler, geniş salonun çıplak duvarlarından yansıyordu. Evanlyn, takdim edilmek üzere platformun hemen önünde durdu. Öne doğru hareketlenen Seleten, prenses ile *Wakir*'in arasına geçti.

"Ekselansları, izin verirseniz Araluen Krallığı'ndan Prenses Cassandra'nın heyetini size takdim etmek isterim. Prenses,

size de *Wakir* ve El Şebah vilayetinin amiri Ekselansları Aman Şub'del'i takdim edeyim."

Evanlyn, başını eğerek selam verdi. Lord Anthony'ye kalırsa, katı protokol kuralları uyarınca bir kadının böyle bir durumda reverans yapması gerekiyordu. Fakat her ne pahasına olursa olsun bunu yapmayacağını adama iletmişti.

"Ekselansları," dedi adamı birkaç saniye boyunca selamlayıp başını kaldırdıktan sonra.

Yaklaşmasını işaret eden *Wakir*, alçak platformun dibine gelen prensese, 'Lütfen oturun, hanımefendi,' dedi.

Evanlyn, adımını atarken kalakaldı. Hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Bendeniz Araluen Kraliyet Prensesi'yim, Ekselansları. Bundan dolayıdır ki, bana 'Haşmetmeapları' şeklinde hitap etmeniz gerekiyor. Bu unvan makamınıza uygun gelmiyorsa, 'Prenses Cassandra' da yeterli olacaktır."

Aferin sana, diye içinden geçirdi Halt, ama yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

Wakir, prensesin tepkisi karşısında biraz telaşlanmış gibi duruyordu. Başını yan tarafa çevirdi ve Evanlyn, adamın ona rehberlik etmesi için bir anlığına Seleten'e baktığını fark etti. İçinden Arridi subayının yüz ifadesini incelemek geliyordu ancak bakışlarını *Wakir*'den ayırmaması gerektiğini biliyordu.

"Elbette, elbette! Ağzımdan öyle kaçıverdi. Affedersiniz, Prenses... Haşmetmeapları," dedi *Wakir*, bir yandan da bir el hareketiyle kırdığı potu geçiştirmeye çalışıyordu. "Lütfen, gelip benimle oturun."

Gidip kocaman oyma sandalyesindeki adamın kucağına

çöküverdiğini hayal eden Evanlyn, içinden gelen kıkırdama isteğini bastırmak zorunda kaldı. Bunun, tedirginliğine verdiği bir tepki olduğunu kavramıştı ve ciddi bir yüz ifadesi takınmak için içten içe mücadele ediyordu. Gerçi geçirdiği tereddüt anı işine yaramıştı; zira kızın hareketlerini bir diğer hoşnutsuzluk işareti olarak gören *Wakir,* sandalyesinden kalkmıştı. Will önündeki manzaranın garipliği karşısında tebessümünü gizlemek zorunda kaldı. Kısa bacaklı Arridi yöneticisi vücudunu ilk önce sandalyenin ön kısmına doğru itip, ardından da hoplayarak yere inmek zorunda kalmıştı. Hayatı boyunca etrafındakilerin çoğuna göre boyu kısa kalmış olan Will, bu kez bir başkasının aynı durumda olduğunu görmekten memnundu.

"Lütfen oturun, Haşmetmeapları!" diye tekrar rica etti adam. Başını sallayan Evanlyn, Seleten'in önüne yerleştirmiş olduğu yoğun dokumalarla kaplı sıraya zarifçe oturdu. Durumu başıyla onaylayan *Wakir,* yeniden sandalyesine tırmandı ve sırtını oynatıp eski konumunu aldıktan sonra yan tarafa bir bakış daha atarak endişeyle dudaklarını yaladı. Evanlyn'in aklına, idareyi eline alabileceği fikri geldi.

"Skandiya Yüce Kontu, dostumuz Erak'ın fidye meselesini görüşmeye geldik," dedi prenses. Berrak ve mağrur bir sesle konuşuyordu. "Aklınızda bir rakam vardır sanırım?"

"Var," diye yanıt verdi *Wakir.* "Ödenmesi gereken bedel..." Bir kez daha tereddüt etti ve gözleri hafifçe yana kaydı. Evanlyn, kaşlarını çattı. Amma da kendine güvensizmiş, diye düşündü. Hemen sonra *Wakir* cümlesine devam etti. "Seksen bin gümüş." Rakamı dile getirirken, kendine güvenen bir adamın sesiyle, sanki karşı taraftan onay almışçasına konuşmaya başlamıştı artık.

Evanlyn başını iki yana salladı. "Çok yüksek," dedi kesin bir sesle. *Wakir* sandalyesinde şaşkınlıkla irkildi.

"Çok mu fazla?" diye tekrar etti ve Evanlyn de başıyla onayladı. Anthony'den öğrendikleri aklındaydı. *Senden pazarlık etmeni bekleyeceklerdir*, demişti teşrifatçı. *Pazarlık etmemen onlar için büyük bir hakaret olur.*

"Elli bin öneriyoruz," dedi Evanlyn sakince. *Wakir,* telaşla ellerini başına götürdü.

"Elli bin mi? Ama bu..." Adam tereddüt edince, Evanlyn onun yerine cümleyi tamamlayıverdi.

"Bizim önerimiz bu."

Wakir eliyle yağlı gerdanını çekiştirmeye başladı. Gözlerine kurnaz bir ifade yerleşmişti.

"Oldukça düşük bir rakam öneriyorsunuz, Haşmetmeapları. İyi ama o kadarını bile ödeyebileceğinizi nereden bileceğim? Bu konuda yetkili olduğunuza dair bir garanti verebilir misiniz?"

"Mührüm elinizde," dedi Evanlyn kısaca. Önceki gün Seleten'e vermiş olduğu mühür kutusu dikkatini çekmişti. Adamın sandalyesinin yanındaki bir sehpada duruyordu. *Wakir* kutuya bir göz attıktan sonra, kapağını kaldırıp açtı.

"Yaa, evet. Mührünüz," dedi içini inceleyerek.

"Benim Araluen Prensesi Cassandra olduğumun bir kanıtı," dedi Evanlyn. Onu dikkatle dinleyen Halt, kızın sesindeki belli belirsiz kuşkuyu fark etmişti.

Wakir, bir kez daha çenesini sıvazlamaya başladı.

"Öyle diyorsunuz... ama elbette ki, bu mühür..." Salon bo-

yunca bakınarak elini savurdu ve cümlesini tamamladı, "herhangi birine de ait olabilir."

Zihni düşüncelerle dolup taşan Evanlyn, birkaç saniyeliğine arkasına yaslandı. Ülkelerin birbirlerinin resmi mühürlerini kayıt altında tuttuklarının farkındaydı. Arrida'nın da Araluen'le bu tür bilgileri paylaşan ülkelerden biri olduğunu biliyordu. Araluen'den ayrılmadan önce, Duncan ve Anthony tarafından altı ay kadar önce gerçekleştirilen son değişim sırasında prensesin mührünün de Duncan'ın mührüyle beraber karşı ülkeye sunulduğu söylenmişti kıza. *Wakir*'in bu durumdan haberdar olması gerekirdi. Haberdar olmaması, yalnızca bir tek anlama gelebilirdi...

Evanlyn, birden sandalyesinden kalkarak arkasında bekleyen refakatçilerine döndü.

"Yürüyün gidiyoruz," dedi katı bir sesle.

Ardından hiç tereddüt etmeden kararlı adımlarla arkadaşlarının arasından geçti. Heyettekiler de aceleyle çizmeleri parkeleri gıcırdatan önderlerini takip etmek üzere harekete geçtiler. Arkalarından, platformun üstünden birtakım sesler geliyordu. Arkasını dönen Will, *Wakir*'in bir kez daha ayaklandığını ve kararsız hareketlerle Seleten'e bir şeyler işaret ettiğini fark etti. Öne çıkan subay, Evanlyn'in arkasından seslendi.

"Prenses Cassandra! Lütfen bekleyin!"

Evanlyn durup, ağır ağır arkasına döndü.

"Beklemek mi?" diye sordu. Ona doğru ilerleyen Seleten'in elleri, özür dilercesine iki yana açılmıştı. "Daha fazla hakarete uğramak için mi? Karşıma bu sahtekârı çıkardınız. Konukevinde bekleyeceğim, ancak gerçek *Wakir* sular çekilinceye dek

yüzünü göstermezse, buradan ayrılacağız."

Yaşadığı kararsızlığın ardından omuzları gevşeyen Seleten, pişmanlıkla gülümsemeye başladı.

"Affınıza sığınırım, Haşmetmeapları," dedikten sonra, platformun üstündeki tıknaz adama döndü. "Sağ ol, Aman. Sen elinden geleni yaptın."

Sahte *Wakir,* kederli bir ifadeyle omuz silkti. "Özür dilerim, Ekselansları. Gafil avlandım."

Evanlyn'in aklındaki şüphe, nihayet doğrulanmıştı. Kuşkulu bir ifadeyle yüzbaşıyı süzdü.

"Ekselansları mı?" diye sordu ve Seleten omuz silkti.

"Aman benim muhasebecimdir," dedi. "Anlamışsınızdır herhalde, bendeniz El Şebah'ın *Wakir*'iyim. Geri dönerseniz perçek pazarlığa oturabiliriz."

Evanlyn tereddüt etti. İçinden taviz vermemek geliyordu. Bir an sonra düşünceleri Erak'a kaydı. Yaşanacak her türlü gecikme, durumu daha da belirsiz hale getirip arkadaşlarını sıkıntıya sokacaktı.

"Pekâlâ öyleyse," dedi ve yeniden platforma yöneldi. Aralıcnliler ile Svengal de arkasındaydı. Kabul salonu boyunca bir kez daha yürürken Will'e yaklaşan Horace, arkadaşının kulağına fısıldadı.

"Bence bu işte oldukça iyi, sen ne dersin?"

ON SEKİZ

Seleten, onları geniş kabul salonundan çıkarıp yan taraftaki küçük bir odacığa aldı. Odanın ortasında etrafı kalın ve rahat yastıklarla çevrili alçak bir masa bulunuyordu. Camsız, kemerli pencereler gölgeli bir sundurmaya açılırken görünmez bir hizmetkâr tarafından harekete geçirildiği anlaşılan yavaş bir pervane, odanın içinde serin bir esintinin dolaşmasını sağlıyordu.

Seleten, oturmalarını işaret etti. Will, bu odada *Wakir*'in gücünü ortaya koyan bir sandalye bulunmadığını fark etti. *Wakir* konuklarının yanına oturmuştu. Odanın içinde yalnızca ifadesiz yüzleriyle kapının her iki yanında bekleyen iki asker kalmıştı. Askerlerden birinin verdiği işaretle odanın gerisindeki kemerli bir geçitten içeri giren hizmetkârlar, masalarını meyve kâseleri, kahve cezvesi ve küçük fincanlarla donattılar. Kahveyi fark eden Orman Muhafızları'nın gözlerinin parladığını fark eden Evanlyn, tebessümünü gizlemek zorunda kaldı.

"Dışarıda oynanan oyun için özürlerimi kabul edin," dedi Seleten yumuşak bir sesle. İşlerin gidişatından memnun görünüyor, diye geçirdi Will içinden. Evanlyn'in yüzü ise durumdan hiç de keyif almadığını gösterir gibiydi.

"Gerçekten de gerekli miydi?" diye sordu Prenses soğuk bir sesle. Seleten hafifçe başını eğdi.

"Korkarım öyleydi, Haşmetmeapları," dedi. Evanlyn bir şey söyleyecek oldu ancak adam konuşmaya devam etti. "Her konuda müzakere yetkiniz bulunduğundan emin olmalıydım. Ne de olsa, Svengal'in," yastıklardan birinin üstüne bağdaş kurup oturmakla uğraşan Skandiyalı'yı işaret etti, "fidye ile birlikte birkaç ay sonra dönmesini bekliyordum. Bir anda kapımda beliren ve belli ki Svengal'in adına müzakere etme niyeti taşıyan bir Araluen heyeti, beni şaşkına çevirdi. İşin içinde bir iş olduğundan şüphelendim."

Bakışları bir kez daha Svengal'e kaydı. "Üstüne alınma," deyince, Skandiyalı umursamaz bir tavırla omuz silkti. Aklına Erak'ı kurtarabilecek bir numara gelmiş olsa, o zamana dek çoktan şansını denemişti.

"Mührüm elinizdeydi," dedi Evanlyn. "Size o kadarı yetmeliydi." Soru sormuyor, durumu ifade ediyordu. Seleten, başını nazikçe eğdi.

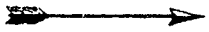
"Mührü hatırladım elbette. Ancak taşıyıcısı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çalınmış, hatta kopyalanmış bile olabilirdi. Genç bir kadınla müzakere etmem gerekiyordu. Gerçekten de Prenses olup olmadığınızı anlamalıydım. O nedenle Aman'ı yerime geçirdim. Aldatmacanın büyük ihtimalle farkına varacağınızı biliyordum. Ama amacınız bizi kandırmak olsaydı, oynadığımız oyunu görmezden gelecektiniz. Yalnızca gerçek bir prenses hodri meydan deyip tıpkı sizin yaptığınız gibi salonu terk edebilirdi."

Halt'a dönerek gülümsedi. "Sizin şu prensesin sinirleri çok sağlam. Ondan harika bir Arridili olurdu."

"O zaten harika bir Araluenli," diye yanıt verdi Halt. *Wakir* de onaylarcasına başını salladı.

Ardından ellerini birbirine sürterek, hevesle gülümsedi.

"Artık görüşmelere geçebiliriz öyleyse."

Pazarlık, sabah boyunca sürdü. Seleten seksen bin gümüşlük ilk teklifini yineledi. Evanlyn de kırk beş binlik bir karşı teklifte bulundu. Gücenmiş bakışlarla onu süzerek kapıyı daha önce elli binle açtığını belirten *Wakir*'e, az önce yaşananlar nedeniyle yara alan saygınlığının artık o kadar yüksek bir rakam önermesine müsaade etmediği cevabını verdi.

Pazarlık devam etti. Seleten, Erak'ı besleyip korumanın vilayetine şimdiden hatırı sayılır bir bedele mal olduğunu dile getirdi.

"O askerler, bizlere kazanç kapısı sağlayacak bir noktada görevlendirilebilirdi," dedi prensese dönerek. "Tülagi eşkıyaları, köylerimize sürekli baskınlar düzenliyor."

Bu ismi duyan Halt, başını kaldırdı. Crowley'den almış olduğu bilgiler, bir yılı aşkın süre önce elde edilen istihbarata dayanıyordu. Eşkıya ve hırsızlardan oluşan vahşi çöl kabilesi Tülagilerin başarıyla bertaraf edildiklerini zannediyordu. Ancak *Wakir*'in dediklerine bakılırsa, çöl kabilesi geleneksel gücünü kısmen de olsa yeniden ele geçirmişti. Kayda değer bir bilgi bu, diye düşündü; tabii Seleten'in pazarlık amacıyla uydurduğu başka bir numara değilse.

Evanlyn, ortaya çıkan masrafları anlayışla karşıladığını be-

lirtti. Ancak ses tonu o meselenin kendisini pek de ilgilendirmediğini ortaya koyuyordu. Karşılık olarak Arrida'ya yaptıkları seyahatin ve şahsi heyetinin masraflarından söz açtı.

"Üç Orman Muhafızı'nın yan yana seyahat ettiği, pek az görülmüş bir durumdur," dedi. "Yeteneklerine memleketimin her karış toprağında ihtiyaç duyuluyor."

Kulağına çalınan kelimelere tepki verme sırası, bu kez Seleten'e gelmişti. Prensesin "Orman Muhafızı" ifadesini kullanmasının üzerine, gözleri dalgınlıkla kısıldı. Pelerinli üç şahıs, onun da dikkatini çekmişti. Görünüm itibariyle sıradan birer oduncu, okçu ya da avcıyı andırıyorlardı. Ancak kendilerine fazlasıyla güvendikleri belli oluyordu. Özellikle şu yaşı geçkince, prensesin başdanışmanı olanın sesi, basit bir okçudan beklenmeyecek kadar otoriter çıkıyordu. Orman Muhafızları. Evet, bu ifadeyi daha önce de duymuştu. Araluen Orman Muhafızları hakkında –o ülkeyi ziyaret etmiş denizciler tarafından anlatılan– söylentiler dolaşırdı. Hikâyelerin çoğu asılsızdı, ayrıca bire bin katılarak aktarıldıkları açıktı. Ancak Seleten'in konuklarını ilgiyle incelemesi için bu kadarı yetip de artıyordu bile.

Zihninden bunları geçirirken bile maliyet ve masraflardan -olası tamiratları da ekleyerek– söz etmeye devam ediyordu.

"Arkadaşınız ve müttefikinizin buraya yağma amacıyla gelmiş olduğunu hatırlatırım," dedi. "El Şebah'ın hazinesini talan etmeyi planlamıştı." Zarifçe araya sokuşturduğu "arkadaş ve müttefik" ifadesiyle, belli belirsiz de olsa Araluen Krallığı'nın Erak'ın baskınlarına bir tür sessiz onay verdiğini ima ediyordu. Bu da ahlâki açıdan avantajı ele geçirmesini sağlıyordu.

"Bu mevkii için de bir bedel ödenmeli."

Evanlyn, durumu kabullenmekten başka çare göremiyordu. Hazineden hiçbir şeyin çalınmadığı gerçeğini öne sürse de o turun galibi Seleten olmuştu ve önerisini elli bine yükseltmek zorunda kaldı. *Wakir* de bunun üzerine fidye bedelinin yetmiş sekiz bine inebileceğini –kabul etmese de- düşüneceğini belirtti.

Pazarlık, böylece devam etti. Seleten'in olayların seyrinden büyük keyif aldığı anlaşılıyordu. Pazarlık etmenin Arridililerin gönlünde özel bir yeri vardı. Evanlyn bir süre sonra, kendisinin de pazarlık etmekten şaşırtıcı bir biçimde hoşlanmaya başladığını fark etti. Seleten, cana yakın ve esprili bir adamdı. Sözlerinden alınmak mümkün değildi. Ayrıca kendine has gizemli bir havası bulunan Arridilinin son derece yakışıklı bir erkek olduğunu da itiraf etmeliydi.

Nihayet kesinleşmemiş bir anlaşmaya varıldı. Ortaya çıkan meblağ, Silasya Konseyi'nin güvencesiyle ödenmesi şartıyla, altmış altı bin dört yüz sekiz gümüştü. Dört yüz sekiz gümüşlük garip küsurata Seleten'in Silasyalıların son rakam üzerinden pay istemelerinden şikâyet etmesi sonucu karar verilmişti. Gümüşlerin garantili bir şekilde teslim edileceği gerçeği, nihai rakamın bir miktar düşürülmesine olanak sağlıyordu. Fakat Silasyalılara vermek zorunda olduğu pay, yine de adamın canını sıkıyordu.

Üzerinde anlaşılan fidye bedelini bir kâğıda not ederek, birkaç kez başını salladı.

"Önümüzdeki bir saat boyunca bu rakamı gözden geçireceğim," dedi.

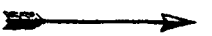
Ayağa kalkarak, prensesin kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı. Bir kedi kadar esnek ve atletik olmasına rağmen kendisine uzatılan eli reddetmeyen Evanlyn, adamın ona dokunmasından çok hoşlanmıştı. Horace'ın yüzünü hafifçe buruşturduğunu fark ederek içinden gülümsedi. Bir kızın ne kadar çok hayranı olursa o kadar iyi, diye düşündü. Seleten'in elini kibarlık sınırlarını biraz aşacak kadar uzun süre tutmasının Will'i etkilemediğini fark etmişti. Ama ne de olsa, Orman Muhafızları soğukkanlı görünmek konusunda eğitimliydiler. Muhtemelen o da kıskançlıktan çatlıyordur, diye geçirdi içinden.

Diğerleri de ayaklanmışlardı artık. İriyarı vücudunu yastıklardan kurtaran Svengal, homurdanarak ayağa kalktı.

"Adamlarıma sizleri konukevine geri götürmelerini emredeceğim," dedi Seleten. "Bir saat içinde cevabımı veririm."

Evanlyn, bu bir saatlik gecikmeye rağmen rakamın kabul edileceğini biliyordu. Halt, konukevinden ayrılmadan önce bunun Arridi pazarlık yöntemlerinin ayrılmaz bir parçası olduğunu söylemişti.

Gülümseyerek başıyla selam verdi. "Teşekkürler, Ekselansları. Kararınızı dört gözle bekliyorum."

Konukevine varıp avludaki masanın etrafına oturduklarında Svengal sabırsızlıkla başını iki yana salladı.

"Bu deli saçmalıklarına neden ihtiyaç duyuyorlar ki?" diye sordu. "Rakamı kabul edeceklerini biliyoruz. Onlar da biliyor. Neden bunu zaman kaybetmeden dile getirip işe koyulmuyorlar?"

"Bu bir tür iltifat aslında," dedi Halt. "Çok sıkı pazarlık ettiğimiz için hemen karar veremeyeceklerini ima ediyorlar. Gönülsüzmüş gibi davranmaları gerekiyor. Bu tür kurnazlıklar hoşlarına gidiyor."

Svengal yine homurdanmaya başladı. Birçok Skandiyalı gibi o da meselelere doğrudan yaklaşmaktan hoşlanırdı. Çetrefilli diplomasi kurnazlıkları ona vız gelirdi.

Gilan sırıttı. "Bizleri de baskına dâhil ettiği o imalı sözler hoşuma gitti."

Halt başıyla onayladı. "Erak'ın 'dostu ve müttefiki' olmamıza atıfta bulunmasını mı diyorsun? Bizi iyi yakaladı."

Svengal'in bu gereksiz zaman kaybı karşısındaki sinirli tavırları hâlâ devam ediyordu. Ayrıca diplomatik davranışlardan da sıkılmış ve bıkmıştı. Kendisine zaman geçirecek bir meşgale arıyordu.

"Şey, bir bakıma haklı sayılır. Tüm bunlar kısmen sizin suçunuz aslında," dedi.

Sandalyesinde öne doğru eğilen Halt'un yüzüne şüpheci bir ifade yerleşti. "Bizim suçumuz mu?"

Svengal, belli belirsiz bir el işareti yaptı. "Evet. Ülkenizin yağmalanmaması konusundaki ısrarınızı sürdürmeseydiniz, bu kadar uzaklara gelmek zorunda kalmazdık."

"Kusura bakma ama sana katılmıyorum," dedi Evanlyn. "Erak'ın baltasını sallayıp korumasız tüm ganimetleri ele geçirmek için gördüğü ilk kıyıya çıkma huyundan ötürü bizi suçluyor olamazsın, ya?" Sözlerinin biraz ağır kaçtığını düşünerek özür dilercesine ekledi. "Sen sakın üstüne alınma, Svengal."

Svengal omuz silkti. "Alınmadım. Erak'ın baskın sırasındaki ruh halini çok iyi tarif ettin aslında. Ama konu o değil..."

Konu her ne idiyse açığa kavuşturulamayacaktı, çünkü tam o anda beliren bir hizmetkâr Seleten'in yanlarına teşrif etmekte olduğunu bildirdi. Birkaç metre geriden gelen *Wakir*, masanın etrafındakiler ayağa kalkarken gülümsüyordu.

"Kabul," dedi ve herkesin yüzünde gülücükler açtı.

"Bu harika, Ekselansları," dedi Evanlyn. "Silasya Konseyi'nin garanti mektubu çantamda. Tek gereken fidye bedelinin eklenmesi ve mührümle buna onay vermem. Hemen yapabiliriz."

Seleten, memnun bir ifadeyle başını salladı. "Ne zaman uygun olursanız, Haşmetmeapları," dedi. "Acelemiz yok."

Neyse ki her iki taraf da teminat mektubunu anlamakta güçlük çekmemişti. Silasya Konseyi'nin garanti mektupları, bölgedeki herkes tarafından tanınırdı. Yazım dilleri farklı olmasına rağmen, Araluen ile Arridi ülkeleri aynı rakam sistemini kullanıyordu. Üzerinde anlaşılan ve Evanlyn tarafından imzalanan meblağda hata olması imkânsızdı.

"Erak'ın öyle düşünmediğine eminim," dedi Halt. "İyi haberleri vermek için onu ne zaman görebiliriz acaba?"

Seleten tereddüt etti.

"Şey... evet. Biz onu yanınıza getiririz," dedi.

"Ne zaman? Bugün olur mu?" diye ısrar etti Halt ve *Wakir* yine tereddüt etti.

"Biraz uzun sürebilir," dedi Seleten. Halt, şüpheli bakışlarını adama çevirdi.

"Ne kadar uzun?" diye sordu. Seleten'in yüzüne yatıştırıcı bir tebessüm yerleşti. Ama Halt hiç de yatışacakmış gibi durmuyordu.

"Dört gün? Ya da beş?" dedi Seleten.

Evanlyn ile Halt, öfkeyle bakıştılar.

"Erak tam olarak nerede?" diye sordu Prenses. Will, kızın sesindeki değişikliği fark etti. Seleten de aynı durumdaydı. Yatıştırıcı tebessümü etrafına o kadar da güven dağıtmıyordu artık.

"Fafas'daki bir kalede," dedi. "At sırtında dört günlük mesafede."

ON DOKUZ

"Bu bilgiyi bizlerle ne zaman paylaşmayı düşünüyordunuz?" diye soran Halt'un sesindeki sakinlik yanıltıcıydı.

Seleten omuz silkti. "Pazarlık sona erdikten sonra. Onu üç gün önce, geminiz görüş alanımıza girdiğinde El Şebah'dan gönderdim. Anlaşma sağlanamaması halinde, tutuklunun tayfaları tarafından kurtarılamayacağı kadar uzakta olmasını istedim." Svengal'e bir göz attı. "Sen sakın üstüne alınma."

Skandiyalı, aldığı derin nefesi usulca bırakıverdi. Kendini kontrol etmek için büyük çaba harcadığı belli oluyordu.

"Günün birinde şu hakaretlerinizden birini gerçekten de üstüme *alınacağım*. O zaman işler gerçekten de çirkinleşecek. Biz Skandiyalılar alındığımızda, tepkimizi baltalarımızla gösteririz."

Seleten başını hafifçe eğdi. "Öyleyse sizden çok özür dilerim. Ne olursa olsun, pazarlık artık tamamlandığı için Fafas'a haber gönderecek ve Yüce Kont'un geri gönderilmesini sağlayacağım. Teminat mektubu mühürlenip tarafıma teslim edilir edilmez."

"Hayır. Hiç sanmıyorum," dedi Evanlyn hemen. "Malın zarar görmediğine emin olmadan yetmiş bin gümüşü teslim etmiyorum." Bir an içinden Yüce Kontu'ndan "mal" diye söz ettiği için Svengal'e "Sen sakın üstüne alınma," demek geçti. Ancak Skandiyalının az önce söylediklerini hatırlayınca, bunun pek de akıllıca bir davranış olmayacağını fark etti.

Durum, içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Seleten, para değiş tokuşu yapılmadan Erak'ın şehre dönmesini emretmeye yanaşmıyordu. Benzer şekilde Evanlyn de Erak'ı sağ salim görmeden parayı ödemek istemiyordu. Karşılıklı inatçı bakışmalar yaşanıyordu. Nihayet sessizliği bozan kişi Will oldu.

"Neden onu almaya Fafas'a gitmiyoruz?" diye sordu Seleten'e. "Hem Prenses, Erak'ın iyi durumda olduğunu görüp rahatlar hem de mektubu size oracıkta teslim etmiş olur."

Her iki tarafın da vereceği yanıtı duymak için yüzlerini Halt'a çevirmeleri, önerimi önemsediklerini gösteriyor, diye geçirdi içinden. Kır saçlı Orman Muhafızı başını sallıyordu.

"Bana kalırsa bu iyi bir fikir," dedi. Adil bir uzlaşma sağlanmıştı. Ayrıca Arrida'da seyahat etmenin avantajlarını da gözünde canlandırabiliyordu. Çok az sayıda Araluenli daha önce ülkenin iç kesimlerine girme fırsatını yakalamıştı. Orman Muhafızları'nın bilgi açlığı, asla doyurulamıyordu. Seleten'e bir göz attı. "Prenses'in güvenliğini sağlayacaksınızdır, herhalde?"

"Refakatçi olarak yanımıza elli adamımı alacağız," diye hemfikir oldu *Wakir*.

"Ve benim tayfalarımı," diye araya girdi Svengal. "Ne de olsa, Prenses'i koruyacağımıza dair ant içtik."

Ancak Seleten, bu kez aynı fikirde değildi.

"Olmaz," dedi açıkça. "Silahlı bir Skandiya gücünün Arrida'nın içlerine girmesine izin veremem."

"Yalnızca otuz kişiyiz," dedi Svengal masumca. Seleten acı acı güldü.

"Otuz Skandiya savaşçısı," dedi, "küçük bir orduya bedeldir."

Svengal'in elinden alçakgönüllülükle tebessüm etmekten başka bir şey gelmedi. Seleten, bakışlarını Halt'a çevirdi.

"Buna izin veremem," dedi basitçe.

Halt da başıyla onayladı. "*Wakir* haklı, Svengal. Sen olsan, yüz Arridi savaşçısının Skandiya boyunca dolanmasına izin verir miydin?"

Düşünceli bir tavırla bıyıklarını çiğneyen Svengal, Halt'un haklı olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

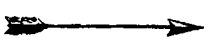
Skandiyalı'nın bocaladığını fark eden Halt ekledi: "Ayrıca biz beşimiz ve Seleten ile elli savaşçısının Prenses'i korumak için yeterli olacağına inanıyorum."

Evanlyn hafifçe öksürdü ve tüm bakışları üzerinde topladı.

"Bana kalırsa Prenses," dedi kurnazlıkla, "kendisi burada yokmuş gibi konuşmamanızı tercih ederdi." Svengal'e dönüp gülümseyerek ekledi: "Fafas'a yapacağımız kısa yolculuk boyunca adamlarını yeminlerinden memnuniyetle azat ediyorum."

Ardından da Seleten'e döndü.

"Ne zaman yola çıkarız?"

Ertesi sabah şafak sökmeden yola çıktılar. Seleten, Arridilerin güneşin yükseldiği öğle saatlerinden önce seyahat etmeyi tercih ettiklerini belirtmişti. Araluenlilerden de bu konuda hiçbir itiraz gelmemişti.

İlk bir-iki kilometre boyunca onlara hafif bir esinti eşlik etti. Sabahın erken ve ferah saatlerinde hızla yol aldılar. Seleten, Evanlyn'e kendi atlarından birini tahsis etmişti. Arridi savaşçıları tarafından tercih edilen bir at cinsiydi bu. Orman Muhafızları'nın sürdüğü midillilere kıyasla daha uzun, daha ince ve daha zarif bir görüntüsü vardı. Hayvanın tüyleri midillilerin aksine kısa ve yumuşacıktı. Kısa bir yelesi ve tatlı, zeki bir suratı vardı. Kısa sürede süratlenebilmesi amacıyla yetiştirilmiş olmalı, diye düşündü hayvanı hayranlıkla izleyen Halt. Ayrıca belli ki kuru çöl sıcağıyla başa çıkmasını da biliyordu.

Arridi önderi Horace'a da benzer bir binek önermiş, ancak Horace Vurucu'nun sırtında kalmayı tercih etmişti.

"Atım benim huyumu suyumu bilir," demişti gülümseyerek.

Onlar karanın içlerine doğru at sürerken, doğudaki alçak tepelerin üstleri de turuncu, ince ve uzun bir ışık demetiyle kaplanmıştı. Kıyıdan uzaklaştıkça esinti de peşlerini bırakmıştı ama hava hâlâ serindi. Seleten, onları berrak çöl gecelerinin sıcak olmadığı konusunda uyarmıştı. Gündüzleri sıcak ve kurak iken geceleri şaşırtıcı bir şekilde soğuk geçiyordu.

Geçmekte oldukları sert, kayalık yüzeyleri inceleyen Horace, Will'e dönerek, "Çöllerin tamamen kumdan oluştuğunu zannederdim," dedi.

Bu yorum kulaklarına çalınan Seleten, arkasına döndü.

"Kum Havzası'na vardığımızda fazlasıyla kum görecek-

'ın," dedi. "Şu an kıyı düzlüklerini geride bırakıyoruz. Ardın dan sıra yaklaşık otuzar metrelik kum tepeciklerine gelecek ve oradan da içlerdeki sarp kayalıklara varacağız. Fafas mevkisine ulaşabilmek için birkaç yüz metre tırmanmamız gerekecek."

"Araziye doyacağız desene," dedi Horace neşeyle.

Orman Muhafızları, çabucak bakıştılar. Halt, önceki gece Gilan ile Will'i odasına çağırmıştı. "Karşımıza Arridi ülkesinin iç kesimleri hakkında bilgi edinebilmek için büyük bir fırsat çıktı," demişti. "Araluen'de sahip olduğumuz haritalar, ilk birkaç kilometreden sonra yalnızca tahminlere dayanıyor."

Will ile Gilan, tecrübeli Orman Muhafızı'nı can kulağıyla dinlemişlerdi. Orman Muhafızları bilgi toplama konusunda takıntılıydı ve ileride bir çatışma yaşanması durumunda Arrida'nın coğrafi yapısıyla ilgili bu bilgiler, hayati önem taşıyacaktı.

"Göze çarpan coğrafi özellikleri –uçurumlar, tepeler, dik kayalıklar, kuyular– aklınıza kazıyın. Özellikle de kuyuları. Dinlenmek için ara verdiğimizde, kuyuların yerlerini ezberleyin. Mümkün olduğunca doğru bir rapor hazırlayabilmek amacıyla her akşam notlarımızı karşılaştıracağız. Ardından da o günkü ilerleyişin bir haritasını çıkaracağız. Kuzeybulanlarınız yanınızda mı?" diye sordu Halt.

Genç Orman Muhafızları'nın başları evet anlamında sallandı. Korunaklı kutusu içinde yeryüzünün manyetik alanı uyarınca serbestçe kımıldayan, mıknatıslanmış çelik şeritli aygıtlara Kuzeybulan deniyordu. Kuzeybulan bir Skandiya icadıydı. Tüm Orman Muhafızları, yanlarında birer Kuzeybulan taşırdı.

"Onları kullanın," diye devam etti Halt. "Ama Seleten'e ne yaptığınızı çaktırmayın sakın."

Ancak Seleten budala değildi. Orman Muhafızları'nın bakışmalarını fark ederek onları göz önünden ayırmamaya karar verdi. Ülkeleri arasında hâlihazırda bir anlaşmazlık bulunmuyordu. Ama ne zaman neyin değişeceğini kim bilebilirdi ki?

Güneşin parlak yüzü, kendisini göstermeye başlamıştı artık; kıpkırmızı kocaman bir top halinde gökyüzünde yükseliyordu. Will, günün o anlarında güneşin hareketlerini çıplak gözle ayırt edebildiğini fark etti. Bir saniye önce ufuk çizgisinin yakınındayken, bir an sonra tepelerinde özgürce süzülüyordu sanki. Karanlık saatlerdeki serinliği sona erdiren hiddetli sıcak, bedenlerini yakmaya başlamıştı.

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye mırıldandı Svengal. Tıknaz bir beygirin üzerindeydi. İriyarı vücudu, narin Arridi atlarının uzun bir yolculuk boyunca taşıyamayacağı kadar ağırdı. Seleten meraklı gözlerini ona çevirince Skandiyalı, parmağıyla güneşi işaret etti.

"Denizde görülen kızıl bir güneş, kendine bir liman araman gerektiği anlamına gelir," dedi.

Wakir başıyla onayladı. "Çölde de aynı durum geçerli. Genellikle fırtına belirtisidir ama her zaman değil," diye ekledi, Evanlyn'e güven verici bir şekilde gülümseyerek.

Şafak sökmeden önce, Seleten'in adamları etraflarında bir çember oluşturup grup halinde at sürmüşlerdi. Işıkla birlikte görüş alanı da genişlediği için, önderlerinin gümüş bir düdüğü üflemesiyle, birlikler gündüz pozisyonlarını almaya başladılar. Beş atlıdan oluşan bir müfreze hızla öne atılarak, grubun bir

kilometre kadar önüne geçti. Yaklaşan bir saldırı olursa grubu uyarabilecek şekilde, hâlâ görüş alanı içindeydiler. Her biri diğerinin birkaç yüz metre uzağında olacak şekilde, bir hat halinde at sürüyorlardı.

Bir diğer beşli de aynı şekilde grubun arkasına geçti. Kalan kırk savaşçı ise iki gruba ayrılarak arada yüzer metre bırakacak şekilde komuta grubunun her iki yanına dağılmıştı. Böyle çıplak ve niteliksiz bir arazide yolculuk etmenin avantajlarından biri, diye içinden geçirdi Halt. Seleten, tek bir patika boyunca dip dibe ilerleme zorunluluğu bulunmadığı için adamlarını geniş bir sahaya istediği gibi dağıtabiliyordu.

Dizilişin göze çarpan bir diğer özelliği de adamların kendi aralarında sohbete dalarak olası tehditleri gözden kaçırmalarını engellemesiydi. Paralel iki hat halinde at süren askerlerin dış tarafa çevrili bakışları, ufuk çizgisini tarıyordu.

Halt, Abelard'ı dürterek Seleten'in bembeyaz aygırının yanına geldi.

"Bir sorun çıkacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu, etraflarını çevirerek onları korumaya başlayan askerleri işaret ederek. Seleten, omuz silkti.

"Çölde daima bir sorun çıkmasını beklemelisin. O takdirde sorun çıkmayacaktır."

Halt onaylarcasına başını salladı. "Bilgece," dedi. "Kim söylemiş?"

Seleten hafifçe tebessüm etti. "Pek bilge bir adam," dedi. "Bendeniz."

Etrafına bakındı. Kısa boylu, genç Orman Muhafızı heveslı bakışlarını tepesinde kendine has bir kıvrım bulunan uzak

bir tepeye dikmiş, küçük bir kâğıda notlar alıyordu. Seleten'in onu durdurabilmek için yapabileceği bir şey yoktu.

O anda Halt'un ona başka bir soru sorduğunu fark etti.

"Şu sözünü ettiğin Tülagiler," dedi Orman Muhafızı. Anlamlı bakışlarını etraflarını saran koruma çemberine çevirip başını salladı. "Kulağıma onları kontrol altına aldığınıza dair haberler çalınmıştı."

Seleten başını hiddetle iki yana salladı. "O iblisleri hiç kimse uzun bir süre kontrol altına alamaz. Haklarında ne biliyorsun?"

Halt omuz silkti. "Yağmacılar. Eşkıyalık ve suikastçilik de yapıyorlar," dedi.

Seleten kederli bir ifadeyle başını salladı. "Dediklerinin hepsi doğru ve dahası da var. Bizler onlara Mavi Peçeliler, Tanrı'nın Unuttukları deriz. Gerçek dinimizi hakir görürler. İblis ve şeytanlara taparlar. Cinayet, hırsızlık ve yağmaya düşkünlerdir. Sorun şu ki, çölün her yanını avuçlarının içi gibi bilir ve saldırıp biz daha karşılık bile veremeden ortadan kaybolabilirler. Şeref ve acıma hisleri yoktur. Onlardan biri değilsen eğer, insan değilsindir. Hayatın değersizdir."

"Ama bir noktada onları yenilgiye uğratmayı başardınız, değil mi?" diye sordu Halt.

"Evet. Bedülinlerle ittifak kurduk." Halt'un dilinin ucuna gelen soruyu fark ederek açıklamaya koyuldu. "Bedülinler göçebe bir çöl kabilesidir. Bağımsızlıklarına düşkün ve gururlu savaşçılardan oluşur. Şerefli insanlardır. Çölde yollarını neredeyse Tülagiler kadar iyi bulabilirler. Onları dize getirmek üzere geçici bir ittifak kurmuştuk."

"Kalıcı bir ittifak olmaması ne kötü," dedi Halt.

Seleten dönüp Orman Muhafızı'na bir göz attı. "Öyle. Ama dediğim gibi, Bedülinler gururlu ve bağımsız bir halktır. Atmacaları andırırlar. Onları senin adına avlanmaları için bir süreliğine kullanabilirsin. Ama aslında kendileri için avlanıyorlardır. Belki de Bedülinlerle bir kez daha irtibata geçip Tülagilere hadlerini bildirmemizin zamanı gelmiştir."

Halt, *Wakir*'in gözlerini güney ufkundan alamadığını fark etti. Adamın bakışlarını takip ettiğinde, ufukta ince ve koyu bir çizginin olduğunu gördü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. Seleten'in yüzüne güven verici bir tebessüm yerleşti.

"Olabilir. Neyse en azından Tülagiler hakkında endişe etmemize gerek yok. On kişiden büyük gruplar halinde görüldükleri nadirdir. Elli savaşçıdan oluşan bir birliğe saldırmak istemeyeceklerdir."

"Doğru," diye mırıldandı Halt. "Ama bilge bir adam sorun çıkması ihtimaline karşı daima tetiktedir, dememiş miydin?" İçgüdüsel olarak omzunda asılı duran uzun yayının kirişine dokundu. Seleten de onun bu hareketini fark etmişti. Bakışlarını yeniden güney ufkuna çevirdi. Koyu renkli çizgi, gözle görülür bir biçimde kalınlaşmıştı ve üstlerine geliyormuş gibi duruyordu. *Wakir*'in eli gömleğinin içinde sakladığı gümüş düdüğe gitti.

"Öncülerden kafileye yaklaşmalarını isteyeceğim," dedi. "Birkaç dakika içinde görüş mesafemiz azalabilir."

Svengal de gürbüz atını mahmuzlayarak yanlarına gelmişti. Yaklaşmakta olan fırtınayı işaret etti.

"Şunu gördünüz mü?" diye sordu. Seleten başıyla onayladı. "Denizde bunlardan birine yakalandığımızda, rüzgâr, deniz suyu ve yağmur art arda öylesine bastırır ki nefes bile alamazsın. Bakalım bu başımıza neler yağdıracak?"

"Kum," dedi Seleten. "Milyonlarca, milyarlarca kum."

YİRMİ

Öncüler verdiği işaret üzerine kafileye yaklaşırken, Seleten de hareketlenmişti. Yabancılara bir göz atarak her birinin El Şebah'dan ayrılırken onlara verdiği *kefiyeleri* taktığından emin oldu. Üçgen şeklinde katlandıktan sonra uçları sırta doğru uzanacak şekilde kafaya geçirilen ve güneşten korunmayı sağlayan pamuklu basit eşarplara *kefiye* deniyordu. Başlık bağlandıktan sonra, devetüyünden ipliklerle tutturuluyordu.

Başlığın uçlarının burnu ve ağzı kapayacak şekilde nasıl çekildiğini yabancılara aceleyle gösterdi. Çöl koşulları altında basit ama etkili bir koruma yöntemiydi.

"Bu çok gerekli," dedi. "Kum fırtınası üstümüze çarptığında, kefiyenin uçları olmadan nefes alamazsınız."

Will'in bakışları güneye çevrildi. Birkaç dakika önce dikkatini çeken koyu renkli ince çizgi, artık ufku bir uçtan diğerine dek kaplayan kalın bir hatta dönüşmüştü. Hatta ufuk çizgisi de giderek yaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Bu gözlemini doğrulamak için gözlerini bu kez kuzeye çevirdi. Kum fırtınası güneydeki ufuk çizgisini ortadan kaldırmıştı. Fırtına dalgası-

nın dipleri, kirli bir kahverengi, neredeyse siyah renk almıştı. Artık fırtınanın havaya doğru kilometrelerce yükseldiğini, gökyüzünü tamamen kapladığını görebiliyordu. Fırtına görüş alanları içindeki her noktayı süratle kaplamaya başlıyordu.

Üzengilerinin üzerinde dikilen Seleten, sığınabilecekleri bir yer arıyordu.

"İşte!" diye seslendi. "Şu tarafta bir çukurluk var. Tümsek kıyısı bizi fırtınadan biraz olsun koruyacaktır."

Atını kayalık zeminin içinden geçmekte olan kuru çukurluğa doğru sürdü. Çukurun kıyı kısımlarının boyu üç metreyi bile bulmuyordu ama en azından bir miktar koruma sağlayacaktı. Diğerleri de hızla önderlerini takip ettiler. Seleten çukurun kıyısına birkaç metre kala durup geçmelerine izin verdi.

"Tanrım," dedi Horace, "şunun ne kadar hızlı ilerlediğine bir baksanıza!"

Tüm başlar yukarı kalktı. Kirli kahverengi kum duvarı güneye doğru görüş alanlarını tamamen kapatmıştı. Yalnızca fırtına vardı artık. Ne kadar büyük bir hızla üstlerine gelmekte olduğunu görebiliyorlardı. Tıpkı rüzgâr gibi ilerliyor, diye düşündü Will. Bir an sonra, fırtınanın zaten rüzgâr sayesinde hareket ettiğini hatırladı.

Başını kaldırdığında, Evanlyn'in ona baktığını hissetti. Endişeli bakışları paylaştılar. Will, her ikisinin de aklına aynı şeyin –yıllar önce, *Kurt Rüzgârı'nda* esirken karşı karşıya geldikleri muazzam deniz fırtınasının– geldiğini biliyordu. Gülümseyerek arkadaşını cesaretlendirmek istese de tam o anda fırtına ilk darbesini vurdu. İnanılmaz sıcak, kötü kokulu ve uçuşan, görünmez kum tanecikleriyle doluydu.

Kum taneleri kırbaç gibi yüzüne ve böğrüne çarpan Çekici, tedirginlikle ileri fırladı. Will, hayvanın dizginlerini sertçe çekti. Genellikle gevşek bir şekilde tutması yeterli olurdu, ama bu şartlar altında midillisini zorlaması gerekebileceğini düşünmüştü.

"Sakin ol, oğlum," dedi. "Yalnızca kum."

Rüzgâr, artık berbat ulumalarla etraflarında dolanmaya başlayan canlı bir varlığa dönüşmüştü. Havadaki aydınlık, giderek kayboluyordu. Will aralarında beş metre bile bulunmayan Evanlyn'in loş ışık altında gölgeyi andıran, belirsiz bir karaltıya dönüştüğünü fark ederek şaşkına döndü. Ötekileri de daha net seçebildiği söylenemezdi.

Atının sırtında yanlarına gelen Seleten'i dinlemek için endişeyle kişneyip sendeleyen atlarını adama iyice yaklaştırdılar. *Wakir* korumalı *kefiyesini* ağzından çözerek emirler yağdırmaya başladı.

"Atlarınızı şu çukurluğa doğru sürün. Aşağı inip hayvanların sırtlarını rüzgâra verin. Becerebilirseniz başlarını pelerinlerinizle örtmeye çalışın. Ondan sonra da..."

Sözleri tam o anda ağzına dolan ince kumun neden olduğu bir öksürük nöbetiyle kesildi. İki büklüm olup başlığını yeniden kafasına geçirirken, gruba çukurluğu işaret etti.

Halt grubun önüne geçti. Peşinden takip etmemesi halinde akıl hocasının görüş alanından çıkacağı fikri, Will'in iyice paniklemesine yol açmıştı. Hemen yanından ilerleyen diğer karaltıların Gilan, Horace, Evanlyn ve Svengal olduğunun farkındaydı. Daha ilerilerde, fırtınanın içinde belli belirsiz şekiller ilerliyordu. Bunların korunaklı çukura doğru yürüyen Arridi askerleri olduğunu fark etti.

Halt ile Abelard'ın oluşturduğu loş gölge, bir anda yer yarılıp içine girmişti sanki. Will tecrübeli Orman Muhafızı'nın çukurluğun kıyısına vardığını fark etti. Dostlarını gözden kaybeden Çekici, önlerindeki zeminin güvenli olmadığını sanarak huysuzlanmaya başlamıştı. Kişneyip inat ediyor, Will'in, ilerlemesi için harcadığı çabalara karşı koyuyordu. Etraflarında feryatlar koparan dehşetli ve kuvvetli rüzgâr, minik midillinin yönünü kaybetmesine neden oluyordu. Daha önce Will'in emirlerine hiç karşı gelmeyen Çekici, yerinden kıpırdamıyordu bile. Rüzgâr nedeniyle efendisinin yatıştırıcı sözlerini duymuyor ve ön tarafta bir yerlerden burnuna tehlike kokusu geliyordu. Halt ile Abelard'ın ortadan kaybolduklarına şahit olmuştu. Bu tür durumlarda efendisini korumak üzere eğitilmişti. Ön bacaklarını iyice kastı ve çığlıklar atıp derisini kamçılayan rüzgâr karşısında başını öne eğerek, olduğu yerde kalmayı tercih etti.

Will, karaltı halindeki Horace'ın önüne geçtiğini midillilerden birkaç karış daha uzun olan Vurucu sayesinde anlayabildi. Yanından başka birileri daha geçti. Kim olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Durum inanılmaz bir şekilde, giderek kötüleşiyordu. Rüzgâr havayı bir fırın gibi kavuruyor, havadaki milyonlarca kum tanesi vücutlarının açıkta kalan kısımlarını ısırıyordu. Kum tanecikleri kıyafetlerinin içine giriyor, *kefiyelerle* örtülü yüzlerine yapışıyor, çizme, yaka ve vücutlarındaki tüm deliklere –göz, kulak ve burun deliklerine– hücum ediyordu. Will göğsü çatlarcasına öksürmeye başladı.

Öksürmenin, dışarı çıkandan daha fazla kum yutmasına neden olduğunu kavramıştı ama elinden bir şey gelmiyordu.

Orada öylece duramayacağını fark etti. Ama Çekici'yi ka-

derine terk etmesi de mümkün değildi. Onu gözleriyle görmenin hayvanı yatıştırıp harekete geçireceği beklentisiyle midillisini yönlendirmesi gerekecekti. Dizginleri sıkıca tutarak yere atladı. Normal şartlar altında, sırtından indiğinde Çekici'nin kımıldamadan onu bekleyeceğini bilirdi. Ancak bu berbat, kumlu rüzgârın feryatları altında minik atının paniğe kapılmak üzere olduğunun farkındaydı.

Sağ kolunu Çekici'nin boynuna sardı ve diğer eliyle dizginleri sıkıca tutacak şekilde hayvanı okşayıp, sakinleştirmeye çalıştı. İşe yarıyor gibiydi. Çekici'nin yere sıkıca bastırdığı ön ayakları gevşedi ve Will'in baskısıyla öne doğru birkaç sarsak adım attı.

"Hadi oğlum. Her şey yolunda. Yalnızca kum." Kelimeleri yatıştırıcı bir şekilde mırıldanmaya çalışıyordu, ancak kararsız ve kuru bir gıcırtı halinde çıkan sesi, onu bile korkutuyordu. Hayvanın onu duyabildiğini hiç sanmıyordu, ama sağ kolunun ve atının böğrüne bastırdığı vücudunun Çekici'yi kontrol altında tuttuğunu hissedebiliyordu.

Çekici'yi de yanına alarak zeminin hangi noktada çukurluğa açıldığını görmeye çalıştı. Fırtınada uçuşan kum ve kırıntıların arasında ayaklarını bastığı toprağı görebilmek için yapabileceği tek şey buydu. Başını kaldırıp Çekici'nin suratına bir göz attı. Midillinin gözleri, rüzgâr karşısında sımsıkı kapalıydı. Göz çukurları ile kapaklarının etrafında bulunan nemli bölgeye ince kum taneleriyle tozlar yapışmıştı.

Çukurluğun kenarı ne cehennemdeydi? Çekici'nin ona karşı koyan gönülsüz vücudunun ağırlığını da beraberinde taşıyarak öne doğru tökezledi. Dizginleri sıkıca çekmesiyle birlikte

geçici olarak teslimiyeti kabullenen hayvan, öne doğru tereddütle üç adım daha attı. Çekici'nin rüzgâra arkasını vermek ve bu sayede gözleriyle burun deliklerini kamçı darbelerini andıran kum taneciklerinden korumak istediğini anlamıştı. Fakat hayvanı çukurun sağlayacağı nispeten korunaklı alana doğru çekmeye devam etmesi gerekiyordu. İçinden bir ses, fırtınanın asıl şiddetini henüz göstermediğini söylüyordu.

Gözlerini yakarak geçici bir körlük yaşamasına neden olan kumları temizlemek için, bir an Çekici'nin boynunu bıraktı. Faydasızdı. Fırtına nedeniyle soluksuz kalmış, görme yeteneğini yitirmiş ve konuşamaz hale gelmişti. Dizginleri bir kez daha çekerek etrafında çığlıklar atan karanlık karşısında başını eğdi ve öne doğru hareketlendi.

Ve adımını boşluğa attığını fark etti.

Dengesini kaybederek sendeledi ve boştaki kolunu çukurun kıyısına doğru savurup yeniden ayaklarının üstünde doğrulmaya çalıştı. Savurduğu kolu Çekici'nin burnuna çarpınca, gözlerine dolan kumlar nedeniyle darbenin nereden geldiğini kavrayamayan hayvan, paniğe kapılmış ve şaşkınlıkla irkilmişti.

Düşmeye başlayan Will, vücudunu çaresizce çukurun kıyısından öteye fırlattı.

Ağızlığına yediği ani darbeye bir de efendisini kaybetmesi eklenince panikle irkilen, rüzgârın uğultusu nedeniyle dehşete kapılan Çekici'nin çekiştirmesiyle birlikte dizginlerin kontrolünü yitirdi. Kumdan kapanan gözleriyle içgüdüsel olarak rüzgâra arkasını dönen hayvan, etrafını saran fırtınada kendisine Will'in varlığını belli edecek bir işaret arıyordu. Normalde

çok güçlü olan sezgileri fırtınanın her yanı kaplayan feryadı, hararet ve derisine kırbaç darbeleri gibi çarpan kum taneleri nedeniyle körelmişti. Panik içinde kişneyerek, Will'in temasını hissedebilmek için art arda iki adım attı. Ama yüzünü ters tarafa çevirmişti.

Will, zorla da olsa ayağa kalktı. Atma seslenmeyi denese de boğazından çıkan ses, bir gıcırtıdan farksızdı. Birkaç metre ötesinde bir karaltı görür gibi oldu ve bunun Çekici olduğunu kavrayarak o tarafa doğru kör topal ilerledi. Ama karanlığın içindeki bir diğer yoğun karanlıktan başka bir şey olmayan o belli belirsiz karaltı, uzaklaşarak görüş alanından çıkıvermişti. Bu kez rüzgârı arkasına alarak öne doğru paldır küldür yürümeye başladı.

"Çekici!" diye seslenmeye çalıştı. Fakat şiddetli rüzgârın çığlıkları arasında kaybolan sesini kendisi bile duyamıyordu. Öne doğru uzattığı eline dokunan, yalnızca havada uçuşan kum tanecikleriydi.

Birden, rüzgâr, kum ve uçuşan kırıntılardan oluşan karaltının içinden mucize eseri bir gölge çıkıverdi.

"Çekici!" diye seslendi soluk soluğa. Fakat pelerininin yakasından tutan bir el onu öne doğru çekti.

Güçlükle de olsa Seleten'le yüz yüze olduklarını fark etti.

"Başını... eğ!" diye bağırdı kendisini sert zemine taşımakta olan *Wakir*. Will adamın boynunu demir bir pençe gibi yakalayan ellerini zorladı.

"At..." demeyi başarabildi. "Atım..."

Fırtınayı bastırabilmek için bilinçli bir şekilde "Bırak... onu!" diye, ağır ağır konuştu Seleten. Bu tür durumlara kar-

şı eğitilmiş olan atını dizlerinin üstüne çökmeye zorluyor, bir yandan da boştaki eliyle Will'in yakasını bırakmıyordu. Arridi atı, başını kendi vücuduyla koruyacak şekilde yan yattı. Will'in ayakları, yediği bir çelme üzerine yerden kesildi. Aynı anda yere düştükleri Seleten, çocuğu atın vücudu sayesinde sağladığı kısıtlı barınağa çekti.

Harcadığı çaba, kavrulmuş boğazını parçalarcasına "Çekici!" diye feryat etti Will. Seleten çocuğun pelerinini çözerek, korunmak için kafalarının üstüne örtmeye çalışıyordu. Söylediklerini duyabilmesi için Will'in kulağının dibine kadar uzandı.

"Buradan cesedin çıkar!" diye bağırdı. "Onu şu an bulmana imkân yok. Denemen halinde hayatını kaybedersin! Atın yok artık! Anlaşıldı mı?"

Will istese de istemese de adamın haklı olduğunu anlamıştı. Etraflarında fır dönen bu kör edici kum fırtınasında Çekici'yi bulması mümkün değildi. Yalnız başına korku içinde bekleyen midillisini düşünmesiyle birlikte, tüm vücudunun sarsılmasına yol açan hıçkırıklar eşliğinde, kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Fakat gözünden yaş gelmiyordu. Sıcak hava ve boğazına dolup nefesini tıkayan kum ile toz, ona bu kadarını bile çok görüyordu.

YİRMİ BİR

Fırtına, nihayet dinmişti. Will, etraflarında feryatlar koparak grubu allak bullak eden fırtınanın başından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Saatlerce sürmüş olmalıydı. Ama nihayet bitmişti işte.

Fırtına sırasında zihni, rüzgârın insana işkence gibi gelen çığlıkları dışında her şeye kapalı kalmış gibiydi. Fırtınanın geçmesinin ardından yaşanan ani sessizlik, hislerinin geri dönmesini sağlıyordu. Bacaklarının, vücudunun ve Seleten'in başlarının üstüne örtmüş olduğu pelerinin üstünde ağır bir şeyler yatıyordu. Seleten'in kımıldadığını fark etti ve öfkeli rüzgâr nedeniyle üstlerinde toplanan kum yığınını zorlamaya başladı.

Hemen yanında öksürmekle meşgul olan Seleten, pelerinin bir köşesini üstlerinden atabilmişti. Kirli sarı-kahverengi kum, dört bir yana döküldü. Will sırtüstü dönerek pelerini yüzünden çekti ve kendine bir göz atmayı başardı.

Bacakları ya da vücudunun kalanı ortalarda yoktu. Yalnızca kumla kaplı bir tümsek görebiliyordu. Kalkabilmek için alt kı-

sınlardaki kumu elleriyle temizleye başladı. Hemen yanındaki Seleten'in de aynı şeyi yaptığının farkındaydı.

Birden arka tarafında bir hareketlenme hissetti. İrkilerek döndüğünde, Seleten'in yuvarlanıp şişinerek ayağa kalkmaya çalışan atını fark etti. Kalkmaya çalışırken harcadığı çaba nedeniyle fırtınayı gövdesinin altında geçiren ikilinin üstüne kum yağmasına neden olmuştu. Ardından da sertçe silkinerek ortalığı toz ve moloz parçacıklarına boğdu.

Atın vücudunun geride bıraktığı boşluğa doğru gerileyen Will, bacaklarının kumun içinden kurtulmaya başladıklarını hissediyordu. Son bir çabayla deliğin içinden çıkarak zorla da olsa ayağa kalktı.

Hemen aşağılarında, çukurun diplerinde bulunan diğerleri de aynı durumdaydı. Saklanılan noktaların tepesini dolduran kum yığınlarında kıpırdanmalar görülüyordu. Bir an sonra toprak, minik bir deprem yaşanmışçasına bir dizi noktadan açıldı ve insan vücutları dışarı çıkmaya başladı. Çukurun diğer ucu tarafından korunan diğerleri, Will ile Seleten'den daha iyi durumdaydılar. Üstlerini kaplayan kum tabakası o kadar da kalın değildi. Ama yine de dışarı çıkabilmek için bir süre uğraşmaları gerekmişti. Rüzgâra arkalarını dönmeyi başararak çukurun kıyısı tarafından korunan atların durumu daha da iyiydi. En azından kendilerini kumun içinde yarı gömülü bir halde bulmamışlardı.

Will, başını çevirip Seleten'e bir göz attı. Adamın suratı ince taneli, sarı yapışkan kumla kaplıydı. Kıpkırmızı kesilen yorgun gözleri, kaba bir maskenin deliklerini andırıyordu. Muhtemelen kendisi de ondan farklı görünmüyordu. *Wakir,*

bitkinlikle başını salladı. Atının eyer topuzundan aldığı su tulumuyla ıslattığı *kefiyesini* kullanarak mırıltılar eşliğinde hayvanın gözlerindeki kumları temizlemeye başladı. Aygırın binicisine güvendiğini ortaya koyan tepkileri Will'in olanları hatırlayarak dehşete düşmesine neden olmuştu. Kabarık tüylü Çekici'nin ayağa kalkmak için zorladığı kumlu tümseği görebilmek üzere çılgınlar gibi etrafına bakındı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu.

Çekici gitmişti.

Çölün içinde kaybolup gitmişti. Sendeleyerek çukurun kenarından birkaç adım uzaklaşan Will, hayvana seslenmeyi denedi. Ancak kuru boğazına yapışan kumlar nedeniyle hiçbir ses çıkartamıyordu. Omzuna bir el dokununca, dönerek Seleten'in ona attığı su tulumunu yakaladı. Aldığı yudumu boğazında çalkalayarak tükürdü. İkinci bir yudum daha aldı. Ilık sıvının boğazının yumuşak dokusuna temas ettiğini hissedebiliyordu.

Seleten'in sudan henüz içmemiş olduğu gerçeği aklına gelince tulumu uzattı ve adamın boğazını temizleyip tükürdükten sonra tulumdan birkaç yudum içtiğini fark etti. Arridili nihayet tulumu ağzından çekti.

"Sen... iyi... misin?" diye sordu duraklayarak. Belli belirsiz bir hareketle arkalarındaki çölü işaret eden Will, başını iki yana salladı.

"Çekici," dedi kederli bir sesle. Başka bir şey söyleyemedi. Kulağına kumun üstünde kayan çizmelerin çıkardığı sesler çalınınca, dönüp yorgunlukla çukurun kıyısına tırmanan Halt'ı fark etti. Onun da suratı sarı kabuklarla kaplanmıştı. Kıpkırmızı kesilen gözleri, yorgun bakıyordu.

"İyi misin?" diye Seleten'in sorusunu tekrarladı Halt. Gözleriyle sağı solu araştırmaya koyuldu ve bir an sonra "Çekici nerede?" diye sordu korkuyla. Will yaşların hücum etmeye başladığı gözlerini önüne dikti. Ama tıpkı biraz önce olduğu gibi, vücudunda gözyaşı olarak akıtacak sıvı kalmamıştı.

"Kayıp," dedi üzüntüyle. Yalnızca o kadarını söyleyebilmişti. Eliyle çölü işaret etti.

"Kayıp mı?" diye tekrar etti Halt. "Kayıp da ne demek? Nasıl?"

"Hayvan paniğe kapıldı ve rüzgârda serbest kaldı," dedi Seleten. Başını iki yana sallayan Will, hiç de tekin bakmayan gözlerini Halt'a çevirdi.

"Onu kaybettim!" diye patladı. "Dizginleri bırakıverdim! Hepsi benim suçum... benim!"

Halt'un kollarını ona sardığını hissedince, tüm benliği akıl hocasına sarılma isteğiyle doldu. Ama içi asla rahatlamayacaktı. Hissetmekte olduğu acıyı hafifletmenin hiçbir yolu yoktu. Midillisi, sevgili Çekicisi yoktu artık. Dizginleri elinden bırakan da kendisiydi. Paniğe kapıldığı, korktuğu ve efendisinin yardımına en çok ihtiyaç duyduğu anda yoldaşını yüzüstü bırakmıştı.

Nihayet yüzünü kaplayan sarı renkli kabukların arasından gözyaşları akmaya başladı ve engelleyemediği hıçkırıkların eşliğinde başını Halt'un omzuna gömdü. Uzaklardan kulağına etraflarına toplanan dostlarının yorgun argın sesleri, sordukları sorular ve Halt'un hepsine verdiği korkunç yanıt geliyordu.

"Çekici kaybolmuş."

İki kelime. Herkesi bir anda susturan iki kelimecik. Gilan, Horace ve Evanlyn, midillinin Will için önemini çok iyi bili-

yorlardı. Bir Orman Muhafızı ile midillisi arasındaki o özel ilişkinin farkındaydılar. Svengal de her ne kadar bunu tam olarak anlamasa da, gemisini kaybeden bir Skandiyalı yerine koyduğu arkadaşı adına hüzünlenmişti.

Will, dostlarının korkunç habere inanamadıklarını söylediklerini belli belirsiz duyabiliyordu. Orman Muhafızları ile midillileri arasındaki ilişki, herhangi bir atın sürücüsüyle olan ilişkisinden çok daha fazlası demekti. Bu gerçeği hepsi çok iyi biliyordu. Çıraklık günlerinden itibaren midillileriyle aralarında bir bağ kuruluyor ve özel yeteneklerini birlikte geliştiriyorlardı.

Seleten, olan biteni anlamadan izliyordu. Tüm Arridiler gibi o da atlara bayılırdı. Ancak bu tür sert arazilerde kayıpların kaçınılmaz olduğunun farkındaydı. Kırılan bacaklar, susuzluk, güneş, ava çıkmış çöl aslanları ve nemli ya da gölgeli köşelerde pusuya yatmış bekleyen zehirli yılanlar bir atı anında öldürebilirdi. Bu tür kayıplar çok üzücüydü. Ama doğanın kanunu buydu. Güneşe bakarak öğlen saatinin geçmiş olduğunu tahmin etti.

"Burada birkaç saat dinleneceğiz," dedi. "Öğleden sonra ortalık yatışınca yolumuza devam ederiz."

Adamlarına ateş yakıp kahve pişirmelerini emretti. Başlarına gelenlerin ardından kimsenin yemek yemek isteyeceğini sanmıyordu. Ama kahvenin herkesi kendine getireceğinden emindi. Kır saçlı Orman Muhafızı'nın çırağını çukurun kıyısında bulduğu küçük gölgeliğe götürüşünü ve çocuğu oturtmasını izledi.

Yanlarına yaklaşan Prenses ve genç savaşçı çocuğu teselli

etmek istedilerse de tecrübeli Orman Muhafızı onları bir el hareketiyle göndermişti. Konuşmanın zamanı değildi.

Seleten, çocuğun yorgunluktan bitap düştüğünün farkındaydı. Hepsi aynı durumdaydı aslında. Bu tür fırtınalar, insanın dinlenmesine izin vermezdi. Kaslar, sinirler ve zihin, kopma noktasına dek gerilirdi. Özellikle ilk kez bir kum fırtınasına maruz kalanların yaşadığı korku, inanılmaz boyutlara varıyordu. İnsan fiziksel ve duygusal anlamda tükeniyordu.

Diğer Orman Muhafızı, şu Gilan dedikleri çocuk, ateş yakan askerlerin yanına gitmişti. Kahvenin hazırlanmasını bekledikten sonra doldurduğu fincanı çukurun kıyısında büzüşmüş olan çocuğa götürdü. Yanına çömelerek fincanı Will'e uzattı.

"Al bakalım, Will," dedi usulca. "İç şunu."

Will, elini zar zor kaldırarak kahveyi istemediğini belli etti. Çok kederliydi. Gilan bu kez daha güçlü bir şekilde fincanı iterek çocuğu dürttü.

"İçmen gerek," dedi. "Çekici'yi bulacaksak gücünün kuvvetinin yerinde olması gerek."

Şaşıran Halt, başını kaldırıp eski çırağına bir göz attı.

"Ne dedin sen?" diye sordu ama Gilan istifini bozmamıştı.

"Ben onunla giderim," diye cevap verdi. "Çekici'yi bulacağız."

Nihayet başını yukarı kaldıran Will, fincanı alırken Gilan'la göz göze geldi. Bakışlarında zayıf da olsa bir umut ışığı vardı. Çok zayıf, diye düşündü Gilan, ama var işte.

Birden ayaklanan Halt, Gilan'ı kolundan tuttuğu gibi yukarı çekti ve genç Orman Muhafızı'nı birkaç metre öteye götürdü.

"Neler saçmalıyorsun sen?" dedi alçak sesle. "Çekici yok artık. Öldü o."

Gilan, başını iki yana salladı. "Bunu bilemeyiz. Kaybolmuş olabilir, ama öldüğünü nereden biliyorsun?"

Halt, şaşkınlığını belli edercesine havaya kaldırdığı elleriyle etraflarındaki kum yığınlarını işaret etti. "Fırtına sırasında yanımızda mıydın sen?" diye sordu.

Gilan, sakin sakin başını salladı. "Evet ve hayatta kaldım. Alaz da öyle. Bana Çekici'nin öldüğüne karar vermekte biraz acele ediyorsunuz gibi geliyor. Orman Muhafızı midillileri çetin cevizdir."

Halt, bu gerçeği kabullenmek zorundaydı. "Pekâlâ. Diyelim ki haklısın. Diyelim ki hayatta. Fakat hâlâ çölün ortasında kayıp durumda. Nerede olduğunu Tanrı bilir."

"Kayıp," diye tekrar etti Gilan. "Kayıplar bulunabilir. Bu riski almalıyız. Abelard kaybolmuş olsa alırdın," diye ekledi. Halt bunun umutsuz bir arama olacağını söylemek üzereyken kendini durdurdu. "Ben onunla giderim. Bize iki gün verin. Ya Çekici'yi buluruz ya da Fafas'da size katılırız," diye ekledi Gilan.

"Hayır, Gil. Sen gelmiyorsun. Ben yalnız gideceğim."

İrkilen kafalar, sesin sahibi Will'e döndü. Şaşkınlıklarının nedeni, sözlerin içeriği kadar çocuğun inançlı ses tonuydu. Birkaç dakika önce kederle kıvranan Will, kendisine uzatılan umut dalına tutunmuş ve hevesle kendini yukarı çekmeye başlamıştı.

"Evanlyn'in yanındaki adam sayısını daha da azaltamayız. Onu koruyacağımıza dair her birimiz Kral'ın önünde ant

içtik," dedi Will. "Ben aranızda olmasam da olur, o nedenle yalnız gideceğim. Ayrıca," diye ekledi, "Çekici'yi kaybeden benim ve onu bulmak da bana düşer."

"Saçmalamasana!" diye patladı Halt. "Sen daha çocuksun!"

Dünyadaki herkesten daha çok sevip saydığı öğretmeniyle yüz yüze gelen Will'in toz ve gözyaşlarıyla kaplı yüzünde inatçı çizgiler belirdi. Tam cevap vermek üzereyken, elini kaldıran Gilan onu durdurdu.

"Will, bir şey söylemeden önce bizi biraz yalnız bırak lütfen," diye rica etti. Halt'un yüzüne de tıpkı onunki gibi inatçı bir ifadenin yerleştiğini fark eden Will, anlık bir tereddüt yaşadı. Ancak Gilan bir kez daha başını sallayınca denileni yaparak çukurun kıyısına geri döndü.

"Halt," dedi Gilan mantıklı bir ses tonuyla, "diyelim ki Alaz kayboldu ve ben de gidip onu bulmaya karar verdim. Beni durdurmaya çalışır mıydın?"

"Elbet..." diye söze girdi Halt. Bir an sonra mantığı ağır basarak, "Elbette hayır," diye sözlerini düzeltti. "Ama sen bir Orman Muhafızı'sın. Will henüz küçük bir çocuk."

Gilan, eski akıl hocasına gülümsedi. "Artık onun büyümeye başladığını fark etmiyor musun Halt? Kanatlarının altına aldığın o on beşlik sıska çocuk değil artık. O bir Orman Muhafızı, yalnızca unvanı eksik."

"O bir çırak," diye ısrar etti Halt. Gilan bir kez daha tebessüm ederek başını iki yana salladı.

"Son sınavları geçemeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "O sınavlar bir formaliteden ibaret ve bunu sen de biliyorsun. Will daha şimdiden en az yarım düzine meslektaşımıza göre daha yetenekli ve daha zeki bir Orman Muhafızı."

"Ama daha çok genç..." diyen Halt, cümlesini bitiremedi. Gilan'ın haklı olduğunun farkındaydı. Mantığı bunu anlıyordu. Ancak duyguları, ona genç çırağını korumasını söylüyordu. Tek başına çöle girmesi halinde, çocuğu nasıl tehlikelerin beklediğini kim bilebilirdi? Gilan, elini Halt'un omzuna koydu. Hayatta en saygı duyduğum adama nasihat vermek ne garip şeymiş, diye geçirdi içinden.

"Bir gün onu serbest bırakman gerekeceğini biliyordun, Halt. Hayatı boyunca yanında olamazsın. Onu bunun için eğitmedin. Bana da aynı şeyi yapmaya çalışmıştın, hatırlıyor musun?"

Halt, keskin bakışlarını yukarı kaldırdı. Dile getirmediği soruyu yanıtlarken, Gilan'ın yüzü hâlâ gülüyordu.

"Çıraklığımın son birkaç ayında bana da dişi bir kuşun yavrusuna davrandığı gibi davranmaya başlamıştın," dedi. "Peşinden gitmemiz istenen şu katil ayıyı hatırlıyor musun? Beni Redmont'ta bırakmak için bahane ardına bahane aramıştın."

O olayı hatırlamaya çalışan Halt'un yüzü asıldı. Gerçekten de öyle mi yapmıştı? Mümkündü. Will hakkında biraz düşününce Gilan ile hemfikir oldu. Çocuk –delikanlı, diye düzeltti kendini– birkaç ay içinde çok büyük ihtimalle tam teşekküllü bir Orman Muhafızı olacaktı. Artık öğreneceği hiçbir şey kalmamıştı. Girecegi sınav, gerçekten de bir formaliteden ibaret olacaktı.

"Hayatını Will'e emanet eder miydin, Halt?" diye araya girdi Gilan. Halt başını kaldırıp eski çırağına baktı.

"Evet," dedi usulca. Gilan, bir kez daha hocasının omzuna vurdu.

"Öyleyse kendi hayatı söz konusu olduğunda da güven ona," dedi.

YİRMİ İKİ

Will, refakatçilerinin getirdiği on yedek attan birini seçmişti. Kır renkli hayvan, Arridi atlarının en küçüğüydü. Bilinçli bir seçim yapmamıştı ve daha sonradan, muhtemelen kendisini daha iyi hissetmek için sürüdeki en küçük atı seçmiş olduğunu fark edecekti.

"Adı Mızrak," dedi Arridili ahırcıbaşı. Will'in omzuna asılı kocaman, uzun yayı görünce gülümsedi. "İyi bir seçim yaptın. Belli ki atın iyisinden anlıyorsun."

"Teşekkürler," dedi dizginleri yakalayıp eyer kayışlarını şöyle bir çekiştiren Will. Başkasının ayarlarına güvenmeyip eyer düzeneğini bizzat kontrol etmesi gerektiğini çoktan öğrenmişti. Arridi binicisi, beğeni dolu bakışlarla çocuğu izliyordu. Yaptığı kontrollere hiç alınmamıştı.

Eyer topuzunun üzerine ağzına kadar dolu iki su tulumu asılmış, hayvanın arka tarafına da küçük bir çadır ve battaniye tutuşturulmuştu. Will'in kendi teçhizatı, fırtınada Çekici ile birlikte ortadan kaybolmuştu. Atını ona veda etmek için bekleyen arkadaşlarına doğru sürdü. İlk başta yeni binicisine

direnen ve yüzünü diğer atlara dönerek kişnemeye başlayan Mızrak, Will'in yularına sıkıca asılıp kulağına yüreklendirici kelimeler fısıldaması üzerine uysallıkla yürümeye başlamıştı.

Arkadaşının elini konuşmaksızın sıkan Horace, Will'in diğerleriyle de vedalaşabilmesi için Mızrak'ın eyerini yakaladı. Ardından Evanlyn, yaşlı gözlerle Will'i kucakladı.

"İyi şanslar, Will," diye fısıldadı arkadaşının kulağına. "Dikkatli ol. Onu bulacağından eminim."

Yüzünde endişeli bir ifadeyle genç dostunun gözlerini arayan Gilan, Will'in elini sertçe sıktı.

"Bul onu, Will. Keşke ben de seninle gelseydim."

Will, başını iki yana salladı. "Bu konuyu hallettik sanıyorum, Gilan." Konuyu uzatmak istemiyordu, zira sırf Evanlyn biraz daha güvende olsun diye yolculuğa tek başına çıktığını öğrenmesi halinde, kızın ortalığı birbirine katacağının farkındaydı. Bir de Evanlyn'in itirazlarıyla uğraşmak istemiyordu.

Sırada Svengal vardı. Deniz kurdu, ufak tefek Orman Muhafızı'nı Skandiyalılara özgü bir şekilde sıkıca kucakladı. "Kendine dikkat et evlat," dedi. "Atını bul ve geri dön."

"Teşekkürler, Svengal. Siz de bir an önce Erak'ı özgürlüğüne kavuşturun. Sabırsızlandığına eminim."

İriyarı Skandiyalı'nın yaralı suratına bir tebessüm yerleşti. "Aslında onu kurtararak zindancıya bir iyilik yapmış olacağız," diye cevap verdi. Gülümseyen Will, nihayet Halt'un karşısına geçti.

Büyük an geldiğinde, ikisinin de söyleyeceği bir şey kalmamıştı. Will kır sakallı akıl hocasına sıkıca sarıldı. Nihayet kendinde bir şeyler söyleyecek gücü bulabilmişti.

"Geri döneceğim, Halt. Yanımda Çekici ile birlikte."

"Dönsen iyi olur."

Halt'un sesi, hafifçe çatlıyor gibiydi, ama Will bir an sonra yanlış duyduğuna hükmetti. Suratsız, gülümsemeyen, duygularını belli etmeyen Halt'un sesi çatlayacaktı, ha? Asla.

Karşılıklı birbirlerinin sırtına –erkeklerin duygularını ifade edecek kelime bulamayınca yaptıkları şekilde– defalarca vurduktan sonra geri çekilen Will, Seleten ile burun buruna geldi. Will'in atını ve üstünde asılı teçhizatını inceleyen *Wakir*, onaylarcasına başını salladı. Ardından da rulo yapılmış bir parşömen kâğıdı çıkardı.

"Kıyıları, doğal sınırları ve Fafas yolunu gösteren bir bölge haritası bu." Tereddüt etti. Son on beş dakikayı kendi haritasını kopyalamakla geçirmişti. Haritanın bir yabancının elinde ne kadar değerli bir stratejik belgeye dönüştüğünün farkındaydı. "Hiçbir şekilde bir kopyasını çıkarmayacağına dair söz verir misin?"

Will, başını sallayarak "Şeref sözü," dedi. Seleten haritayı çocuğa vermeye ancak kopyalanmayacağına dair şeref sözü almak şartıyla razı olmuştu.

"Yolunu bulabileceğinden emin misin?" diye sordu Seleten. Will yeleğinin iç cebindeki Kuzeybulan'ı yokladı. Arridi milleti, manyetik yön bulucunun varlığından haberdar değildi. Yönlerini geceleri yıldızlara bakarak, gündüzleri ise güneşin yılın farklı zamanlarındaki hareketleri, yüksekliği ve pozisyonuyla bağlantılı bir dizi karmaşık harita sayesinde buluyorlardı.

"İdare edebilirim. Teşekkürler, Seleten."

Arridili başını sallayarak onayladı. Hâlâ bir atın peşinden

koşmanın gereksiz olduğuna inanıyordu. Ancak Araluenlilerin bindikleriyle farklı bir ilişkileri olduğunu anlamıştı.

"Atın, büyük ihtimalle rüzgârı da arkasına alarak uzaklaşmıştır. Bu da kuzeydoğu yönünden kuzeye doğru sürüklendiği anlamına geliyor." Haritayı çözerek bahsettiği yönü işaret etti. "Bu da seni şurada bulunan Kızıl Tepeler'den geçirecektir." Haritadaki tepelik bir bölgeyi gösterdi. "Tepelerin ötesinde iki tane kuyu var. Atlar su kokusunu uzun mesafelerden alabilirler. Atın eğer koku alırsa, bu kuyulardan birinin yakınındasın demektir. Şuradakine yarın öğleden sonra varmış olman gerek."

Harita farklı bir alfabe kullanılarak hazırlanmış olmasına rağmen, kuyu gibi önemli noktalar resimler aracılığıyla işaretlenmişti. Will, anladığını belli edercesine başını salladı.

"Tahminimce atın, suyun kokusunu alması halinde kuyunun etrafında kalmayı tercih edecektir. Kuyuyu bulamamanız halinde sana verebilecek bir tavsiyem yok," dedi Seleten. Haritayı inceleyen Will, karşılık vermedi. Başını kaldırıp kuzeye doğru uzanan boş topraklara bir göz attı.

"Gece ateş yak. Çöl, aslanlarla doludur ve ateş onları senden uzakta tutacaktır. Etrafında bir aslan varsa zaten anlarsın." Seleten'in bakışları, kır renkli ata çevrildi. "Mızrak sana çabucak haber verecektir. Ne de olsa, aslan onun peşine düşecek."

"Başka dikkat etmem gereken bir şey var mı?" diye sordu Will.

"Çöl kobraları. Ölümcüldürler. Çöldeki birçok canlı gibi onlar da gölgelik ve nemli alanlara sığınırlar. Kumların adeta bir parçası olup çıkarlar. Tıslayıp yükselinceye dek orada ol-

duklarını anlayamazsın. O noktada saldırıya uğramadan kaçabilmek için iki saniyen var."

"Isırılırsam ne yapmalıyım peki?" diye sordu Will. Seleten usulca başını iki yana salladı.

"Isırılırsan ölürsün," dedi.

Will'in yüzü, bir anda buruşuverdi. Beklediği cevap bu değildi. Seleten'le el sıkışıp rulo haline getirdiği haritayı yeleğinin içine tıkıştırdı.

"Sağ ol, Seleten. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Seleten eliyle ağzına, alnına ve yeniden ağzına dokundu.

"Umarım ki seyahat tanrısının iradesi de o yönde olsun," dedi.

Diğerlerine dönerek kendini gülümsemeye zorlayan Will, Mızrak'ın yularını Horace'dan aldı.

"Yola koyulsam iyi olacak," dedi sahte bir neşeyle. "Çöl kobralarını bekletmemek gerek."

Sırtına atladığı Mızrak'ın başını kuzeye doğru çevirdi ve yumuşak adımlarla çukurun içindeki minik kamptan ayrıldı. Yüz metre kadar gitmişti ki, arkasına döndü ve bunu yaptığına anında pişman oldu. Arkadaşlarını görünce boğazına ve karnına iki ayrı yumru oturuvermişti. Evanlyn, Gilan ve Svengal yüzlerinde kederli ifadelerle arkasından el sallıyorlardı. Halt, diğerlerinden biraz uzakta durmuş el sallamadan, uzaklaşan çırağını izliyordu.

Will ve Mızrak parıltılı ve puslu çölün içinde kaybolup gidinceye dek de arkalarından bakmaya devam edecekti.

"Haydi, Halt. Seleten yola çıkma zamanı geldi diyor."

Gilan, elini hafifçe eski ustasının omzuna koydu. Çırağının güvende olmasını dileyerek gözleriyle titrek, parlak ışıklı çölü tarayan Halt, Will gittiğinden bu yana yerinden kımıldamamıştı.

Gilan'ın sözleri üzerine irkilerek nihayet kendine geldi. Gilan'ın Abelard'ı eyerlediğini fark edince şaşırdı. Duygulanmıştı. Fakat onu bekleyen midillisine doğru yürürken, yüreğindeki ağırlık hissi hiç ama hiç azalmamıştı.

Abelard ve Alaz da Çekici'nin yokluğunu fark etmiş olmalılar, diye geçirdi içinden. Sıradan atlar olsalar, ilginç bir durum olabilirdi bu. Ancak Orman Muhafızı atları, tıpkı binicileri gibi birbirlerine kenetlenirlerdi. Abelard ve Çekici de hemen hemen beş yıldır yan yana yaşıyorlardı. Halt, midillisinin huzursuzlaştığını ve yüzünü genç dostunun uzaklaştığı yön olan kuzeye doğru dönmek istediğini fark etti. Hayvanın yumuşak burnunu okşayarak usulca fısıldadı.

"Will onu bulacaktır, oğlum. Endişe etme."

Ağzından çıkan kelimelere kendisi de inanmayı çok istiyordu. Will hakkında endişeleniyor ve aşırı korumacı davranıyordu. Zira çırağı, bizzat kendisinin bile bilmediği, tanımadığı bir arazide tek başına kalacaktı. Normal şartlar altında olsalar, Will'e tavsiyeler verir ve onu karşılaşabileceği tehlikelere karşı uyarırdı. Ancak bu kez çocuğun, kendini kocaman bir bilinmezliğin içine atmasına izin veriyordu.

Abelard'ın sırtına atlayarak yol arkadaşlarına şöyle bir göz gezdirdi. Diğerlerinin yüzlerinde de aynı endişeli ve şüpheli ifadeleri fark edince, hiçbir şey için olmasa bile ar-

kadaşları için daha olumlu bir tavır takınması gerektiğini fark etti.

"Ben de bu durumdan sizden daha çok hoşlanıyor değilim," dedi gruba. "Ama işe biraz da iyi tarafından bakmak gerek. Will tepeden tırnağa silahlı. Bu işin eğitimini aldı. İyi bir atı var. Yön bulma konusunda ondan iyisi yok. Kuzeybulanı ile Seleten'in haritası da yanında. Ters gidebilecek ne var ki?"

Halt, bunları saydıkça diğerlerinin morali de biraz olsun düzelmişti. Will yetenekli, zeki ve uyanık bir çocuktu. Herhangi bir kriz anında yol arkadaşlarının hepsi, onun vereceği kararlara güvenirdi. Her biri, bunu birebir yaşamıştı. Arridi öncüleri kampı terk ederken, grubun morali de yerine gelmişti.

Ama Abelard'ın başını Will'in gittiği yönün aksine çeviren Halt, öngörülerinde atladığı bir şey olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

YİRMİ ÜÇ

Halt, sonraki günlerde kendisini Will'in yüzleşmek üzere olduğu sorun ve kendisini içine atmasına izin verdiği tehlikeli durum nedeniyle bol bol paylayacaktı. Anlamalıydı, diyordu kendine. Farkına varmalıydı.

Sonradan düşündükçe, yıllar boyu Redmont*, adlı bir şatoda yaşamış olduğunu fark etmişti. Şatoya bu ismin verilmesinin nedeni, muazzam duvarlarını oluşturan kaya parçasının öğle güneşi altında yapıyı hafifçe kızıla boyamasıydı. Kayalar demir filizinden oluşuyordu ve çok yüksek oranda demir cevheri içeriyordu.

Halt, Will'in Kızıl Tepeler adlı bir bölgenin içinden geçeceğini biliyordu. Kendi kendine çocuğun bağlantıyı kurabileceğini telkin ediyordu: Demir filizi ile Redmont ve Kızıl Tepeler.

Aslına bakılırsa, tepelerde bol miktarda demir vardı. Bu maden o kadar yoğundu ki, cevherlerin zaman zaman kalın

* Redmont adı, İngilizcede Kızıl Dağ anlamındaki Red Mountain'dan gelmektedir. (Ç.N.)

damarlar halinde yüzeye çıktıkları görülüyordu. Kırmızı renk, zaman içinde gerçekleşen paslanmanın bir sonucuydu. Will'in yüz yüze geleceği sorun ise, bu devasa demir damarlarının arasında at sürerken manyetik Kuzeybulan iğnesinin etrafını saran maden deryası tarafından –ki tepelerden bazıları bütünüyle demir filizlerinden oluşuyordu– şaşırtılarak dünyanın manyetik alanından sapacak oluşuydu.

Seleten de demir meselesinden haberdardı elbette. Arridilerin kullandığı demir ve çeliğin büyük bir kısmı –esasen ulaşımın kolay olması ve derin kuyulara ya da karmaşık teçhizatlara gerek duyulmaması nedeniyle– o bölgeden çıkarılıyordu. Ancak Arridiler, Kuzeybulan'dan habersizdiler ve Orman Muhafızları da bunun böyle kalmasına özen göstermişlerdi. Dolayısıyla Seleten'in, aletin bir o yana, bir bu yana salınan iğnesi nedeniyle Will'in yönünü bulmakta ciddi bir güçlük çekeceğini bilmesine imkân yoktu.

Aslında Will'i koruyacak bilgiye Halt da Seleten de sahipti. Ama ikisi de bu durumun farkına varmamış ve ağızlarını açmamışlardı.

Gözlerini Kuzeybulan'dan ayırmadan at sürmesi halinde Will de durumu kavrayabilirdi aslında. İğnenin zaman zaman hedefinden saparak çılgınlar gibi döndüğünü fark edebilirdi. Ancak almış olduğu arazide yön bulma eğitimi uyarınca etrafını gözlemek isteyecekti. Olası tehlikeler barındıran bir bölgenin içinden Kuzeybulan iğnesini izleyerek geçemezdi.

Will, dizginleri çekip yavaşlamış ve Kuzeybulan'ı iğnesi nihai pozisyonuna varıp duruncaya dek göz hizasında tutmuştu. Ardından da ölçekli daireyi iğne K (kuzey) harfine denk

pelinceye dek çevirmişti. Kuzeybulan'ı o şekilde tutarak yan taraftaki delikten bakmış ve gözlerini KD (kuzeydoğu) simgesi ile aynı hizaya getirmişti. Bu şekilde beş ya da on kilometre ötedeki bir noktayı referans alarak kuzeydoğuya doğru at sürmüştü. O noktaya vardığında, kuzeydoğuda kalan bir diğer nokta bularak aynı işlemi tekrarlamıştı.

Ancak her seferinde bu işlemi tekrarlaması nedeniyle aslında gitmek istediği yönün giderek daha doğusuna düştüğünün farkında değildi.

Araluen'de olsa, güneşin doğru konumda olmadığını fark eder ve bir terslik olduğunu anlardı. Ancak dünyanın bu kadar güneyinde güneşin gökyüzünde farklı bir şekilde belirdiği bilgisi, rehavete kapılmasına neden olmuştu. Ona öğretildiği şekilde, Kuzeybulanına güveniyordu.

Ve ilerledikçe, rotasından daha da sapıyordu.

Kızıl Tepeler'in içinden geçerken sıkıntı aslında ortadan kalkmış ve ibre, gerçekten de kuzeyi göstermeye başlamıştı. Ancak o ana dek olan olmuş ve Will, hedefinden kilometrelerce uzağa düşmüştü.

Seleten'den öğrendiği üzere, öğle saatlerinde dinlenmeyi tercih etti. Etrafta güneşten korunabileceği bir gölgelik ya da basit fundalıklardan uzun bir ağaç bulunmuyordu. Biraz olsun gölge yapması için tek kişilik küçük çadırını kurdu ve içeri hava girmesi için uçlarını açık bırakarak çadırın içine uzandı. Gerçi gün ortasında çölde ufacık da olsa bir esinti yoktu.

Ne yazık ki, Mızrak'ın güneşten korunmak adına yapabileceği bir şey yoktu. Ancak hayvan bu şartlara direnç gösterebilmek amacıyla yetiştirilmişti.

Sıkış tıkış çadırın altına bağdaş kurup oturan Will, Seleten'in haritasını önüne açarak belki onuncu kez incelemeye başladı.

Başlangıç pozisyonunu belirledikten sonra, işaret parmağını Kızıl Tepeler ile o an içinde bulunduğu çorak ve kuru düzlüğün içinden geçirerek kuzeydoğuya doğru bir çizgi çekti. Geride bıraktığı mesafeyi aklından hesaplayarak haritada kendine bir nokta seçti.

"Şuralarda... bir yerlerde olmalıyım," diyerek ciddi bir yüz ifadesiyle kuzeydoğu tarafına bir göz attı. Hesapları doğruysa, öğlene doğru yolun doğu kısmında kalan yassı, geniş bir tepeye rastlamış olması gerekiyordu.

Ama görünürde tepe falan yoktu. Bir saat kadar önce o tür bir yer gördüğünü sanmıştı, ancak gözüne çarpan loş ve parlak tepelik, çok uzaklardaydı. Ayrıca ilerlediği istikametin batısında kalıyordu.

Rotasından o kadar çok sapmış olabilir miydi acaba? Başını iki yana salladı. Yönünü ve referans noktalarını titizlikle hesaplamıştı. Birkaç yüz metrelik bir sapmayı kabul edebilirdi. Hatta yarım kilometreyi bile. Ancak yön bulma eğitimleri sırasında o ana kadar bu kadar büyük bir hata yapmamıştı.

Gördüğünü sandığı yassı tepe, o an bulunduğu noktanın beş ila altı kilometre batısında kalıyor olmalıydı. Dalgınlıkla parmaklarını haritada oynattı. Çölün içinde birden fazla yassı tepenin bulunma ihtimali de var tabii, dedi kendi kendine. Hatta ihtimalden de öte bir gerçekti bu. Belki de Seleten'in haritaya işaretlemiş olduğu tepenin baş kısmı, rüzgâr ve havanın etkisiyle aşınmıştı. Haritayı katlayarak kaldırdı. Öyle olmalı, dedi içinden. Tepeyi kaçırmış olmalıydı. Ertesi gün karşısına

başka referans noktaları –üst üste duran bir çift kaya ve sarp bir uçurum hattı– çıkacaktı. Daha dikkatli davranarak onlara odaklanması gerekecekti.

Takip eden birkaç saat boyunca, boğucu sıcak altında öylece oturdu. Dışarıdaki atının sıcağa nasıl dayandığına dair hiçbir fikri yoktu. Aslına bakılırsa, mevsim koşullarına dayanacak şekilde eğitilmiş olan Mızrak, sızlanmayı andıran bir hırıltı eşliğinde alçak bir çalı parçasının yanında bulduğu minik gölgeliğe sereserpe uzanmıştı. Başını, gözleri ve ağzının etrafındaki hassas doku çalıların sağladığı yetersiz gölgeliğin en dip noktasında kalacak şekilde yerleştirmişti.

Güneş, nihayet çölün batı kıyısına doğru alçalmaya başladı. Will, çadırdan bitkin bir halde çıktı. Pek dinlendiği söylenemezdi ve vücudundaki bütün su akıp gitmiş gibi hissediyordu. Su tulumlarını yanına almıştı. Güneşin altında bırakması halinde içlerindeki sıvı içemeyeceği kadar ısınacaktı. Ayrıca suyun büyük bir kısmı, sızdırmazlık özelliği bulunmayan tulumun gözeneklerinin arasından buharlaşıp kaybolacaktı.

Eyer çantasında katlı duran deri kovayı çözerek açtı. Sesi duyan Mızrak, tüylerine yapışan kumları temizlemek için silkinerek ayaklanmaya başladı. Ardından Will'in suyu kovaya dikkatle doldurduğu noktaya doğru sabırla yaklaştı. Will, hayvanın sabırla kendisine su verilmesini beklemesinden etkilenmişti.

Mızrak suyunu gürültüyle içerken, Will de kendini iştahla dudaklarını yalarken buldu. Ağzı ve dili şişerek yapış yapış olmuştu ve bir şeyler içmeye can atıyordu. Ancak aldığı eğitim ilk önce atıyla ilgilenmesi gerektiğini söylüyordu. O

nedenle tulumu dudaklarına ancak Mızrak'ın susuzluğu geçtikten sonra götürdü. Derin bir yudum alıp ağzında bir süre tuttuktan sonra hafifçe çalkaladı ve suyun hafifçe boğazından geçmesine izin verdi. Su sıcaktı ve tulumun acı, derimsi tadını almıştı. Ama bana hayat veriyor, diye düşündü çocuk. Son bir yudumun da boğazından geçmesine izin verdi, içinden gelen bir yudum daha alma fikrine karşı koydu ve tulumun kapağını sıkıca kapattı.

Mızrak'ın, kovasındaki suyu içtikten sonra birkaç adım gerilemesinden etkilenmişti. Onun yerinde bir başkası, hatta Çekici bile olsa, daha fazlasını isterdi. Bu da Arridi eğitiminin bir parçası olmalı, diye geçirdi içinden. Eyer çantalarından çıkardığı yulaf kesesini kovaya boşaltırken Çekici'nin neler yaptığını, nerede olduğunu ve güvende olup olmadığını merak etti. Kovayı yere koyarak Mızrak'ın yemini yerken çıkardığı gürültüleri dinledi.

Yanında birkaç hurma ile bir parça pide vardı. Bayatlayıp oldukça sertleşmiş olmasına rağmen pidenin ucunu ısırdı. En ufak bir açlık bile hissetmiyor oluşunu fırın gibi sıcak havaya bağlıyordu. Ama bir şeyler yemesi gerektiğinin de farkındaydı.

Suyundan küçük bir yudum daha aldı. Tulumun kapağından çıkan ses, Mızrak'ın başını kaldırmasına neden olmuştu. Will, hayvanın kocaman gözlerinin ona sitemle baktığını sandı.

"Sen bu iklime alışkınsın. Ben değilim," dedi. Ancak Mızrak, onun öne sürdüğü bahaneden etkilenmemiş gibiydi. Yüzünü yeniden kovanın içine daldırarak kocaman diliyle kovanın dibinde kalan yulaf tanelerini aramaya başladı.

Güneşe bir göz atan Will'in hesaplarına göre, bir saat kadar at sürdükten sonra kamp kurması gerekecekti. Girintili çıkıntılı arazide dalgalı bir hal alan uzun, garip gölgesi, şimdiden arkasına doğru uzanmaya başlamıştı. Seleten'in kullandığı, çölde karanlıkken yolculuk etme prensibinden haberdardı. Kuzeybulan'ın deliğinden görünen noktaları görmeye ihtiyaç duymayan Arridi'nin yürürken ışığa ihtiyacı yoktu.

Will'in ise hem yönünü belirlediği o noktaları, hem de haritaya işaretlenen önemli alanları görebilmesi gerekiyordu. Aklına bir kez daha yassı tepe gelince, içinde bir endişe dalgası belirdi. Tepeyi gerçekten de gözden kaçırmış olamazdı ya?

Mızrak'ı eyerleyip topladığı çadırını, battaniyesini ve diğer eşyalarını eyerin arkasına bağladı.

"Bir saat daha yol alacağız," dedi hayvana. Aldığı bu habere ne sevinen ne de üzülen Mızrak, sabırla Will'in, sırtına binmesini bekledi. Kuzeybulanını çıkaran Orman Muhafızı, ayarlamalarını yaparak delikten dışarı bir göz attı. Üstündeki kristal tanecikleri hafif güneş altında parıldayan, yaklaşık üç metre boyundaki kum ve tuz sütunu, elverişli bir referans noktası oluşturuyordu. Dilini şaklatarak Mızrak'ı ilerlemesi için dürttü.

Güneş battıkça, batı yönünde kalan arazi de iyice kararıp belirsizleşiyordu. Tepelerden oluşan bir hat gözüne çarpar gibi oldu, bunlara pek de tepe denemezdi gerçi. Daha çok yüksek bir bayırı andırıyorlar, diye düşündü. Ayrıca haritada gösterildiği üzere içlerinde mağaralar olup olmadığını görmenin imkânı yoktu. Alçalan güneş, hemen karşısındaki bayırı arkadan aydınlatıyordu. Bayır yoğun gölgeler altındaydı ve bulunduğu

noktadan detayları seçilemiyordu. Ama yine de, haritada işaret edilen tepeler bunlar *olabilir*, diye geçirdi içinden. Yüzeyleri mağaralarla kaplı da *olabilir*. Kendi kendine öyle olduklarını telkin etti. Öyle olmalıydı.

Fakat bir yandan da, içinin o endişe dalgası tarafından yine kemirildiğini hissediyordu.

Durmaya karar verdiğinde, kıpkırmızı devasa bir topu andıran güneş, ufka yaklaşmıştı. Yakacak toplaması gerekiyordu ve bunun için de ışığa ihtiyacı vardı. Mızrak'ın sırtından atlayarak sağ eline aldığı saks bıçağıyla kuru çalılardan oluşan bir yığına doğru yürüdü. Sol elindeki yayını Seleten'in adamlarının yaptıkları gibi öne doğru uzatarak çalılığı eşeledi. Çöl kobralarının bu tür çalılıkların altında pusuya yattıklarını biliyordu. Elini sokmadan önce, çalılığın içindeki tüm canlıları ürkütüp kaçırmak niyetindeydi.

Ama bu çalılığın içi boştu ve kısa süre içinde yeterince yakacak toplayabildi. Dallar tepeden tırnağa yağlıydı ve ateş sönüp gidinceye dek uzunca bir süre parlak, kuru alevler eşliğinde yanacaklardı.

Düzeneği oluşturmasına rağmen, ateşi hemen yakmadı. Bu acil işi hallettikten sonra Mızrak'ın eyerini çıkararak eşyalarını bir yana yığdı. Gökyüzüne bir göz atarak eyer ve şiltesinin yanında durmakta olan çadıra baktı.

"Ona gerek yok," dedi sonunda.

Yatağını ve battaniyesini açıp üstüne oturdu. Çöldeki binlerce taştan biri kalçasına batınca, irkildi. Bir fincan kahve içmek için neler vermezdi aslında, ancak o işe ayırabilecek kadar suyu yoktu. Tulumdan aldığı bir diğer yudum ve bir avuç

hurma ile yetinmek zorundaydı. Mızrak'ın sitemkâr bakışlarını fark edince, dizlerini zorlayarak kalktı ve hayvana su ile yemini verdi.

Güneş nihayet kaybolmuş ve günün sıcağı çölü terk etmeye başlamıştı. Will, gece yarısına doğru havanın buz gibi olacağını biliyordu. Mızrak'ın ayak bağlarını kontrol ettikten sonra yatağına girdi. Yorulmuştu. Günün muazzam sıcağı vücudunu harap etmiş, bitkin düşmesine neden olmuştu. Karanlık yoğunlaşırken yıldızlar da yavaş yavaş tepede beliriyordu.

Ellerini başının arkasına yastık yapıp sırt üstü uzanarak yanıp sönen yıldızları izledi. Normal şartlar altında yıldızların bu görkemli görüntüsü ona sıcak ve samimi gelirdi. Ama o gece durum farklıydı. O gece aklı, acımasız çölün içinde kaybolup giden Çekici'deydi. Çok uzaklarda, güneybatıda kalan Halt ile diğer arkadaşlarını da düşünüyordu. Kamp ateşinin etrafında yapılan neşeli sohbetler ve içilen koyu, tatlı kahveler aklına gelince, iştahla dudaklarını yaladı.

Bu gece, onu yıldızlar bile rahatlatamıyor, yabancı gibi duruyorlardı. Soğuk ve acımasız görünüyorlardı çocuğun gözüne. Ne Will ne de içine düştüğü bu zorlu durum umurlarında değil gibiydi. Kuzey enlemlerinde görülen o tanıdık takımyıldızları, buralarda yoktu. Ancak başını çevirince, kuzey ufkunda bir-iki tanesini seçebiliyordu.

Bu yabancı çöl yıldızları, içini hiç de rahatlatmıyordu.

Mızrak'ın birden irkilmesiyle Will'in kulağına uzaklardan hafif, hırıltılı bir öksürük sesi geldi. Bir çöl aslanı uluyor olmalıydı. Çok daha heybetli ve şaşaalı bir kükreyiş beklerdi aslında. Ancak astımlı öksürüğü andıran bu hırıltılarla idare etmesi

gerekecekti. Atma bir göz attı. Kımıldamadan duran Mızrak, gözlerini ardına dek açmış, kulaklarını dikmişti.

"Ateşi yaksam iyi olacak," dedi Will isteksizce. Ağrılar eşliğinde ayağa kalktı ve yakacağı yığdığı noktaya doğru yürüyüp çakmaktaşıyla uğraşmaya koyuldu. Birkaç dakika içinde minik, parlak bir ateş yakmıştı. Mızrak'ı ateşin biraz daha yakınına getirdi. Hayvan, ayak bağlarının içinde sarsak adımlarla yürüyordu ama Will, bağları çözüp atını kaybetme riskini göze alamazdı.

"Şuraya yerleş bakalım," dedi. Mızrak, birkaç dakika içinde rahatça yerine kurulmuştu. Başı yana yattı ve kulakları gevşedi.

Will, gerinerek battaniyeyi çenesine kadar çekti. Fırsatını bulduğu an uyumaya alışkın olduğundan, saniyeler içinde uykuya dalıverdi.

Mızrak'ın kişnemesiyle uyandığında ay, gökyüzünde yükselmişti. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Şaşkınlıktan sıyrıldıktan sonra bir eline uzun yayını, diğerine ise bir oku alarak ayağa kalktı ve etraflarını saran karanlığı taramaya başladı.

Öksürmeyi andıran hırıltı, artık daha yakından geliyordu sanki. Ateşi karıştırıp içine birkaç ağaç dalı daha attı ve sırtını eyerine verip yayını dizlerine yatırarak yerine oturdu.

Battaniyesini omuzlarına sardı. Vücudunda ağrıyan tüm kas ve kemikler gevşemek için can atarken, o pozisyonda nöbet bekleyip kesik kesik uyumak zorunda kalacağı gerçeğine teslim oldu ve yerine iyice yerleşti.

"Şeytan azapta gerek," dedi. Onu uzun, soğuk ve rahatsız bir gecenin beklediğini hissediyordu.

YİRMİ DÖRT

Will'in kendi kendine hatırlattığı üzere, Seleten, kafileyi her gün şafak sökmeden önceki saatlerde yürütüyordu.

Şafaktan saatler önce uyandıklarında, Arridili refakatçileri ateşler yakıp kahve ve kömür ateşinde pide pişirmekle meşgul oluyordu. Seleten genç Orman Muhafızı'nın iki gün önce onlardan ayrılmasından sonra Araluen ekibinde yaşanan değişimin farkındaydı. Kamp ateşinin etrafında sabah kahvesi eşliğindeki şakalaşmalar ve kahkahalar yoktu artık. Yol arkadaşları için duydukları endişe, her birinin yüzünden okunuyordu.

Gruptaki üç gencin suratlarına bakmak yeterliydi: Horace, Prenses ve genç Orman Muhafızı Gilan. Her zamanki gibi duygularını belli etmeyen Halt'un yüzüne sert bir ifade hâkimdi. Tecrübeli Orman Muhafızı, genellikle sessiz kalmayı tercih ediyordu. Seleten son birkaç günü aklına getirdiğinde, gözlerinin önüne daha çok o sert yüz ifadesi geliyordu. Will'in Araluen ekibinin can damarı olduğu anlaşılıyordu. Çocuğun yokluğu, arkadaşları tarafından şiddetle hissediliyordu.

Diğer iki Orman Muhafızı'nın da etrafı gözlemek ve bazı

bölgelerden geçerken gizli notlar almak konusunda çocuktan aşağı kalır yanları yoktu. Seleten, Orman Muhafızları'nın El Şebah'dan Fafas'a giden yolun bir haritasını çıkarmak amacıyla, arazinin dikkat çekici unsurlarını not ettiklerinden emindi. Will, Seleten'den almış olduğu haritanın kopyasını çıkarmayacağına dair ant içmişti belki, ama bu yemin diğerlerini bağlamıyordu. Bu, adamı endişelendirse de onları durdurabilmek için pek bir şey yapamayacağının farkındaydı.

Şafak sökmeden önce, birkaç saat boyunca her zamanki yakın düzende at sürüyorlardı. Ardından, güneş harikulade bir biçimde doğduktan sonra, merkezi grubun etrafındaki süvari perdesi açılarak, gündüz konumunu alıyordu.

İkinci gün, güneşin doğuşundan birkaç saat sonra, önlerindeki kafilenin –yani Erak'ı tutuklu olarak Fafas'a götüren grubun– izlerine rastladılar. O ana dek, önlerindeki atlıların bırakmış olduğu tüm izler, çölü süpürüp geçen muazzam fırtına tarafından silinmişti. Diğer kafile, yaklaşık iki gün önlerinde olmalıydı.

"Bizden yavaş ilerleyeceklerdir," dedi Halt. Seleten'in Erak'ı El Şebah ile Fafas arasında seyahat eden ve kıyıdan karanın içlerine düzenli olarak mal taşıyan kervanlardan biriyle gönderdiğini biliyordu. O tür kervanları silahlı bir asker grubu korurdu ve bu şekilde bir taşla iki kuş vurmayı hedeflemiş olmalıydılar. Ancak sırtları malla yüklü katır ve develerin kafileyi yavaşlatacağı ortadaydı.

Atının sırtından aşağı atlayan Gilan, diz çökerek yerdeki izleri inceledi. Orada burada belli belirsiz –eğitimsiz gözlerin göremeyeceği– toynak izleri gözüne çarpıyordu. Aralarda grubun

geçişine dair daha belirgin ipuçları kendilerini belli ediyordu. Gilan, içindekileri incelemek için hayvan dışkılarından birini sopayla eşeledi. Orman Muhafızları bu tür ipuçlarından –at dışkısındaki nem miktarı ya da üstüne basan bir hayvanın kırdığı ağaç dalındaki özsu miktarı gibi– yararlanarak izlerin ne kadar zaman önce bırakıldığını hesaplarlardı. Ancak Arridi çölünün kör edici sıcağı ve kuruluğuna alışkın değillerdi ve çölün nemli içerik üstündeki etkisine dair bir fikirleri de yoktu.

"İzlerin ne zaman bırakıldığını söylemek zor," dedi Gilan sonunda. Halt aldırmaz bir ifadeyle omuz silkti.

"Burada kuzeydekine göre çok daha hızlı kuruyorlardır. İki günden önce bırakılmış olamaz. Hayvan, fırtına geçip gittikten sonra dışkılamış olmalı."

Gilan başıyla onayladı. "Haklısın. Ama böyle bir şeyle bizim oralarda karşılaşmış olsam, üç-dört günlük derdim. Bu bilgi, ileride işimize yarayabilir."

Doğrulup dizlerindeki tozu temizledikten sonra yeniden Alaz'ın sırtına atladı. Bakışlarını Seleten'e doğru çevirdiğinde, atını durduran *Wakir*'in döşeğini eyerin arkasına tutturan kayışlarla uğraşmakta olduğunu fark etti. Arridi atı, seyahat istikametleriyle kırk beş derecelik açı yapacak şekilde konumlanmıştı. Gilan, Arridi önderinin *kefiyesinin* altından kararlı bakışlarla Halt ile onu izlediğini adı gibi biliyordu.

"Bizi izliyor," dedi usulca. Halt, Seleten'e doğru dönme gereği duymadan başını salladı.

"Hem de her an. Sanırım onu endişelendiriyoruz."

"Sence yolun haritasını çıkardığımızın farkında mıdır?"

"Hayatım pahasına bahse bile girerim ki evet," dedi Halt.

"Çok uyanık bir adam. Ayrıca bizi durdurmanın bir yolunu bulmak için kafa patlattığına da eminim."

Harekete geçtiler. Seleten de kayış sıkma işini bitirmiş gibi görünüyordu. Dizleriyle aygırını dürttü ve öncülerinin oluşturduğu patikaya girerek öne atıldı.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Gilan. Halt, bu kez cevap vermeden önce dönüp uzun boylu Arridi savaşçısına bir göz attı. Gilan, onun *Wakir* hakkında elde ettiği somut bilgileri sezgileriyle karşılaştırarak harmanladığının farkındaydı. Halt, nihayet cevabını verdi.

"Dış görünüşünden hoşlanıyorum," dedi. "Bu tür yerel görevlilerin büyük bir kısmı rüşvet peşinde koşar. Rüşvet alıp vermek, bu ülkede neredeyse bir yaşam biçimidir. Ama Seleten onlardan biri değil."

"O bir asker, politikacı değil," dedi Gilan. Savaşçıların politikacı ve bürokratlara karşı duydukları alışılageldik güvensizliği paylaşıyor, hayatı için savaşmanın ne anlama geldiğini bilen insanlarla muhatap olmayı tercih ediyordu. O tür şahıslar doğal olarak dürüst bir karaktere sahip oluyor, diye geçirdi aklından.

Halt başıyla eski öğrencisini onayladı. "Hem de iyi bir asker. Şu bizi soktuğu yürüyüş tertibine bir baksana. İlk bakışta, dağınık bir şekilde çölü geçmeye çalışan şaşkın ördeklere benziyoruz. Ama izcilerin haberi olmadan etrafımızda kuş bile uçamıyor."

"Adamları da ona saygı duyuyor," dedi Gilan. "İşleri yoluna koymak için kimseye bağırıp kabadayılık taslaması gerekmiyor."

"Evet. Yola çıktığımızdan bu yana sesini yükselttiğini bile duymadım desem yeridir. Bu durum, genellikle adamların önderlerine güvendiklerinin bir göstergesidir."

Birkaç dakika boyunca konuşmadan yirmi metre önlerinde dimdik at süren, beyaz pelerinli Arridiliyi incelediler.

"Pek dost canlısı sayılmaz gerçi," dedi Gilan sırıtarak. Yalnız başına çölün derinliklerine gönderdikleri Will için fazla endişelenmesin diye Halt'u konuşturmaya çalışıyordu. Durumu anlayan Halt da eski öğrencisinin harcadığı çabayı içten içe takdir ediyordu. Gilan'la sohbet etmek, onun için son derece değerli olduğunu kavradığı Will'in durumu hakkında içini kemiren endişelerini birkaç saniyeliğine unutmasını sağlıyordu. Derin bir iç geçirdi. Gilan'ın başı hızla eski ustasına döndü.

"Bir sorun çıkmamıştır, Halt," dedi.

"Umarım öyledir. Düşünmüştüm de..."

Aklındaki her ne idiyse, dikkati başka bir yöne çekilince cümlesini yarıda kesti. İleriden üstlerine doğru bir toz bulutu geliyordu. En öndeki kara şekil ve atının her adımıyla havaya savrulan toz kümesi görebileceği kadar yakına gelince, bunun öncülerden biri olduğunu fark etti.

"Neler oluyor acaba?" dedi usulca. Abelard'ı diziyle dürterek bir metre arkasındaki Gilan'la birlikte Seleten'in yanına vardı.

"Haberci mi?" diye sordu.

Seleten başını iki yana salladı. "Gözcülerden biri. Ön tarafta bir şey görmüş olmalılar," dedi. Atlı, artık iyice yaklaşmıştı. Arridi askeri uzun boylu *Wakir*'i fark ederek atını onlara doğru çevirdi.

"Akbabalar," dedi Gilan birden. Atlıya odaklanan diğerlerinin aksine, şahin gibi gözleriyle önlerindeki araziyi tarıyordu. Halt da başını kaldırmıştı ancak artık bakışları, Gilan'ınkiler kadar keskin değildi. Gökyüzünde gözüne birkaç siyah leke çarpar gibi olmuştu. Tabii Gilan'ın sözlerinden etkilenen zihni, ona bir oyun oynuyor da olabilirdi.

Yanlarına gelen gözcü, bir toz bulutu eşliğinde dizginlere asıldığında hiçbir şüpheleri kalmamıştı.

"Ekselansları, ön tarafta bir akbaba grubu tespit ettik," diye bildirdi adam. Seleten bir şey söylemedi. Sıkı bir eğitimden geçmiş olan askerinin raporunu henüz tamamlamadığının farkındaydı.

"Onbaşı İkbal ve iki adamını keşfe gönderdim," diye devam etti asker. "Ön taraftaki askerleri de durdurdum."

Seleten başıyla onayladı. "Güzel. Öncülere rastlayıncaya dek yolumuza devam edeceğiz. İkbal de belki o zamana kadar raporunu hazırlamış olur. Sen yerine dön," diye ekledi. Atını döndüren haberci, elini ağzına, alnına ve yeniden ağzına dokundurup hızlı bir selam verdikten sonra, daha da fazla toz kaldırarak geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Seleten, Orman Muhafızları'na döndü.

"Kâbus görmektense hiç uyumamak daha iyidir derler. O akbabalar, önümüzde cesetlerin olduğunu gösteriyor. Katillerin hâlâ orada olup olmadıklarını bilemeyiz."

Halt başıyla onayladı. Kulağa mantıklı geliyordu. Çöl, seyahat etmek için tehlikeli bir yer, diye geçirdi içinden. Seleten akbabaları oraya çeken şeyi görmeye hazırlıksız gitmeyecek kadar iyi bir askerdi.

"Akbaba sürüsü kalabalık," dedi Gilan. "Çok sayıda ölü olabilir."

"Ben de ondan korkuyorum," diye cevap verdi Seleten.

Korktukları başlarına gelmişti. Bir saat kadar sonra savaş alanına vardılar. Bir savaş söz konusu değildi aslında; buna daha çok bir katliam demek daha doğru olurdu. At, katır, deve ve insan cesetleri çöle yayılmış, etrafları kum tarafından emilmiş kuru, koyu kan öbekleriyle kaplanmıştı.

El Şebah'dan gelen tüccar kafilesi, son ferdine varıncaya dek yok edilmişti.

Yeni gelenleri görünce kendilerine ziyafet çekmeyi bırakan kocaman kara akbabalar, tembel tembel kanat çırparak kaçışmışlardı. Halt, Evanlyn ve Horace'a geride kalmalarını işaret etti. Gilan ile ikisi, atlarından inerek Seleten ile cesetlerin arasında dolaşmaya başladılar.

İnsan ve hayvanların tamamı, öldürüldükten sonra anlamsız bir coşkuyla lime lime doğranmıştı. Etrafta tek bir ölümcül yara almış vücut yok gibiydi. Yük paketleri yırtılarak açılmış ve içlerindeki mallar ortalığa saçılmıştı. İçlerindeki tüm değerli mallar alınmıştı. Katiller, bunu takiben cesetleri doğramış olmalıydılar.

"Bu, ne zaman olmuş dersin?" diye sordu Halt. Sakin yüzü öfke ve hayalkırıklığı ile kararan Seleten, etrafına bakındı.

"Bana kalırsa bu sabah, erken saatlerde," diye cevap verdi. Cesetlerden birinin yanına diz çöken Gilan, Halt'a dönüp onaylarcasına başını salladı.

"Büyük etoburlar ve çakallar henüz olay yerine varmamış," diye izah etti Seleten. "Genellikle geceleri ava çıkarlar, dolayısıyla katliam da bu sabah, şafaktan sonra gerçekleşmiş olmalı. Ayrıca akbabalar da henüz toplanma aşamasındalar."

Seleten konuşurken, Halt da sahneyi daha yakından inceleyebilmek için biraz uzaklaşmıştı. Seleten, çöl tabanından yükselen sıcak havada rahatça kanat çırparak tepelerinde daireler çizen akbabalara bir göz attı.

"Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Gilan. Duygularını yeniden kontrol altına alan Seleten, bakışlarını bir an için genç Orman Muhafızı'na çevirdi.

"Tülagiler," dedi kısaca. Kelimeyi neredeyse tükürür gibi telaffuz etmişti. "Tüm bunlar..." Parçalanmış cesetleri işaret etti. "...tam da onlara yakışacak türden bir katliam." Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Ama neden? Neden tepeden tırnağa silahlı bir gruba saldırsınlar ki? Bu kafileye yirmiden fazla silahlı asker refakat ediyordu. Tülagiler genellikle küçük gruplara saldırırlar. Bu ne peki şimdi?"

"Belki de birileri tarafından kiralanmışlardır," dedi ıssız savaş alanından geri dönen Halt. *Wakir* kaşlarını çatarak Halt'a döndü.

"Kim? Onları kim kiralamak ister ki?" diye sordu.

"Erak'a ihanet eden kişi her kimse o," dedi Halt. "Etrafına bir bak. Erak ortalarda yok. Adamlarını öldüren her kimse, Yüce Kont'u yanında götürmüş."

YİRMİ BEŞ

Will'in hataları üst üste ekleniyor ve karşı karşıya olduğu tehlikeler, çığ gibi büyüyordu.

Diğer hatalarının başını çeken ilk hatasının farkına hâlâ varamamıştı. İlk günün büyük bir bölümü boyunca hatalı yön gösteren Kuzeybulanı tarafından şaşırtılmış ve kendisini gitmek istediği yerin çok daha doğusunda bir yerlerde bulmuştu. Kızıl Tepeler'deki demir yataklarını geride bıraktığında olan olmuş, iş işten geçmişti artık. Kat ettiği her kilometre, onu aslında gitmek istediği yerin daha da uzağına atıyordu. Kilometrelerce uzakta, esas rotasına paralel bir doğrultuda ilerliyordu.

Bir diğer hatası ise kendi kendini kandırmaktı. Aslında yassı bir tepe falan görmemişti. Ama kendini muhtemelen tepeyi gözden kaçırdığına, tepenin uç kısmının yıllar içinde Seleten'in çizdiğinden farklı bir şekil almış olabileceğine inandırmıştı.

Önceki gün, öğleden sonra akşama kavuşurken görmüş olduğu alçak bayırlığın kayalıklarla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Fakat kendi kendini kayalıkları gördüğüne ikna etmişti; onları görmüş olmayı yürekten diliyordu. Görünürde mağara

falan da yoktu, hâlbuki haritada kayalıkların mağaralarla kaplı oldukları işaret ediliyordu. Bir kez daha kendini, mağaraları havanın kararmasından dolayı göremediğine inandırmıştı.

Bir sonraki referans noktası olan üst üste konmuş –büyük bir kayanın küçük bir kayanın üstünde durduğu– kaya parçalarının birkaç saat içinde karşısına çıkması gerekiyordu. Neyse ki o tür bir çıkıntıyı fark etmememe imkân yok, diye aklından geçirdi artan bir hayal kırıklığıyla.

Tabii büyük kaya aniden küçüğün sırtından düşmediyse, diye acıyla ekledi.

Kayaları bulması gerekiyordu, çünkü suyu tükenmek üzereydi. İlk tulum çoktan boşalmış, ikincisinin de yarıdan fazlası bitmişti. Suyu idareli kullanmaya çalışsa da sıcak, enerjisini öyle bir emiyordu ki, zaman zaman bayılıp kalmamak için su içmesi gerekiyordu.

Su sorununun, üst üste duran kayalar görüş alanına girdiği anda hallolacağını düşünerek teselli buldu. Haritada, kayaların birkaç kilometre ötesinde bir pınar –suyun usulca yüzeye sızdığı kurumuş bir dere yatağındaki minik bir çatlak– işaretlenmişti. Oraya vardığında tek yapması gereken toprağı bir metre kadar kazıp, açtığı delik suyla doluncaya kadar beklemek olacaktı. Suyun çamurlu ve kötü bir tadı olabileceğinin farkındaydı. Ama içilebilirdi. Tulumlarını doldurup konumunu belirledikten sonra, etraftaki kuyulardan birini ziyaret edebilirdi.

Takip eden birkaç saat içinde üst üste duran kayaları görememesi, madden de manen de kaybolduğu anlamına gelecekti. Dolayısıyla haritası ile Kuzeybulanına güvenmesi ve o kaya-

ların er ya da geç görüş alanına gireceğine inanmaya devam etmesi gerekiyordu. Elinden başka bir şey gelmiyordu.

Son ve en önemli hatasına yol açan şey ise giderek artan kadercilik anlayışı olmuştu. Kayaları bulup, o ana dek doğru yolda ilerlediğini kanıtlamak için, atını günün en sıcak saatlerinde sürmeye devam etmişti.

Seleten gibi tecrübeli çöl gezginlerinin böyle bir şeye asla kalkışmayacaklarının farkındaydı. Ama bir kez daha kendi kendini kandırmayı başarmıştı. Yıldızlara bakarak yönünü tayin eden Seleten'in, bu kayalar gibi işaretleri bulabilmek için gün ışığına ihtiyacı yoktu. Bu da adamın gün ortasında dinlenmeye zaman ayırabileceği anlamına geliyordu. Ancak Will'in o su pınarını bir an önce bulması gerekiyordu. Kızgın güneş altında birkaç saat at sürmenin o kadar da zor olmayacağından emindi.

Böylece güneş tepeye doğru yükseldi ve vücudu sıcağın altında resmen pişerek yoluna devam etti. Aşırı kızgın havadan ötürü, nefes alırken boğazı ve ciğerleri yanıyordu. Dört bir yanı kaplayan kızgın hararet, havadaki oksijeni yutmuştu sanki. Nefes alırken bile zorlanıyordu artık.

Hararet kadar gözlerinin kamaşmasından da muzdarip oluyor, neredeyse her an kapalı tuttuğu gözlerini uzaklara çevirmek zorunda kalıyordu.

Mızrak da başı önde, ayaklarını sürüyerek zorlukla ilerliyordu. Hayvanın giderek bitkinleşmesi karşısında paniğe kapılan Will, kendi durumunun da onunkinden farklı olmadığını anlayamamıştı henüz.

"Su içme zamanı, oğlum," dedi. Kupkuru boğazı ile ağzından zorlukla çıkan sesi, hafiften çatlamaya başlamıştı.

Kaskatı kesilen vücuduyla, sarsak hareketler eşliğinde yere atladı. Birkaç adım boyunca tökezleyince, dengesini sağlayabilmek için atının sağrısına tutunmak zorunda kaldı. Mızrak da başı neredeyse yere değecek şekilde, kımıldamadan duruyordu. Birden sağ ön toynağına iyilik yapmak istercesine ağırlığını sol tarafına verdi. Will yere inmesinin ardından henüz birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen, zeminden yükselen kızgın alevlerin çizmelerinden yukarı çıkmaya başladığını hissedebiliyordu. Mızrak'ın korumasız toynakları acı içinde olmalı, diye düşündü.

"O konuyla hemen ilgileneceğim," dedi. "Önce biraz su içelim."

Kayışlarla uğraşırken, eyerin arkasına sıkıştırdığı deri kova birden yere düştü. Will hafifçe gülümsedi.

"İyi ki dolu değil," dedi Mızrak'a dönerek. Hayvandan bir tepki gelmedi. Kovayı dikkatle düz bir yere yerleştiren Will, dolu su tulumunu çıkarıp dikkatle kapağını açtı. Tulumun ne kadar hafiflemiş olduğunun farkındaydı. Suyu dikkatle kovaya boşaltmaya başladı. Kafasını sese doğru çeviren Mızrak, hafifçe kişnedi.

"Peşinden atlı mı kovalıyor?" dedi Will. Kendi atına böylesine ucuz bir espri yaptığına inanamayarak bir kez daha güldü.

"Bana ait değilsin belki," diye devam etti, "ama yine de akıllı bir atsın."

Zihninin bir kısmı, atıyla konuşup şakalaşmasından dolayı endişelenmeye başlamıştı. Bedeninden çıkıp kendisini ve Mızrak'ı uzaktan izliyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Kaşlarını çatarak bu garip düşünceyi aklından çıkardı ve kovayı Mızrak'a uzattı.

Suyunu içen hayvanı izlerken, her zaman olduğu gibi ağzının ve boğazının harekete geçtiğini hissetti. Önceki gün yapış yapış olup ağrıyan boğazı, artık nemini tamamen kaybederek kurumuş ve şişmişti.

Suyunu bitiren Mızrak, son birkaç damlayı da içebilmek için kocaman diliyle kovanın dibini yalıyordu. Will, hayvanın ona verilen az miktarda suyu anlayışla kabullenmesine alışmıştı. Ancak Mızrak bu kez kaldırdığı başını ısrarla binicisinin omzundaki tuluma sürtmeye başlamıştı. Bu da durumlarının giderek kötüye gittiğinin bir işaretiydi. Hayvanın susuzluğu, eğitimine üstün gelmeye başlamıştı.

Will, Mızrak'ın meraklı başını hafifçe itti. "Üzgünüm, oğlum," dedi anlamsızca. "Daha sonra içersin."

Tulumdan iki küçük yudum aldı. Her iki seferde de suyu ağzında olabildiğince tuttuktan sonra, usulca boğazından geçmesine izin verdi. Ardından isteksizce kapağını kapattığı tulumu, dikenli bir çalının dibindeki küçük gölgeliğe yerleştirdi.

Mızrak'ın sol ön toynağını eline alarak incelemeye başlamasıyla birlikte hayvancağız homurdanarak kıpırdanmaya başladı. Görünürde bir yara yoktu ama avucunu toynağın yumuşak merkezine bastırdığında, hayvanın canının yandığı ortadaydı. Çöl zemini, doğal olarak Mızrak'ın korunmasız toynaklarını yakıyordu. Kendisi de bizzat yere basmakta olan Will, bu durumu daha iyi anlayabiliyordu. Sıcak her yanlarını sarmıştı. Güneş ışıkları çöl zeminine çarparak hızla yükseliyordu. Neyse ki Mızrak'ın sırtındayken biraz daha ferahlama şansı vardı.

Eyerin arkasındaki battaniyesini çözerek şeritler halinde kesti ve ufak tefek atın toynaklarını battaniye parçalarıyla

sardı. Sonra tabanlarına üst üste kumaş parçaları yerleştirdiği toynakları ince şeritlerle bağladı. Gece bastırınca, battaniyesizlikten ötürü üşüyeceğinin farkındaydı. Fakat atının sakatlanmaması çok daha önemliydi.

Mızrak, biraz olsun rahatlamış gibiydi; artık ağırlığını sağ tarafına verme ihtiyacı hissetmiyordu. Will, ağızlığından yakaladığı hayvanı birkaç adım yürüterek ayak hareketlerini inceledi. Sağa ya da sola gitmeden, düzgün yürüdüğünü fark edince rahatladı.

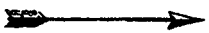
Su tulumunu kaldırarak omzuna attı ve atının sırtına binmeye hazırlandı.

Bir an sonra bundan vazgeçerek, nazikçe Mızrak'ın boynunu okşadı.

"Ben biraz yürüyeceğim," dedi. "Bütün yük, senin omuzlarına bindi."

Kuzeybulanını çıkardı ve kendisine belli bir nokta seçerek rotasını kontrol etti. Orta mesafede gözüne kaya ve tuzdan oluşan, dik bir yükselti çarpıyordu. Güneş ışıklarını doğrudan yansıtan kuleye çok uzun süre bakamasa da parlak yüzeyi, kulenin göz önünde kalmasını sağlıyordu. O tarafa doğru yürümeye başladı.

Kafası neredeyse yere değmek üzere olan ve toynakları artık kumun üstünde boğuk sesler çıkaran Mızrak da peşindeydi.

Bir hata daha yapmıştı. Kaçışı olmayan sıcağın etkisiyle çıkardığı pelerinini katlayarak eyerin üstüne yerleştirmişti. Gömle-

ının kollarını hafifçe sıvadı ve bir an için kendisini ferahlamış hissetti. Ama bu his, bir yanılsamadan ibaretti. Arridilerin tüm vücutlarını kaplayan diğer kıyafetleri gibi pelerinler de vücudun nemi tutmasına yardımcı oluyordu. Pelerini çıkarıp cildini güneşe maruz bırakınca, vücudu eskisinden de fazla su kaybetmeye başlamıştı.

Ayrıca çıplak kolları da güneş altında yanarak kızarmaya başlamıştı. Bir süre sonra hatasını kavradı kavramasına, ancak artık mantıklı düşünebilecek bir durumda değildi. Vücudu iflas etmek üzereydi. Zihni güvenilirliğini yitirip dengesizleşiyordu. Üst üste duran o kayaları da henüz bulamamıştı. Kayalar aklında bir saplantıya dönüşmüştü. Yol üstünde bir yerlerde olmalıydılar ve o da onları görmeliydi. Birazdan, diyordu kendi kendine. Birazdan. Kayaları, güneşin altında yapacağı bir-iki saatlik küçük bir gezintinin ardından görmeyi beklediğini unutmuştu. Dört saati aşkın bir süredir kâh at binip kâh yürümesine rağmen kayalar hâlâ ortada yoktu.

Öğleden sonra bir ara dönüp Mızrak'a bir bakış attı.

"Sen o kayaları gördün mü yoksa?" diye sordu. Mızrak ilgisizce binicisine bakmaya devam ediyordu. Will'in yüzü buruştu.

"Konuşmak istemiyorsun, ha?" dedi. "Belki de sesin kısılmıştır."

Yaptığı şakaya usulca güldü. Bir an için o rahatsız edici his, yeniden benliğini kaplamıştı. Sanki vücudundan uzaklaşarak yan tarafa geçmiş, atıyla birlikte çölde yolunu bulmaya çalışan Will'i izliyordu. Omuzlarındaki su tulumunu fark etti.

"Biraz su içmem gerek," dedi Mızrak'a dönerek. Kendine

tulumun ağırlığı nedeniyle hızlı yürüyemediğini söylüyordu. Biraz daha su içerse tulum da hafifleyecek ve doğal olarak daha rahat ilerleyebilecekti.

Tulumdaki sudan ağız dolusu bir yudum aldıktan sonra, Mızrak'ın ona suçlarcasına baktığını hissetti. Suçlu bir ifadeyle tulumun kapağını kapayarak yeniden yola koyuldu.

O anda aklına bir şey geldi: Seleten ona yanlış bir harita vermişti! Mağaralarla kaplı bir kayalık falan yoktu. Yassı tepe de öyle. *Wakir* gibi bir adam, öylesine büyük stratejik önem taşıyan bir belgeyi kalkıp da ona verecek değildi ya! Bunu daha önce nasıl anlayamamıştı ki? Domuz herif, sahte bir harita hazırlamış ve ölmesi için onu çölün derinliklerine göndermişti.

"Kandırdı bizi," dedi atına "ama ona gününü göstereceğim. Pınarın yakınlarında olmalıyız. Orayı bulacak ve dönüp haritasını o yalancıya yedireceğim."

Birden yüzü buruştu. Eğer harita sahteyse, birkaç kilometre ötedeki pınar da sahteydi. Tereddüt etti. Yakınlarda bir pınar olmalıydı. *Olmalıydı*! Birden zihni aydınlanıverdi.

"Elbette ya!" dedi yine atına. "Haritanın tamamını değiştirmiş olamaz ki! Bir kısmı doğru olmalı! Yoksa sahte olduğunu görür görmez anlardık. Bak şu kurnaz tilkiye sen!"

Sorunu çözdüğüne göre, Mızrak'ın değerli suyundan biraz daha içmesine izin verebilirdi artık. Ama katlı kovayı çözmeye üşeniyordu. Onun yerine suyu eline döktü ve Mızrak kocaman diliyle ellerini yalarken usulca gülümsedi. Suyun bir kısmı doğal olarak yere dökülmüş ve kızgın kumlara değer değmez buharlaşmıştı. Ama artık bir önemi yoktu bunun. Pınara vardığında yeterince suya kavuşacaktı nasılsa.

"Pınarda bol bol su vardır," dedi atına.

Tulumun kapağını kapayarak Mızrak'ın yanı sıra yürümeye başladı. Sorun şu ki, diye geçirdi aklından, bir yudum daha su içmezsem eğer, pınara varabilecek gücü bulamayabilirim. O takdirde salt elindeki suyu içmeyi reddettiği için ölüp gidecekti. Böyle bir şeye hiç gerek yoktu. Halt olsa, o da ölmemi istemezdi, diye geçirdi aklından. Kararını vererek kapağı açtı ve kalan son su damlalarını da midesine indirdi. Ardından tökezleyen adımlarla yola koyuldu ve Mızrak'a arkasından gelmesini işaret etti.

"Hadi, oğlum," dedi gaklamayı andıran sesiyle.

Birden dengesini kaybedip yere düştü. Düşmemeye çalışsa da beceremeyişti işte ve zemine çarpan ellerinde bir yanma hissetti. Ayağa kalkacak gücü kalmamıştı. Başını kaldırdı ve birden... bir mucize oldu, oradaydılar işte!

Üst üste duran kayalar, tıpkı Seleten'in çizmiş olduğu gibiydiler! Will'in yalnızca birkaç yüz metre ötesindeydiler. Daha önce nasıl olup da onları göremediğini anlayamıyordu. Kayaların hemen gerisinde de aradığı pınar ve kana kana içebileceği kadar su vardı.

Ayağa kalkamıyordu ama o mesafeyi emekleyerek de rahatlıkla alabilirdi. Böylece o göz kamaştırıcı kayalara doğru emeklemeye başladı.

"Nasıl öyle durabiliyorlar? Ya devrilip düşerlerse?" diye sordu şaşkınlıkla. Kıkırdayarak ekledi, "Ah şu bizim Seleten yok mu! Ne haritaymış yahu!" Dönüp arkasına baktı. Mızrak bacaklarını iki yana açmış, başını öne eğmiş kımıldamadan duruyordu.

"Hadi ama, Mızrak!" diye seslendi. "İçemeyeceğimiz kadar bol su bizi bekliyor! Hadi! Yalnızca kayalara kadar gitmemiz yeterli! Şu üst üste duran harika kayalara! Nasıl öyle durabiliyorlar yahu? Yanıma gel de bir bak!"

Ağzından çıkan seslerin anlaşılmaz hırıltılardan ibaret olduğunun farkında değildi. Biraz önce içmiş olduğu su, beş saatten bu yana kaybetmekte olduğu nemi karşılayamamıştı.

Vücudunu taşlı, kaba zeminin üzerinde sürükleyerek emeklemeye devam etti, taşların kestiği elleri, kızgın güneşin altında yanıyordu. Arkasında kanlı izler –dayanılmaz sıcağın altında hızla kuruyup kahverengileşen el ve parmak izleri– bırakarak ilerledi. Mızrak, binicisini keyifsiz gözlerle izliyordu. Arkasından gitmek için bir çaba harcamıyordu. Buna gerek yoktu.

Ortada kaya falan yoktu. Will, emekleyerek daire çizip duruyordu.

YİRMİ ALTI

Halt'un sözleri üzerine kaşlarını çatan Seleten, hızla başını kaldırdı.

"Bunun için onlara kim para vermiş olabilir ki?" diye sordu. "Hem böyle bir şeyi neden yapsınlar?"

Halt, Seleten'le göz göze geldi. Arridilinin bu kadar çok adamını kaybettiği için öfkelenip duygusal bir ruh haline girdiğinin farkındaydı. Adamın hislerinin Tülagi kabilelerine duyduğu ezeli nefretle körüklendiğini anlıyordu. Tehlikeli bir konumda bulunuyordu ve kelimelerini düzgün seçmesi gerekiyordu. Elinde orada olan bitene dair ne kadar fazla bilgi olursa, Seleten'i de söyleyeceği şeylere ikna etmesi o kadar kolay olacaktı. Dönüp usulca Gilan'a fısıldadı.

"Etrafa bir göz at. Neler olduğunu anlayabilecek misin, bak bakalım."

Genç Orman Muhafızı, başını sallayıp yanlarından ayrıldı. Halt, Seleten'in sorusunu ancak Gilan gittikten sonra yanıtladı.

"Bana kalırsa, Erak'ın varlığını size ihbar eden her kimse, bu işin arkasında da o var," dedi.

"Onun adı Toshak." Svengal, fark ettirmeden yanlarına yak-

laşmıştı. Yüce Kont'un cesedini bulabilmek için savaş alanını araştırmış ve Halt ile aynı kanıya varmıştı. "Bu tam da onun girişeceği türden bir iş."

Seleten'in bakışları Halt, Svengal ve yeniden Halt arasında gidip geldi. Yüzünde şüpheli bir ifade belirmeye başlamıştı.

"Kimdir bu Toshak?" diye sordu. "Daha önce o ismi hiç duymadım. Neden Yüce Kontunuzun kaçırılması için birilerine para vermiş olsun ki?"

"Yüce Kont'un topraklarımızdaki varlığını size ihbar etmesiyle aynı nedenden dolayı. Erak'ın, yolundan çekilmesini istiyor," dedi Halt. Seleten'in bir diğer soruya hazırlandığını fark edince adamı konuşturmadan sözlerine devam etti. "Politika meseleleri," dedi. "Skandiya politikası. Erak'tan hoşlanmayan ve kurtulmak isteyen küçük bir Skandiyalı grubu söz konusu."

Seleten'in yüzünden, meseleyi yavaş yavaş anlamaya başladığı okunuyordu. Politik ayak oyunları, Arrida'da oldukça yaygındı. Seleten, yapılan açıklamayı anlayışla karşılıyordu. Ama bütünüyle ikna olduğu söylenemezdi.

"Tekrar ediyorum, şu Toshak denen kişinin adını daha önce hiç duymadım. Sanırım o da senin gibi Skandiyalı, değil mi?" Svengal'in suratı asıldı ve bir anda karardı.

"Skandiyalı, evet... ama bana hiç benzemez."

Seleten, ayrımı başını sallayarak kabul etti. Svengal'in Seleten'den aşağı kalmayan öfkeli hareketleri, Halt'un tezinin en ikna edici unsurunu oluşturuyordu. Fakat Seleten, bu hikâyede bir boşluk görmüştü.

"İyi ama bu Toshak denen adam önderiniz yolundan çekilsin istiyorsa, neden onu tutsak düşürüp kaçırmakla uğraşsın? Neden diğer Arridililerle birlikte onu da öldürtmesin?"

Fakat Halt bu soruyu bekliyormuşçasına, daha Seleten'in sözleri bitmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Toshak'ın zamana ihtiyacı var," diye cevabı yapıştırdı vakit kaybetmeden. "Destekçilerinin küçük bir gruptan ibaret olduğunu söylemiştim. Skandiyalıların büyük bir kısmı Erak'ın Yüce Kont makamında oturmasından memnun. Dolayısıyla Toshak ile arkadaşlarının kin ve belirsizlik tohumlarını atabilmek için zamana ihtiyaçları var. Ölü bir Yüce Kont işlerine yaramaz. Skandiyalılar derhal bir başkasını –muhtemelen Erak'ın yakın dostlarından birini– o koltuğa oturturlar. Hatta belki de Svengal'i."

"Tanrı yazdıysa bozsun," dedi Svengal samimi bir ifadeyle. Halt, iriyarı Skandiyalı'ya bakarak gülümsedi.

"Ama Erak'ın kayıp olması, bir yerlerde esir tutulması – ki bu duruma kendi beceriksizliği nedeniyle düştüğü iddia edilecektir– halinde Toshak ile yandaşları, insanların kulaklarına Erak'ın önderlik vasıflarının yeterli olmadığını fısıldamaya başlayabilecek. Özellikle de, tam bu sırada Erak'ı tutsak edenlerin Skandiyalılardan büyük bir fidye talep etmesi halinde. Skandiyalılar bu tür şeylerden hiç hoşlanmazlar."

"Hem de hiç," diye onayladı Svengal. "Şefin benden, yardım almak üzere Araluen'e gitmemi istemesinin nedeni de bu."

Bakışları ikilinin arasında gidip gelen Seleten, anlatılanları başıyla onayladı. Hâlâ ikna olmamıştı. Ama Svengal'in fidyeyi ödemek için yanında yabancılarla gelmesinin nedenini ilk başta çok merak etmişti. O ana dek, ona yalnızca Erak'ın Araluenlilerin bir dostu olduğu söylenmişti. Artık yabancıların işe neden karıştıklarını daha iyi anlayabiliyordu. Sorunun hızlı bir

şekilde çözülmesi, Erak'ın lehineydi. Mesele dallanıp budaklandıkça, düşmanlarına hemşerilerinin arasına nifak tohumları ekmek için daha fazla fırsat tanınmış olacaktı.

"Muhalifler, yeterince zamanları olması halinde, kendi adaylarının –muhtemelen Toshak'ın– Yüce Kontluk'a aday olabileceği koşulları yaratabilecekler," dedi Halt. Bunun üzerine Svengal'den öfkeli bir homurtu yükseldi.

Bir ileri bir geri yürüyen Seleten, Halt'un tezini akıl süzgecinden geçirirken, bir eliyle sakalını sıvazlıyordu. Birden durup yeniden Halt'a döndü.

"Anlattıkların kulağa mantıklı geliyor..." dedi. Ses tonundan, cümlenin sonunda dile getirmediği bir "ama" olduğu anlaşılıyordu. Halt, sessizliğini korudu. Tıpkı Seleten gibi, onun aklından da bu katliama dair farklı bir açıklama geçiyordu. Ama o meseleyi dile getirmeden önce, Seleten'in aklını kurcalayan bir başka soru vardı.

"Yani bu işin arkasında hemşerin Toshak var. Önderinize ihanet etti, öyle mi?" diye sordu Svengal'e dönerek. Deniz kurdu başını sallayıp onaylayınca devam etti. "Ama ben onun adını daha önce hiç duymadım. Muhbirimiz küçük bir sahil köyünde yaşayan bir balıkçıydı. Balıkçıdan çok kaçakçı demek daha doğru olur aslında," diye ekledi. "Karasularımız boyunca kimseye görülmeden teknesiyle hareket etmesini bilen biridir. Geminizi görmüş ve bize haber vermiş."

Svengal bir şey söylemedi ama Halt'un, bir kez daha duruma uygun bir cevabı vardı.

"Bir Skandiyalı ile görüşebilmeniz zaten düşük bir olasılık. Toshak, bir sürü ok yemeden yanınıza bile yaklaşamazdı ki.

Elbette bir aracıya ihtiyacı olacaktı. Ayrıca bir kaçakçı ile temas kurması da oldukça kolaydı. Muhbiriniz büyük ihtimalle Erak'a sahte para aktarım çizelgesini veren adamla aynı kişidir."

"Evet, akla yatkın geliyor," dese de Seleten'in sesindeki şüpheli tonu ikisi de duyabiliyordu. "Fakat benim aklıma tüm bunlar için bir başka açıklama daha geliyor."

Kolunu, tiksinti dolu bir hareketle etraflarındaki tahribata ve cesetlere doğru savurdu. Halt, tepkisizce beklemeye devam etti. Bırak o söylesin, diye geçirdi içinden. Sen söylemezsen, tezin inandırıcılığı artmış olur.

"Sizinle aynı fikirdeyim, tüm bunlar Skandiyalıların –ya da Skandiyalıların kiraladığı Tülagilerin– başının altından çıkmış olabilir. Ancak Erak'ın cesedini burada bulamayışımızın bir başka açıklaması daha var. Bence bu bir kurtarma operasyonuydu. Adamlarımı öldüren kişilerin amaçları, Erak'ı serbest bırakmaktı. Erak şu an kıyıya ve kaçması için hazırlanan gemiye doğru ilerliyor olabilir."

"Böyle bir şey planlamış olsak, gönüllü bir şekilde teslim olur muyduk sence?" diye sordu Halt.

"Bence burada tam da sizlerin aklınızdan geçebilecek türden bir çifte dalavere söz konusu," dedi Seleten. "Siz benimle pazarlık ederken Skandiyalılardan oluşan bir diğer ekip arkadaşınızı kurtarmak için harekete geçti. Başarmaları halinde, altmış altı bin gümüş cebinizde kalacaktı. Yok, başaramazlarsa anlaşmaya uyacak ve kurtarma ekibiyle bir ilginiz olmadığını iddia edecektiniz."

Halt, konuşmadan önce bekledi. Politika ve bu tür entrikala

rın Arrida yaşamının vazgeçilmez birer parçası olduklarını anlamıştı. O yüzdendir ki, bu tür çarpıklıklarla dolu bir açıklama, Seleten'in aklına yatabiliyordu. Ağzından çıkacak kelimelerin, görevlerinin başarıya ulaşması açısından hayati önem taşıdığının farkındaydı. Düşüncelerini toplayıp Seleten'in güvenini kazanabileceği en mantıklı açıklamayı bulmaya uğraşırken, Horace bir anda öne çıktı. Horace ile Evanlyn, bir süredir konuşulanlara kulak misafiri olmuşlardı. Genç savaşçı, artık söze karışmanın zamanı geldiğine hükmetmişti.

"Size bir şey soracağım..." dedi. Tüm dikkatler, onun üzerinde toplanmıştı. Halt, çocuğun daha fazla konuşmaması için elini havaya kaldırdı. Genç adam, müzakere hassasiyetleriyle karmaşık tartışmalar konusunda pek de usta sayılmazdı. Horace'ın karşı karşıya bulunduğu meselelere doğrudan yaklaşmasını seven, açık sözlü bir kişiliği vardı.

"Horace," dedi Halt onu uyaran bir ses tonuyla, "bu pek de iyi bir zaman olmayabilir..."

Fakat elini kaldırıp Halt'u susturan, bu kez Horace olmuştu. Kaşlarını çatmış ve yüzüne kararlı bir ifade yerleşmişti. Halt, çocuğun Seleten'in tarif ettiği türden gizli bir entrikanın parçası oldukları iddiası karşısında öfkelendiğinin farkındaydı. Çocuğun incinen gururuyla suları bulandırmasına hiç gerek yoktu. Fakat Horace, sorusunu sormaya kararlıydı.

"*Wakir*'e bir sorum var," dedi. Hemen yanındaki Evanlyn'in yüzünde de Halt'unki gibi endişeli bir ifade vardı. Sanırım Horace, ağır bir çam devirmek üzere, diye geçirdi içinden Prenses. Fakat Seleten, genç savaşçıya devam etmesi için işaret etmişti bile. Endişe etmek için çok geçti artık.

"Nedir merak ettiğin şey?" dedi Seleten.

"Peki de, nereden biliyorduk?" diye sordu Horace. Pervasız ve meydan okuyan bir ses tonuyla konuşmuştu. Soruyu tam olarak anlayamayan Seleten'in kaşları çatıldı.

"Neyi nereden biliyordunuz?" diye sordu.

Horace'ın yüzü, kısmen öfkesi kısmen de herkesin ona baktığını fark ederek utanması nedeniyle kıpkırmızı kesilmişti. Dikkatleri üstüne çekmekten hiç hoşlanmazdı. Fakat aklındakinin önemli olduğunu düşünüyor ve dile getirilmesi gerektiğine inanıyordu.

"Erak'ın bu kafilede olduğunu nereden biliyorduk?"

Bir an kimse bir şey anlamadı. Seleten, elleriyle şaşkınlığını gösteren bir işaret yaptı.

"Size ben söyledim ya," dedi. Geri çekilip konuşmaları dinleyen Halt, birden kendisini Horace'a çok yakın hissetti. Doğrudan yaklaşım bazen uzun, karmaşık söylevlerden çok daha etkili olabiliyor, diye geçirdi aklından.

Horace cevabı başıyla onayladı. "Bize bu bilgiyi El Şebah'dan ayrılmadan önceki gece vermiştiniz. Pazarlıklar bittiğinde. Öncesinde değil. O ana kadar, bizim Erak'ın El Şebah'da tutulduğunu sandığımızı *biliyordunuz*. Sizce o sekiz saat içinde çölün içine dalıp Tülagileri bulacak ve daha adını henüz duymuş olduğumuz bir kervanın yolunu kesmeleri için onlara rüşvet verecek bir Skandiyalı kafilesi hazırlamış olabilir miyiz?"

"Şey... yani, olabilir..." Seleten tereddüt edince, Horace durumu zorlamaya devam etti.

"Ayrıca son gece hiçbirimizin konukevini terk etmediğini

de biliyorsun. Öyleyse bu işi nasıl başarmış olabiliriz? Yani, Halt bu işlerde oldukça iyidir aslında ama bu, onun yeteneklerini bile aşıyor."

Halt, söze yeniden karışma zamanının geldiğini anlamıştı. Horace aklındakini masaya koymuş ve etkili de olmuştu. Artık işleri berbat etmeden birilerinin araya girip Seleten'i ikna etmesi gerekiyordu.

"Horace haklı, Seleten. İçten içe bunu sen de biliyorsun," dedi Halt. *Wakir*'in dikkatini bir kez daha üstüne çeken Orman Muhafızı, bu meseleyi bir daha açılmamak üzere kapatma zamanının geldiğinin farkındaydı. Seleten'i onlara inanmaya ya da karşı tutum almaya zorlamanın zamanı gelmişti. Kelimelerini dikkatle seçerek konuştu, "Baksana Seleten, tüm bunları bize kalan zamanda beceremeyeceğimiz gerçeği bir yana, bu tür bir düzenbazlığa girişeceğimize gerçekten de inanıyor musun?"

Seleten konuşmaya başlarken, bir tereddüt anı yaşadı. Bakışlarını küçük yabancı grubunun üstünde gezdirdi. Horace bir savaşçı, Svengal ise bir akıncıydı. İkisi de özü sözü bir, dürüst insanlardı. Savaş alanında tehlikeli birer rakip olacaklarının farkındaydı. Fakat her ikisinin de dürüstçe ve cesurca dövüşeceklerine emindi.

Sonra bir de şu Prenses vardı. Müzakereler sırasında cesaretini ve samimiyetini kanıtlamıştı. Pişmanlıkla, düzenbazlıklar aslında hep benim başımın altından çıktı, diye geçirdi içinden. Hem hizmetkârını kendi yerine geçirmiş hem de Horace'ın az önce değindiği üzere, Erak'ın El Şebah'tan ayrılmış olduğunu Araluenlilere söylememişti.

Geriye Halt denen şu adam kalıyordu. Prenses'in rütbesine rağmen, grubun önderinin Halt olduğu açıkça anlaşılıyordu. Grubun beyni ve planları yapan üyesi oydu. Buna rağmen Seleten'in gözüne ahlaki değerlere bağlı ve samimi biri gibi geliyordu. İçgüdüsel olarak, kendini bu ufak tefek, kır saçlı Orman Muhafızı'na yakın buluyordu.

Diğerlerinin de Halt'a saygı duydukları ve güvendikleri belli oluyordu. Belki de en önemlisi, adamın varlığından keyif aldıkları anlaşılıyordu. Horace ile Svengal açık sözlü ve basit insanlardı belki, ama budala değillerdi. Horace bunu biraz önce kanıtlamıştı.

Dalgınlıkla dudaklarını ısıran Seleten, Halt'un sorusu üzerine düşünüyordu. Birden yanıtını verdi.

"Hayır. İnanmıyorum."

Halt'un içinden rahatlayıp gevşemek geldi. Fakat bunun bir hata olacağının farkındaydı. Seleten'in yanıtından şüphesi yokmuş gibi, yalnızca bir kez başını sallamakla yetindi.

"Öyleyse işimize dönelim," dedi çabucak. "Bu olanlar hakkında ne yapmayı düşünüyoruz?"

"Fafas'a vardığımızda arkalarından bir müfreze gönderirim," dedi Seleten. "Ellerinden ne gelirse yaparlar artık."

Acı tecrübeler, ona Tülagilerin yöntemlerini öğretmişti. Tülagiler bir kervana saldırdıktan sonra çölün içinde yok olur giderlerdi. Esasen şehirlerde yaşayan Arridiler, yağmacıların peşinden gidebilecek iz sürme ve çöl bilgilerinden mahrum bir halktı. Tülagiler bu çorak arazileri avuçlarının içi gibi biliyor ve göz açıp kapayıncaya dek içlerinde kayboluveriyorlardı. Seleten'in göndereceği müfreze, yalnızca formaliteden

olacaktı. İki ya da üç gün sonra Tülagi savaşçılarının izlerini kaybedecek ve yorgun argın geri döneceklerdi. Bu işin kaderi böyle, diye geçirdi içinden. Elinin altında birkaç Bedülin savaşçısı bulunsa, bir şansları olabilirdi aslında. İz sürücü ve avcı bir kabile olan Bedülinler, çölü can düşmanları Tülagiler kadar iyi biliyorlardı. Seleten, birkaç sene önce, Tülagileri Bedülinlerle geçici bir ittifak kurarak alt edebilmişti. Ancak gururlu, bağımsız insanlar olan Bedülinler, Tülagilere karşı verilen savaşta zafer kazanıldıktan sonra Arridilerin hâkimiyetinden uzaklaşmışlardı.

"Neden hemen şimdi peşlerinden gitmiyoruz?" dedi Halt.

Seleten, adamın saflığı karşısında gülümsedi. "Şimdiye dek çölün içinde kaybolmuşlardır bile. Onların tarzı bu."

"Öyleyse biz de izlerini süreriz. Bizim tarzımız da bu," dedi bir başka ses.

Konuşan Gilan'dı. Tek taraflı çatışmadan arta kalan manzarayı incelemiş ve yanlarına dönerek Seleten'in son sözlerine kulak misafiri olmuştu.

Halt eski çırağına döndü. "Bir şey bulabildin mi?"

Dudaklarını büzen Gilan, parmağıyla işaret ederek anlatmaya başladı.

"Doğudaki şu kayaların arkasına saklanmışlar," dedi. "Seksen ya da doksan kişilermiş. Çoğu atlıymış ama bazıları deveye biniyormuş. Kuzey yönünde görevlendirdikleri yaklaşık on kişilik bir grup, kafilenin dikkatini dağıtmış. Bu gruptakiler, ani bir baskın yapacakmış gibi kafilenin üstüne doğru at sürdükten sonra arkalarına döndükleri gibi kaçmışlar. Askerlerin

düzenleri bozulup grubun peşinden gitmesiyle birlikte ana savaşçı grubu kafileye arkadan saldırmış.

Seleten'in genç Orman Muhafızı'nı izleyen bakışlarında yepyeni bir saygı ifadesi belirmişti. "Bunların hepsini zemindeki izlere bakarak mı anlıyorsun?"

Gilan adama dönüp sırıttı. "Dediğim gibi, bizim tarzımız da bu," diye cevap verdi. "Ne diyorsunuz şimdi? Peşlerinden mi gidiyoruz, yoksa El Şebah'a mı çekileceğiz?"

Kasıtlı olarak tahrik edici bir ses tonuyla konuşuyordu. *Wakir*'in Tülagilerin peşinden gitmek için –ülkeyi kimin yönettiğini onlara kesin olarak göstermek üzere– bahane aradığını sezmişti. Haklıydı da. Seleten'in zihni, düşüncelerle dolup taşıyordu. Arayıp da bulamadığı şans, belki de ayağına dek gelmişti.

"Bizden sayıca üstün olacaklar," dedi endişeyle.

"Ama onları gafil avlama şansımız var," diye karşılık verdi Halt. "Normal şartlar altında askerlerin onları takip etmezlerdi, öyle değil mi?"

Seleten düşünmeye başladı. Seksen Tülagi savaşçısı, demişti genç Orman Muhafızı. Yanlarında elli iyi eğitimli, deneyimli ve silahlı Arridi askeri bulunuyordu. Bir de Araluenliler vardı. Horace ile Svengal'in epeyce faydalı olacaklarına emindi. Hatta savaş alanını göz önüne getirdikçe, baltasıyla Tülagi savaşçılarını yarıp geçen Svengal'i izlemekten büyük keyif alacağını hissediyordu. Orman Muhafızları'nın da sırtlarındaki kocaman uzun yayları süs niyetine taşımadıklarından emindi. İçinden bir ses, ona bu iki pelerinli adamın düşmana büyük kayıp verdirebileceğini söylüyordu. Ortada bir sorun

vardı gerçi. Güçlerini daha fazla zayıflatmayı göze alamazdı. Elinin altındaki her adama ihtiyacı olacaktı.

"Ya kız ne olacak?" dedi. El Şebah'a dönmek istemesi halinde, kızın yanına bir refakatçi grubu katması gerekecekti. Bu da güçlerinin iyice zayıflamasına yol açacaktı.

"O da sizinle gelecek," dedi Evanlyn etkileyici bir sesle.

Seleten, kuşkulu bakışlarını Halt'a çevirdi. Halt acı acı güldü. Evanlyn'in savaş sırasındaki cesur tavırlarına daha önce şahit olmuştu. Ayrıca kızın kemerinde asılı duran ince kılıcı kullanarak kendi kendini koruyabileceğinin de farkındaydı. Araluen'den Arrida'ya gelirken, her ikisi de birer kılıç ustası olan Horace ve Gilan ile idmanlar yapmıştı. Formunda olduğu anlaşılıyordu. Çocuklar kadar usta bir savaşçı değildi elbette, ama oldukça becerikliydi. Halt Evanlyn'in onlara yük olmayacağının farkındaydı. Hatta varlığı, onlara faydalı bile olabilirdi.

"O da bizimle gelecek," dedi.

YİRMİ YEDİ

Will'in uyandıran şey, çöl gecesinin insanı ısıran soğuğu olmuştu.

Vücudu süratle ısı kaybederken yüz üstü yatmış, çılgınca titriyordu. Bu hiç adil değil, diye düşündü. Gündüzün kör edici sıcağı ile gecenin dondurucu soğuğu, vücudundaki son güç kırıntılarını da çekip almak üzere bir araya gelmişti sanki. Titremek için bile bitmek üzere olan enerjisini harcamaması gerekiyordu.

Kafasını kaldırmaya çalıştı, ancak başaramıyordu. Yoğun bir çaba harcayarak sırt üstü dönmeyi başardı ve bir anda kendisini berrak gökyüzünde parıldayıp duran sıradışı yıldızlara bakarken buluverdi. Ne kadar güzeller, diye geçirdi aklından. Dünyanın bu kesimindeki yıldızları tanımıyordu. Başını çevirip kuzeye bakmak, anayurdunun kuzey ufkunda gizlenen o tanıdık takımyıldızlarını görmek istedi. Ama bunu yapacak güçü yoktu. Orada öylece yatacak, onu ne tanıyan ne de umursayan bu yabancı yıldızları izleyerek ölecekti.

Çok ama çok üzücü bir duruma düşmüştü.

Düşünceleri, sanki gün boyunca peşinden koştuğu o hayaller, tüm o kendini kandırmacalar sona ermiş gibi, tuhaf bir biçimde berraklaşmıştı artık. İçinde bulunduğu durumu tarafsızca değerlendirebiliyordu. Ölüp gideceğinin farkındaydı. O gece değilse bile ertesi gün, bu hayattaki son günü olacaktı. O fırın gibi sıcak havaya bir gün daha dayanması mümkün değildi. Öylece kuruyup gidecek ve zerrecikleri çöl rüzgârları tarafından oraya buraya taşınacaktı.

Çok üzülüyordu. İçinden ağlamak geliyordu ama vücudunda gözyaşına yetecek kadar bile su kalmamıştı. Yeniden kavuştuğu mantıklı muhakeme yeteneği canını sıkıyordu. Nerede yanlış yaptığını bilmek istiyordu. Hatasını merak ederek ölmek istemiyordu. Tüm adımlarını doğru atmıştı; ya da o öyle sanıyordu. Ama bir yerlerde bir hata –ölümcül bir hata– yapıvermişti işte. Ölmek zorunda kalmasına çok üzülüyordu. İşlerin bu aşamaya nasıl geldiğini bilememek, canını çok sıkıyordu.

Seleten'den aldığı haritanın sahte olup olmadığını düşündü. Hemen sonra, gündüz boyunca da düşünmüş olduğu bu fikri aklından çıkardı. Seleten onurlu bir adam, diye düşündü. Hayır, haritada bir hata yoktu. Hatayı yapan kendisiydi ve yaptığı hatanın ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Halt beni görse, amma hayal kırıklığına uğrardı, diye düşündü ki içinde bulunduğu durumun en berbat yanı belki de buydu. Onun için bir baba gibi olan kır saçlı, somurtkan Orman Muhafızı'nın yanında beş sene boyunca elinden geleni yapmıştı. Dünyanın kalanı ne düşünürse düşünsün, tek istediği şey Halt'un onu onaylaması olmuştu. Başıyla söylediklerini onaylaması ya da o nadiren ettiği tebessümler, Will için dünyadaki en büyük

mükâfattan daha değerliydi. Fakat şimdi, bu son engelde takılarak akıl hocasını hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu ve işin nasıl olup da bu hale geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Halt'u hayal kırıklığına uğrattığını bilerek ölmek istemiyordu. Ölmeyi hazmedebilirim, diye düşündü, ama hayal kırıklığını hayır.

Hareketlenerek yanına gelen bir varlık, gökyüzünün bir kısmını görmesini engellemişti. Bir an için korkudan kalbi duracak gibi olsa da, bunun Mızrak olduğunu fark etti. Hayvanı gece için bağlamadığını hatırladı. Yanından uzaklaşabilir, kaybolabilir ya da yırtıcı hayvanlar tarafından öldürülebilirdi de. Bir kez daha ayağa kalkmaya çalışsa da başaramadı. Sert, taşlık zeminden ancak bir-iki santim kaldırabildiği başını, yenilgiyi kabullenerek geriye bıraktı.

Çekici'nin başına neler geldiğini merak ediyor, küçük midillisinin iyi durumda olduğunu umuyordu. Belki de birileri tarafından bulunmuş ve beslenmişti. Ona binmeyi becerebileceklerinden değil ya, diye düşündü. Çekici'nin sırtına binmeyi deneyen herkesi fırlatıp attığı sahneler zihninde canlanınca, sessizce kıkırdadı.

Mızrak, yanından uzaklaşmaya başlamıştı. Toynaklarından çıkan yumuşak hışırtılar, Will'i bir an için şaşırtsa da hemen sonra battaniyesini parçalar halinde hayvanın ayaklarına sardığını hatırladı. Mızrak garip bir tempoyla yürüdüğüne göre bağlardan biri gevşemiş olmalıydı. Üç adet boğuk tıkırtıyı korumasız toynağın sert zemine çarpmasından çıkan tek bir nal sesi takip ediyordu.

Ondan uzaklaşmakta olan ata doğru dönebilmek için, başını yan çevirdi.

"Mızrak, geri dön," dedi. Ya da en azından öyle dediğini sandı. Ağzından boğulurcasına çıkan tek ses, kuru bir hırıltıydı. Sese aldırmayan Mızrak uzaklaşmaya, kendine nemli yeşillikler aramaya başlamıştı. Will bir kez daha seslenmeye çalışsa da, boğazından anlaşılır bir ses çıkmıyordu artık. Nihayet pes etti. Yabancı yıldızlar onu, o da onları izliyordu.

"Bu yıldızlardan hiç hoşlanmadım," dedi kendi kendine. O soğuk görkemleriyle parlaklıkları, sanki giderek azalıyordu. Bu çok garip, diye geçirdi içinden. Genellikle yıldızlar güneş doğuncaya dek gökyüzünde parlardı. Aslında yıldızların her zamanki kadar parlak olduklarının farkında değildi. Kendi görüşü bulanıp kapanma noktasına gelmişti. Bir süre sonra zorlukla nefes alarak kımıldamadan yatmaya başlamıştı.

Birkaç metre ötesinden bir aslan geçti. Çok su kaybedip bitkin düşen Mızrak, ön ayağına takılıp duran battaniye şeritlerinden kurtulmakla meşguldü. Devasa yırtıcı hayvanı son ana dek fark edemedi. Hızla savrulan güçlü pençeler tarafından susturulmadan önce tiz bir korku çığlığı atacak kadar zamanı olmuştu.

Will daha sonradan hayvanın sesini duyduğunu zannedecek ama bundan asla tam olarak emin olamayacaktı. İşin esası, olan biten bir şekilde bilinçaltına kaydolmuştu, ama o an harekete geçemeyecek kadar halsizdi.

Birkaç saniye içinde can veren Mızrak, bu sayede Will'in de hayatını da kurtarmış oldu.

Will yüzünün yakınlarında bir atın hırıltıyla nefes alıp verdiğini duyuyordu. Tenine değen yumuşak burnunu, pürüzlü diliyle yalayışını ve dudaklarıyla eline hafifçe dokunuşunu hissediyordu.

Bir an için bunun Çekici olduğunu sandı ve içi mutlulukla doldu. Hemen sonra atının çölde kaybolduğunu hatırlayınca yüreği burkuldu. Mızrak geri gelmiş olmalı, diye düşündü. Gözlerini açamıyordu. Ama zaten açmak da istemiyordu. Vücudunu yeniden yakmaya başlayan, kapalı gözlerinin ardından bile seçebildiği o parlak güneşle yüz yüze gelmeye hiç niyeti yoktu. Gözlerini sımsıkı kapayıp orada öylece yatmak çok daha kolay geliyordu. Kımıldanıp gölgesi sayesinde güneşin yüzüne vurmasını engelleyen Mızrak'a teşekkürlerini mırıldandı.

Açmak için çaba harcadığı gözleri güneşte yanıp şişmiş, yüzüne adeta yapışıp kalmışlardı sanki. Hâlâ hayatta olduğunu fark edince epeyce şaşırmıştı; ölmesi an meselesi olmalıydı. Belki de *ölmüşümdür*, diye geçirdi aklından. Bulunduğu yer, hiç de o cennet denen yere benzemiyordu. Cehennem seçeneğini ise aklına bile getirmek istemiyordu. Mızrak bir kez daha, sanki onu uyandırmak istiyormuşçasına burnuyla dürttü. Çekici de bunu çok yapardı, diye hatırladı Will. Belki de bütün atların sevdiği bir şeydi. Uyanmak, gözlerini açmak istemiyordu. Çok fazla uğraşması gerekecekti.

Ne garip, diye geçirdi içinden. Birkaç saat önce sırt üstü dönecek gücü yoktu. Şimdi ise gözlerini açmayı bile başaramayacakmış gibi geliyordu. Orada öylece yatıp uyumak ve her şeyden uzaklaşmak en kolayıydı.

Yakınlardaki kum ve kayalara basan ayakların seslerini du-

yuyordu. Ama yanında kimse yoktu ki. Birden bir el uzanarak başını kaldırdı ve bir dizi andıran sert bir yüzeye yaslayarak onu yarı oturur hale getirdi. Will, bir iç geçirdi. Tek istediği, yalnız kalmaktı.

Birden harika bir şey hissetti. İnanılmaz bir şey. Çatlak ve kuru dudaklarının arasından serin bir su damlası süzülmüştü. Daha fazlasını isteyerek ağzını hevesle açtı. Boğazından aşağı bir diğer damla daha indi. Tuluma uzanıp ağzına dayamak üzere doğrulmaya çalıştı. Ancak bir el tarafından durduruldu.

"Kımıldama," dedi bir ses. "Yavaş yavaş iç."

Kavrulmuş boğazına daha çok su damlası akmaya başlamıştı. Suyu yutmakta zorlanınca, öksürüp ağzındakileri tükürmek zorunda kaldı; bir yandan da içgüdüsel olarak ağzındaki suyun akmamasına çalışıyordu.

"Rahatla," dedi ses. "Bol bol suyumuz var. Kendini fazla zorlama."

Uslu uslu arkasına yaslanan Will, yabancının suyu ağzına damla damla akıtmasına izin verdi. Kurtarıcısı her kim ise ona minnettardı, ancak adam Will'in susuzluktan ölmek üzere olduğunu fark etmemişti anlaşılan. Yoksa suyu ağzıma boca etmiş, üstümü başımı çoktan batırmıştı, diye geçirdi içinden. Ama hiçbir şey söylemedi. Kurtarıcısını gücendirip sudan mahrum kalmak gibi bir niyeti yoktu.

Hemen yakınlardan gelen endişeli kişnemeleri duyunca, aklı yine Çekici'ye gitti. Fakat Çekici yoktu artık.

"Durumu iyi," dedi ses. Adam, Will'in atıyla konuşuyor olmalıydı. Mızrak'ın benim için endişelenmiş olması ne hoş, diye düşündü. Tanışalı o kadar da uzun bir süre olmamıştı. Yü-

yünün ıslak bir bezle hafifçe silindiğini, yapışmış göz kapaklarının temizlendiğini hissetti. Çenesine akan birkaç damlayı diliyle yakalayıp içti. Suyu israf etmenin gereği yoktu.

"Gözlerini açmaya çalış," dedi ses. Will, tüm gücünü kullanarak ona söyleneni yapmaya gayret etti.

İnce bir ışık şeridi halinde üstüne eğilmiş olan karanlık şekli görebiliyordu. Göz kırptı. Muazzam bir çaba harcaması gerekse de gözlerini yeniden açtığında, etrafını daha iyi görmeye başlamıştı. Karşısındaki koyu tenli ve sakallı çehre, başına sarılı beyazlı bir *kefiye* ile çevrelenmişti. Uzun ve kancalı burnun yamukluğu, geçmişte kırıldığının bir göstergesiydi. Bir an için burna odaklandıktan sonra yeniden göz kırptı ve dikkatini bu kez üst kısımdaki gözlere verdi.

Koyu renkli, neredeyse simsiyah gözler. Kalın kaşların gölgesinde kalan o derin gözler. Adamın güçlü bir yüzü var, diye düşündü. Ama pek yakışıklı sayılmazdı. Kocaman çarpık burnu bile tek başına yeterliydi.

"Ne kadar büyük bir burun böyle," diye hırıldadı ve aynı anda kabalığından dolayı pişman oldu. Sayıklıyor olmalıyım, diye düşündü. Ama kurtarıcısı gülümsüyordu. Adamın dişleri kara sakallı koyu renk yüzünde birer inci tanesi gibi parıldıyordu.

"Başka burnum yok, ne yapayım," dedi adam. "Biraz daha su?"

"Lütfen," dedi Will ve o harika sudan kana kana içti.

Sakallı adam, bir anda mucize kabilinden görüş alanına giren başka birilerinin ittirmesiyle neredeyse elindeki suyu dökecekti. Yüzünü güneşten koruyan gölge bir an için kaybolun-

ca Will, gözlerini çevirip kırpmak zorunda kaldı. Üstüne bir kez daha bir gölgenin düştüğünü fark edince gözlerini açtı.

"Çekici?" dedi gördüğüne inanamayarak. Hayvan onu doğrularcasına kişneyince hiçbir şüphesi kalmadı. Tepesinde durup gölge yapan, burnuyla onu dürten, kocaman yumuşak dudaklarıyla orasına burasına dokunan ve sahibine mümkün olduğunca yakın durmaya çalışan, gerçekten de midillisi Çekici'ydi.

Hayvan, başını her zamanki gibi Will'in omzuna sürttü. Kocaman gözleri, Will'in yarı kapalı gözlerine kilitlenmişti.

Etrafında ben yokken başını nasıl dertlere sokuyorsun, gördün mü, diyordu o gözler.

Sakallı adam, bakışlarını midilliden yerde yatan yabancının yer yer su toplamış, yanık yüzüne çevirdi.

"Sanırım siz önceden tanışıyorsunuz," dedi.

Bilinci yarı açık olmasına rağmen birilerinin yüzündeki ve kollarındaki yanıklara ferahlatıcı, yumuşatıcı bir merhem sürdüğünün farkındaydı. Yanında istemediği kadar suyu da vardı –yavaş yavaş içtiği sürece. Hızlı içmeye kalkışması halinde suyun elinden alınacağını öğrenmişti artık. Sudan mahrum kalmamak için yavaş yavaş içiyordu. Yaralarıyla ilgilenen kişilerin yanı sıra, Çekici'nin daima yakınında olduğunu hissediyordu. Arada sırada kendinden geçiyor ve her uyanışında aslında rüya gördüğüne ve Çekici'nin hâlâ kayıp olduğuna dair geçici korku anları yaşıyordu. O tanı-

dık, endişeli suratı yanında görünce daha rahat nefes alıp vermeye başlıyordu.

Belli belirsiz de olsa, yerle otuz derecelik açı yapacak şekilde duran bir sedyeye yatırılmış olduğunu fark edebiliyordu. Belki de bir atın arkasına bağlıyımdır, diye düşündü. Kımıldanıp sedyeyi çeken hayvanın tuhaf bir şekilde ağır olan hareketlerini fark edince, tahminini düzeltti. Sedye, bir deve tarafından çekiliyor olmalıydı. Uzun bacaklı hayvanın hiç alışık olmadığı o sallantılı adımlarını sedye yerde sürünürken hissedebiliyordu.

Neyse ki birileri, güneşe maruz kalmaması için yüzüne bir bez örtmeyi akıl etmişti. Çöl boyunca ilerlerken sızıp kalmıştı. Ne yöne gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Umurunda da değildi. Yaşıyordu ve birkaç metre yanındaki Çekici de efendisinin hayatı yeniden tehlikeye girmesin diye tetikte ve yavaş adımlarla yürüyordu.

Aradan yarım saat de geçmiş olabilirdi, yarım gün de. Daha sonraları, kurtarıcılarının kampına kadar yaklaşık bir buçuk saat boyunca yol almış olduklarını öğrenecekti. Sedyeden kaldırılarak palmiye ağaçlarının gölgesindeki bir şilteye yatırıldı. Yaprakların arasından hafif bir ışık süzülüyordu. Daha önce kendisini hiç bu kadar rahat hissetmemişti. Yüzü ve kolları tahriş olmuştu, ama merhem, acısını bir miktar azaltıyordu.

Yanında duran Çekici de dikkatle efendisini izliyordu.

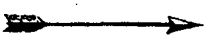
"İyiyim ben, oğlum," dedi Will. Sesinin normale dönmeye başlamasına sevinmişti. Hâlâ biraz kısıktı ama en azından kelimeler ağzından doğru düzgün çıkıyordu. "Biraz kısık" ifade-

sine pişmanlıkla gülümsedi. O şakayı Mızrak'la konuşurken yaptığını hatırlıyordu; aradan sanki aylar geçmişti.

Mızrak'ın nerelerde olduğunu merak etti. Uyandığından bu yana Arridi beygirini hiçbir yerde görmemişti. Kaybolmamış olmasını umuyordu.

"Atlarımı kaybetmekten vazgeçmem gerek," dedi mayışarak. "Bu kötü bir alışkanlık."

Ve uykuya daldı.

Will, derin bir uykudan uyanmış ve iyice dinlenmişti. Sırt üstü yatmış, palmiye yapraklarını izliyordu.

Geniş bir vahanın içindeydi. Yakınlardaki bir kaynaktan damlayan suyun ve çok sayıda insanın sesini duyabiliyordu. Etrafına bakındıkça küçük çadırlardan oluşan bir kampta olduğunu fark etti. Vaha ve kamp, her iki yönde de birkaç yüz metre boyunca uzanıyordu. Merkezde geniş bir su havuzu, etrafında da daha minik havuzlar ve kuyular bulunuyordu. Ortalık oraya buraya gidip gelen insanlarla doluydu. Bakraçlarla kuyulardan su taşınıyor, yemek pişirmek için ateş yakılıyor, keçi, deve ve at sürüleriyle ilgileniliyordu. Kampın büyüklüğüne bakılırsa, her biri uzun ve dalgalı cübbeler içindeki insanların sayısı birkaç yüzü buluyor olmalıydı. Erkeklerin yüzlerini *kefiyeler*, kadınlarınkileri ise yüzlerini açıkta bırakan fakat baş ve boyunlarını olduğu gibi kapatan uzun eşarplar süslüyordu.

"Uyanmışsın."

Ses geriden geldiği için, konuşan kişiyi görmek üzere arka-

sına döndü. Kırk yaşlarında, ufak tefek narin bir kadın ona gülümsüyordu. Elinde meyve, ekmek ve etten oluşan bir sepetle bir su matarası vardı. Will'in yanına gelip zarif bir şekilde diz üstü çöktü ve bıraktığı sepeti işaret etti.

"Alsana," dedi. "Bir şey yemeyeli çok olmuştur."

Will, kadına baktı. Düzgün hatlara sahip oval çehresiyle sıcakkanlı birine benziyordu. Koyu renk gözleri neşeyle parıldıyordu. Gülümseyince çok güzel görünüyordu. Cildi açık kahve, eşarbı ve cübbesi ise parlak sarı renkteydi. Anaç ve sıcak biri, diye düşündü.

"Teşekkürler," dedi ve alıp ısırdığı meyvenin özsuyunun ağzına yayılmasına izin verdi. Kısa bir süre önce dilinin ve boğazının şişip kuruduğunu hatırlayınca, o anın tadını çıkardı. Uyurken birilerinin *iç ama yavaş ol* telkini eşliğinde su tulumunu ağzına dayadığını belli belirsiz hatırlıyor gibiydi. Rüya gördüğünü sanmıştı ama hatırladıklarının gerçek olduğunu anlıyordu artık. Kurtarıcıları, onu uyandırmadan kaybettiği suyu vücuduna geri kazandırmışlardı.

Sudan bir yudum daha aldı. Tam olarak *nerede olduklarını* merak ediyordu, ama çenesini tuttu. Kamp boyunca oraya buraya yürüyen insanları işaret etti.

"Bu insanlar kimin nesi?" diye sordu. Kadın gülümsedi.

"Bizler Koreş Bedülinleriyiz," dedi. "Çölde yaşarız. Benim adım Cielema." Ardından Seleten'den öğrendikleri dudak-alın-dudak selamını verdi. Will'in içinden selamı tekrarlamak gelmiyordu. Oturduğu yerden başını hafifçe sallamayı tercih etti.

"Nasılsın, Cielema? Benim adım Will."

"Kampımıza hoş geldin, Will," dedi kadın. Will, konuşurken bir anda ne kadar aç olduğunu fark etmiş ve sepetteki lezzetli pidenin ucundan yemeye başlamıştı. Soğuk et dilimlerinden birini alıp ekmeğin içine koyarak kocaman bir ısırık aldı. Ateşte pişirilmesi nedeniyle hafif bir füme tadı barındıran ve lezzetli baharatlarla tatlandırılmış mükemmel ızgara etin yağı hâlâ üstündeydi. Elindekileri hızla yalayıp yuttu ve hazırladığı bir diğer etli pideyi aceleyle yemeye başladı. Cielema nazikçe gülümsüyordu.

"Genç bir erkeğin iştahının açık olmasında bir sakınca yoktur," dedi. Yemeğe bu şekilde kurt gibi saldırmasının terbiyesizlik olup olmadığından endişelenen Will, bir an için tereddüt etmişti. Gülümseyen Cielema, çocuğa devam etmesini işaret etti.

"Karnın aç," dedi. "Ayrıca bu kadar iştahlı yemen, aşçılığımı beğendiğin anlamına gelir."

Will yemeye devam etti. Açlığını bastırınca, kucağındaki kırıntıları temizleyerek etrafına bakındı.

"Beni bulan adam," dedi. "Nerede o?"

Kadın, kamp alanının ortasını işaret etti. Will'in yatağı, büyük ihtimalle rahatsız edilmeden dinlenebilmesi için kampın kıyısına yerleştirilmişti.

"Onun adı Ömer ibn' Talüd," dedi kadın. "Şu an eminim ki çok önemli meselelerle ilgilenmektedir. Kendisi bizim *şeyhimizdir.*"

Çocuğun bakışlarından söylediklerini anlamadığını fark edince, açıklamaya girişti. "*Şeyh,* dilimizde yönetici anlamına gelir. Ömer, Koreş Bedülinleri'nin önderidir. Aynı zamanda da benim kocamdır," diye ekledi. "Çadırımızın tamir edilmesi

gerektiğini ve elimde dövülecek bir halı olduğunu biliyor. Çok önemli meselelerle meşgul olma nedeni de bu zaten."

Dudaklarında bir tebessüm belirmişti. Will'in aklına, her ne kadar kendi insanlarının lideri olsalar da, *şeyhlerin* bile diğer kocalar gibi eşlerinin otoritesine boyun eğdikleri gerçeği geldi.

"Kendisine teşekkürlerimi sunmak isterdim," dedi. Kadın başıyla onayladı.

"Eminim ki bu, onun da hoşuna gidecektir."

YİRMİ SEKİZ

"Şu Tülagiler, işlerini iyi biliyorlar," dedi Gilan. Halt ile ikisi, midillilerinin sırtlarına atladılar. Seleten çoktan atına binmiş, Orman Muhafızları'nın neler bulduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

O öğleden sonra, önlerindeki Tülagi savaşçı grubunun izlerini beşinci kez kaybetmişlerdi. Her defasında atlarından inip gittikleri yönü tayin edebilmek için, çöl savaşçılarının arkalarında bıraktıkları izleri aramak zorunda kalıyorlardı.

Yola koyulurlarken Halt, eski çırağına cevaben homurdandı. Tülagiler gün boyunca ellerini kollarını sallaya sallaya ilerlemişlerdi. Fakat sonrasında, arkada bırakılan küçük bir grup sayesinde sürekli yön değiştiren ana grubun izlerini örtmeye başlamışlardı. Elbette ki izlerin tamamını ortadan kaldırmak mümkün değildi ancak geri kalanlar, yalnızca Halt ve Gilan'ın yeteneklerine sahip iz sürücüler tarafından görülebilecek, ufak tefek ipuçlarından ibaretti.

"Her takip denememizde başımıza aynı şey geldi," dedi Seleten. "Bir süre belirgin bir şekilde devam eden izler, bir anda ortadan kayboluveriyor."

"Bu çok mantıklı," dedi Halt. "Bu tür izleri sürebilmek ve ortadan kaldırmak için gün ışığına ihtiyaç vardır. İlk gün ellerinden geldiğince hızlı gidip arayı açmak istediler. Bana kalırsa şafaktan önce at sürmeye başlayıp, gün ortasına dek hızla ilerliyorlar. Daha sonra dinlenip, akşamüstü ve akşam saatleri boyunca yollarına devam ediyorlar. Takipçileriyle aralarına belli bir mesafe soktuktan sonra zikzaklar çizerek ilerliyor ve izlerini örtüyorlar." Seleten'e döndü. "Sizin izcilerin izleri kaybedip pes etmesi de tam o zamanlara denk geliyor." Seleten, somurtkan bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

"En azından bu, onları yavaşlatıyor," diye araya girdi Gilan.

Halt, başını evet dercesine salladı. "Onların da tıpkı bizim gibi gündüzleri at sürmeleri gerekiyor. Ayrıca düz bir rota da izlemiyorlar. Bence arayı yarım gün kadar kapatmışızdır."

Orman Muhafızları için takip işi, çocuk oyuncağıydı. Arridili takipçilerini yanıltma konusundaki eski başarılarına fazlasıyla güvenen Tülagilerin sahte izler ve zikzaklardan oluşan bir plan çerçevesinde hareket ettikleri, çabucak ortaya çıkmıştı. Aradan birkaç saat geçince, sonraki adımları önceden kestirilebilir hale gelmiş, Halt ile Gilan da geride bırakılan sahte izlerin çoğunu pas geçip daha düz bir rota takip ederek, birkaç kilometre ötede bulunan gerçek izlere ulaşmayı başarmışlardı. Tülagilerin arkalarında bıraktıkları sahte izleri örtmek için giderek daha az çaba harcadıkları gün gibi ortadaydı. Gilan'ın da fark ettiği üzere, işlerini iyi bilmelerine rağmen çok önemli bir unsur olan kurnazlıktan yoksunlardı.

Halt ile Gilan'ın ekip halinde çalışmaları da elbette ki işleri kolaylaştırıyordu. Bir şaşırtmacaya rastladıklarında, emin ol-

mak için Gilan izleri bir süre takip ediyor, Halt da bu esnada Arridi kafilesini düşmanın önceki rotası boyunca ilerletiyordu. Takipçilerin sabah erken ya da akşamüstü at sürmeleri de onların şansınaydı. Loş ışık sayesinde çöl tabanını kaplayan ince kumlardaki karışıklıklar ve hafif toynak izleri, daha rahat seçilebiliyordu.

O ana dek, bu taktiği her uyguladıklarında birkaç kilometre ötede gerçek izlere rastlamış, Gilan'ın sahte iz takibinden dönüp ekibe yeniden katılması da tam o sırada gerçekleşmişti. Neyse ki oldukça düz bir arazide at sürüyorlardı ve birbirlerini uzun mesafelerden bile görebiliyorlardı.

Halt'un da değindiği üzere bu yöntem, Tülagilerle aralarındaki mesafeyi yarım gün kapatmıştı. Fakat onun niyeti, çöl savaşçılarına daha da yaklaşmaktı. Ellerini gözlerine siper ederek başını güneşe doğru kaldırdı. Saat, sıcak nedeniyle ara vermek zorunda kalacakları gün ortasına yaklaşıyordu.

"Diyorum ki," dedi Seleten'e dönüp, "bu öğleden sonra üçümüz önden gidelim. O şekilde çok daha hızlı ilerler ve arkamızdakilere de takip etmeleri için belirgin işaretler bırakırız. Yarın gece şu Tülagilere Gilan'ın onları gözetleyebileceği kadar yaklaşmış olmak istiyorum."

Seleten, başını tamam dercesine salladı. Öneri, kulağa mantıklı geliyordu. Elli kişilik bir kafilenin hızı, kafiledeki en yavaş atın hızıyla sınırlıydı. Ayrıca Halt ile Gilan'ın sert zemindeki izleri incelerken sürekli durup tekrar yola koyulmaları, onlara çok zaman kaybettiriyordu. Durduktan sonra yeniden yola çıkabilmek için aradan uzun bir zaman geçmesi gerekiyordu. Her seferinde mutlaka ya sıkılması gereken bir kayış

ya da düzeltilmesi gereken bir teçhizat ortaya çıkıyor, atlardan birinin toynağına taş batıyor ya da tulumlardan son bir yudum su içilmesi gerekiyordu. Bunların her biri yalnızca birkaç dakika alıyordu belki, ama uç uca eklendiklerinde kafileyi geride bırakıyordu.

"Birkaç kilometre daha gittikten sonra durup dinlenelim," dedi Seleten. "Bu öğleden sonra da üçümüz önden gideriz."

Halt'a kalırsa Seleten'in bu tavrı, ilişkilerindeki büyük değişimin habercisiydi. *Wakir* katliam alanındaki şüpheli tavırlarının ardından kafilesinin rehberliğini Orman Muhafızları'na bırakmıştı. Şimdi de adamlarından uzaklaşıp Halt ve Gilan ile at sürmeyi kabul ediyordu.

Tülagi savaşçılarına çarpıcı bir darbe indirme ihtimali *Wakir*'e giderek daha çekici gelmeye başlamıştı. Yanlarında Bedülin izcilerinin bulunmadığını bilen göçebeler, Halt'un dediği gibi kendilerine fazlasıyla güveniyorlardı. Birkaç gün içinde savaşçılarıyla ani bir saldırıya geçmeleri halinde, rahatça çölün içine karışabilme yetenekleri yerle bir olacak düşman, bir daha baskına çıkarken iki kez düşünmek zorunda kalacaktı. Onları çöl boyunca nasıl izlediklerini asla anlayamayacaklardı. Seleten de bu bilginin onlara asla ulaşmaması için elinden geleni yapacaktı.

Seleten, kuzeylilerin topraktaki izleri okuma konusundaki yeteneklerini şaşkınlıkla izliyordu. Aradıkları ve gözledikleri şeyleri ona defalarca anlatmışlardı; yumuşak kum dokularındaki hafif bozulmalar, taşlı zemindeki hafif toynak çizikleri, etraftaki çalılara takılmış bir battaniyeden ya da cübbeden artakalan iplik parçacıkları. Onun asla fark edemeyeceği minik işa-

izleri. Fakat kuzeylilerin keskin gözleri, ipuçlarını sanki kumlara kocaman harflerle yazılmışçasına kolaylıkla seçebiliyordu. Orman Muhafızları ile yalnız başına at sürme fikri aklına gelince, yüzünü buruşturdu. İçinden yanlarına bir-iki muhafız almak geçmiş, ama sonra bu fikirden vazgeçmişti. Yabancılara güvendiğini kanıtlaması gerektiğini hissediyordu.

Bir kez daha atının sırtından yere atlayan Gilan, birkaç adım yürüyüp zemine bir göz attı. Doru atı itaatkâr bir biçimde arkasından yürüyor, dönüp sırtına binmesi için harcanacak zamanı azaltıyordu. Genç Orman Muhafızı Tülagilerin izini sürmek konusundaki heves ve enerjisiyle Seleten'e av peşine düşmüş tazıları hatırlatıyordu.

"Bu taraftan," dedi hafifçe sol tarafı işaret eden genç adam. Arridi kafilesindeki atların başları, gösterdiği yöne doğru çevrildi.

Gün ortasında dinlendikten sonra Seleten ile Orman Muhafızları ana kafilenin önüne geçmiş ve kafilenin okuyabileceği işaretler bırakarak ilerlemeye başlamışlardı. Yönlerini her değiştirdiklerinde kumlara kocaman birer ok çiziyorlardı. Zeminin fazla sert olduğu durumlarda ise taş ve kaya parçaları imdatlarına yetişiyordu.

İki saatin sonunda Seleten'in süvarilerine kıyasla çok daha hızlı ilerledikleri ortaya çıkmıştı. Arkadaki atlıların kaldırdığı küçük toz bulutu, artık ufuk çizgisinde güçlükle görülüyordu. Etrafını inceleyen Halt'un yüzü, düşünceli bir ifade aldı.

"Saldırı menziline girdiğimizde, bunu aklımızın bir köşesinde tutsak iyi olur," dedi. "Hemen arkalarında olduğumuzu bilmelerini istemiyoruz."

Güneş, ufkun batısına doğru alçalıp ışık iz sürmeyi imkânsızlaştıracak kadar azalana dek yollarına devam ettiler. Seleten, Orman Muhafızları'nın hızlandıklarını, takibin kolaylaştığı anlarda atlarını tırısa kaldırdıklarını, hatta dörtnala sürdüklerini fark etmişti. Güçlü kuvvetli midillileri, son günlerdeki yavaş tempolarının bir anda artması karşısında hiçbir yorgunluk belirtisi göstermiyorlardı. Kendi atı da hız değişikliğinden etkilenmemişti, ama o, en iyi Arridi beygirlerinin soyundan gelen, safkan bir attı. Süvarilerinden bazılarının sürmekte oldukları bazı güçsüz atların bu yeni tempoya ayak uyduramayacaklarının farkında olan Seleten, Orman Muhafızları'nın tüylü midillilerini daha dikkatli bir şekilde incelemeye başlamıştı. Kendi bakımlı ve güzel atıyla karşılaştırınca, alelade ve hırpani bir görünümleri vardı. Fakat çok dayanıklılar ve inanılmaz hızlara ulaşabiliyorlar, diye düşündü. Kendi atı Güneşin Efendisi, onlara kısa mesafede büyük ihtimalle nal toplatırdı. Ama midillilerin aynı hızı koruyarak kilometrelerce koşabilme yetenekleri, muhtemelen bir süre sonra kendisini göstermeye başlayacaktı.

Belki de bu atlar hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim, diye düşündü. Bir yandan da süvarilerini bu kadar güçlü bineklerle donatmanın ona sağlayacağı yararı hesaplıyordu.

Gece kamp kurmak için durduklarında, ana kafile görüş alanlarında değildi artık.

Eyerlerini çıkardıkları atlarıyla ilgilenip kamplarını kurdular. Seleten, minik bir işaret ateşi yakabilmek amacıyla yakacak çalı çırpı toplamaya başladı. Halt ile Gilan, ona yardım etmek için hareketlenecek oldular ancak adam, onları bir el hareketiyle durdurdu.

"Bütün gün siz çalıştınız," dedi. "Ben yanınızda yolculuk ettim."

Orman Muhafızları'nın şaşkın bakışmalarını fark edince, yabancıların minnettarlıklarını ve belki de bir parça saygılarını kazandığı için gizliden gizliye mutlu olmuştu. Resmiyet peşinde değiller, diye düşündü. Gerçek otoritenin kişinin kendisini her şeyin ve herkesin tepesine yerleştirmesinden değil, ağır işleri emrindekilerle paylaşmasından kaynaklandığının farkındalardı. Kısa bir süre sonra etraflarının hafifçe aydınlanmasını sağlayan bir ateş yakmıştı. Alevlerin karanlıkta oldukça uzun mesafelerden görülebileceğinin farkındaydı. Takipçileri, karanlıkta onları bulmakta hiç güçlük çekmeyecekti.

"Tülagilere yaklaştıkça dikkat etmemiz gereken bir diğer mesele de bu," dedi Halt. Ateş beş ya da altı kilometre öteden bir parıltı halinde görülecek ve yerlerini kesinlikle belli edecekti. Etrafına yaydığı o parlak hare ise ayın yükselmesinden önce çok daha uzaklardan bile seçilebilecekti.

Ana kafile, akşamın çökmesinden üç saat sonra nihayet bulundukları noktaya vardı ve yemekler yendi. Seleten iyi bir komutanın yapması gerektiği gibi, yemekten sonra kahvelerini içip sessizce sohbet eden adamlarının arasında dolanmaya başlamıştı. Her bir asker grubunun yanında durup diz üstü çöküyor ve gün içinde almış oldukları mesafeden dolayı usulca adamlarını kutladıktan sonra atlarının bir sıkıntısı var mı diye kontrol ediyordu.

Svengal ve diğer Araluenliler de Halt ve Gilan'a katılmışlardı. Sert Arridi kahvelerini yudumlarken, beğeni dolu bakışlarla Seleten'i izliyorlardı. *Wakir* yorgun ve kahvesini eline

alıp hâlâ sıcak olan zemine uzanmak için can atıyor olmalıydı. Ama o adamlarının arasında dolanmaya devam ediyor, eski bir dostuyla şakalaşıp genç bir askere bir tavsiyede bulunuyordu.

Uzun boylu, beyaz cübbeli Arridi komutanı nihayet gezinti sini bitirdi ve biraz da şaşırtıcı bir biçimde Araluenlilerin oturduğu noktaya yaklaşmaya başladı.

"Size katılabilir miyim?" dedi.

Halt, bir el hareketiyle onu buyur etti. "Lütfen."

Horace, ayağa kalkmak üzere hareketlendi. "Size bir fincan kahve getireyim," dediyse de Seleten, çocuğu yerine oturttu.

"Sidar, o işin icabına bakacak," diye yanıt verdi. Önderinin ihtiyaçlarıyla ilgilenen bir süvari, küçük ateşin yanından bir fincan kahve getirmekle meşguldü. Seleten oturup memnuniyetle iç geçirdikten sonra askeri, fincanını getirdi.

Komutan, bir yudum kahve alıp bir kez daha iç geçirdi; nihayet dinlenme şansı bulan yorgun kasları, ona teşekkür ediyordu sanki.

"*Kafay* olmasa biz ne yapardık?" diye sordu içeceğin Arridi dilindeki karşılığını kullanarak.

"Bir Orman Muhafızı isen, pek bir şey yapamazdın," dedi Horace ve herkes güldü. Seleten, Orman Muhafızları'nın da kahveye herhangi bir Arridili kadar düşkün olduklarını gözlemlemişti. Uzun boylu savaşçı da onların bu alışkanlığını paylaşıyor, vatanına özgü siyah birayı özleyen Skandiyalı ise akşam kahvesini homurtularla içiyordu. Svengal'e kalsa, uzun bir günün ardından içmeye değer tek şey, bir bardak biraydı.

"Bira içmeden nasıl durabildiğinizi anlayamıyorum," dedi. "Bira dediğin akşam oldu mu insanın zihnini yumuşatır."

Evanlyn adama dönüp gülümsedi. "Evini mi özledin yoksa Svengal?" diye sordu. İriyarı korsan cevabını düşünürken kıza doğru döndü.

"İşin doğrusu, majesteleri," dedi, "buranın iklimi bana hiç de uygun değil."

Svengal, kızın ona Evanlyn ya da Cassandra diye hitap etmesi yönünde yapmış olduğu sayısız uyarıya rağmen, *majesteleri* sözcüğünü kullanmakta ısrar ediyordu. Evanlyn uyarılarına bir prenses olarak *majesteleri* değil, *haşmetmeapları* unvanını hak ettiğini de eklemişti. Fakat Svengal inat ediyordu. Evanlyn, bunun kraliyet soyları ve kan bağıyla hükümdar olunmasını reddeden eşitlikçi Skandiyalılara özgü kaba bir şaka olduğundan şüpheleniyordu. Skandiyalıların liderlerini, yetenekli ve herkes tarafından benimsenen adayların arasından seçtiklerini biliyordu. Araluen'in tarih boyunca kahrını çekmek zorunda kaldığı bazı kralları hatırladıkça, Skandiyalıların seçim yöntemlerini küçümsediği söylenemezdi aslında.

"At sırtında yolculuk etmenin de sana pek uyduğu söylenemez," diye ekledi Horace. "Bana sorarsan, evini özlemekten çok, popon acıyordur."

Kederli bir tavırla iç geçiren Svengal, rahat bir şekilde oturabilmek için kalçasını belki yirminci kez yana kaydırdı.

"Doğru," dedi. "Kalçamın varlıklarından bile haberdar olmadığım kısımlarını keşfediyorum."

Seleten, karşılıklı esprilerin ve yabancıların arasındaki dostluğun keyfini çıkararak gülümsüyordu.

Fakat oraya sohbet etmeye gelmemişti. Hafifçe öksürdü ve Halt'un dikkatini derhal üstüne çekti.

"Bir şey mi söyleyecektin, Seleten?" diye sordu Halt. *Wakir*'e unvanıyla ya da bir saygı ifadesi olarak "Ekselansları" şeklinde hitap ettiği günler geride kalmıştı. Öne doğru eğilen Seleten, elinin altındaki kumları düzleştirmekle meşguldü.

"Doğrusunu isterseniz, evet. Adamlarımla yaptığım konuşmalar sırasında bir onbaşının aklına ilginç bir şey geldi."

Kıvrımlı hançerini çekerek kumun üstüne bir X çizdi. "Diyelim ki şu an buradayız," dedi. Bir metre kadar öteye zikzaklar çizen, kıvrımlı bir hat çekti. "Tülagiler zikzaklar çizip, sahte izler bırakmakla ve dikkatimizi dağıtmakla meşgulken biz düz bir çizgiyi takip ettik ve buraya kadar geldik." Başını kaldırıp Halt ile göz göze geldi. "Senin de söylediğin gibi bu, bize onları yakalama fırsatını verdi."

Halt, adamı başıyla onayladı. Seleten'in konuyu nereye bağlayacağını merak ediyordu.

"Ama tüm bu yanıltmacalar ve yön değiştirmelerin sonunda Tülagiler belli bir rota izlediler." Zikzaklı hattın ortasından geçen dümdüz bir çizgi çekti. "Ve bu şekilde devam etmeleri halinde de, yol onları şuraya götürecek." Tülagi rotasının devamında yer alan hayali bir noktayı işaret etti.

"Nedir orası?" diye sordu Evanlyn. Seleten, başını kaldırıp prensese döndü.

"Kor-Abaş Kuyuları," dedi. "İki kilometrekarelik bir alan içindeki en zengin su kaynakları."

Kumun üstündeki çizimleri inceleyen Horace'ın kaşları çatıldı. "Sence suya mı ihtiyaçları var?" diye sordu. Seleten'in bakışları, bu kez genç adama çevrildi. Ölümcül bir ciddiyete bürünen yüzüyle cevap verdi.

"Çöldeyken suya *her zaman* ihtiyaç vardır," dedi. "Deneyimli bir gezgin, tulumlarını doldurma şansını asla geri tepmez."

"Su bulabilecekleri başka bir yer yok mu?" diye sordu Halt. Seleten, hançeriyle kumun üstündeki bir diğer noktaya dokundu.

"Şuradaki Örsan Kuyuları var," dedi. "Bunlar daha küçük ve o kadar güvenilir de değiller. Ayrıca batıya doğru kırk kilometre mesafedeler. Tülagiler eğer sandığım yere doğru gidiyorlarsa, rotalarından epeyce sapmışlar demektir."

"Tam olarak nereye gittiklerini düşünüyorsun?" diye sordu Halt. Gruptakilerin çoğu konuşma işini tecrübeli Orman Muhafızı'nın yapıyor olmasından memnundu.

"Buraya." Bıçak bir diğer noktaya saplandı. "Kuzeye. Kuzey zirveleri şuralardadır." Kumun üstünde doğudan batıya doğru bir hat çekti. "Dağlar, tepeler, kayalıklar, kör vadiler. Ayrıca üs olarak kullanabilecekleri birçok kasaba da cabası."

Halt, kaşlarını çattı. "Tülagilerin göçebe olduklarını söylemiştin diye hatırlıyorum?"

Seleten başıyla onayladı. "Öyleler. Bunlar Arridi kasabaları ama Tülagiler onları ele geçirip her seferinde içlerinde bir ay ya da altı hafta geçiriyorlar. Ardından da yeniden çöle ya da tepelere yöneliyorlar."

Seleten'in kuma kazıdığı işaretleri inceleyen Halt, dalgın dalgın çenesini kaşıdı.

"Yani eğer haklıysan ve bu kuyulara doğru gidiyorlarsa, bu, Tülagileri takip etmeyi bırakıp dümdüz bir rotada ilerleyebileceğimiz anlamına mı geliyor? Şansımız da yaver giderse, vardıklarında onları orada bekliyor bile olabiliriz."

Halt ile göz göze gelen Seleten, başıyla onayladı. "Elbette ki bu bir kumar," dedi "ama gidebilecekleri başka bir yer düşünemiyorum."

Halt, tereddüt ederek yol arkadaşlarının yüzlerine baktı. Ne de olsa Erak hepsinin dostuydu ve Seleten'in planını uygulamaları halinde Yüce Kont'un izini tamamen kaybetmeyi göze almış olacaklardı. Gruptakilerin her biri ardı ardına sessizce başını salladı. Halt yeniden Seleten'e döndü.

"Dediğin gibi olsun."

YİRMİ DOKUZ

Cielema, battaniyesini kenara atıp ağaçların altına yerleştirilmiş yatağından kalkan Will'e yardımcı oluyordu.

Çocuğu kolunun altından tutarak ona destek veriyordu. Birkaç saniye boyunca sendeleyen Will, kendisini topladı ve ayakta durmayı başardı. Hastasının iyileşme yolunda attığı adımlar, aferin dercesine başını sallayan Cielema'yı memnun etmişti.

"Güçlü ve sağlıklı bir beden, biraz dinlenmenin ardından kendi kendini hızla yeniler," dedi. "Gel de aziz Ömer ile tanış."

Yine memnun bir sesle konuşuyordu. Will, birden ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Çizmelerini etrafta göremiyordu. Pelerini de yoktu. Cielema, hastasının etrafına bakındığını fark etti.

"Eşyaların güvenli bir yerde," dedi. Çocuğun aramayı kesmediğini görünce, neyin peşinde olduğunu anladı. Minik midillisi, Will'in uyuduğu günler ve geceler boyunca efendisinin yanından ayrılmamıştı.

"O, diğer atların yanında. Su içip besleniyorlar," dedi. "Yanından ayrılmaya ikna etmek, oldukça zamanımızı aldı."

Olanları gözünde canlandıran Will'in yüzü güldü. Bir an için Çekici'nin varlığının bir rüyadan ibaret olduğunu sanarak paniğe kapılmıştı. Morali yerine geldi ve çıplak ayaklarına baktı.

"Çizmelerim," dedi. "Çizmelerimi giymeliyim."

Ancak gülümsemekle yetinen Cielema, onu yalınayak kampın merkezine doğru götürmeye başlamıştı bile. "Kumlar yumuşacık."

Haklıydı da. Will, tökezlememesi için kolunu tutan kadının yanında yürümeye başlamıştı. Kızgın güneş ışığı, henüz bastığı ılık ve yumuşak kumu ısıtmamıştı. Kolları ve yüzü, hâlâ hafifçe yanıyordu. Aşağıya doğru baktığında, kollarındaki yanıkların üstlerine bir tür krem sürüldüğünü fark etti.

"Halkımızın yıllardır kullandığı bir merhem kullandım. Yanıkların bir-iki gün içinde iyileşecektir," dedi Cielema. Will, kadına dönüp başıyla selam vererek "Teşekkürler," dedi.

Cielema'nın yüzü, yeniden aydınlanmıştı. Will, bu nazik ve esprili kadına ısındığını hissediyordu. *Şeyh* Ömer amma da şanslı bir adammış, diye düşündü.

Kampın içinden geçerken, insanların durup onu izlediklerini fark etti; özellikle de çocukların. Birkaç kez arkasından *yabancı* kelimesinin fısıldandığını duydu. Merak etmeleri çok doğal, diye geçirdi içinden. Ama içlerinde gülümseyenler ve sıcak tavırlar –artık alıştığı ağız-alın-ağız selamı verenler gibi sergileyenler de yok değildi. Yüzüne bir tebessüm yerleştirip, etraftakileri selamlamaya başladı.

"Sıcakkanlı bir halkımız var," dedi. Bunun üzerine Cielema, kaşlarını çattı.

"Her zaman öyle değillerdir," dedi. "Genellikle yabancılara karşı mesafeli dururuz. Ama Göklerin Efendisi'nin zalim pençelerinden kurtulmuş birilerini görmek, hepimizi memnun eder." Yukarıyı işaret edince, Will, kadının güneşi kastettiğini anladı. Anlaşılan güneş, bu insanların tehlikeli ve ebedi düşmanıydı.

Kampın merkezine yaklaştıklarında, çember halinde oturmakta olan yarım düzine adamı fark etti. Her birinin başında, tıpkı kurtarıcısında görmüş olduğu gibi sarılı beyazlı ekose birer *kefiye* bulunuyordu. Cielema kolunu hafifçe sıkarak Will'i durdurdu.

"Beklememiz gerek," dedi. "Önemli bir işleri var."

Ciddi, neredeyse saygı dolu bir ses tonuyla konuşuyordu. Sandalyelerindeki adamların beş metre kadar uzağında durdular. Her biri öne eğilmiş, dikkatle çemberin merkezine yerleştirilmiş olan dik kaya parçasını inceliyordu. Will hiç ses duymuyordu. Grubun dua ettiğini düşündü.

Birden, adamların hepsi aynı anda hayal kırıklığıyla homurdanarak arkasına yaslandı.

"Uçup gitti!" dedi bir tanesi. Will sesi tanımıştı. Onu kurtaran adamdı bu. "Neredeyse tepeye çıkmışken uçup gitti!"

Will, neler oluyor, dercesine Cielema'ya baktı. Kadın, bakışlarını ondan kaçırıyordu. "Buna inanabiliyor musun?" dedi. "Yetişkin adamlar, bir taşın tepesine tırmanmaya çalışan iki sinek üzerine bahis oynuyorlar!"

"Bahis mi?" dedi Will. "Ben de dua ettiklerini sanmıştım."

Kadının yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti. "Onlar için ikisi de aynı şey. Bedülinler aşağı yukarı her konuda bahse tutuşabilirler. Bu onlar için neredeyse dini bir inanç sayılır." Çember dağılıp adamların çoğu ayrılırken, Will'e yürümesini işaret etti. "*Şeyh* Ömer!" diye seslendi. "Konuğun uyandı."

Ayağa kalkan kocası, sırıtarak arkasına döndü. Will, adamın güçlü yüzünü ve iri, kancalı burnunu anında tanımıştı. Ömer, ellerini iki yana açmış onlara doğru geliyordu. Çocuğu selamlamak amacıyla kollarından yakaladı ama karısı duruma derhal müdahale etti.

"Dikkat et, maskara! Çocuğun kolları yanık içinde!"

Hatasını anlayan *Şeyh*, ellerini dua edercesine havaya kaldırdı. "Tabii, tabii! Lütfen gel ve otur. Adını söyle bana. Benim adım..."

"Kim olduğunu biliyor. Büyük sinek kumarbazı Ömer'sin sen. Onun adı da Will."

Ömer, karısına bakarak gülümsedi. Will, karı koca arasında bu tür konuşmaların sıkça yaşandığını anladı. Adam, ardından bakışlarını yeniden Will'e çevirdi.

"Nihayet uyanmışsın. Seni bulduğumuzda işin neredeyse bitmişti. Gel otur da bana orada ne işin vardı, bir anlat hele." Cielema'ya bir göz attı. "Sevgili eşim, bize kahve getirir misin?"

Will'e doğru dönen Cielema'nın yüzü, yine şüphe dolu bir ifadeye bürünmüştü. "Kahve sever misin, Will?"

Kahvenin düşüncesi bile genç Orman Muhafızı'nın ağzının sulanmasına neden olmuştu. Bu, onun hızla iyileştiğini gösteriyordu. "Bayılırım," dedi.

Kadın, başını zarifçe eğdi. "O zaman gidip getireyim."

Dimdik vücuduyla arkasını döndü. Ömer, karısının arkasından gülümsedi. Ardından da dikkatini Will'e verip, çocuğu yastıklardan oluşan çembere buyur etti.

"Demek adın Will," dedi bağdaş kurup oturdukları sırada.

"Öyle." Bir an bekleyip ekledi. "Hayatımı kurtardığınız için teşekkürlerimi kabul edin, *Şeyh* Ömer."

Bedülinli, umursamaz bir el hareketi yaptı. "Hayatını bindiğin at kurtardı. Hem de tam iki kez."

"Mızrak!" dedi bir anda hayvanı hatırlayan Will. Kurtarıldığından bu yana Mızrak'ı görmemişti. "O nerede? Başına neler geldi?"

Ömer'in yüzündeki tebessüm kayboldu. "O öldü, Will. Gece bir aslan tarafından parçalanmış. Hayatını ilk kurtarışı oydu. Aslan senin yerine onu yemiş. İzleri, senin bulunduğun noktanın iki-üç metre uzağında bulduk. Hayvan belli ki kımıldanıp gürültü çıkardığı için aslan senin farkına varmamış."

"Öldü ha," dedi kederlenen Will. Mızrak, ona mükemmel bir yol arkadaşı olmuştu. Ömer anlayışla başını salladı. Atını önemseyen insanlardan hoşlanırdı.

"Ertesi sabah da hayatını bir kez daha kurtardı," dedi. "Cesedinin üstüne toplaşan akbabalar dikkatimizi çekti ve seni ancak o şekilde bulabildik." Daha neşeli bir konuya geçince, yüzü yeniden aydınlanmıştı.

Will, minnettarlıkla başını sallayarak "Size bir kez daha şükranlarımı sunarım," dedi.

Ömer, boş ver dercesine bir hareket yaptı. "Çöl hayatı böy-

ledir. Aslına bakarsan, çölde yolculuk eden birini kurtarmanın iyi şans getireceğine inanılır." Birden yüzü ilgi dolu bir ifadeyle parladı. "Silahların da burada!" dedi. Arkasını dönüp birkaç metre ötedeki geniş ve alçak çadıra seslendi. "Ahmet! Yabancının silahlarını getir!"

Birkaç saniye sonra çadırdan genç bir delikanlı çıktı. Sırıtarak Will'in çifte kınları içindeki bıçaklarını ve yayı ile oklarını yanlarına bıraktı. Deri muhafaza içindeki katlı haritayla Kuzeybulan'ı da getirmişti. Ayağa kalkan Will, çifte bıçak kınını kuşandı. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Bir Orman Muhafızı, silahları yanında değilken asla tam olarak rahatlayamazdı. Çocuğu dikkatle izleyen Ömer, kirişi çıkarılmış yayı yerden kaldırdı.

"Böylesini daha önce hiç görmemiştim," dedi. "Çok kuvvetli olmalı."

"Öyledir," dedi Will. Yayı çabucak sol ayak bileğinin önü ve sağ baldırının arka kısmı arasına sıkıştırdı. Sırt kaslarını kullanarak yayı büktü ve kiriş telini uçtaki çıkıntıya geçirdikten sonra Ömer'e uzattı. *Şeyh* yayın gerginliğini sınadıktan sonra, hafifçe gülümseyerek silahı sahibine geri uzattı.

"Göster bakalım," dedi genç Orman Muhafızı'na bir ok uzatarak.

Oku kirişe yerleştiren Will, kendisine uygun bir hedef aramaya başladı. Elli metre ötede birtakım çocuklar, küçük deri bir topla oynuyorlardı. Ayaklarını, kafalarını ve vücutlarını kullanarak topu yere düşürmeden aralarında paslaşmaya çalışıyorlardı. Kendisine daha güvenli bir hedef ararken, gözüne bir şey takıldı. En fazla sekiz yaşlarında görünen en küçük ço-

cuğun elinden kaçırdığı top, sekip yuvarlanarak yassı bir kayanın altına kaçmıştı. Sırıtıp emekleyen çocuk, topu almak için elini kayanın içine soktu.

Will'in kirişi gerip nişan alması ve oku fırlatması çok ani olmuştu. Vaha boyunca tıngırdayan ok, küçük çocuğun elini santimlerle sıyırdıktan sonra kayanın altında bir yere saplandı. İrkilen çocuktan dehşetli bir çığlık yükselmişti. Okun hangi yönden geldiğini anlamak için arkalarına dönen arkadaşları da çığlıklar atıyorlardı.

Aynı anda çenesine yediği güçlü bir yumruk, Will'i tökezletip silahını elinden düşürerek yere devirdi. Ömer'in yüzü öfkeden çarpılmıştı.

"Seni dikkatsiz ahmak! Torunumun hayatını tehlikeye atarak mı etkileyeceksin beni? Çocuğu öldürebilirdin!"

Eli, kemerinde asılı duran geniş hançerin kocaman kabzasına gitti. Yediği darbeyle afallayan Will, yeniden ayağa kalkmaya çalışsa da Ömer'in savurduğu şiddetli bir tekmeyle ayakları bir kez daha yerden kesildi. Uzaklardan kulağına dehşet içindeki çocuğun ağlamaları ve şaşkınlık, öfke ve korku içinde bağrışanların sesleri geliyordu.

Hançer, kınından çıkarken metalin gıcırtısı duyuldu. Bir an sonra Cielema'nın tiz ve ısrarlı sesi, diğer herkesinkini bastırdı.

"Ömer, dur! Şuna bir baksana!"

Ömer, başını karısına doğru çevirdi. Kahve fincanlarını taşıyan kadın yolda torununa rastlamış ve olan bitene şahit olmuştu. Şimdiyse diz üstü çökmüş, kayanın altında bir şeyler arıyordu. Biraz zorlanarak da olsa Will'in okunu dışarı çekti. Okun kancalı geniş ucu, bir metre uzunluğundaki bir çöl

kobrasına saplıydı. Kafasını yarıp geçen ok, hayvanı anında öldürmüştü.

Küçük çocuğu ısırmasına saniyeler kala.

Olan biteni ve yaptığı hatayı bir anda kavrayan Ömer, hançerini elinden düşürüverdi. Dehşet içinde Will'i ayağa kaldırdı.

"Affet beni! Özür dilerim. Sandım ki..."

Cielema okun ucundaki yılanı sallayarak yetiştiğinde, Will hâlâ kendine gelememişti.

"Ne yaptığını sanıyorsun, seni ahmak?" diye bağırdı kadın. "Will, Faysal'ın hayatını kurtardı!"

Orman Muhafızı'nı karga tulumba ayağa kaldıran Ömer, utanç dolu bakışlarla çocuğun üstünü başını temizliyordu. Torununun hayatını kurtaran genç adamı öldürmesine ramak kalmıştı.

"Affet beni!" dedi telaşla. Ama kocasına bir omuz atıp geçen Cielema, genç yabancıyı onun ellerine bırakmayacaktı.

"Çekil şuradan!" diye bağırdı kaba bir şekilde. Ölü yılanı bir kenara attı ve Will'in yüzünü ellerinin arasına alarak sağa sola çevirmeye başladı. Bir yandan da çocuğun sesini duyabilmek için başını iki yana sallıyordu. "İyi misin?" diye sordu. Hafifçe gülümseyen Will, çenesi acıyınca bunu yaptığına pişman oldu.

"Yüzüm biraz şişti," dedi boğuk bir sesle "ama iyi sayılırım."

Cielema, hızla yakınlardaki geniş bir çadırın hemen dışında durmakta olan bir su küpüne yöneldi. Eşarbının ucunu suya batırdı ve geri gelerek serin kumaşı Will'in çenesine bastırdı. Ömer, bir kez daha karısını yatıştırmayı denedi.

"Özür dilerim!" dedi. "Düşündüm ki..." Daha fazla konuşamadı. Karısı sözünü kesmişti.

"Düşündün, ha? Sen ne zaman düşünürsün ki? Çocuğu az kalsın öldürecektin! Hançerini çektiğini görmedim sanma!"

Kadının ellerini yakalayan Will, ıslak eşarbı yüzünden çekti ve kırılmadığından emin olmak için çenesini ileri geri oynatmaya başladı.

"Bir şeyim yok," dedi kadına. "Yalnızca bir çürük, hepsi bu. Sadece bir yanlış anlama."

"Aynen öyle!" dedi Ömer. "Yanlış anladım." Cielema, acımasız bakışlarını kocasına dikti.

"Çocuk, Faysal'ın hayatını kurtardı," dedi. "Ya sen ne yaptın?"

Ömer, söyleyeceği hiçbir şeyin karısının öfkesini yatıştırmayacağını fark ederek çaresizce ellerini indirdi. Aceleyle hareket ettiğinin ve yanlış yaptığının farkındaydı. Ya ne düşünecekti ki? Ukala ve tedbirsiz bir nişancılık gösterisi sonucu torununun vurulmaktan kıl payı kurtulduğunu sanmıştı. Nişancılık demişken, Ömer yabancının attığını vuran biri olduğunu anlamıştı. Daha önce hiç öyle bir atış görmemişti. Yeniden karısına bakıp kadının gözlerindeki öfkeli ifadeyi ve vücut dilini fark edince, söyleyeceği hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini anladı.

Garip sessizliği bozan kişi Will oldu. "Hayatımı kurtardığını unuttun mu?" dediği *Şeyh*'e dönerek yamuk yumuk gülümsedi. "Şimdi ödeşmiş olduk." Bedülin önderi, çocuğun uzattığı eli minnettarlıkla yakalayarak sıktı.

"Gördün mü?" dedi karısına. "Alınmaca darılmaca yok. Bir hatadır ettik işte yahu!"

Will'in verdiği tepkiyi ve meseleyi kapamak istediğini fark eden Cielema da biraz rahatlamıştı. Hâlâ el sıkışmakta olan ikiliye bakarak hafifçe tebessüm etmeye bile başlamıştı.

"Pekâlâ," dedi. Ardından Will'e dönerek, "Ama senin için yapabileceğimiz bir şey varsa söylemekten sakın çekinme," diye ekledi.

Will omuz silkti. "Gereğinden de fazlasını yaptınız bile. Dinlenip gücümü kazanmam için bir-iki gün yattıktan sonra yanıma yiyecek, su ve atımı verin. Fafas'a nasıl gideceğimi de söylerseniz sizi bir daha rahatsız etmem."

Ama *Şeyh*'in yüzü asılmıştı bile. "Atın mı?" dedi. "Sana söylemiştim ya. Atın öldü. Bir aslan tarafından parçalandı."

Will gülümseyerek başını iki yana salladı. "Onu demiyorum. Çekici. Beni bulduğunuzda yanımızda olan tüylü minik midilli. Benim esas atım o."

Başını iki yana sallama sırası bu kez *Şeyh*'deydi. Yabancının hayal kırıklığına uğramasını istemediği için tereddüt ediyordu. Ama gerçeklerin bir şekilde dile getirilmesi gerekiyordu.

"O senin atın değil ki," dedi. "O artık bize ait."

OTUZ

Doğrudan Kor-Abaş Kuyuları'na gitme kararı almalarıyla birlikte Gilan, Halt ve Seleten'in artık önden at sürmeleri gerekmiyordu.

Ertesi sabah şafaktan önce tüm kafile toplanarak yola çıktı. Seleten'in grubu batıya doğru geniş bir açıyla döndürmesinin ardından Tülagilerin temel rotası olan kuzeybatıya yöneldiler. Bu sayede batıya doğru zikzaklar çizmekte olan Tülagi savaşçılarına rastlama ihtimalleri de ortadan kalkmış olacaktı.

Tülagilerin izlerini takip etme zorunlulukları ortadan kalkan grup, esas seyahat saatlerine dönerek şafak öncesi karanlığın serin saatleri boyunca yolculuk etmeye başlamıştı. Buna ek olarak, güneşin batışından sonra da kuzeybatıya doğru ilerlemeye devam ediyor, günde bir-iki saat fazladan yolculuk ediyorlardı. Bu sayede düşmanla aralarındaki mesafe de gözle görülür ölçüde kapanıyordu. Düz rotanın ikinci günü karanlıkta kamp kurduklarında, Seleten'in gözcülerinden biri kampa gelerek *Wakir*'e raporunu verdi. Adamı dinleyen Seleten, yüzünde memnun bir tebessümle Araluen grubunun oturduğu yere yaklaştı.

"Haklıymışız," dedi. "Gözcünün dediklerine bakılırsa, Tülagi birliği bizimkine paralel bir doğrultuda ilerliyormuş. Yaklaşık on kilometre kadar kuzeydoğumuzda gece için kamp kurmuşlar." Anlamlı bakışlarını yakılmasına razı olduğu yarı gizli, minik ateşe dikti. Işığın iki kilometreyi aşkın bir mesafeden bile görülebileceğinin farkındaydı. "Belli ki izlerini kaybettiğimize ikna olmuşlar. Yaktıkları ateşi saklama ihtiyacı hissetmiyorlar."

Halt, düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. "Normal şartlar altında çoktan vazgeçip geri dönmüş olurdunuz, öyle değil mi?"

Arridi önderi başıyla onayladı. "Aynen öyle. Sanırım dostlarımız izlerini kaybettirmek konusunda kendilerine fazlasıyla güveniyorlar."

"Aşırı güven, insanın başına büyük belalar açabilir," diye ekledi Halt. Her zaman olduğu gibi elinde kahve fincanıyla sırtını eyerine yaslamış dinlenen genç Orman Muhafızı'na döndü. "Gil," dedi, "bu gece kamplarına bir göz atmak ister misin?"

Gülümseyen Gilan, son yudumu da alarak kahvesini bitirdi. "Hiç sormayacaksın sandım," dedi. Batı ufkundan yükselen aya bir göz attı. "Ay yarım saate yükselmiş olur. Hemen yola çıkayım."

"Seleten'in adamının dediklerine göre, ateşlerinin parıltıları dört kilometre öteden görülüyormuş. Alaz'ı orada bırakıp yoluna yaya devam et. İzlerini örtmeyi de unutma ve..." Gilan'ın sabır dolu bir tebessümle onu izlediğini fark eden Halt, konuşmayı kesti. "Affedersin," dedi. Böyle bir gözetleme işinin

esaslarını iyi bilen biri varsa, o da Gilan'dı. "Tüm bunları zaten biliyorsun, değil mi?" diye acı bir tebessümle ekledi Halt.

"Evet," dedi Gilan. "Ama hatırlatmanın bir sakıncası yok. Özellikle öğrenmemi istediğin bir şey var mı?"

Halt bir süre düşündükten sonra omuz silkti. "Bildiğin şeyler. Erak'ı görebiliyor musun, bir bak bakalım. Kaç tane muhafızı olduğunu öğren. Zorlu bir dövüşe girmektense, gizlice kampa sızıp Erak'ı kaçırmayı yeğlerim. Sayılar da önemli tabii. Tam olarak kaç kişi olduklarını öğrenelim. Aklına gelen başka önemli bir şey olursa onlara da bakarsın işte."

"Olmuş say." Eyerini omzuna atan Gilan, atların geceyi bir arada geçirdikleri yere doğru yürümeye başladı. O sırada Horace, hızla ayağa kalkarak dizlerindeki kumu temizledi.

"Dursana, Gilan. Yol arkadaşı ister misin?" diye sordu.

Gilan tereddüt etti. Genç savaşçının kalbini kırmak istemiyordu.

"Yalnız gitse daha iyi olur, Horace," diye uyardı Halt. "Gilan sessizce ilerleyebilir ama sen bu işin eğitimini almadın."

Horace, anladığını belli edercesine başını salladı. "Bunun farkındayım. Fakat Alaz'ı bırakacağı yerde bekleyebilir, hayvana göz kulak olurum. Dört kilometre öteden benim çıkardığım sesler bile duyulmaz herhalde."

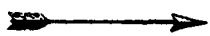
"Bu tartışılır bir konu," dedi Halt tamamen ifadesiz bir yüzle. Ardından bakışlarını Gilan'a çevirdi.

"Haksız da sayılmaz gerçi. Yakınlarda bir destek gücünün olması işine yarayabilir."

"Bana uyar," dedi Horace'ı gücendirmek zorunda kalmaya-

cağı için rahatlayan Gilan. "Hatta memnun olurum. Hadi atlarımızı hazırlayalım."

Uzanıp atının eyerini alan Horace ile birlikte atlarına doğru yürümeye başladılar.

"Sen burada kalsan daha iyi olur," dedi Gilan. Horace başını salladı ve atlarından indiler. Horace, Vurucu'nun dizginlerini bir çalı parçasına bağladı. Gilan ise Orman Muhafızları'nın âdeti olduğu üzere, dizginleri yere bırakmayı tercih etmişti.

"Burada kal," dedi Alaz'a dönerek.

Doru midillinin, efendisi dönünceye kadar yirmi metre çapında bir dairenin dışına çıkmayacağını ikisi de çok iyi biliyordu. Kuzeydoğudaki ufuk çizgisini incelediler.

"Burunları biraz havada, öyle değil mi?" dedi Horace. Tülagilerin kamp ateşleri, bu mesafeden bile seçilebiliyordu.

"Öyle gerçekten," dedi Gilan. "Bu sana bir ders olsun. Tamamen emin oluncaya dek asla peşindekileri atlatmışsın gibi hareket etme."

Yayını ve ok kılıfını çıkarıp yere bıraktı. Bu görevde onlara ihtiyacı yoktu, rahat hareket etmesini engellemeleri de cabasıydı. Kılıcını da kınıyla birlikte çözdü. Geriye saks bıçağı ile fırlatma bıçağı kalıyordu ki o ikisiyle her türlü tehlikenin hakkından gelebilirdi.

"Alaz'ın eyerini gevşetmemi ister misin?" diye sordu Horace. Gilan tereddüt bile etmeden cevabını yapıştırdı.

"Hayır. Böyle kalsın. Kendi atını da elleme. İşler yolunda gitmezse dörtnala kaçmamız gerekebilir."

Horace, Gilan'ı ilgiyle izliyordu. Genç Orman Muhafızı'nın sessiz hareket etme konusunda Birlik'in en iyilerinden biri –belki de *en* iyisi– olduğunu biliyordu. Gilan'ın tetikte bir nöbetçiye yaklaşıp kemerini ve çizmelerini çalabileceği, zavallı nöbetçiyi çıplak ayakları ve düşük pantolonuyla şaşkın halde bırakabileceği söylenirdi. Horace, bu söylentilerin abartıdan ibaret olduğunun farkındaydı ama aslında o kadar da abartılı değildi.

"Bir sorun çıkacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu. Ciddi bir yüz ifadesine bürünen Gilan, elini genç savaşçının omzuna koydu.

"*Her zaman* bir sorun çıkacakmış gibi hareket et," dedi. "İnan bana, sorun çıkmazsa hiçbir şey kaybetmezsin. Ama eğer çıkarsa, sorunu karşılamaya hazırsın demektir."

Çok iyi kılıç kullanan usta bir savaşçı olarak bilinen bir şövalyeye bu tür tavsiyeler vermek, bazen garibine gidiyordu. Ama Gilan her defasında kendi kendine, ne kadar becerikli de olsa Horace'ın genç bir delikanlı olduğunu hatırlatıyordu.

"Birkaç saat içinde görüşürüz," dedi ve karanlığın içine karıştı.

Gilan, sert zeminde hızla ve sessizce ilerliyordu. Tülagilerle arasındaki tepelerden ilkinin zirvesine varınca, geri dönerek Horace ile atlara doğru baktı. Hemen ardından yere çökerek olası bir nöbetçiye kendisini belli etmeden sessizce bayır aşağı

sürünmeye başladı. Bir nöbetçi varsa görebileceği tek şey, ortadan kaybolmadan önce ufuk çizgisinde hafif bir çıkıntı yaratan belli belirsiz, basık bir şekilden ibaretti.

Güvenli bir biçimde bayırın aşağısına inen Gilan, yeniden ayağa kalkarak ateşlere doğru yürümeye başladı.

Yönünü bu kadar belirgin bir şekilde bulabilmesinin aslında tehlikeli olduğunun farkındaydı. Fark edilme kaygısı gütmeksizin artık ufukta giderek daha belirgin bir şekilde görülen ateşlere doğru ilerlemek, fazlasıyla kolay kaçıyordu. Gözlemlemiş oldukları üzere, aşırı güven tehlikeli durumlara yol açabiliyordu. Dolayısıyla görüş alanının hemen dışında bir sürü tetikte nöbetçi varmış gibi, dikkatle yoluna devam etti.

Bu şekilde yürümek, daha çok vaktini alıyordu. Ama hayatının belki de alacağı önlemlere bağlı olduğunun farkındaydı.

Tülagi kampına vardığında, aradan bir saat geçmişti. Arada kalan son bayırın zirvesine çıkmadan önce vücudunu yine toprağa yapıştırdı ve yüzünün beyazlığını örtmek için kukuletasını öne doğru çekerek santim santim sürünmeye başladı.

Tepeye vardığında, kendini minik bir ıslık çalmaktan alıkoyamadı. Beklediğinden çok daha büyük bir Tülagi kampına bakıyordu. Takip ettikleri grup, yaklaşık seksen kişiden oluşuyordu. Bu kampta ise iki yüzden fazla adam ve beklediğinin iki katı kadar ateş vardı. Parıltıların çok uzaktan bile seçilmesinin bir diğer nedeni de buydu.

Ya ana kafileye katılmış, ya da bir diğer savaşçı grubuyla karşılaşmış olmalılar, diye geçirdi içinden.

Hangi ihtimalin doğru olduğunun çok da önemi yoktu. İşin özü, Tülagilerin sayısı, kendi kuvvetlerinin dört katını buluyordu. Bu da doğrudan bir saldırıyı fiilen ihtimal dışı kılıyordu.

Aklından bunlar geçerken, bir yandan da gözleriyle kamp boyunca Erak'ı arıyordu. Skandiyalıyı bulması uzun sürmedi. Yüce Kont'un iriyarı vücudu, ufak tefek çöl göçebelerinin arasında dikkat çekiyordu. Tam da bekleneceği üzere kampın merkezine yerleştirilmişti. O noktaya ulaşabilmek için çok uğraşmak gerekecekti. Geceyi Seleten'in askerlerininkileri andıran alçak, minik çadırlarda geçiren Tülagiler, esirlerini açık havada tutmayı yeğliyordu. Bu soğuk havada Erak'a yalnızca bir battaniye verilmişti. İriyarı Skandiyalı taşlık zeminde hafifçe kımıldanınca, bağlı olduğu zincirler ortaya çıktı. İlk başta ne olup bittiğini anlayamayan Gilan, bir an sonra Yüce Kont'un hemen yakınlardaki iki ayrı deveye zincirli olduğunu fark etti. Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Arrida'da az vakit geçirmiş olmasına rağmen, bu hörgüçlü hayvanların ne kadar inatçı olduklarını öğrenmişti. Erak'ı iki devenin arasına zincirlemek, kaçma ihtimalini fiilen sıfırlamak anlamına geliyordu. Huysuz develer zincirleriyle uğraşılmaya başlanması halinde ortalığı ayağa kaldıracaklardı.

Yani ne doğrudan saldırabileceğiz ne de kampa sızıp Erak'ı gizlice kaçırabileceğiz, diye düşündü Gilan. İşler her geçen dakika daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

Aniden, yakınlarında bir hareketlenme sezdi. Onu uyaran şeyin ne olduğunu anlayamamıştı. Kımıltıyı görmemiş,

adeta hissetmişti. Bir şey ya da birileri, üstünde bulunduğu uzun sırtta hafifçe kımıldamıştı. Ama her kim ise, onun bulunduğu ve sırtın sağa doğru kıvrıldığı noktanın dört ya da beş yüz metre solundaydı. Gecenin belli belirsiz ışıkları altında o tarafta hiçbir şey görülmüyordu. Karanlıkta görebilmek için Orman Muhafızları'nın kullandıkları tekniği uygulayarak sırtın yalnızca belli bir kısmını gözlemeye başladı. O noktaya doğrudan bakmadan, göz ucuyla bir şeyler yakalamaya çalışıyordu.

Artık emindi. Orada bir şey kımıldamıştı. Hareketin aniliği karşısında irkilmiş ve alarma geçmişti. Küçük bir şekil sırtın üstünde aniden görünüp kaybolmuştu. Gözlerini o noktadan ayırmamasına rağmen hiçbir şey göremiyordu. Bir nöbetçi miydi yoksa? Hiç sanmıyordu. Nöbetçiler böyle gizli saklı hareket etmezlerdi ki. Ayrıca kamp sınırlarından bu kadar uzakta bekleyen başka bir nöbetçi de yoktu. Kampa yaklaşırken ilk kontrol ettiği şey nöbetçilerin konumuydu. Sırtın üstüne nöbetçi yerleştirmenin hiçbir anlamı yoktu. Geceleri ortaya çıkan hayvanlardan biri olabilir miydi acaba? Belki... ama öyle olduğunu da sanmıyordu. Orman Muhafızları'na içgüdülerini dinlemeleri öğretilirdi.

Gilan'ın içgüdüleri de ona etrafta Tülagi kampını gözleyen başkaları da olduğunu söylüyordu.

OTUZ BİR

Will kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. "Size mi ait?" dedi niyetlendiğinden daha tiz bir sesle. "Sen neden söz ediyorsun? Onun bana ait olduğunu biliyorsun."

Cielema, kocasına bakarak kaşlarını çattı. Ama *Şeyh* ellerini çaresizce iki yana açmıştı. Durumdan memnun olmamasına rağmen elinden bir şey gelmiyordu.

"Sana *aitti*," diye kabullendi. "Ama o artık bizim. Bizde işler bu şekilde yürür."

"Yani atımı çaldığınızı mı söylüyorsun?" dedi Will. Adamın yüzündeki utanç dolu ifadenin birden öfkeye dönüştüğünü fark etti.

"Çöl kurallarını bilmediğin için bu hakaretini görmezden geleceğim," dedi Ömer. "Tekrarlama hatasına düşme sakın."

Cielema kocasının yanına geldi. "Ömer, bu konuda bir istisna yapabileceğine eminim..." diye söze başladı ama elini kaldıran Ömer karısını susturdu. Sonra ufak tefek vücudunun tüm zerreleri öfkeden köpürmekte olan Will'e arkasını döndü.

"İstisna yapmak bana düşmez." Yeniden Will'e dönerek

devam etti. "Adetlerimizi anlamalısın. O atın esasen sana ait olduğu gerçeğini kimse reddetmiyor."

"Nasıl reddedebilirsiniz ki zaten?" dedi Will. "Eyerindeki yedek ok kılıfında şu oklardan vardı." Çöl kobrasını avladığı, ayaklarının dibinde yatmakta olan oku işaret etti. Kartını iyi oynamıştı. Ömer'in torununu kurtarmış olduğunu hatırlamasını istiyordu.

"Evet. Sana katılıyorum. Ayrıca seni bulduğumuzda atın seni tanıdığı da anlaşılıyordu. Ama konu bu değil. Atının kaçmasına izin vermiş olmalısın."

Will, bu sözler karşısında afallamıştı. Fırtına sırasında Çekici'nin dizginlerini bıraktığı için kendini hâlâ suçluyordu. "Şey, evet... öyle sayılır. Ama fırtına çıkmıştı ve ben de..."

Ömer avantajı ele alınca, daha fazla devam edemedi. "Bizim kanunlarımıza göre, bir atı serbest bırakırsan ve o da kaçıp giderse, o artık senin atın değildir. Bulanındır. Ve senin atını da Hasan ibn' Taluk buldu. Susuzluktan ölmek üzereydi ve aval aval dolanıyordu. Onu bulup besleyen de sahibi de Hasan'dır artık."

Will başını iki yana sallıyordu. Sesi sertleşmişti artık. "Buna inanamıyorum. Çekici'yi ararken neredeyse ölecektim ve şimdi sen bana gelmiş atımın artık şu... Hasan ibn' Taluk denen adama ait olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle diyorum," dedi Ömer.

"Ömer, bu genç adama bir borcumuz var," dedi Cielcima rica edercesine. "Elinden gelen bir şey vardır herhalde?"

Ömer başını iki yana salladı. "Evet, ona borçluyuz. Ve unutma ki o da hayatını bize borçlu. O anlamda eşit durumdayız.

Demin kendi de söyledi." Durumdan her ne kadar memnun olmasa da, Ömer kabile yasalarına uymakla yükümlüydü. "Eğer atı ben bulmuş olsaydım, memnuniyetle sana iade ederdim. Ama karar bana ait değil. Hasan'ın hayvana kanı ısındı. Onu büyütmek istiyor."

"Çekici'ye asla binemez ki!" diye bağırdı Will. Orman Muhafızı atları, hırsızlar çalıp süremesin diye özel bir eğitimden geçerlerdi. Sırtlarına binilmeden önce, hayvanın kulağına gizli bir parola fısıldamak gerekirdi.

"Evet. O kadarını fark ettik. Sanırım o ata binmenin bir sırrı var. Ne yazık ki bu, Hasan'ın ata ilgisini daha da arttırdı. Ondan vazgeçeceğini hiç sanmam."

"Öyleyse onu satın alırım!" dedi Will.

Ömer'in yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti. "Neyle? Seni bulduğumuzda üstünde hiç para yoktu. Son birkaç saat içinde bir yerde para mı buldun?"

"Size borcum olur. Sözüm söz. Borcumu öderim. Fiyatı siz belirleyin!" Evanlyn'in borcunu ödemesi için ona destek olacağından emindi. Ama Ömer başını yine iki yana sallıyordu.

"Ödemeyi nasıl yapacaksın? Bizi bir daha nasıl bulacaksın ki? Bizler göçebeyiz, Will. Geleceğe dair sözler vermeyiz. Altın ve gümüşle ticaret yaparız ve ödemeleri *anında* gerçekleştiririz. Altın ya da gümüşün var mı? Yok." Kendi sorusunu mesele burada kapandı dercesine yine kendi cevaplandırmıştı. Ardından ses tonunu yumuşattı.

"Bak dostum, kanunlarımıza göre çölde susuzluktan ölmek üzere olan birini bulmamız halinde onu kurtarmak için elimizden geleni yapmamız gerekir. Öylece yanından geçip gidebilir

ve seni ölüme terk edebilirdik de. Ama kanunlarımız aksini söylüyor. Aynı şekilde, bir başka kanun da ortalıkta sahipsizce dolaşan bir atın, bulanın malı olacağını belirtiyor. Bir kanunu uygulayıp diğerini uygulamamak olmaz."

"Bu çok saçma ve utanç verici, Ömer," dedi Cielema öfkeyle. "Hasan'la konuşacaksın. Hayvanı Will'e vermesi gerektiğini söyleyeceksin. Sen bu kabilenin *Şeyhisin.* Bunu yapmak senin ellerinde."

Ömer'in dudakları iyice büzüldü. "Anlamıyor musun eşim, bu dediğini zaten *Şeyh* olduğum için yapamam! Hasan'a kanunlarımızı bir yana bırakmasını emredemem! Bunu yaparsam eğer, ileride aynı şeyi tekrarlayanlara sözümü nasıl geçiririm? Hırsızlara? Adam yaralayanlara? *Şey, affedersin Şeyhim,* diyeceklerdir, *senin de Hasan'a söylemiş olduğun üzere, kanunlara karşı gelmenin bir sakıncası olmadığını sanmıştık."*

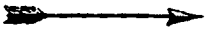
"Öyleyse Hasan'dan *rica et,*" dedi kadın ama Ömer yine başını iki yana salladı.

"Öyle bir şey yapmayacağım. Ne Hasan'ı ne de kendimi utandıracağım. Hayvanı bırakmak istemediğini biliyorum. Buna hakkı da var. Hakkı olan bir şey için kendisini suçlu hissetmesine neden olmayacağım."

Cielema, öfkeyle başını çevirdi. Sinirli hali ve kavuşturduğu kolları, içinde köpürüp kabaran öfkeyi ortaya koyuyordu. Will, durumun giderek daha umutsuz bir hal aldığını fark etti.

"Hasan'la ben konuşabilir miyim?" diye sordu, öfkesini gizleyip sakin bir sesle konuşmaya çalışarak. Birkaç saniye düşünen Ömer, kayıtsızca omuz silkti.

"Konuşamaman için hiçbir neden yok," dedi. "Ama seni uyarıyorum, bir sonuç alamayacaksın."

Hasan da aslında Will gibi bir delikanlıydı. Yirmi yaşından büyük göstermiyordu. Tatlı bir yüzü ve uzatmaya çalıştığı anlaşılan minik bir sakalı vardı. Koyu renk gözlerine şakacı bir ifade yerleşmişti. Farklı şartlar altında olsalar, Will ile muhtemelen çok iyi anlaşırlardı.

Ama Will o an Arridili delikanlıdan tüm benliğiyle nefret ediyordu.

Ahıra geldiklerinde, genç Bedülinli Çekici'yi tımarlamakla meşguldü. Ömer ve Cielema da Will'e eşlik etmişlerdi. İçinden geçtikleri kampın ahalisi olan bitenden haberdar olmuş ve arkalarında küçük bir izleyici grubu birikmişti. Bıçakları ve omzuna asmış olduğu uzun yayıyla Will'in tepeden tırnağa silahlı oluşu dikkatleri çekiyordu.

Uzun adımlarla kampın ortasından geçerken kulağına arkalardan gelen bir fısıltı çalındı. "Yabancının atı uğruna Hasan'la dövüşeceğini duydum!" diyordu birileri. Düşündükçe bu fikir, Will'e mantıklı gelmeye başlıyordu.

Will'in yaklaştığını fark eden Çekici, mutlulukla kişnedi. Efendisinin adımlarını tanımıştı. Başını işinden kaldıran Hasan'ın yüzü aydınlandı. Ömer'i Arridilere özgü selamla karşıladı.

"İyi sabahlar, *Şeyh* Ömer." Will'in yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce delikanlının canını sıkan şeyi merak etti. "Bakıyorum konuğumuz da iyileşmiş. Ne güzel."

Çekici efendisine doğru hareketlenmek istese de dizginlerini sertçe çeken Hasan tarafından durduruldu. Şaşırmış görünen minik midilli, ayak direyip tiz bir sesle kişnedi. Çıkardığı sesler, Will'in içini parçalıyordu.

"Hasan," diyordu Ömer, "bu Will. Will, Hasan ibn' Taluk ile tanışın."

Hasan, nazik Arridi selamını tekrarladı. Will de başını hafifçe eğerek karşılık verdi. Hasan bir kez daha yabancının öfkesinin nedenini merak etti.

"İyileşmiş görünüyorsun, Will," dedi. "Çok sevindim." Yabancının orada ne aradığını merak ediyordu. Ne de olsa çocuğu kurtaran o değildi. Kurtarma ekibine katılmasının tek nedeni, birkaç gün önce bulmuş olduğu tüylü midillinin akbabaları araştırmak üzere yola çıkan *Şeyh*'in arkasından fırlayıp gitmiş olmasıydı. Hayvan, eski sahibinin kokusunu almış olmalı, diye düşündü Hasan.

Midillinin, çölde ölmek üzereyken buldukları genç adama ait olduğu anlaşılıyordu. Ama Hasan, Çekici'ye sahip olduğu için hiçbir pişmanlık duymuyordu. Adının Çekici olduğunu bile bilmiyordu elbette. Onu güneş batarken bulduğu için hayvana Günün Son Işığı adını vermişti. Çöl kanununa göre başıboş bir at, bulanın malı olurdu. Hasan ve diğer tüm Bedülinler bunu defalarca yapmışlardı. Will'in bu konuda bir anlaşmazlık çıkaracağını hiç sanmıyordu.

Öfkesini kontrol altına almak için çaba harcayan yabancıyı sabırla bekledi. Will nihayet sakin bir sesle söze girdi:

"Hasan, müsaade edersen atımı geri almak istiyorum."

Hasan'ın birden kaşları çatıldı. Ona yol göstermesi için

Şeyh'e bir bakış atsa da Ömer gözlerini kaçırıyordu. Yabancıya dönerek nazikçe gülümsedi.

"Ama o artık senin atın değil ki. Bana ait." Yeniden Ömer'e döndü. "*Şeyhim,* yabancıya kanunlarımızı açıklamadın mı?"

Ömer, yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Açıkladım. Ama o bir yabancı. Onun ülkesinde farklı kanunlar geçerli."

Birkaç saniye düşünen Hasan, sonunda omuz silkti. "Öyleyse iyi ki onun ülkesinde değiliz. Zira bu küçük midilliden çok hoşlanıyorum." Ömer'in yüzündeki mutsuz ifadeyi görünce tereddüt etti. Cielema da yanlarında gelmişti. Onun da yüzünde inatçı ve öfkeli bir ifade vardı.

"*Şeyh* Ömer," dedi, "midilliyi yabancıya vermemi mi istiyorsun benden?"

Ömer, birkaç saniye tereddüt etti. Genç adamın ona adeta taparcasına, sonsuz bir saygı beslediğinin farkındaydı. Hayvanı geri vermesini söylese, Hasan sırf *Şeyhine* olan saygısı nedeniyle dediğini yapacaktı. Ömer'i böyle bir talepte bulunmaktan alıkoyan da buydu. Çocuğun üstündeki etkisini suistimal etmek istemiyordu. Hayvan Hasan'a aitti ve Hasan da zengin bir ailenin çocuğu değildi. Kendisine başka bir at satın alabilmesi için aradan belki de yıllar geçmesi gerekecekti.

"Senden böyle bir şey istemiyorum," dedi kollarını göğsünde kavuşturup. Öfke dolu bakışlarını kocasına diken Cielema, bir şey söylemedi.

Hasan yeniden Will'e dönerek "Kusura bakma," dedi ve tımar işine devam etmek için arkasını döndü.

"Bedeli neyse öderim!" dedi Will aniden.

Çekici'yi tımarlamayı bırakan Hasan, yeniden yabancıya döndü. "Altının var mı?" diye sordu.

Will, başını iki yana salladı. "Bulurum. Sana söz veriyorum."

Hasan yeniden gülümsedi. Aslında nazik bir insandı ve terbiyesizlik etmeyi asla istemezdi, ama yabancının olayların işleyişini kavrayamadığı ortadaydı.

"Sözle bir şey satın alamam," dedi. Keşke yabancı bu kadar ısrarcı olmasaydı. Ama madem ki oraya kadar gelmişti, Hasan da ona Günün Son Işığı hakkında aklına takılan bir şeyi soracaktı.

"Bu midilliye binmek mümkün mü?" diye sordu merakla. O ana dek kül rengi hayvan, her denemesinde onu sırtından atmıştı. Her yanı çürük içindeydi.

Will başıyla onayladı. "Ben binebilirim."

Hasan, Çekici'yi öne itip dizginleri Will'e uzattı. Dediğini gerçekten de yapıp yapamayacağını görmek istiyordu.

"Bin bakalım," dedi. Üzengiye ayağını geçirip kolayca hayvanın sırtına atlayan Orman Muhafızı'nı dikkatle izledi. Birkaç saniye içinde minik midillinin çılgınca hareketlenmesi ve binicisini sırtından atması gerekiyordu. Ama Çekici kulaklarını dikmiş, sakin sakin duruyordu.

Çekici'nin sırtına binen Will'in aklından oradan dörtnala kaçmak geçti. Ama Bedülin kabile üyeleri, sanki aklından geçenleri sezmişçesine etraflarında çember oluşturmuşlardı. Fırsat elinden kaçmıştı. Zaten ne nerede olduğuma dair bir fikrim ne de bir haritam var, diye düşündü. Kuzeybulanı ise Ömer'in çadırındaydı. Ömer'in parmağıyla işaret etmesi üzerine, gö-

nülsüzce de olsa midillinin sırtından indi. Dizginleri yeniden Hasan'ın eline sıkıştırdı.

"Yani bu işin gerçekten de bir sırrı var," dedi Hasan. "Söyle bakalım neymiş?"

İçinden yabancının kaçınılmaz olanı kabullenmesini dileyerek gülümsedi. Ancak genç adamın öfkeli yüzünden, ona yardım etmeyeceği anlaşılıyordu.

"Onun sırtına asla binemeyeceksin," dedi Will.

Hasan omuz silkti. Devreye girip bu sinir bozucu duruma bir son vermesi için bakışlarını Ömer'e doğru çevirdi.

"Bir yolunu bulurum elbet," dedi kendine güvenen bir tavırla. Ne de olsa, mükemmel bir binici ve hayvan terbiyecisiydi. O sırada Will'in yeni bir karara varmış olduğunu fark etti.

"Sana para ödememe izin vermezsen, o zaman Çekici için dövüşürüz," dedi Will kısaca. Bu saygısız ve kaba öneri karşısında afallayan Hasan, şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı. İzleyenlerin arasında mırıldanmalar başlarken Ömer, duruma müdahale etti.

"Dövüş falan olmayacak!" diye kararını ilan etti. Ters bakışlarını Will'e dikti. "Ne sanıyordun; elli adım ötede bekleyeceğini ve uzun yayınla çocuk daha yanına bile gelemeden onu vuracağını mı? Buna dövüş değil cinayet denir!"

Will, gözlerini önüne dikti. Ömer haklıydı. Ama o da atını kaybettiği için çok üzülmüştü. Çekici'yi tam buldum derken bu şekilde tekrar kaybetmeyi hazmedemiyordu. Cielema'nın söylediği bir şey zihnini kurcalıyor, ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Bir yolu *olmalı*, diye geçirdi aklından, sadece eğer...

"Hem sırtına binemesem de onu yük taşımak için kullanırım. Oldukça kuvvetli görünüyor," diyordu Hasan.

Bardağı taşıran son damla da bu oldu. Will zeki, şefkatli, mükemmel Çekicisinin hayatını bir yük midillisi olarak geçirmesine katlanamazdı. Birden Cielema'nın söylemiş olduğu şeyi hatırladı ve umutsuz da olsa bu işten sıyrılmanın bir yolu olduğunu fark etti.

"Seninle yarışalım," diye meydan okudu Hasan'a. "Çekici'nin sırtında kampın en iyi atı ve binicisine karşı yarışırım."

Kalabalıktan yine mırıltılar yükselmeye başladı. Meydan okuma, Ömer'in çok ilgisini çekmişti. Karısının da dediği gibi, Bedülin erkekleri bahis oynamaya karşı koyamazdı. Hem böylece bu sorun da çözülmüş olacaktı.

"Şartların nedir?" diye sordu Ömer. Birkaç saniye düşünen Will, derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

"Kazanırsam Çekici'yi geri alırım. Adamınız kazanırsa, Hasan'a işin sırrını öğretirim. Ayrıca tüm haklarımdan da vazgeçerim."

Ömer, dönüp izleyenlere baktı. İzleyicilerin ilgi ve beklentiyle dolu bakışlarını görebiliyordu. Bedülinlerin kanını kaynatan türden bir meydan okumayla karşı karşıyaydılar. İzleyicilerin arasında minik bahisler oynanmaya başlanmıştı bile. Will'e döndü ve her şeyini bir iddiaya bağlayan genç adamın cesur yüzüne bir göz attı.

"Hasan?" diye sorunca genç Bedülinli başını hevesle salladı.

"Yarışan kişi ben olacaksam tamam," dedi Hasan "ve Kum Fırtınası'na binmeme izin vereceksin."

Ömer başıyla onayladı. Hasan mükemmel bir biniciydi. Ömer'in açık renkli aygırı Kum Fırtınası ise kabilenin açık ara en iyi atıydı.

"Kabul," dedi Ömer.

OTUZ İKİ

"Kim olduğunu göremedin mi?" diye sordu Halt raporunu veren Gilan'a. Genç Orman Muhafızı başını iki yana salladı. "Belki de insan değildi. Küçük bir hayvan olabilir."

"Ama sen farklı düşünüyorsun sanırım?" diye sordu Halt. Gilan bu kez cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Evet, farklı düşünüyorum," dedi sonunda. "Toprağı incelemeye giderdim de hâlâ orada mıdır ya da yanında birileri var mıdır, bilemedim. Patırtı koparsa Tülagiler, her şeyi öğrenecekti. Geri dönüp rapor vermeyi daha uygun buldum."

"Evet. Doğru olanı yapmışsın," dedi haberler karşısında yüzü asılan Halt. Seleten'e döndü. "Tülagileri başka kimin izleyebileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

Wakir hayır dercesine omuz silkti. Gilan raporunu vermeye başladığından bu yana düşünüyordu.

"Buralarda bir Bedülin grubu olabilir. Onlar öyle kafalarına göre gelir ve giderler. Eğer bölgedelerse, düşmanı gözlüyor olmaları fikri aklıma yatıyor."

"Saldırıya geçerler mi acaba?" diye sordu Halt. *Wakir* bu kez daha kesin bir ifadeyle cevap verdi.

"Hiç sanmam. Saldırgan bir halk oldukları söylenemez. Ayrıca iki yüz kişilik bir Tülagi kafilesiyle boy ölçüşmek de kolay iş değil..."

"Benim aklımdan da aynısı geçiyordu," diye araya girdi Halt.

Seleten usulca başını salladı. "Davetsiz misafirlerimiz eğer Bedülinler ise, muhtemelen oradan uzaklaşıp Tülagilere yeterince manevra alanı bıracaklardır."

"Seni görmüş olabilir mi?" diye sordu Halt.

Gilan başını iki yana salladı. "Görmediğinden eminim. Ben de onu ancak aniden kımıldayınca görebildim."

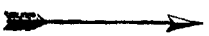
Halt'un Gilan'a yerinden kımıldayıp kımıldamadığını sormasına gerek yoktu. Eski öğrencisinin böyle temel bir hatayı asla yapmayacağından emindi.

"Dönerken izlerini gizledin, değil mi?"

"Elbette," diye cevap verdi Gilan. "Endişelenme Halt, geride hiçbir şey bırakmadım."

Halt kararını vermişti. "Pekâlâ. Birkaç saat uyuyalım o zaman. Her zamanki gibi şafaktan önce yola çıkacağız. Hadi millet, biraz dinlenin."

Seleten ve Araluenliler dönerek çadırlarına yöneldiler. Fırsatını buldukları an dinlenmenin değerini hepsi çok iyi biliyordu.

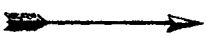
Gilan arkasında hiç iz bırakmamış olsa da, diğer gözcü onun kadar dikkatli ve yetenekli biri değildi ne yazık ki. Büyük bir şanssızlık eseri olarak da Tülagi kampından ayrılırken izlediği yol, Seleten'in kamp yerinin yaklaşık iki yüz elli metre kadar yakınından geçiyordu.

Seleten'in grubu yola çıkarmasından bir saat kadar sonra, kampın yakınlarındaki izleri takip eden Tülagi keşif kolları Araluen-Arridi kafilesinin izlerine ulaşmıştı. Arridi birlikleri görüş alanına girinceye dek dikkatle arkalarından takip etti ler. Ardından da silahlı bir grubun kendi rotalarına paralel bir şekilde ilerlediğini önderlerine bildirmek üzere, görünmemek için geniş bir kavis çizerek geri döndüler.

Çabucak yapılan bir fikir alışverişinin ardından Tülagilerin yarısı kafileden ayrıldı ve güneybatıya yönelerek Seleten'in birliğinin izlerini bulmayı başardı.

Küçük kafile, o noktadan itibaren hızlanarak hiçbir şeyden şüphelenmeyen Arridilere yaklaşmaya başladı. Dikkatlerini ta mamen kuzeydoğu yönüne vermiş olan Halt ile Gilan, güney den yüz atlı savaşçının onlara doğru geldiğinden habersizdi. Ana Tülagi kafilesinin hızlanarak yavaşça önlerine geçtiğin den de haberleri yoktu.

Avcı, bir anda ava dönüşmüştü.

Her gün yaptıkları üzere, gün ortasında durdular. Tülagi önder lerine gün boyunca hazırlamakla meşgul oldukları tuzağın fiti lini ateşleme fırsatı verdiklerinden haberleri yoktu.

Araluen ekibi, sıcaklık azalıp yola çıkmalarına az bir süre kala, olası bir kurtarma operasyonunu tartışıyordu. Her iki Orman Muhafızı da karanlıkta görünmeden Tülagi kampına sızabilirdi. Esas sorun, Erak'ı fark edilmeden kamptan çıkarmaktı.

"Onu elbette bu nedenle açık havada tutuyorlar," dedi Evanlyn. "Dışarıda bulunan herhangi biri bile kaçtığını anlayabilir."

"Ayrıca şu develerden de kurtulmamız gerekecek," diye araya girdi Horace.

"Belki birinden kurtulmak bile yeterli olabilir," diye öneride bulundu Svengal. "Birinin zincirlerini kesersiniz, Erak da diğerinin sırtına binip kamptan ayrılır."

"Eh, bu biraz fazla dikkat çeker," dedi Gilan. "Deveye binmiş bir Skandiyalı'yı fark etmemek oldukça zor; peşimizde iki yüz Tülagi savaşçısıyla koşmaca oynamak istemeyiz."

Halt bir tarafa oturmuş, önerileri tartışan arkadaşlarını dinliyordu. Dile getirilenlerin çoğunu aklından daha önce geçirmişti. Ama olur da rastgele bir fikir zihninde yeşerir diye bekliyordu. Şu ana dek pek başarılı olduğum söylenemez, diye düşündü. O an için yapabilecekleri en doğru şey, yollarına aynı rotada devam etmekti. Kuyulara Tülagilerden önce varmaları halinde hazırlık yapabileceklerdi. Bunun tam olarak ne tür bir hazırlık olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama tecrübeleri, ona yeterince beklenmesi halinde er ya da geç karşılarına bir fırsat çıkacağını söylüyordu.

"Çok sessizsin, Halt," dedi kır sakallı Orman Muhafızı'na dönen Horace. "Aklında bir şey mi...?" diyordu ki gözleri,

yaklaşık yüz elli metre ötedeki bayıra takılınca sesi yavaşla yarak kesildi.

"Aman Yarabbi," dedi. Sesi, tehlike çanı gibi çıkıyordu. "Bunlar da nereden çıktı böyle?"

Diğerleri de bakışlarını takip ettiler. Tülagi gözcülerinden korunacak şekilde, tabak şeklinde geniş bir çukurun içinde kamp kurmuşlardı. Ama gözcülerden korunmanın kötü yanı, karşı tarafın da onlardan korunuyor olmasıydı. Seleten elbette ki bayır hattının ötesine nöbetçiler dikmişti. Ancak sonradan Tülagi avcıları tarafından öldürülen bu adamların cesetlerine rastlayacaklardı.

O an için dikkatleri, tamamen tepenin üstünde yarım daire şeklinde beliriveren silahlı süvarilere odaklanmıştı.

Usulca küfreden Halt, geri dönüp arka cephelerine bir göz attı. Korktuğu başına gelmiş, gerideki sırtın tepesinde de bir süvari birliği belirmişti. Her biri en az yüz kişiden oluşan iki grubun arasında sıkışıp kalmışlardı. Düşmanın farkına varan Arridi birlikleri, kendilerini tuzağa düşüren süvari gruplarını işaret ederek ortalıkta koşuşturuyor, etrafı çığlıklara boğuyorlardı. Seleten'in sesi herkesinkini bastırıyordu. Adamlarını atların etrafında bir savunma çemberi oluşturacak şekilde düzene sokunca etraftaki panik havası da bir anda geçiverdi. Araluenliler ile Svengal de hızla silahlarını çekerek Arridi komutanına katılmak için hareketlendiler.

Seleten, okkalı bir küfür savurdu. Daha önceki gece Tülagilerin kendilerine aşırı güvendiklerinden dem vuruyordu, şimdiyse aynı tuzağa kendisi düşmüştü. Kurnaz çöl akıncılarının ne yapacağı önceden kestirilemiyordu. Takip edildiklerini an-

lamaları an meselesiymiş gibi hareket etmeleri gerekirdi. Düşmanın, onları aslında büyük bir şans eseri bulduğunu elbette ki bilmiyordu. Bilse de görüşleri değişmeyecekti zaten. İyi bir önder, planlarını en kötü olasılığa göre yapardı.

Yanlarına gelen Halt ile diğerlerini başını hafifçe sallayarak selamladı. Karşılıklı suçlamaların anlamsız olduğunun farkındaydı. Ellerinden gelen en iyi savunmayı ortaya koymaktan başka çareleri yoktu artık.

"Onlarla yaya mı savaşacaksınız?" diye sordu Halt.

Seleten başıyla onayladı. "Düşmana at sırtında saldırmanın bir anlamı yok. Sayıca bizden çok fazlalar."

"Ayrıca yokuş yukarı taarruz etmek zorunda kalacaksınız," diye hatırlattı Horace. "Her türlü avantaj onlardan yana. Bırakın üstümüze gelsinler."

Seleten'in yarı şaşkın bakışları, Horace'a çevrildi. Genç bir çocuk olmasına rağmen Horace, taktik açısından konumlarını hızla kavrayıvermişti. Kendi çömez askerlerine sorulsa, birçoğu düşmana taarruz etmeyi tercih ederdi. *Wakir*'in bakışlarındaki manayı kavrayan Horace, aldırmaz bir ifadeyle omuz silkti. Usta öğretmenler tarafından eğitilmişti. Kılıcını gıcırtıyla kınından çıkardı.

Svengal, Arridi savaşçılarının oluşturduğu çember boyunca bakınıyordu. Kalkanlar yan yana getirilmişti ve askerlerin ellerinde at sırtında kullandıkları ince mızraklardan bulunuyordu. Ayrıca yakın dövüş için her birinin belinde kıvrımlı birer kılıç asılıydı.

"Kalkan duvarı," dedi onaylayan bir ifadeyle. "Aferin."

Alışılageldik bir Skandiya savaş taktiği olan kalkan duvarı

uygulaması, kendisini bir anda evinde hissetmesini sağlamış tı. Kocaman baltasını denemek için devasa keskin ucu havada ıslıklar çalacak şekilde ileri geri savurmaya başladı. Şimdilik geride duracak, duvarda açılacak gedikleri kapatacaktı. İçeri sızmayı planlayan Tülagi savaşçıları, berbat bir sürprizle karşılaşacaklardı.

Svengal'e bir göz atan Horace, Skandiyalı'nın aklından geçenleri anlamıştı. "Sana katılayım," dedi usulca. Bir ayıyı andıran kuzeyliyle sırt sırta dövüşmek üzere hareketlendi. Svengal, çocuğa dönerek sırıttı.

"İkimiz omuz omuza verdik mi, şu muhallebi çocuklarının hepsini cebimizden çıkarırız," dedi.

Gilan ile Halt da kalkan duvarı tarafından oluşturulan çemberin merkezinde yan yana duruyorlardı. Kalbi göğsünde küt küt atan Evanlyn'in bakışları Orman Muhafızları'na çevrildi. Öylesine sakinlerdi ki. Ellerinin titrediğinden emindi. Bir an içinden sapanını çıkarmak geldiyse de Orman Muhafızları'nın birliğe yeterli saldırı desteği sağlayacağını fark ederek bundan vazgeçti. Onun yerine Seleten'in uzattığı yedek bir kalkanı kabul ederek kılıcını kınında gevşetti. Onu henüz çekmeme gerek yok, diye düşünerek endişeyle yutkundu.

Kızın halini fark eden Halt, yavaşça seslendi.

"Evanlyn, yanımıza gelsene." Hareketlenen kıza arka taraftaki sırtı işaret etti. "Gilan ile ben, öndekilere ateş edeceğiz. Arkadaki Tülagileri dikkatle izle. Aramızdaki mesafe elli metreye inince bize seslen de onları da avlayalım."

"Peki, Halt," dedi Evanlyn. Ağzı kurumuştu ve daha fazlasını söyleyebileceğini sanmıyordu.

Gilan, kıza dönerek sırıttı. "Seni duyduğumuzdan emin ol," dedi. "Ortalık haykırışlarla inleyecek."

Ne kadar da endişesiz ve rahat görünüyor, diye geçirdi aklından Evanlyn. Gilan'ın kaygısız tavrı, karnına saplanan ağrıyı biraz olsun geçirmişti.

Seleten yanlarına yaklaşıyordu. "İlk olarak kolay yolu deneyecekler," dedi. "Duvarı yarıp yaramayacaklarını anlamak için tüm kuvvetleriyle taarruza geçecekler."

"Bu, sandıkları kadar kolay olmayabilir," diye cevap verdi yayının gerginliğini kontrol eden Gilan. Seleten, genç Orman Muhafızı'na bir göz attı. Yabancıların nişancılık konusunda ne kadar usta olduklarını yakında öğreneceğim, diye düşündü. İçinden bir ses hayal kırıklığına uğramayacağını söylüyordu.

"Dört adamını Svengal ve Horace'ın yanına vermeni önerebilir miyim?" dedi Halt. "Hattın kırıldığı noktalara destek vermeleri için."

"İyi fikir," diye cevap verdi Seleten. Sayıları onların dört katıydı belki ama Tülagilerin bu saldırıda epeyce hırpalanacaklarını düşünüyordu. Dört isim saydı ve seçtiği askerler kalkan duvarından ayrılıp, hızla komutanlarının yanına geldiler. Svengal onlara emirlerini verirken, duvardakiler de sıkışarak ayrılanların yerini dolduruyordu.

"Söyleyin şunlara, bana biraz hareket edecek yer bıraksınlar," dedi Svengal. Evanlyn, Skandiyalının bir yandan sırıttığını fark etti. Tüm bu kızgın sıcak ve kum ile kas ağrılarının ardından Svengal, nihayet keyif aldığı bir faaliyete katılmak üzereydi. Evanlyn kendini gülümsemekten alıkoyamadı.

Halt, kızın dudaklarının hafifçe seğirdiğini fark etti. Aferin sana, diye geçirdi içinden.

Kulaklarına atların koşum takımlarından çıkan çıngırtılar geldi. Sonra ön ve arkalarındaki süvari hatları ilerlemeye başladı.

"İşte geliyorlar," dedi Horace usulca.

OTUZ ÜÇ

"Şunun etrafından dolanacağız," diye açıkladı Will, Çekici'ye. Yolun yarısını işaret eden noktaya uzun bir mızrak saplanmıştı. Minik midillisi, etrafından döneceği mızrağı ilgiyle izliyordu.

Will, arkasını dönerek vahaya bir göz attı. Engebeli arazi nedeniyle görüş alanının dışındaydılar, ancak vahayla aralarında dört kilometrelik bir mesafe olduğunu biliyordu. Dört gidiş, dört geliş olmak üzere toplam sekiz kilometrelik bir parkurda yarışacaklardı. Will, on iki kilometrelik ilk teklifini itirazlar üzerine on kilometreye indirmiş, nihayet sekiz kilometrelik bir parkura razı olmak zorunda kalmıştı. Mesafenin, Çekici'nin güç ve dayanıklılığıyla süratli Kum Fırtınası'na üstün geleceği kadar uzun olmasını umut ediyordu. Başa baş bir yarış olacağının farkındaydı.

Arridi beygirinin kısa mesafede çok daha hızlı olduğu ortadaydı. İlk bir-iki kilometre boyunca Çekici'ye nal toplatacaktı. Ama sonrasında büyük olasılıkla yavaşlayacak ve hızını koruyan Orman Muhafızı midillisi ona yetişecekti.

"Yarışı dönüş yolunda kazanacağız," dedi Will. Gizli bir çukur ya da dengelerini kaybetmelerine neden olacak bir tümsek var mı diye bakmak ve Çekici'ye parkuru tanıtmak için bu gezintiye çıkmak istemişti.

Çekici, başını şöyle bir savurarak usulca kişnedi. Böyle zamanlarda Will, hayvanın yalnızca sesine tepki verip vermediğinden asla emin olamıyordu. Çekici sanki Will'in ona söylediği her şeyi anlıyor ve konu hakkındaki fikrini belirtiyordu.

Ya da dönüş yolunda kaybedeceğiz, diye düşündü. Ama Çekici'nin aklını olumsuz fikirlerle doldurmamak için bu düşüncesini dile getirmedi. İkinci dört kilometrelik kısmın Çekici'nin yarışın ilk yarısında kaybedeceği mesafeyi kapatmasını umuyordu. Arridi aygırı ve binicisi ile yan yana geldiklerinde ise esas yarış başlayacaktı.

Çekici ve Kum Fırtınası türü atlar kaybetmekten, başka bir at tarafından geçilmekten nefret ederlerdi. Will, Kum Fırtınası'nın Çekici ona yetiştikçe geriye düşmemek için canını dişine takacağından emindi. Çekici de Arridi aygırını geçebilmek için kendisini çatlarcasına zorlayacaktı. Mesele dönüp dolaşıp binicilerin atlarını serbest bırakacakları anda düğümleniyordu.

Düğmeye zamanından önce basması halinde Çekici'nin enerjisi de sürati de bitiş çizgisine varmadan tükenecekti. Geç kalması halinde ise rakibini geçmenin imkânı kalmayacaktı. Her iki binici de diğerini zamansız bir atak yapmaya zorlamak için elinden geleni yapacaktı. Zamanlamanın mükemmel olması gerekiyordu, aksi takdirde başarısızlık kaçınılmazdı. Will'in yüzü buruştu. Kum Fırtınası'nın sırtında denemeler

yapan Hasan'ı izlemişti. Arridilinin bir şeyler gizlediğinin farkındaydı.

Vahaya doğru yürürlerken Çekici, burnuyla omzuna vurduğu efendisini hafifçe sendeletti.

Endişelenmeyi bırak, diyordu sanki. *Sen değilsen bile ben ne yaptığımın farkındayım.*

"Zamanından önce atak yapma, yeter," diye uyardı Will. Çekici, başını bir kez daha küçümser bir tavırla savurdu.

Usul adımlarla vahaya döndüler. Hasan'ın aksine Will, atının huyunu suyunu çok iyi biliyordu. Çekici ile yıllardır yan yana yaşıyorlardı ve birbirlerinin her şeyini bilirlerdi. Meraklı bir Bedülin grubunun bakışları kampa giren midilli ile binicisinin üstündeydi. Henüz sabahın erken saatleriydi ve yarış, günün sıcağı geçtikten sonra, akşamüstü yapılacaktı.

Will, yarış üzerine çok sayıda bahis oynandığının farkındaydı. Bu tür meselelere karşı ilgisizmiş gibi görünmeye çalışsa da kamptaki sohbetlere kulak misafiri olmamak elde değildi. Bahislerin büyük bir kısmının yarışın sonucuna dair yapılmadığının da farkındaydı. Kum Fırtınası'nın yarışı ne kadar farkla kazanacağı tartışılıyordu. Bedülinler, Hasan'ın bineceği boylu poslu Arridi aygırını yakından tanıyorlardı. Kuzeyden gelen bu fıçı gövdeli, tüylü minik midilliye kimse şans tanımıyordu.

Kazanmasına ihtimal verilmeyen Will, Çekici'ye sonuna dek güvenmesine rağmen moralini yüksek tutmakta zorlanıyordu. Ama yine de kazanabileceklerine –kazanacaklarına– olan inancını koruması gerekiyordu. Kaybetme ihtimali, üstünde kafa yoramayacağı kadar korkunç görünüyordu. Çekici'yi

böyle bir tehlikeye atarak zaten fazlasıyla düşüncesizce davranmıştı. Ama gün boyunca başka bir seçeneği olup olmadığına dair kafa patlatmış ve hiçbir şey bulamamıştı. Çekici'yi geri alacaksa, bunu, onu kaybetme riskini alarak yapması gerekecekti.

Bu düşünceler aklını uzun ve kasvetli öğlen saatleri boyunca kemirmeye devam etti. Bir süre sonra güneş yavaş yavaş alçalıp palmiyelerin gölgeleri uzamaya başladı.Vakit gelmişti artık.

Çekici'yi vahanın içinden geçirip başlangıç noktasına götürürken Will'in yüzünde çetin çizgiler belirmişti. Heybetli atının sırtındaki Hasan, kuma çizilen çizginin gerisinde bekliyordu. Yarış için pelerinini çıkaran Will gibi Hasan da gömlek, pantolon ve çizme giymiş, başına da *kefiyesini* bağlamıştı. Kefiyeler binicilerin yüzlerini havada uçuşan kum ve toz taneciklerinden koruyacaktı. Hasan başlangıç çizgisine yönelen Will ile Çekici'yi başıyla selamladı. Will de başını sallamakla yetindi. Hiçbir şey söylememişti. İçinden Hasan'a iyi şanslar dilemek gelmiyordu. Hasan'ın şansının yaver gitmesini istemiyordu. Çocuk, Kum Fırtınası'nın sırtından düşüp bacağını kırsa, kılı bile kıpırdamazdı. Ancak Hasan'ın tedirginlikle kıpırdanan, sıçrayıp duran ve yarışma heyecanından kulakları dikilen hayvanın sırtındaki rahat haline bakılırsa, bu durum pek olası değildi. Hasan eyere yapışmış, altındaki hayvanın bir parçası olup çıkmıştı adeta.

Will, ayaklarını üzengilere yerleştirip bacaklarını iki yana açtı.

"İşte o an geldi çattı, oğlum," diye fısıldadı. Çekici başını yine geriye doğru savurdu. Will, *kefiyesinin* ucuyla yüzünü ka-

payarak diğer ucu araya sıkıştırdı. Artık yalnızca gözleri açıkta kalmıştı. Yüzünün kalanı örtülüydü. Hasan da aynı şekilde *kefiyesini* kapattı.

Kum Fırtınası hevesle yerleri tırmalıyor, minik toz bulutları kaldırıyordu. Hemen yanındaki Çekici ise kımıldamadan duruyordu. Atların arasındaki farklar göze çarpıyordu: Kum Fırtınası heyecandan hoplayıp zıplıyor ve bakımlı yelesi ışıl ışıl parlıyordu. Fıçı gövdeli Çekici ise sakin sakin yarışın başlamasını bekliyordu ve ensesinde kabarık tüyler dikkat çekiyordu. Son dakika bahisleri oynanırken, paralar da hızla el değiştiriyordu.

"Süvariler, hazır mısınız?" diye seslendi öne çıkan Ömer.

Hasan kolunu şöyle bir savurdu. "Hazırım, *Şeyhim*!" diye bağırdı ve tezahürat yapan Bedülinlere el salladı.

"Hazırım," dedi Will. Sesi, yüzünü örten *kefiye* nedeniyle kısık çıkmış ve heyecandan sıkışan boğazını zorlaması gerekmişti. Onun için tezahürat yapılmıyordu. Bildiği kadarıyla, onun kazanacağına dair bahis oynayan kimse yoktu; tek merak edilen Hasan'dan ne kadar fark yiyeceğiydi.

Kaybedeceğini önceden bildikleri birine tezahürat yapacak değillerdi ya.

"Çizginin gerisine geçin. Unutmayın, başla işareti verilmeden çizgiye basarsanız, devam edebilmek için geri dönmeniz ve yeniden çizginin arkasına geçmeniz gerekir."

Hasan, Kum Fırtınası'nı öne doğru yürütüp hafifçe çizgiye yanaştırdı. Sıkıntılı anlar yaşıyordu. Heyecanla sıçrayan atını çizgiyi geçmemesi için bir-iki metre geriye çekmesi gerekmişti. Will'in sağrısına dokunmasıyla birlikte Çekici de ağır adımlarla çizgiye yaklaştı.

"Dur bakalım, oğlum," dedi Will usulca. Çekici'nin kulakları seğirdi ve ön toynakları çizginin yalnızca birkaç santim gerisinde kalacak şekilde durdu. Başlangıç çizgisini izleme görevi verilen bir Bedülinli, çömelip Çekici'nin toynaklarını dikkatle inceledikten sonra midillinin kural ihlali yapmadığını anlayarak doğruldu. Ancak gözlerini çizgiden ve hayvanın ayaklarından ayırmıyordu. Bu durumu fark eden Will, çizmesinin ucuyla Çekici'ye hafifçe dokundu.

"Biraz gerile bakalım, oğlum," dedi. Hakem tarafından haksız yere cezalandırılmak istemiyordu. Çekici, uslu uslu bir adım geriledi. Bunu gören bazı izleyiciler kaşlarını çattılar. Hayvanın çok iyi bir eğitimden geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Bilmeleri gereken başka bir şey mi vardı acaba?

"Biniciler birbirlerine müdahale etmeyecekler. Şu ya da bu şekilde rakibine dokunan binici, anında yenik sayılır."

Dikkatlerini önlerinde uzanmakta olan parkura veren yarışmacılar, başlarını anladık dercesine salladılar. Yarış sırasında hile yapılmadığından emin olmak için yol boyunca görevliler yerleştirilmişti.

"İşaret mızrağının etrafından dönüp geri geleceksiniz. Başlangıç çizgisi aynı zamanda bitiş çizgisi görevi görmektedir," dedi Ömer. Bu kez kimseden bir tepki gelmedi. Binicilerin ikisi de parkuru tanıyordu. Gün boyu birçok deneme yapmışlardı.

"Başlama işaretini borusuyla Tarık verecek. Sesi duyduğunuz an başlayabilirsiniz."

Kabilenin yaşlılarından olan Tarık, elinde büyük pirinç bir boruyla öne çıktı. Yarışmacıların görebilmesi için boruyu ha-

vaya kaldırıp salladı. Günün erken saatlerinde Will'e borudan nasıl bir ses çıkacağı gösterilmişti.

"Senin aracılığınla, Tarık ve Allah'ın takdiriyle," diye ezberden okudu Ömer. Duyulacak bir sonraki sesin başlama borusu olacağına dair resmi bir uyarıydı bu. İzleyiciler sabırsız ve sessiz bir bekleyiş içindeydi. Bir yerlerde çocuğun biri sorular sormaya başladı. Ömer öfkeyle etrafına, bakınınca annesi çocuğu çabucak susturdu. Ardından Ömer, Tarık'a işaret etti. Yaşlı adam da geniş bir ağzı bulunan kocaman boruyu dudaklarına götürdü. Will adamı dikkatle izliyordu. Derin bir nefes alan Tarık'ın göğsü, davul gibi şişmişti. Hemen yanındaki Hasan'ın da adamı şahin gibi gözleriyle izlediğinin farkındaydı.

Dizginleri sıkıca yakaladı ve Çekici'nin vücuduna dolanan bacaklarını gevşetmeye çalıştı. Dikkatsizce davranıp hayvana zamansız bir işaret vermek istemiyordu.

Başla!

Will borudan çıkan metalik, tok sesi duyar duymaz Çekici'yi dizleriyle dürttü. Hemen yanındaki Hasan da *deh!* diye bir çığlık atarak Kum Fırtınası'nı mahmuzlamıştı. İzleyiciler, hep bir ağızdan tezahürat yapıyordu. Ama yaşanan sürpriz gelişme, seslerin bir anda kesilmesine yol açacaktı.

Gergin bekleyişini bir ok gibi fırlayarak sona erdiren Çekici, birkaç metre içinde dörtnala hıza ulaşmıştı bile. Heyecandan yerinde duramayan Kum Fırtınası ise ilk birkaç adımında şaha kalkıp başını savurmakla meşgul olmayı tercih ettiği için geride kalmıştı. Hasan'ın topuklarını böğrüne geçirmesiyle birlikte Çekici'nin ardından dörtnala koşusuna başladı.

Çekici'nin inanılmaz bir şekilde hızlanması karşısında sus

pus olan izleyicilerin sesleri yeniden yükseldi ve Hasan ile Kum Fırtınası adına tezahüratlar yapılmaya başlandı.

Çekici'nin çok kısa sürede hızlanabildiğini adı gibi bilen Will bile rakibe attıkları farka şaşırmıştı. Kum Fırtınası'nın kısa bir süre içinde onları geride bırakacağını biliyordu. Dörtnala koşmaya başlayan Arridi beygiri bir-iki kilometre boyunca Çekici'ye nal toplatacaktı. Yarışın başında beklenmedik bir biçimde geride kalmış olmanın Hasan'ın atını gereksiz bir biçimde zorlamasına ve hayvanın yarışın son birkaç kilometresinde ihtiyaç duyacağı enerji kırıntılarını harcamasına yol açmasını umut ediyordu.

Kabile mensuplarının belli belirsiz tezahüratlarını çok uzaklardan hâlâ duyabiliyordu. Ancak kulakları asıl hemen arkasındaki Kum Fırtınası'nın taş zeminde gümbürdeyen toynak seslerindeydi. Çekici'nin attığı her adımda havaya bir kum ve toz bulutu kalkıyordu.

Will midillinin boynuna dokundu.

"Sakin ol, oğlum. Temponu koru."

Çekici dengesini kaybetmek istemediği için cevap olarak hafifçe başını geriye savurmakla yetindi. Will, hayvanın biraz olsun yatıştığını fark ederek rahatladı. Kum Fırtınası, onlara iyice yaklaşmıştı artık. Arridi aygırı ne kadar da süratli, diye düşündü.

Birkaç metre arkalarındaki Hasan ise endişeden kendi kendini yiyordu. Rakibinin yarışın kalanında ne kadar hızlanacağına dair hiçbir fikri yoktu. Midilli, ilk bakışta hiç de saniyeler içinde hızlanabilecek bir hayvana benzemiyordu. Kum Fırtınası, arayı Hasan'ın istediği kadar çabuk kapayamıyordu. Biraz

daha hızlanması için hayvanı dürttü. Kül rengi tüylü midilliyi nihayet yakalayınca, rahatlamaya başladığını hissetti. Will başını çevirip ona bakmamıştı bile, ancak Hasan midillinin bakışlarının rakibinin üstünde olduğunu görebiliyordu.

Süratli koşabilen atlar, yarış sırasında geride kalmaktan hiç hoşlanmazlardı. Midillinin de hızlı bir yarış atı olduğundan şüphesi yoktu. Kum Fırtınası kadar hızlı değildi belki, ama kesinlikle beklediğinden daha süratliydi. Hasan'ın tecrübelerine göre, yarış atları bir kez rakipleri tarafından geçilip geride kalmaları halinde genellikle ya pes ediyor, ya da yeniden öne geçebilmek için kendilerini gereğinden fazla zorlamaya başlıyorlardı. Hasan, atının üstünlüklerini avantajına kullanma zamanının geldiğinin farkındaydı. Dizginleri Kum Fırtınası'nın boynuna hafifçe vurmasıyla birlikte açık renkli hayvan birkaç metre öne fırladı. Çekici'nin önüne geçti ve arayı açmaya başladı.

Çekici'nin rakibine yetişmek için hareketlendiğini fark eden Will, ömründe ilk kez dizginleri sıkıca çekerek atını durdurmak zorunda kaldı. Çekici'den öfkeli bir homurtu yükseldi. Şu havalı Arridi beygirine dünyanın kaç bucak olduğunu göstermek istiyordu. Ama Will'in uyarısına itaat ederek kendini paralarcasına koşma içgüdüsüne karşı koydu.

"Henüz değil, oğlum," dedi Will. "Daha çok yolumuz var."

İki kilometreyi işaret eden levhanın yanından geçerken süvarilerin kulakları yola yerleştirilen görevlilerin tezahüratları ile doldu. Tüm tezahüratlar artık Çekici'nin kırk metre kadar önündeki Kum Fırtınası'na yönelikti. Arridi beygiri uzun ve güçlü bacaklarıyla mükemmel bir tempoda koşuyor, diye düşündü Will. Kırk metre, harekete geçmeleri için yeterli bir

mesafeydi. İşaretiyle birlikte Çekici hızlanmaya başladı. Will, bir anda midillisine karşı sevgiyle doldu. Çekici'nin izin verilse bütün gün bu tempoda koşabileceğinin farkındaydı. Kum Fırtınası'nın da aynı performansı gösterip gösteremeyeceğini merak etti.

Hasan ve Kum Fırtınası yolun yarısına varıp mızrağın etrafından döndüklerinde, aralarındaki mesafe beş-on metre kadar azalmıştı. Hasan önde olmanın rahatlığıyla atını bir süre serbest bırakmıştı. Ne de olsa artık ölümüne koşmalarına gerek yoktu.

Rakibinin yanından geçerken el salladı ve cevap alamayınca *kefiyesinin* ardında keyifli keyifli gülümsedi. Bu kadar geride olsam ben de el mel sallamazdım, diye düşündü.

Öte yandan Çekici ise mızrağın etrafından dönmüş ve yerde hafifçe kayarak, zaman kaybetmeden Kum Fırtınası'nın peşine düşmüştü. Kum Fırtınası mızrağın etrafını dönerken biraz daha kapatılan mesafe, kendi dönüşleri esnasında doğal olarak yeniden açılmıştı. Aralarında artık otuz metreden az bir mesafe vardı.

Will'in "Hızlan artık, Çekici!" diye bağırmasıyla birlikte minik midilli yedekte sakladığı enerjisini harcayarak hızlanmaya başladı. Will üstlerine savrulan toz ve kum yığınlarının arasından Kum Fırtınası'nı görebiliyordu. İsmi duruma ne kadar da uygun, diye düşündü. Böğrü terden sırılsıklam olmuş aygırın göğsü, körük gibi inip kalkıyordu. Aradaki mesafe yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Yarışın bitmesine iki kilometre kala biniciler yan yanaydılar artık. Bir biri, bir diğeri öne geçiyor, hiçbiri diğeri karşısında üstünlük sağlayamıyordu.

Will, son bir atak yapmaları gerektiğini biliyordu. Rakipleri de bunun farkındaydı. Zamanlamanın çok iyi yapılması gerekiyordu. Fazla erken hareket etmesi halinde atının enerjisi, bitiş çizgisine varmadan tükenecekti. Geç kalması halinde ise yarışı kaybedeceklerdi.

Atlar birbirlerini kollayarak, yan yana koşmaya devam ediyorlardı. Çekici, birden Will ona engel olamadan öne fırladı. Çocuk, dizginleri çekmesi halinde hız kaybedecekleri için müdahale etmek istememişti. Midillisi içgüdülerine güvenerek bir kumar oynamıştı. Will'in daha önce görmediği bir hıza erişerek Kum Fırtınası'nın önce yarım boy, ardından da tam boy önüne geçtiler. Will'in zihni, tamamen toynak sesleriyle kaplanmıştı. Hasan'ın atını yüreklendirmeye çalıştığını duydu. Başını hafifçe çevirdiğinde, Arridi beygirinin arayı kapatmaya başladığını fark etti. Kum Fırtınası, muazzam bir atak yaparak Çekici'yi geçmeye başlamıştı.

Çekici birden yalpalamaya başladı.

Temposunda yalnızca minicik bir aksama olmuş olsa da Will durumu fark etmiş ve yarışı kaybettiklerini anlamıştı. Rakibinin duraksadığını fark eden Kum Fırtınası öne doğru fırladı; arayı bir... iki... beş metre açarken geriye doğru savurduğu kum ve tozlar, az kalsın Will'in gözlerinin kapanmasına neden oluyordu.

Yarışın bitmesine üç yüz metre kalmıştı ve Kum Fırtınası on beş metre kadar önlerindeydi. Yarışı –ve midillisini– kaybettiğini anlamasıyla birlikte gözüne hücum eden yaşlar, Will'in önünü görmesini engelliyordu.

Çekici'den daha fazlasını isteyebileceğinin farkındaydı.

Arayı kapaması için hayvanı ölümüne zorlayabilirdi. Minik midillisinin yorgunluktan çatlayıncaya dek çabalayacağını bili yordu. Ama Çekici duvara çarpmıştı bir kez. Kum Fırtınası'nın sürati muazzam boyutlardaydı. Yirmi metreye çıkan farkın ka panması, artık imkânsızdı.

Birden Kum Fırtınası yalpalamaya başladı.

Will hayvanın hafifçe sendelediğini, temposunu kaybetme ye başladığını fark etti. Keşke biraz daha beklemiş olsaydık, diye iç geçirdi acıyla. Çekici sabırsız davranmıştı. Aradaki yirmi metrelik fark, yorgun Kum Fırtınası'nı kendisi kadar yorgun rakibinin önünde, bitiş çizgisine taşıyacaktı.

Midillisinin altında hızlanmaya başladığını fark ettiğinde, aklı bu düşüncelerle meşguldü.

Fakat Çekici güçlü, kararlı ve dengeli adımlarla bir anda Will'in daha önce görmediği kadar hızlı koşmaya başlamıştı. Kum Fırtınası sanki olduğu yere çakılıp kalmışçasına arayı kapamaya başlamıştı midilli. Şaşkınlık içindeki Will, bir torba gibi Çekici'nin boynuna yapışmıştı. Midillisinin ne kadar hızlı koşabildiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Hayvan adeta sonsuza dek hızlanacakmış gibi koşuyordu.

Will, yarışı aslında Çekici'nin kontrol ettiğini, midillinin Kum Fırtınası'nı zamanından önce atağa kaldırmak için yalpalamış numarası yaptığını fark etmişti. Rakibinin dengesini gerçekten kaybettiğini sanan Kum Fırtınası zokayı yutmuş ve son atağına otuz metre kadar önce kalkmıştı. Çekici bitiş çizgisini önde geçerken, aralarındaki mesafe de yaklaşık otuz metreydi.

Will, sırtından inip midillisinin boynuna sarılmıştı ki, ter

içindeki Kum Fırtınası da çizgiyi geçti. Bedülinler, artık yabancı midilliyle binicisine tezahürat yapıyorlardı. Kaliteli atlar, kabile olarak ilgilerini çekiyordu ve karşılarına en kalitelilerinden birinin çıktığı anlaşılmıştı. Hem zaten Çekici'nin üstüne bahis oynayan olmadığı için, kimse para da kaybetmemişti. Gerçi galibin rakibine otuz metre fark atacağına dair bahis oynayanlardan bazıları, kazandıklarını almak üzere hareketlenmişlerdi.

Ömer, Hasan'ın sırtından indiği Kum Fırtınası'nın dizginlerini aldı. Genç adam daha bir şey söyleyemeden omzuna bir şaplak atarak "Elinden geleni yaptın," dedi. "İyi yarıştı."

Hasan *Şeyhleri* ile aynı fikirde olan izleyicilerin arasından geçip Will'e elini uzattı ve hayranlıkla başını iki yana salladı.

"Yarışı asla kazanamayacağımı biliyordun, değil mi?" diye sordu.

Will, ağzı kulaklarına vararak çocuğun elini sıktı. "Aslına bakarsan hayır," dedi. Başıyla Çekici'yi işaret etti. "Ama o biliyordu."

OTUZ DÖRT

Halt'un tahminlerine göre otuz kadar atlı, tepeden hızla inerek üstlerine geliyordu.

"Bu taraftan da geliyorlar," dedi Evanlyn geriden. Halt, hızla dönüp arkasına baktığında, benzer bir süvari grubunun arka taraftan harekete geçtiğini ve Arridi birliklerini çembere almak için etraflarına yayılmaya başladığını fark etti. Yeniden önüne döndü. Gilan ile ikisi, bir an durup yaklaşan atlıların hızını ölçtükten sonra aynı anda yaylarına uzandılar.

"Şimdi," dedi Halt usulca. Nişan alıp aynı anda önce birer, sonra ikişer, üçer ve dörder kez ok fırlattılar. Atlılarla aralarındaki mesafenin azaldığını göz önünde bulundurarak, uzun yayları her atışta biraz daha aşağı indiriyorlardı. Çifte oktan oluşan dört ölümcül atışın ardından, gerideki Evanlyn'in çığlığı duyuldu:

"Mesafe elli metreye indi!"

Yüz seksen derecelik açıyla dönen okçuların okları, bu kez arkadan taarruza kalkan Tülagi piyadelerinin üstüne yağmaya başladı. Öndeki grubun içinde, şimdiden yarım düzine sırtı

boş at belirmişti. Binicileri gerilerde, kumun üstüne yığılmış yatıyordu. Arkadaki grup da kalkan duvarına varmadan önce beş kayıp verdi. Nihayet saldırıyı durdurmak zorunda kaldılar. Evanlyn, attığını vuran Orman Muhafızları'nı hayranlıkla izliyordu. Birkaç saniye içinde tam on bir düşman askeri, dövüşün dışında kalmıştı! Hiçbir komutan bu kadar yüksek bir zayiatla çarpışmayı göze alamazdı.

Artık sıra, atlıların yüklendiği kalkan duvarındaki askerlerdeydi.

Ama süvarilerin çok azı duvarın dibine dek gelebilmişti. Keskin uçları güneşte parlayan mızrak duvarı, binicilerinin mahmuzlayıp kamçılamalarına rağmen, atların çoğunu son anda yolundan saptırıyordu. Üstlerine doğru gelen uzun mızrakların karşısında durum, hızla süratlerini kaybeden süvarilerin aleyhine gelişiyordu. Birçoğu sırtından indikleri atlarını o iş için görevlendirilmiş silah arkadaşlarına emanet etmiş, dövüşe yayan katılıyordu. Artık kıvrımlı kılıçların inip kalktığı ve hat boyunca savrulup durduğu göğüs göğse bir savaş yaşanıyordu. Her iki taraftan da devrilen askerlerin attığı acı dolu çığlıklar duyuluyordu. Yere düşenler düşmana ulaşmaya çalışan silah arkadaşları tarafından ezildikçe, çığlıkların şiddeti de artıyordu.

Dikkatli gözlerle kalkan duvarını inceleyen Horace, Tülagilerin içeri sızabilecekleri zayıf noktaları arıyordu. Sol taraftaki Arridi askerlerinden bir tanesinin ayağı kaydı ve dengesini kaybederek hemen karşısındaki Tülagi savaşçısı tarafından biçiliverdi. Duvarda aniden beliren gediğe girip sağa sola savurduğu kılıcıyla kendisine yer açan muzaffer savaşçı, iki arkadaşını yanına çağırmış ve hattın o noktada yarılmasına neden olmuştu.

Horace derin bir nefes alarak yanındaki dört askere döndü. Ancak daha ağzını bile açamadan, hemen yanından munazzam bir kükreme sesi duyuldu ve devasa baltasıyla başının üstün de daireler çizen Svengal öne atıldı. Müdahale etmesi halinde Skandiyalının yoluna çıkacağını kavrayan Horace, geri çekilerek Arridi askerlerine beklemelerini işaret etti.

Svengal, içeri sızan Tülagi savaşçılarına, bir koçbaşlı kütük gibi çarptı. Kalkanıyla yüklenince, öndeki Tülagilerin -arkadaki silah arkadaşlarından destek almalarına rağmen- tökezleyip dengelerini kaybetmelerine neden oldu. Sağa sola savurduğu balta darbeleriyle rakiplerini daha kendilerine bile gelemeden devirmeye başladı.

Duvardaki gedik neredeyse anında kapatılmış ve kalkan duvarı eski haline dönmüştü. Svengal, Horace'ın beklemekte olduğu noktaya döndü.

"Yardıma ihtiyacın olursa haber ver," dedi genç savaşçı. Svengal'in gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp sönüyordu.

"Olacağını sanmam," dedi Svengal kısaca. Sözlerini bitirir bitirmez yeniden harekete geçti. Duvarın bir diğer noktası delinmek üzereydi. Baltası ve kalkanıyla yüklendiği savaşçı grubunu, çarpışma sonucu devrilen arkadaşlarının üstüne basarak geri çekilmeye zorladı. Horace'ın bu kez Skandiyalıyı izleyecek zamanı yoktu; ona başka bir noktada ihtiyaç duyuluyordu. Dört adamıyla kama düzeni alarak bir grup Tülagi savaşçısının duvarı zorladığı noktaya doğru koşmaya başladı. Duvarı delen savaşçılardan biri göğsüne yediği okla devrildi. Bunu takiben Tülagilerin tepelerine binen Horace ile askerleri, düşmanı geri püskürtmeyi başardılar.

Süslü eskrim oyunlarına zaman yoktu. Kılıçlar ve darbeleri savuşturan kalkanlar, kaba hareketlerle inip kalkıyordu. Rakiplerine inanılmaz bir hız ve güç gösterisi eşliğinde darbe üstüne darbe indiren ve düşmanı giderek artan bir panik içinde geri çekilmeye zorlayan Horace'ın muazzam çevikliği, kendisini göstermeye başlamıştı.

Topluca paniğe kapılan saldırganlar, önce birer ikişer ardından da gruplar halinde kalkan duvarından uzaklaşmaya başlamışlardı. Atlarına binip savunmacıların alaylı ıslık ve tezahüratları eşliğinde tepeyi tırmanarak kaçıyorlardı.

Gilan yayını kaldırıp ne yapıyoruz, diye soran bakışlarını Halt'a çevirdi. Tecrübeli Orman Muhafızı, başını iki yana sallıyordu.

"Oklarını sakla," dedi. "Onlara daha sonra ihtiyacımız olacak."

"Kimseyi arkadan vurmak istemem," diye aynı fikirde olduğunu belirtti Gilan. Kirişteki oku, kılıfına geri koydu.

Seleten, yanlarına geliyordu. Beyaz cübbesi yırtılmış, kan lekesi ve kir pas içinde kalmıştı. Yürürken bir yandan da kılıcının keskin tarafını temizliyordu.

"Güzel bir ders aldılar," dedi. Ardından "İyi atışlar yaptınız," diye ekledi başını Orman Muhafızları'na doğru sallayarak. Hızlı ve etkili atışların taarruza kalkan birliklerin dengesini bozduğunun farkındaydı.

"Bir daha ön cepheden saldıracaklarını sanmam," dedi Halt. *Wakir* de aynı fikirde olduğunu gösterircesine başını salladı. Tepenin ucunda bekleyen ve geri çekilerek yanlarından geçen askerlere lanetler yağdıran üç atlıyı işaret etti. Üçlünün

en uzun boylusu, öne doğru eğilerek kamçısını kaçan askerler den birine doğru savurdu.

"Tahminimde yanılmıyorsam eğer, şu atın sırtındaki Yusal Makali olmalı. Kendisi becerikli Tülagi komutanlarından bi ridir. Kurnaz ve zalimdir, ayrıca kesinlikle bir aptal değildir. Ön cepheden yapacağı taarruzun kendisine neye mal olacağını anladı. Artık bir sonraki adımını beklememiz gerekiyor."

"Saldırının bize de ağır bir faturası oldu," dedi Gilan. Başını usulca yaralarıyla ilgilenen Arridi askerlerine doğru salladı. Rahat hareket edemeyecek kadar çok yaralıları vardı. Tülagiler saldırıda çok adam kaybetmişti kaybetmesine ama Arridi askerlerinden en az onu yaralanmış ya da ölmüştü.

Svengal ve Horace da yanlarına gelmişti. Her ikisi de Seleten gibi silahlarını temizlemekle meşguldüler. Svengal'in yüzü öfkeden hâlâ kıpkırmızıydı. Fıldır fıldır dönen gözleriyle hâlâ etrafı tarıyordu.

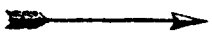
"Ne bekliyorlar ki?" dedi. Durumun gerektirdiğinden daha yüksek bir sesle konuşuyordu. "Neden saldırıya devam etmiyorlar?"

Halt, endişeli bakışlarını Skandiyalıya çevirdi. "Sakin ol, Svengal," diye uyardı arkadaşını. Haftalardır hareketsiz kalan Svengal'in, Skandiyalıların savaşın doruk noktasında başgösteren başıbozuk öfkesine kapılmasına ramak kalmıştı. "Büyük ihtimalle bir daha saldırmayacaklardır. Birçoğunun canını yaktın. Sen de iyi iş çıkardın, Horace," diye ekledi. Genç savaşçının çarpıcı karşı saldırısı hemen önünde cereyan etmişti. Horace bir şey söylemeden başını salladı ve artık temiz olan kılıcını kınına geri koydu.

"Sence şimdi ne yapacaklardır, Halt?" diye sordu.

Tecrübeli Orman Muhafızı cevap vermeden önce başını kaldırıp artık iyice yükselmiş olan güneşe bir göz attı.

"Bana kalırsa sıcağın ve susuzluğun devreye girmesini bekleyeceklerdir," dedi. "Ben onların yerinde olsam öyle yapardım."

Haklıydı da. Günün kalanı, bir Tülagi saldırısı yaşanmadan geçti. Araluenliler ile Arridili yoldaşları, düşman yerine sıcağa karşı mücadele veriyorlardı.

Su stokları azalmıştı. Gün içinde Kor-Abaş Kuyuları'na varmayı hedefleyen Seleten, her zamanki disiplinli su dağıtım prensibini bir miktar gevşetmişti. Sıkı bir tayın ayarlamasıyla suyun iki gün yetebileceğini tahmin ediyordu.

Buna karşılık Tülagiler, dört bir yana atlılar gönderip istedikleri kadar su getirtebilirlerdi. Tek yapmaları gereken, oyuğun ortasındaki minik kampı gözlemekti. Düşman saflarındaki usta nişancılardan sakındıkları için sırtın altında beklemeyi tercih ediyorlardı. Yalnızca nöbetçi değişimi sırasında kısa bir süre için ortaya çıkıp kayboluyorlardı. Sırtın alt tarafının siyah, alçak çadırlarla dolu olduğundan şüphesi yoktu Halt'un.

Seleten, karanlık çökerken herkesi bir araya toplayıp askerlerin yarısının uyuyabilmesi için savunma hattını daralttı. En azından niyeti buydu. Geceyarısından bir saat kadar sonra süratli ve ani saldırılar başladı.

Tülagilerin saldırıp kaçan birliklerinde en fazla bir düzine asker bulunuyordu. Sürünerek kampa bir taş atımı mesafesi ka-

dar yaklaştıktan sonra çığlıklar eşliğinde ayağa kalkıyor, kalkan duvarına yüklenerek kâh bir Arridiliyi avlıyor, kâh bir kayıp veriyor ve ardından da yaralılarını yanlarında taşıyarak geri çekiliyorlardı. Tamamen rahatsızlık verme amaçlı, basit saldırılardı bunlar. Gece boyunca tüm Arridi kampını ayağa kaldırmayı başarmış ve askerlerin dinlenmesini engellemişlerdi.

Her saldırıda büyük çaplı gerçek bir taarruzun başlayıp başlamadığını merak eden Halt ile diğerlerinin, göstermelik de olsa tüm saldırılara karşılık vermeleri gerekiyordu.

Sonuçta Arridi birlikleri şiddet ve korku dolu anlarla kesilen endişeli, uykusuz bir gece geçirmişti.

Halt, uykusuzluktan kıpkırmızı kesilen gözlerini şafağın ilk ışıklarıyla birlikte karşıdaki sırta çevirdi. Ara sıra gözüne bazı hareketlenmeler çarpıyordu ama karşısına o ana dek kayda değer bir hedef çıkmamıştı. Ana saldırıda dört Arridili ölmüş, gece boyunca iki asker daha hayatını kaybetmişti. Çok sayıda asker yaralanmıştı ve çoğunun artık ellerinde çok az kalan suya ihtiyacı vardı. Seleten, istemeyerek de olsa şifacılara yaralılara verilen suyun azaltılması emrini vermişti. Zorlu bir kararla karşı karşıyaydı. Çölde tek teselli kaynağı suydu.

Halt ona seslendiğinde *Wakir*, yaralıları ziyaret etmekle meşguldü. Sırtın tepesinden beyaz bir bayrak sallanıyordu.

"Görüşme talep ediyorlar," dedi Halt.

Seleten'in adının Yusal Makali olduğunu söylediği uzun boylu süvari, yanında beyaz bayrak taşıyan bir başka atlıyla beraber

tepeden aşağı iniyordu. Seleten de aynı şekilde, yanında benzer bir bayrak taşıyan Halt ile birlikte Arridi hatlarından geçerek gelenleri karşılamaya hazırlandı.

"Yusal, ateşkes bayrağına saygı duyacağımı biliyor. Ama o, işine gelmezse bayrak falan dinlemez," dedi Seleten kederli bir dille. "Keşke senden yanımıza gelir gelmez onu vurmanı isteyebilsem."

Halt, aldırmadığını gösterircesine omuz silkti. "Olabilir tabii, ama bu durum tuzağa düştüğümüz ve sayıca az olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Ayrıca müzakere etmek için başka bir şans bulamayabiliriz."

Atlıların beş-altı metre kadar uzağında durdular. Atının sırtından inen Yusal, yanlarına doğru yürümeye başladı.

Halt'un görebildiği kadarıyla ortalama bir Arridi ya da Tülagiden çok daha uzun boyluydu. Ona bir baş yukarıdan baktığı gibi, Seleten'den bile birkaç santim daha uzundu. Beyaz, dalgalı bir cübbe giymiş, *kefiyesini* takmıştı. Kızgın çöl sıcağında beyaz renkli kıyafetler giymek akıl kârıydı. Ancak Seleten'in bembeyaz cübbesine karşın, Yusal'ın cübbesi lacivert süslerle kaplıydı. Arridilerin yüzlerini örtmek için kullandıkları eşarp uçlarını Tülagiler serbest bırakıyordu. Ancak Yusal'ın yüzünün alt yarısı maskeyi andıran, lacivert bir peçenin arkasına gizlenmişti. Halt Arridilerin düşmanlarından "Peçeliler, Tanrı'nın Unuttukları," diye bahsettiklerini duymuştu. Bunun nedenini biliyordu artık.

Maskenin üst kısmından görüldüğü kadarıyla, Yusal'ın cildi koyu kahverengiydi. Yıllarca çöl güneşi ve rüzgâr altında kalmaktan yanmıştı. Yüzünün alt kısmı maske tarafından

kaplanmasına rağmen, yırtıcı bir kuşunkini andıran çıkıntılı ve kıvrımlı bir burna sahip olduğu anlaşılıyordu. Derinlere gömülü ve neredeyse siyaha çalan koyu kahverengi gözleri, kalın kaşlarıyla gölgelenmişti. Halt, Yusal'ı peçesiz görse de kendine has gözleri nedeniyle tanıyacağını fark etti. Gaddar ve kara gözlerinden en ufak bir sıcaklık ya da merhamet ifadesi okunmuyordu. Yusal, karşısındakileri bir katil gibi süzüyordu.

"Söyle bakalım, *Wakir* Seley el'ten," dedi Yusal, "beni neden takip ediyorsun?"

Peçesi nedeniyle biraz boğuk bir sesle konuşuyordu. Ama tıpkı bakışları gibi ses tonu da kaba ve düşmancaydı. Hoşbeş buraya kadarmış, diye düşündü Halt.

Seleten de aynı şekilde hemen sadede gelmeyi tercih etti. "Yirmi adamımı öldürdün. Ayrıca kampında bir tutuklu var. Onu bize vermeni istiyoruz."

Yusal küçümseyici bir tavırla omuz silkti. "Gelin de alın öyleyse," diye meydan okudu. Bir anlık sessizliğin ardından ekledi, "Berbat bir haldesin, Seley el'ten. Etrafın sarılı. Sayıca sizden fazlayız ve suyunuz da azalıyor."

Son söylediklerini elbette yalnızca tahmin ediyordu. Yusal'ın kafilenin ne kadar az suyu olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve Seleten de bunu söylemeyecekti.

"Yeterince suyumuz var," dedi. Yusal bir kez daha omuz silkti. Seleten'in sözleri umurunda bile değildi.

"Öyle olsun bakalım. Gerçek şu ki, ben istediğim kadar su takviyesi yapabilirim ama sizin stoklarınız bir süre sonra azalacak. Sıcak ve susuzluk adamlarını bir bir yiyip bitirirken, ben burada kımıldamadan bekleyebilirim. Sen aynı lükse sahip değilsin."

Bakışlarını Arridi kafilesini dört bir yandan çevreleyen tepelerde gezdirdi.

"Dilerseniz bize saldırabilirsiniz. Ama yamaçtan yukarıya doğru taarruz etmeniz gerek ve sayıca dörde birlik üstünlüğümüz var. Bu tür bir taarruz bir tek şekilde sonuçlanabilir."

"Sizi şaşırtabiliriz," dedi Halt. İnsanın içine işleyen kapkara gözler, birden Orman Muhafızı'nı incelemeye başladı. Halt adamın sabit bakışlarına eşlik eden sessizliğin onu tedirgin etme amacı taşıdığının farkındaydı. Yusal, yüzünü sıkıntıyla buruşturdu.

"Sen şu okçulardan birisin, değil mi?" dedi. "Ama ne kadar iyi nişancı olursan ol, göğüs göğse dövüş başlayınca sayıca üstün olan taraf galip gelecektir."

"Bu görüşmeyi talep eden sensin, Yusal," dedi Seleten. "Tek amacın bize ne kadar umutsuz bir halde olduğumuzu söylemek miydi? Yoksa ağzından kayda değer bir şeyler de çıkacak mı?" Tülagi önderinin kullandığı hakaret dolu ses tonuyla konuşuyordu.

Yusal, dönüp Seleten'e bir göz attı.

"Teslim olun," dedi basitçe. Seleten'in cevabı kısa bir kahkaha atmak oldu.

"Teslim olalım da hiç vakit kaybetmeden bizi öldür, değil mi?" diye sordu.

Tülagi önderi başını iki yana salladı. "Benim için değerlisin, Seleten. Senin sayende büyük bir fidyeye konabilirim. Seni öldürmem için çıldırmış olmam gerekir. Ayrıca eminim ki yanındaki yabancılar için de kesenin ağzını açacak birileri vardır. Diğer Skandiyalının yaşamasına da bu sebeple izin verdim. Size neden farklı davranayım ki?"

Seleten, tereddüt etti. Tülagiler açgözlülükleriyle tanınan bir halktı ve içinden Yusal'ın sözlerine inanmak geliyordu. Konu hakkında düşünürken Tülagi önderi diğer seçeneklerini sıraladı.

"Ya da burada kalır ve susuzluktan ölürsünüz. Benim zamanım bol. Bitkin düştüğünüzde burnunuzun dibine kadar gelip silahlarınızı elinizden alabileceğiz. Ayrıca beni bekletmeniz halinde, bu kadar cömert davranmayabilirim."

Seleten'in ne karar vereceğini umursamıyormuş gibi arkasını döndü. *Wakir,* Halt'u kolundan yakalayarak birkaç adım öteye çekti.

"Bu seninkileri de ilgilendiren bir mesele. Ne diyorsun?" diye sordu alçak sesle. Halt, birkaç metre ötelerinde arkasını dönmüş bekleyen uzun boylu adama bir göz attı.

"Dediklerine inanıyor musun?" diye sordu. Seleten başını hafifçe eğerek onayladı.

"Tülagiler para için her şeyi yaparlar," dedi. "Bu şekilde en azından bir şansımız var. Dediği gibi, beklemeyi seçersek giderek güçten düşecek ve er ya da geç teslim olmak zorunda kalacağız."

Halt, bir durum değerlendirmesi yaptı. Gilan ile ikisi, karanlıkta Tülagi hatlarına sızabilirlerdi. Ama bunun bir garantisi yoktu. Görülmeden hareket etmek konusunda uzman olmasına uzmandılar gerçi, ama düz çöl toprakları arkasına saklanabilecekleri engebelerden yoksundu. Ayrıca kamp boyunca çok sayıda nöbetçi bırakılacaktı. Hem Tülagi kampına sızmayı başarsalar bile, daha sonra ne yapacaklardı ki? Yardım alabilecekleri en yakın yerleşim birimi kilometrelerce ötedeydi

ve yürüyerek ilerlemek zorunda kalacaklardı. Fafas'a vardıklarında Seleten ile adamları ölmüş olacaktı. Evanlyn, Horace ve Svengal de hayatını kaybedecekti. Şimdi teslim olmaları halinde ise makul şartlara sahip olabileceklerdi. Kaçma ya da işleri tersine çevirme fırsatını bulabilirlerdi. Güçsüz düşüp susuzluktan dolayı çıldırmaktansa teslim olmaları daha iyiydi.

"Pekâlâ," dedi Halt. "Şartları konuşalım."

OTUZ BEŞ

Will, arkasında kumlara basan ayak sesleri duyduğunda, teçhizatını Çekici'nin eyerine bağlayan kayışları kontrol etmekle meşguldü. Arkasına döndüğünde, oldukça endişeli görünen Ömer ile yüz yüze geldi

"Ayrılmadan önce bilmen gereken bir şey var," dedi Ömer.

Yarışın –Bedülin sözlü tarihinin bir parçası olmaya doğru adım adım ilerleyen o yarışın– üzerinden dört gün geçmişti. Will ile Çekici, bu süre zarfında kabile tarafından ağırlanmış ve Cielema, üstlerine titremişti. Yüzünden tebessümü eksik olmayan neşeli yabancı ile fıçı gövdeli harika midillisi, kampın gözdeleri haline gelmişti. Hasan ile Will, yakın arkadaş olmuşlardı. Genç rakibi yarışı ve Çekici'nin üstündeki haklarını kaybettiği için kesinlikle kin gütmüyordu. Bedülinler, Will'in de gözlemlediği üzere, bahis oynamaya son derece düşkün bir halktı, ama kayıplarını da kazançları gibi şikâyet etmeksizin kabulleniyorlardı.

Yarışın sonucundan memnun kalan Ömer'in Hasan'a kendi sürüsünden bir at –Kum Fırtınası'nın kanından bir aygır he-

diye etmesi de arkadaşlıklarının gelişmesinde önemli rol oynamıştı. Hasan bu habere çok sevinmiş ve Will'e Fafas'a kadar rehberlik etmeye gönüllü olmuştu.

Kararsız Kuzeybulanın üstündeki esrar perdesi de nihayet aralanmıştı. Çölde yolunu nasıl bulduğu sorulduğunda Will, Bedülinlere Kuzeybulanını göstermiş ve aygıtın manyetik özelliklerini açıklamıştı. Sözlerini kanıtlamak amacıyla saks bıçağını iğneye yaklaştırıp dünyanın manyetik alanından nasıl saptığını göstermişti. Ömer'in bağlantıyı kavraması, yalnızca birkaç saniyesini almıştı.

"Kızıl Tepeler'in içinden mi geçtin?" deyince, Will başıyla onaylamıştı. "Ama o tepeler neredeyse saf demirden oluşur; içlerinde devasa demir yatakları bulunur. Aygıtın oradan geçerken bozulmuş olmalı."

Olan biteni kavrayan Will, aynı zamanda rahatladığını hissetmişti. Seleten'in ona sahte bir harita vermiş olduğuna dair şüpheleri, aklının bir köşesinde hâlâ duruyordu. Bu da yetmezmiş gibi, bir şekilde Halt'un ona olan inancını boşa çıkardığına dair anlamsız bir suçluluk hissediyordu. Hatasının nedenini öğrendiğine –ve önceden tahmin edemeyeceği bir şey olduğunu kavradığına– göre, artık o düşünceyi aklından çıkarmanın zamanı gelmişti.

Çekici'yi yolculuk için hazırlarken, kampa yorgun bir atın sırtında saçı başı dağılmış bir süvari varmış ve hiç vakit kaybetmeden Ömer'in çadırına geçmişti. Will adamın hareketlerini çok da ilgilenmeden izlemişti. Yalnızca Bedülinleri ilgilendiren bir mesele hakkında görüşeceklerini düşünmüştü. Ama artık bundan o kadar emin değildi.

Yanına gelen Ömer'i, Cielema ile paylaştıkları geniş, alçak çadıra doğru takip etti. Eğilerek içeri girdi ve dudak-alın-dudak selamını verdi. Son birkaç gün içinde bu selamlama şeklini oldukça sık kullanır olmuştu.

Çadırın zemini kalın bir halıyla kaplanmış, üstüne de yumuşak yastıklar atılmıştı. Seçtiği bir yastığın üstüne kabile usulüyle bağdaş kurarak oturdu. Bir diğer yastığın üzerinde daha önce hiç görmediği bir Bedülinli oturuyor, Cielema'nın getirdiği meyveleri iştahla yiyip suyu kana kana içiyordu. Başını kaldırıp önce Will'e bir göz attı, ardından da meraklı bakışlarını Ömer'e çevirdi.

"Bu Cemil, kendisi keşif birliklerimizden birinde görev almaktadır," diye açıkladı Ömer. Bedülinli başını sallayarak Will'i selamladı. Will'in tahminlerine göre otuzlarında olmalıydı. Ancak tenleri güneşten buruşup kararan Bedülin erkeklerinin yaşlarını tahmin etmek, hiç de kolay olmuyordu.

"Sana sözünü ettiğim yabancı bu. Adı Will."

Will, adamı yeniden kabile usulünce selamladı. Duruma uygun kaçtığını düşünmüştü. Bir yabancının Bedülin görgü kurallarını biliyor olmasına şaşıran Cemil, aceleyle selamı tekrarladı. Will, neler oluyor, dercesine Ömer'e baktı. Bunun üzerine *Şeyh,* Cemil'e konuşmasına devam etmesini işaret etti.

"Bize anlattıklarını Will'e de anlat."

Portakalını bitiren Cemil, meyvenin parmaklarına yapışan suyunu yaladı ve ağzını bir bezle sildi.

"Bir grup Arridi askeriyle mi seyahat ediyordun?" diye sordu Will'e dönerek. Aynı zamanda bir durum tespitinde de bulunuyordu. Endişelenen Will, başını evet dercesine salladı.

Adamın ciddi tavırlarından, yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anlamıştı.

"Evet, öyle," dedi.

"Yanında başka yabancılar da vardı... ikisi, seninle aynı kıyafetleri giyiyordu." Will'in sırtındaki alacalı kahverengi pelerini işaret etti. Will bir kez daha başıyla onayladı. Bedülin gözcüsü, başını iki yana salladı. Will'in kötü bir haber alacağına dair hisleri iyice güçlenmeye başlıyordu.

"Başlarına bir şey mi geldi?" diye sordu. Bedülinli, bir an karşısındaki delikanlıyı süzdükten sonra, haberin etkisini yumuşatmaya girişmeden doğrudan konuya girdi.

"Tülagiler tarafından esir alındılar," dedi.

Will, hızla bakışlarını Ömer'e çevirdi. "Tülagiler mi?"

Şeyhin yüzünden tiksinti okunuyordu.

"Eşkıyalar. Haydutlar. Tanrı'nın Unuttukları. Bizim gibi göçebedirler, ancak çöldeki gezginleri ve savunmasız köyleri yağmalayarak geçinirler. Arkadaşlarının etrafını sarmış ve onları tutsak etmişler. Onları *Wakir* Seley el'ten ve hayatta kalan adamlarıyla birlikte kuzeydeki zirvelere götürüyorlar. Aralarında bir çatışma yaşanmış," diye ekledi. Will korkudan yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

"Çatışma mı? Yabancılardan yaralanan olmuş mu peki?"

Cemil başını iki yana salladı. "Hayır. Onlar da diğer yabancı gibi yakalanıp zincire vuruldular. Tıpkı onun gibi tutsaklar. Bana sanki..."

Will, Bedülinli'nin söylediklerini takip edemiyordu. Elini kaldırıp adamı susturdu.

"Bir dakika! Diğer yabancı mı dedin? Sen hangi yabancı dan söz ediyorsun?"

Daha fazla açıklama yapması gerektiğini kavrayan Cemil, özür dilercesine başını salladı.

"Tülagilerin elinde bir yabancı daha var. Kuzeyli yabaniler den biri. Sizin grupta da onlardan biri vardı," diye ekledi.

Will'in başı dönmeye başlamıştı. Cemil'in sözünü ettiği kişi, Erak'tan başkası olamazdı. Ama o, Yüce Kont'un Arridilerin tutsağı olduğunu sanıyordu.

"Bu çok saçma," dedi. "Erak'tan söz ediyor olmalısın. Ama o bir Arridi kervanı ile Fafas'a götürülüyordu. Bir anda ne oldu da şu Tülagi dediğiniz tiplerin eline geçti acaba?"

Cemil, bilmiyorum dercesine omuz silkti. Ömer düşünceli bir ifadeyle burnunu kaşıdı.

"Sakın Tülagiler kervana saldırıp Kuzeyliyi kaçırmış olmasın?" diye sordu.

Hızla düşünmeye çalışan Will, kendi kendine başını salladı. Eğer öyle olduysa, Gilan ve Halt saldırıdan arta kalan izleri takip etmiş olmalılardı. Muhtemelen Seleten ve adamlarıyla birlikte saldırganların peşine takılmışlardı. Başını iki yana sallayarak zihnini temizledi. Olayın *nasıl* gerçekleştiği mühim değildi. Önemli olan, gerçekleşmiş olmasıydı.

Halt ile Gilan'ın kendilerini Tülagi haydutlarına belli edecek kadar dikkatsiz olmalarına şaşırmıştı gerçi.

"Tülagiler dostlarımın onları takip ettiğinden nasıl haberdar oldular, bir fikrin var mı?" diye sordu.

Bedülinli, utanarak gözlerini kaçırdı ve yanıt vermeden önce tereddüt etti.

"Korkarım onları arkadaşlarının kampına götüren kişi ben oldum," dedi. Will öfkeyle ayağa kalkmaya yeltenince hızla elini kaldırdı.

"Dur! Lütfen! Niyetim bu değildi! Dostlarının orada olduğundan haberim yoktu. Uzaklardaki Tülagi grubunu fark edince gözetlemek için kamplarına yaklaştım. Karşıma her zamankinden çok daha büyük bir kafile çıktı. En az iki yüz kişiydiler, hatta belki daha da fazla. Karanlık çöktükten sonra sessizce kamplarına süzüldüm. Kuzeyliyi o sırada gördüm; açık havada zincire vurulmuş oturuyordu.

"Şafaktan önce ayrılarak bu tarafa yöneldim. Farkına bile varmadan arkadaşlarının olduğu kampın yakınlarından geçmiş olmalıyım. Ama bir Tülagi artçısı izlerimi buldu ve gün boyunca izledi. O izler de haydutları arkadaşlarına götürdü. Arridi kafilesi, birkaç kilometre ötelerinden Peçeliler'e paralel bir doğrultuda ilerliyordu. Kazara izlerini ele vermemiş olsaydım, Tülagiler orada olduklarını asla öğrenemeyecekti."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Will.

Cemil üzgün bir ifadeyle cevap verdi. "Ertesi gün kafileyi izlemek için oraya geri döndüm. İzlerimi görüp takip ettiklerinden haberim yoktu. Ama Tülagilerin beni hangi rota boyunca takip ettiklerini, arkadaşlarının izine nerede rastlayıp onların peşine nasıl düştüklerini anladım. Benim de o grubun bir parçası olduğumu sanmış olmalılar. Kusura bakma, Will. Arkadaşlarını tehlikeye attığımdan haberim yoktu."

Will, özrü bir el hareketiyle geçiştirdi. Cemil'in Halt ile di-

ğerlerinin tutsak düşmelerine neden olması, şanssızlıktan başka bir şey değildi. Halt'un da ona birçok kez söylemiş olduğu üzere, *her şey olacağına varıyordu.*

"Bilemezdin ki," dedi Will. "Onları nereye götürdüklerini biliyor musun peki?" Soruyu hem Cemil'e hem de Ömer'e sormuştu.

"Bana kalırsa kuzeydeki dağlara doğru gidiyorlar," dedi Cemil.

Ömer açıklamaya başlayınca Will ona baktı.

"Kuzeybatı yönünde yan yana bir dizi kayalık, tepe ve dağ yer alıyor. Tepelerin arasında bir sürü Arridi köyü var. Tülagiler sık sık o köyleri yağmalar ve mahsulü çalıp hayvanları öldürürler. İki yüz kişilik bir grup bir köyü –hatta küçük bir kasabayı bile– ele geçirmekte hiç sıkıntı çekmeyecektir. Büyük bir ihtimalle gözlerine kestirdikleri bir yerleşim bölgesini bir-iki ay boyunca karargâh olarak kullanacaklardır. Ellerindeki hayvan ve besin stokları azalınca da yollarına devam edeceklerdir."

Will, gömleğinin içine uzanarak Seleten'in ona verdiği haritayı çıkardı.

"Peşlerinden gitmem gerek! O dağlık araziyi bana haritada gösterin," diye yükseltti sesini emredercesine. Fakat Ömer, elini genç adamınkinin üstüne koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Sakin ol, dostum Will," dedi. "Acele davranarak hiçbir şey elde edemezsin. Tülagiler tehlikeli bir kabiledir. Hele konseyimiz bir toplansın, ondan sonra ne yapabileceğimize bakarız."

Will karşı çıkmak üzereydi ama Ömer, çocuğun kolunu iyice sıktı.

"Güven bana, Will. Bana bir saat vermen yeter," dedi.

Will gönülsüzce de olsa sakinleşip haritayı katladı ve gömleğinin içine soktu.

"Pekâlâ," dedi. "Ama bir saatin sonunda buradan ayrılıyorum."

Çekici'nin yanına dönen Will, rahatlaması için hayvanın eyer kayışlarını gevşetti. Ardından da sırtını bir palmiye gövdesine vererek yere oturdu. Gözlerini kapayarak olan biteni aklında değerlendirmeye başladı.

Bir şekilde gidip arkadaşlarını kurtarması gerekiyordu. O kadarını biliyordu. Ama nasıl? Yalnız başınaydı ve araziyi tanımıyordu. Ayrıca arkadaşları iki yüz silahlı eşkıya –gözlerini bile kırpmadan boğazlarını kesebilecek zalim ve acımasız çöl savaşçıları– tarafından tutsak edilmişti. Will ise bir yabancıydı. Doğru kasabayı bulsa bile, Arridi köylülerinin arasında kimliğini gizleyemeyecekti. Tülagilerin izlerini takip etmek için nereye bakması gerektiğini bile bilmiyordu. Çölde yön bulma konusundaki son denemesinden, arkadaşlarını asla bulamayacağı anlaşılıyordu.

Sıcaktan gevşeyerek oracıkta kendinden geçmiş olmalıydı. Kumun üstüne, yanına oturan Ömer'in sesiyle uyandı.

"Konuyu görüştük," dedi Ömer kısaca. Will, bakışlarını *Şeyhe* çevirdi. Adamın ağırbaşlı yüz ifadesinden danışmanlarıyla birlikte ne karar aldıkları anlaşılmıyordu.

"Hasan'ın beni Tülagilerin arkadaşlarını tutsak ettiği yere götürmesine izin verecek misiniz?" diye sordu Will.

Ömer, çocuğu susturmak için elini havaya kaldırdı. "Açık lamama izin ver. Konseyime aktardığım gerçekler şunlar: Tülagiler bizim dostumuz değiller. Bu kadar büyük bir savaşçı grubu, niyetlerinin hiç de iyi olmadığını gösteriyor. Bizden küçük Bedülin kabilelerine saldırma ihtimalleri de var. Ayrıca bir de Seley el'ten meselesi var. Onun, ellerinde tutsak olması fikrinden hoşlanmıyorum."

"Seleten'i tanıyor musun?" diye sordu Will.

Ömer, başını salladı. "Tülagilere karşı birlikte savaşmıştık. İyi bir adamdır. Cesur bir savaşçıdır. Daha da önemlisi, dürüst bir insandır. Kendisine güvenirim. Bunlar bir *Wakir* için uygun meziyetler. Yerinde başka biri olsa, onun kadar adil davranmayabilirdi. Bizden hoşlanmayan Arridili çoktur. Bizi ülkelerine zorla girmiş bir grup göçebe olarak görürler. *Wakir* Seley el'ten bizim gönlümüzü daima hoş tutmuştur. Yerine onun kadar dürüst ya da adil olmayan birinin geçmesi, hiç işimize gelmez."

Ömer konuşmaya devam ettikçe, Will'in içinde küçük bir umut ışığı yanmaya başlıyordu.

"Siz şimdi bana..." diye söze başladıysa da Ömer'in bir kez daha havaya kalkan eli tarafından susturuldu.

"Göz önüne alınması gereken iki husus daha var. Bir: Sen artık Bedülinlerin bir dostu oldun. Torunumun hayatını kurtardın ve yarış sırasındaki tavırlarınla takdirimizi kazandın. İnsanlarım seni bağırlarına bastılar, Will. Dostluk, bizim için önemlidir."

"İki husus var demiştiniz," diye araya girdi Will.

Ömer, çok ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Cemil'in de sana söylemiş olduğu üzere, arkadaşlarının tutsak edilmiş olması onun hatası. Dikkatsiz davranmasaydı, Tülagiler kafilenin yerinden asla haberdar olmayacaktı. Cemil'in hatası, bütün kabilenin hatası sayılır. Bu durum Cemil'in vicdanını rahatsız ediyor... benimkini de öyle."

Will, anlamaya çalıştığı şeyin doğru olduğunu hayal bile edemiyordu. Fazla hevesli görünürse işleri berbat edecekmiş gibi çekinerek konuşmaya başladı. "Yani siz şimdi bana..."

Sözlerini bitiremedi. Cümleyi onun yerine Ömer tamamladı.

"Diyorum ki, tüm konsey bu konuda hemfikir oldu. Seley el'ten ile arkadaşlarını Peçeliler'in elinden kurtaracağız." Hemen yanında etekleri zil çalan Will'e dönerek gülümsedi. "İstersen sen de bizimle gelebilirsin tabii."

OTUZ ALTI

Arridi askerlerinin silahları ellerinden alınmış ve etrafları yüzden fazla Tülagi savaşçısı tarafından çevrilerek yere oturtulmuşlardı. Seleten, dört Araluenli ve Svengal, başka bir tarafa alınmış ve elleri önden bağlanmıştı. Arridi birlikleri boyunca dolanan Yusal ve iki subayını izliyorlardı.

"Hepinizi öldürtebilirim," dedi Yusal askerlere. "Bunu biliyorsunuz. Ama merhametli davranacağım."

Halt, adamı kuşkuyla izliyordu. "Onları öldürmeye başlarsa karşı koyacaklarını çok iyi biliyor," dedi Evanlyn'e dönerek. "Silahsız da olsalar birliğine hasar vereceklerdir." Hayatlarını kaybedeceklerinden emin olan askerlerin kanlarının son damlasına dek çaresizce dövüşeceklerinin farkındaydı. Ne kadar küçük olursa olsun, bir umut ışığı görmeleri halinde hayata dört elle sarılacaklardı.

"Atlarınız bende kalacak," diye devam etti Yusal. "Çizmeleriniz de öyle. İstediğiniz yere gidebilirsiniz."

Seleten öfkeyle öne doğru bir adım attı, ancak bir Tülagi nöbetçisi tarafından yakalandı.

"Gitmek mi? Nereye gidecekler?" diye bağırdı. Lacivert maskesinin üstündeki gözlerinde en küçük bir merhamet kırıntısı bile okunmayan Yusal, arkasını dönerek umursamazca omuz silkti.

"Orası beni ilgilendirmez," dedi sertçe. "Peşimden gelmelerini ben istemedim. Askerlerini buraya getiren sensin. Ama ben onları çölün ortasına öylece bırakmak yerine en azından onlara bir şans tanıyorum."

"Çölün ortasında bir damla suları olmadan ne yapacaklar?" diye bağırdı Seleten meydan okurcasına. Yusal, ellerini alaycı bir ifadeyle iki yana açtı.

"Susuz kalacaklar dedim mi?" diye sordu. "Çizmelerini ve atlarını alacağımı söyledim. Peşimizden gelmelerini istemiyorum. Ama Çöl Kanunu'na göre hiç kimse çölde susuz bırakılmamalıdır. Elbette ki onlara su vereceğiz." Adamlarından birine işaret ederek "Şunlara iki tulum su verin," dedi.

"Otuzdan fazla adama iki tulum, ha? Hele ki bazıları yaralıyken? Çöl Kanunu'nda kastedilen şey bu değil ve bu gerçeği sen de biliyorsun, katil!"

Yusal, yeniden kayıtsızca omuz silkti. "Ben senin gibi Tanrı'nın niyetini biliyormuş numarası yapmıyorum, Seley el'ten. Çöl Kanunu yabancılara su verilmesini emreder. Yasada miktardan söz edildiğini hatırlamıyorum."

Seleten başını acı acı salladı. "Tanrı'nın Unuttukları lâkabını gerçekten de hak ediyorsunuz, Yusal," dedi.

Tülagi komutanı o an bedenine bir kamçı darbesi almışçasına irkildi. Arkasını dönerek adamlarına kısa bir emir verdi.

Ortalık aynı anda kınlarından çekilerek savunmasız Arridi birliklerine doğrultulan yüz kılıcın şıngırtısıyla doldu.

"Seçim sana ait, Seley el'ten. İstersen adamlarım tutukluları öldürebilirler de. Yoksa merhametime sığınmalarını mı tercih ederdin?"

Emri vermek üzere elini kaldırdı. Öfkesini kontrol etmeye çalışan Seleten'in boğazı düğümlenmişti. Teğmenlerinden biri başını kaldırarak *Wakir*'e seslendi.

"Bizim için endişe etmeyin, Ekselansları! İdare ederiz! Yardım alıp sizi kurtarmaya geliriz!"

Yusal, bunun üzerine bir kahkaha attı. "Ne cesur bir asker! Belki de o sivri dilini kesmeliyim. Böylesine amansız bir savaşçının arkamdan gelmesini hiç istemem." Genç subaya yaklaşarak kılıcını çekti. Arridili başını cesur bir tavırla yukarı kaldırıp düşmanıyla göz göze geldi.

"Seçim senin, Seley el'ten," dedi Yusal yine. Seleten, mağlubiyeti kabullendiğini gösteren minik bir el işareti yaptı.

"Bırak yaşasınlar," dedi usulca. Yusal bir kahkaha daha attı.

"Fikrini değiştireceğini biliyordum." Adamlarına verdiği işaretle kılıçlar yeniden kınlarına sokuldu. Biraz önce konuşan genç Arridi askerine doğru eğildi. Yırtıcı bir kuşunkileri andıran kara ve zalim gözleri, askerin içine işliyordu.

"Şu halinle cesaret gösterisinde bulunabiliyorsun, evlat," dedi boğuk ve zalim bir sesle. "Ama dilinin kuruyup şişmesini ve boğazını kaplayıp seni boğmasını bekle hele. Ayaklarının sıcak ve kayalıklardan parçalanıp su toplamasını bekle. Güneş ışıkları gözlerini kör edecek ve önderinin seni şu anda öldür-

meme izin vermiş olmasını dileyeceksin. İnan bana, size iyilik etmiyor."

Genç adam cüretkâr bakışlarını Yusal'ın yüzünden çekti. Tülagi komutanı, küçümseme dolu bir kahkaha attı.

"Bunları götürüp çöle bırakın!" Ardından Halt, Seleten ve diğerlerinin etrafını saran muhafızlara döndü, "Şunları da kampa getirin bakalım!"

Dönüp bindiği atını arkasına bile bakmadan tepeye doğru sürmeye başladı.

Muhafızlar tutsakları dürtüklemeye başladılar. Svengal'in etrafı dört Tülagi askeriyle sarılıydı. İki tanesi de arkasından yürüyordu. Erak'la olan ilişkileri, savaşçılara yabani deniz kurtlarına tedbirli yaklaşmaları gerektiğini öğretmiş olmalıydı. Arkasındaki adamlardan bir tanesi, mızrağının sapıyla daha ne olduğunu bile anlayamadan Svengal'in bacaklarına vurdu. Beklenmedik darbe karşısında ayaklarının bağı çözülen Skandiyalı yere düştü ve etrafındaki dört asker bir anda üstüne çullanarak bacaklarını deri kayışlarla bağlamaya başladılar. Böylece yalnızca ayaklarını sürüyerek ilerleyebilecekti. Ayağa kaldırdıkları iriyarı savaşçının köpürmeye başlayan öfkeli bakışları, muhafızlarına dikiliydi. Ama etrafını saran hançerler kendine gelmesini sağladı. Pisi pisine ölmenin bir anlamı yoktu.

Bir diğer muhafız öne çıkarak Evanlyn'i gruptan ayırmak istedi. Horace müdahale etmek için öne çıksa da karnına yediği bir mızrak darbesi tarafından engellendi. Nefessiz kalarak dizlerinin üstüne çöktü.

Halt, "Kız çok önemli bir tutuklu," diye muhafızı uyardı. "Zarar görmesi, Yusal'ın hiç hoşuna gitmeyecektir."

Tülagi savaşçısı tereddüt etti. Yalnızca Evanlyn'in boynundaki gerdanlıkla ilgileniyordu aslında. Mücevheri kendine doğru çekip incelerken, Evanlyn'in dengesini kaybetmesine neden oldu. Kızın boynundaki sicimin etrafı, yuvarlak ve değersiz mermer parçalarıyla doluydu.

"Senin olsun!" diye homurdandı muhafız. "Beş kuruş bile etmezler!"

Kızı diğerlerinin yanına doğru ittikten sonra, hızlı bir emir verdi. Muhafızlar atlarına bindiler ve elleri deri kayışlarla önden bağlı tutsaklar, tökezleyerek kampa doğru ilerlemeye başladılar. Mızrak uçlarıyla dürtülmeler ve küfürler eşliğinde, engebeli arazide tökezleyip duruyorlardı.

Muhafızlardan biri, Gilan'ın yanında at sürüyordu. O sabahki saldırıda üç arkadaşı Orman Muhafızı oklarıyla can vermişti. Fırsattan istifade mızrağının ucuyla Gilan'ın omzuna darbe üstüne darbe indiriyordu. Dördüncü darbenin ardından Gilan, yüzünde garip bir tebessümle dönüp adama bir göz attı.

"Neye bakıyorsun öyle, yabancı?" dedi muhafız kabaca. Genç adamın yüz ifadesinden rahatsız olmuştu. Bir tutsağın muhafızına bu şekilde sırıtmaması gerekirdi.

"Yüzünü aklıma kazıyorum," dedi Gilan. "Ne zaman işime yarayacağı belli olmaz."

Mızrak bir kez daha omzuna indi. Gilan sendeledi ve tepeyi tırmanmaya başlamadan önce Tülagi atlısına dönerek başını anlamlı anlamlı salladı.

Erak, başını kaldırıp kabaca yanına fırlatılan tutsaklara bir göz attı.

Gilan'ın birkaç gece önce gözlemlemiş olduğu üzere, iki gürültücü devenin arasına zincirlenmiş ve yere oturtulmuştu. Yüzü çürük içindeydi ve saçları kurumuş kandan keçe gibi olmuştu. Bir gözü neredeyse kapanmıştı. Kollarında ve sırtında kamçı izleri görülüyordu.

"Bak sen, kimler gelmiş," dedi neşeyle. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı, Halt?"

"Seni kurtarmaya geldik," dedi Halt. Yüce Kont muzip bakışlarını arkadaşlarının ellerindeki deri kayışların üstünde gezdirdi.

"Kendinize tuhaf bir yöntem seçmişsiniz," dedi. Seleten'i tanıyınca soğuk bir tavırla kaşlarını çattı. "Aferin sana, *Wakir*," dedi. Kelepçeli elini kaldırıp gösterirken acı bir ses tonuyla konuşuyordu.

Seleten, üzüntüyle başını salladı. Onun sesi de Erak'ınki gibi kederli çıkıyordu.

"Niyetim bu değildi. Çok sayıda cesur askerimi kaybettim," dedi. Duyduklarını aklından geçiren Erak'ın yüzü yumuşadı ve başını salladı. Bakışlarını Svengal'e çevirdi.

"Svengal, dostum," dedi, "sana gidip Araluenlileri getirmeni söylediğimde, aklımdan geçen tam olarak bu değildi."

Svengal, aldırmaz bir ifade takındı. "Boşver, şef. Şu Tülagi denen heriflerin etrafını sarmış durumdayız – içeriden yani."

"Aynen öyle," diye yanıt verdi Erak. Taşlık zemini işaret etti. "Oturmaz mıydınız?"

Diğerleri yerlerini alırken, Evanlyn de Yüce Kont'un yanına diz çöktü. Nazik elleriyle Erak'ın başındaki yaraları ve gözünün etrafındaki kocaman morluğu inceledi.

"İyi misin Erak?" diye sordu.

Yüce Kont omuz silkti. "İyiyim yahu. Yürümeme engel olacak kadar dövmüyorlar. Ayrıca bir şeref konuğu gibi muamele görüyorum. Bir avuç küflü hurma, bir parça bayat ekmek ve bir bardak suyun ardından güneş altında nezih bir gezintiye çıkıyorum. Başka ne isterim ki?"

"Toshak'tan söz edildiğini duydun mu?" diye sordu Halt.

Erak'ın yüzü karardı. "İsmen değil. Ama şu Yusal denen domuz, yakında hemşerilerimden biriyle görüşeceğimden söz etti. Seni kastettiğini hiç sanmıyorum, Svengal. Sabırsızlıkla bekliyorum. Boğazına bir yapışırsam doğduğuna da yaşadığına da pişman edeceğim onu. Başını kaldırıp Halt'a bir göz attı. "Sen pek gafil avlanmazdın, Halt. Yaşlanıyor musun yoksa?"

Halt'un yüzü asıldı. "Duyduğuma göre seni de El Şebah'da gafil avlamışlar," dedi. Erak'ın yüzü yeniden asıldı.

"Sanırım hepimiz biraz dikkatsiz davrandık," dedi.

"Bu heriflerin ne tarafa gittiklerini biliyor musun, şef?" diye sordu Svengal.

"Gelip bana danıştıklarını söyleyemem. Ben yalnızca Matilda'yı takip ediyorum." Parmağıyla develerin gruba yakın olanını işaret etti. "Birbirimize pek düşkünüz de," diye ekledi. Bir yandan da hayvanı nefret dolu bakışlarla süzüyordu.

"Büyük olasılıkla kuzeydeki dağlara doğru gidiyoruz," dedi Seleten. Erak, ilgiyle *Wakir*'e doğru döndü.

"Sanırım öyle bir yerden söz ettiklerini duymuştum," dedi. "Şey, fırsatınız varken biraz dinlenseniz iyi olur. Yürürken zaman gerçekten de çok yavaş geçiyor."

Horace, kulağını bağlı elleriyle hoyratça kaşıyarak "Yemek saat kaçta veriliyor?" diye sordu. Erak bakışlarını genç savaşçıya çevirerek gülümsedi.

"Sen sakın değişme, olur mu, Horace."

OTUZ YEDİ

Will, Ömer ve yüz yirmi Bedülin savaşçısı, askeri düzen de ilerliyordu.

Şafaktan dört saat önce uyanıyor ve günün ilk ışıklarıyla dört saat boyunca at sürdükten sonra, sıcak öğle saatlerini dinlenerek geçiriyorlardı. Sonra güneşin batmasına birkaç saat kala yeniden yola koyuluyor ve karanlık basınca dinlenmek için yeniden duruyorlardı. Will, gece saat dokuz sıralarında kamp kurduklarını tahmin ediyordu. Ama biri gün ortasında, diğeri ise gecenin geç saatlerinde verdikleri iki mola, atlarına su içirip onları beslemek ve bir sonraki günün yolculuğu için enerji toplamak için yeterli oluyordu.

Zorlu ama makul bir yolculuk programı takip ediliyordu. Sabit bir hızla ilerliyor, atlarını dörtnala koşturmadan tırısa kaldırıyorlardı. Will içinden atını mahmuzlamak geçse de, sabit bir hızla ilerleyerek büyük mesafeler kaydettiklerini hızla anlamıştı. Çekici'nin toynakları kilometreleri geride bıraktıkça, hep aynı hızda ilerlemenin uzun vadede yararlarına olacağını anlamaya başlıyordu.

Ömer, planlarını Cemil'in Tülagilerin kuzey dağlarının arasındaki kasabalardan birine doğru yol aldıkları iddiasına dayandırmıştı. Bu şekilde savaşın yaşandığı alana dönüp izlerini takip etmektense Tülagi akıncılarının yolunu kesebilecekleri düz bir rota planlamışlardı. Bu durum gün boyunca geride bıraktıkları uzun mesafelerle birleştiğinde, düşmanı yakalamak üzere oldukları anlaşılıyordu.

Will, Ömer ile Cemil'den dağları kendisine harita üstünde göstermelerini istemişti. Dağlık arazi, Seleten'in ona vermiş olduğu haritanın kuzeyinde kalıyordu. Öyle bir alışkanlıkları olmamasına rağmen, gösterdiği harita Bedülinlerin ilgisini çekmişti. Kabiledekiler, yönlerini yüzlerce senelik bilgilere dayanarak buluyorlardı. Seleten'in haritaya işaretlemiş olduğu önemli noktalardan "Parlak Taşlar Nehri", "Ali'nin Tepesi" ya da "*Yılan Vadisi*" gibi isimlerle söz ediyorlardı. İsimlerden bazıları kendilerini anlatırken, bazılarının kökeni eski çağlara dayanıyordu. Örneğin Ali'nin kim olduğuna dair hiç kimsenin bir fikri yoktu. Nehre adlarını veren parlak taşlar da uzun zaman önce yok olmuşlardı; tıpkı nehrin kendisi gibi.

Sefere çıkmış bir birlik oldukları için Koreş Bedülin kadınları ve çocukları vahadaki kampta kalmış, güvenlikleri için yanlarına Ömer'in askerlerinden yetmişi bırakılmıştı. *Şeyh,* aslında saldırı gücünü bu kadar azaltmayı istememişti, ancak çöl tekin bir yer değildi ve kabilenin güvenliği için geride bundan daha az adam bırakamazdı.

"Sayıca bizden üstün olacaklar," diye hatırlattı Will'e.

"Fakat bizi beklemiyorlar," diye yanıt verdi genç Orman Muhafızı. *Şeyh* memnuniyetle başını salladı.

"Bense karşılaşacağımız anı iple çekiyorum."

Yolculuklarının üçüncü gününde, sayı meselesi de sorun olmaktan çıktı. Dörtnala geri dönen bir keşif kolu üyesi, otuz kişilik bir asker grubuna rastladığını bildirdi.

Ömer, Will ve Hasan ana kafilenin önüne geçerek gözcü ile birlikte at sürmeye başladılar. Üç kilometre sonra, kurumuş bir dere yatağının kıyısındaki yetersiz gölgelere yayılarak Bedü linlinin yanlarında bıraktığı tulumu paylaşmakta olan birliğe rastladılar.

"Arridi askerleri," dedi Ömer. Adamların üstündeki üniforma kalıntılarını tanımıştı. Will askerlerin çizmesiz ayaklarına koruma amacıyla pelerin ve gömleklerinden yırttıkları kumaş parçalarını sarmış olduklarını fark etti. Tulumdaki sudan her birine yalnızca birer yudum düşüyordu. Suyun dağıtımı, teğmen rütbesi hâlâ görülebilen bir subayın gözetiminde yapılıyordu. Paçavralar içindeydiler ve bitkin düşmüşlerdi belki, ama disiplinlerini korudukları anlaşılıyordu. Will'in gözü subayı bir yerden ısırıyordu, ama emin değildi. Adam belki de Seleten'in askerlerinden biriydi.

Atlıların yanlarında getirmiş oldukları su tulumları hızla dağıtıldı. Teğmen, Ömer'in yanına gelerek geleneksel çöl selamını verdi.

"Sağ olasın, *Şeyh*," dedi. Ömer'in *kefiyesini* sarmaladığı, unvanını işaret eden at kılından üçlü ipliği tanımıştı. "Benim adım Teğmen Alum..."

Ömer, adamı bir el hareketiyle susturdu ve su tulumunu uzattı. Genç adamın sesi kısılmış ve hırıldamaya başlamıştı. "Önce bir su iç, Teğmen," dedi. "Daha rahat konuşursun."

Subay, tulumu memnuniyetle ağzına götürüp bir yudum su aldı. Will, adamın susuzluktan kavrulmuş olmasına rağmen, tulumdan küçük yudumlar aldığını ve vücudunun dengesini bozmamak için suyu yavaş içtiğini fark etti. Onu kurtaran Ömer'in uzattığı suyu bir anda midesine indirmeye çalıştığını hatırlayınca, Arrida ülkesinde yaşayan insanların mükemmel bir su disiplinine sahip olduklarını kavradı.

Ömer'in öğlen molasını verdiği sabahın onuncu saati gelip çatmıştı. Atının sırtından inen Şeyh, diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti.

"Burada kamp kuracağız," dedi. "Arridiler mola sırasında kendilerine gelirler."

Susuzluğu geçen Teğmen Alum, onlara Tülagilerin kurduğu pusudan ve takip eden savaştan söz etti. Halt ve diğerleri tutsak edilirken, çizmeleri alınan Alum ve adamları, Yusal tarafından azıcık suyla çölün ortasına bırakılmıştı. Bütün bunlar iki gün önce yaşanmıştı.

"Yalnızca iki su tulumuyla çölde yürüyen otuz adamı hayatta tutmasını başardın, ha?" diye sordu Ömer. Saygı dolu bir sesle konuşmuştu.

Teğmen omuz silkerek "Askerlerim eğitimlidir," dedi. "Böyle bir durumda disiplinli davranmaları gerektiğinin farkındalar."

"Başlarında iyi bir subay var," dedi Will. Deminden beri içinden teğmenin sözünü kesip arkadaşlarını sormak geçiyordu. Ama adamın tükenmek üzere olduğunu fark etmiş ve hikâyesini anlatmasına izin vermesinin daha akıllıca olacağında karar kılmıştı. Teğmen, şöyle bir göz attığı yabancının kim

olduğunu hemen anladı. Will vahadan ayrılmadan önce sırtına Bedülin kıyafetleri –bol pantolon, uzun, dökümlü bir gömlek ve pelerinle -elbette ki başını ve yüzünü kapamak üzere bir *keffiye*– geçirmişti. Ama sırtına asılı uzun yayı ve ok kılıfı, hataya mahal vermiyordu.

"Sen o Will diye bahsettikleri delikanlısın!" dedi Alum. "Öldüğünü sanmıştık!"

Will adama sırıtarak "Bana olan güveniniz gözlerimi yaşarttı," dedi. Bir an sonra yüzü kararadı. "Halt ile diğerlerinin durumları iyi mi? Evanlyn güvende mi?"

Alum, başıyla onayladı. "Biz ayrıldığımızda güvendeydiler. Yusal sanırım fidye ihtimalinden söz ediyordu. Kıza iyi bakılacaktır. Büyük ihtimalle onu bir köle olarak satmak isteyecektir ama sakat bir kızı kimse almak istemez. Erkeklerin o kadar şanslı olacaklarını sanmam. Bana kalırsa çok fena dayak yiyecekler."

"Katılıyorum," dedi Ömer. Will'e döndü. "Pek rahat edemeyecekler ama çok da kötü bir durumda olduklarını sanmam. Bunun basit bir nedeni var. Yusal ağır bir yara almalarını istemeyecektir. Yoksa kafilesi yavaşlamak zorunda kalacak. Teğmen, kız konusunda da haklı. Tülagilerin başarılı oldukları bir konu varsa, o da yatırımlarını korumaktır."

"Planınızın ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu teğmen. Bakışları yaklaşmakta olan ana Bedülin kafilesine çevriliydi. Keskin gözleriyle kafilenin kadın ya da çocuklar yerine yalnızca savaşçı erkeklerden oluştuğunu gözlemlemişti.

"Tülagilerin peşine düşeceğiz," dedi Will. "*Şeyh* Ömer ve

halkı, arkadaşlarımı kurtarmama yardımcı olmaya karar verdiler."

"Ya *Wakir* Seley el'ten?" diye sordu teğmen.

Ömer onaylarcasına başını salladı. "*Wakir* de eski bir dostumuzdur. Onu Yusal'ın kirli ellerine terk etmeyi düşünmüyorum."

Vadinin kıyısındaki dar bir gölgelikte oturuyorlardı. Alum, gözleri parlayarak ayağa fırladı.

"Öyleyse izin verin, biz de sizinle gelelim!" dedi. "Adamlarımla benim o lanet olası Tülagilerle görülecek bir hesabımız var! Efendimize dönüp onu bulacağımıza söz verdim!"

Ömer kaşlarını çattı. "Adamların bitkin durumdalar; çoğu susuzluktan yarı ölü halde," dedi kuşkuyla. Ama Alum, daha Ömer sözünü bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı.

"Askerlerim iyi durumdalar. İzin verin, bu gece yemek yiyip bolca su içsinler. Size yemin ederim ki yarın sabah yola çıkmaya hazır olacaklardır."

"Silahsızsınız da," diye dikkatleri bir diğer noktaya çekti Will.

Alum omuz silkti. "Sizinkilerden ödünç birkaç hançer alabiliriz herhalde, değil mi? Bedülinlerin genellikle birden fazla hançer taşıdıklarını biliyorum. Ayrıca savaş bir kez başlayadursun, öldüreceğiniz her Tülagi savaşçısı askerlerim için fazladan bir silah anlamına gelecektir."

Will ile Ömer, bakıştılar. "Otuz eğitimli savaşçının el altında olması işimize yarayabilir," dedi Will. Birden yüzünü buruşturdu. "Ama bize nasıl yetişecekler ki? Yalınayaklar ve yürümek zorundalar."

Ömer, soruyu başını hafifçe sallayarak geçiştirdi. "Adamla rımın atlarının terkisine binebilirler," dedi. "Yalnızca otuz ki şiler. Atların fazla zorlanmaması için onları dönüşümlü olarak taşıyabiliriz."

Alum, ikisinin arasındaki tartışmayı heyecanla izliyor, göz leri birinden diğerine kayıyordu. Elini kaldırıp, çekingen bir tavırla söz aldı.

"Yalnız şu var," dedi. "Adamlarımdan dördü yaralı. Yolcu luk edecek ya da savaşa katılacak durumda olmadıkları için, onları yanımızda taşıyoruz."

Ömer, bu yeni problem hakkında düşünmeye başladı. Emri altında daha fazla sayıda savaşçı olması fikrinden hoşlanmıştı. Arridi birliklerinin savaşta paylarına düşeni layığıyla yerine getirdiklerini tecrübeyle biliyordu. Meseleye çok net bir çözüm bulmuştu.

"İki adamımı onların yanında bırakırız," dedi. Sesli düşünüyordu. "Yanlarında bir miktar su da bırakırız ama elimizdeki suyun büyük bir kısmına ihtiyacımız olacak. Doğuya doğru at sırtında yarım günlük mesafede bir pınar bulunuyor. Orada yarım düzine adama yetecek kadar su vardır. Adamlarımdan biri yaralılarla kalır, diğeri de gidip su getirir. Başarıya ulaşmamız halinde, dönüş yolunda herkesi yine buradan toplarız."

Bir-iki saniye boyunca sözleri hakkında düşündükten sonra, onaylarcasına başını salladı. Akşamki yolculuğu ertelemeleri gerekecekti; bu da onları beş saat geride bırakacaktı. Ayrıca güç lerinden iki kişi eksilmiş oluyordu. Ama karşılığında tam yirmi altı eğitimli asker emrine girmiş oluyordu. Dahası, Tülagilerle görülecek bir hesapları da vardı. İyi bir takas, diye düşündü.

"Günün kalanında ve bu gece burada konaklayacağız," dedi. "Adamların istedikleri kadar yiyip içecekler. Söyle onlara, şafaktan dört saat önce harekete hazır olsunlar."

Alum'un yüzüne sert bir tebessüm yerleşti. "Hazır olacaklar," dedi.

OTUZ SEKİZ

Sıra sıra uzanan uçurum ve tepelerin yükseklerdeki yaylaya açıldığı kuzey dağları, önlerinde belirmeye başlamıştı. Geniş çöl arazilerinin yerini yavaş yavaş dağların etekleri boyunca kaya çıkıntılarıyla uçurumların arasından yukarı doğru uzanmakta olan dar bir patika alıyordu. Dağın kuzey-güney doğrultusunda uzanan ve çöl zemininden yüz elli metre kadar yukarıda kalan kısmı, doğal bir şekilde bölünerek dimdik uçurumlara dönüşmüştü. Maşava kasabası, tam o noktada yükseliyordu.

Kasaba, dağların alt kesimindeki bayır ve düzlüklerde yaşayıp çalışan Arridi çiftçilerinin bir araya gelip ticaret yaptıkları bir pazar yerini barındırıyordu. Normal şartlarda beş yüz kadar olan nüfusu, çoban ve çiftçilerin uzak bölgelerden ve komşu tepe köylerinden ticaret yapmak üzere geldiği pazar haftalarında sekiz-dokuz yüz kişiyi buluyordu.

Maşava, Tülagiler açısından mükemmel bir geçici üs teşkil ediyordu. Askerlerle atlarını barındırabilecek kadar genişti. Ayrıca kasabanın depoları, pazar yerine getirilen gıda malzemeleriyle tıka basa doluydu.

Sakinlerinin gün sonunda serin havanın tadını çıkarabilecekleri ya da sıcak gecelerde ara sıra üstünde uyuma şansına sahip oldukları düz çatıları bulunan tek katlı yapılar, genellikle alışılageldik beyaz badanalı kerpiç binalardan oluşuyordu. Ama bunun yanında kayaların içine oyulmuş bazı mağaralar da vardı. Girişleri, çok eskilerden kalma olduklarını belli edercesine zaman içinde yıpranıp hasar görmüştü. Bu mağaraların büyük bir kısmı kasabada ticareti yapılan gıda malzemeleriyle diğer malları depolamak amacıyla kullanılıyordu. Birkaç tanesinde ise insanlar yaşıyordu. Tutuklular muhafızların peşi sıra kasabaya girerken, Halt, mağaralarda yaşayan insanları gördü. Suyla dolu bidonları evlerine taşıyan kadınlar, daha yüksek lerdeki girişlere tırmanılmasına olanak sağlayan merdivenler ve kayaların yüzeyine dikkatle oyulmuş deliklerden çıkan dumanlar... Bazı mağaraların üstlerindeki uzun, ince sırıklara sıcak havada kurumaları için yıkanmış kıyafetler asılmıştı. Kayalıklar boyunca esen hafif bir rüzgâr, kıyafetlerin birer bayrak gibi dalgalanmasına yol açıyordu.

Maşava'ya, hiç de keyifli olmayan üç günlük bir yürüyüşün sonunda varılmıştı. Muhafızların eyerlerine kalın iplerle bağlı olan esirlerin atlılara yetişebilmek için sarsak adımlarla koşturmaları gerekiyordu. Yere düşen esirlerin –elleri önlerinden bağlandığı için dengelerini kaybediyor ve doğal olarak düşüyorlardı– etrafı, bir anda mızraklarını kullanmak için can atan muhafızlarla doluyordu.

Halt, yola çıktıktan birkaç kilometre sonra, bağlı oldukları atların sırtındaki süvarilerin esirlerin dengelerini kaybedip düşmeleri için aniden hızlanıp yön değiştirmek konusunda ustaca manavralar yaptıklarını fark etmişti.

Tek istisna Evanlyn'di. Seleten'in tahmin etmiş olduğu üzere, Tülagiler kızı koruma altına alınması gereken bir yatırım olarak gördükleri için prenses bu vahşi muameleden muaf tutuluyordu. Sırtına binmesi için kendisine küçük bir midilli bile tahsis edilmişti. Ancak yine de elleri bağlıydı ve midillisi, kaçması ihtimaline karşı her an tetikte olan bir Tülagi savaşçısı tarafından çekiliyordu.

En kötü muamele, Orman Muhafızları'na yapılıyordu. Yabancı oldukları için Tülagiler tarafından küçük görülüyorlardı. İşin kötü yanı, kısa süren çatışma sırasında sergiledikleri usta nişancılıkları, düşmanın onlardan nefret etmesine neden olmuştu. Neredeyse her Tülagi askerinin Orman Muhafızı oklarıyla can vermiş birer arkadaşı bulunuyordu. Taşıdıkları uzun yaylar Halt ile Gilan'ı öfkeli bakışların göbeğine yerleştirmişti.

Maşava'ya vardıklarında, her ikisinin vücudu da çürükler içindeydi. Bir Tülagi yumruğu Halt'un çenesini morartmış ve gözünün neredeyse kapanmasına neden olmuştu. Kafasına bir sopa darbesi alan Gilan'ın üstü başı ise kan içindeydi. Saçları ve yüzü, kurumuş kanla kaplıydı.

Orman Muhafızları'nın varlığı, Tülagilerin dikkatini esas tutsakları olan Erak'tan uzaklaştırmış gibi duruyordu. Yolculuk sırasında düşmeleri halinde yedikleri olağan mızrak darbeleri dışında genellikle Svengal ile kendi hallerine bırakılıyorlardı. Seleten'e de diğer esirlerden daha iyi davranılıyordu. Ne idüğü belirsiz Araluenlilerin aksine Yusal onun bir rehine olarak değerinin farkındaydı.

En az dayak yiyen tutsak, çevik ve hızlı ayaklara sahip olan

Horace'dı. Ama yine de Horace'ın çömelmesi yolundaki emrini yanlış anlaması karşısında öfkelenen sinirli bir Tülagi savaşçısı hançerini savurarak genç adamın sağ yanağına yüzeysel, ince bir kesik atmıştı. Önemsiz bir yara olmasına rağmen Horace, o gece yarısı onun yarasına bakan Evanlyn'in yanında hiç utanmadan çok acı çekiyormuş numaraması yapmıştı. Kızın şifa veren elleriyle ona dokunmasından çok hoşlanıyordu. Üstleri başları çürük içinde olan Halt ile Gilan, yarayı yıkayıp nazikçe okşayan Evanlyn'i izliyorlardı. Muazzam bir oyunculuk gösterisi sergileyen Horace, içinde bulunduğu acılı durumu büyük bir metanetle karşılıyormuş numarası yapıyordu. Halt, tiksintiyle başını iki yana salladı.

"Amma da yalandan ağlıyor ha," dedi Gilan'a dönerek. Genç Orman Muhafızı başını salladı.

"Evet. Pireyi deve yaptı, değil mi?" Bir an durduktan sonra, hafif bir pişmanlıkla ekledi. "Keşke önce benim aklıma gelseydi."

Halt, sağlam gözüyle Gilan'ı ters ters süzmeye başladı. Tiksinti dolu bakışlarla birkaç adım uzaklaşarak bıyık altından homurdandı.

"Ah şu delikanlılar!" diye söylenmeye başladı Erak'a dönerek. "Tatlı bir kızın her türlü hastalığa çare olacağını zannederler."

"Bazılarımız gençlik günlerini hâlâ hatırlayabiliyor, Halt," dedi sırıtan Erak. "Senin gibi bir ihtiyar için o hislerin geçmişte kalması çok doğal. Svengal bana artık evinin erkeği olduğundan söz etti. Kendine ununu elemiş eleğini asmış kırsakallı yaşlı bir herifle son bir kez şansını denemek isteyen, etine dolgun anaç bir dul bulmuşsun sanırım?"

Svengal, Erak'a Halt'un harikulade karısından söz etmişti elbette. Ancak Yüce Kont, ufak tefek Orman Muhafızı'nı kızdırmaya bayılıyordu. Halt'un açık olan tek gözü, bu kez Erak'a çevrildi.

"Geri döndüğümüzde, Pauline'in yakınlarındayken kendisinden "etine dolgun anaç bir dul" şeklinde söz etmemeni öneririm. Hançerini son derece iyi kullanır ve kulakların olmadan şu saçma sapan miğferini takamazsın."

Yürümeyle geçen yorucu bir günün ardından Maşava'ya varmalarıyla birlikte, şakaların da ardı arkası kesilmişti. Arridi köylüleri, yaklaşan kafileyi ilgisiz, donuk bakışlarla izliyordu. Esirlere karşı yüzlerinden en ufak bir acıma hissi bile okunmuyordu. Tülagi istilası sonucunda parasız ve aç kalacaklardı. İstilacıların el koyduğu gıda ve diğer erzakların yerine yenilerinin konması için aradan birkaç mevsim geçmesi gerekecekti.

Güneşin yüksek kayalıkların arkasına saklanması sonucu, kasaba birden gölgelere boğulmuştu. Pazar yerinin bulunduğu kasaba meydanından geçirilen esirler, kasabanın arka tarafındaki depo-mağaralardan birine götürülüyordu. Binicilerin çektiği uzun ipler ortadan kaldırılmış ve elleri çözülmüştü.

"Gideceğimiz yere geldik gibi görünüyor," dedi Horace.

Bir Tülagi savaşçısı küfrü basarak çenesini tutmasını söyledi.

Esirler kabaca boş depoya itilirken, girişe de bir nöbetçi bırakılmıştı. Birkaç dakika sonra içeri yiyecek, su ve battaniye getirildi. Ardından da dış kapı gürültüyle kapatılıp kilitlenerek esirler yalnız bırakıldı.

"Şimdi ne olacak acaba?" diye merakını yüksek sesle dile getirdi Gilan.

Fazla merak etmesi gerekmeyecekti. Aradan bir saat bile geçmeden kilitte dönen anahtarın sesi duyuldu ve kapı ardına dek açıldı. Dışarısı artık tamamen kararmıştı. Mağaranın içi ise tek bir mumla aydınlanıyordu. Kapıda yalnızca belli belirsiz, iri bir şeklin durduğu görülüyordu. Dar kapıdan geçebilmek için hafifçe yan dönmek zorunda kalan adam, uzun adımlarla mağaranın, tutukluların beklediği orta kısmına doğru ilerledi. Parmakları kıvrımlı kılıçlarının kabzasında gezinen, tutuklulaların muhtemel bir kaçma denemesinde bulunmaları ihtimaline karşı tetikte duran yarım düzine Tülagi savaşçısı da arkasından geliyordu. Son olarak Yusal da mağaraya girdi. Ama esirlerin hiçbiri, onun farkına varmamıştı. Tüm gözler hücrelerine önden giren iriyarı, sakallı Skandiyalı'nın üstündeydi.

"Toshak!" dedi Svengal. Oturmakta olduğu mağaranın kumlu zemininden öfkeyle doğrulmaya başladı. Bir anda üç Tülagi savaşçısının kılıçlarını çekmesiyle birlikte, o tanıdık şıngırtı mağara boyunca yankılandı. Erak, elini uzatıp kolundan yakaladığı Svengal'i zorla tekrar yerine oturttu.

"Sakin ol, Svengal," dedi. "Seni öldürmek için bahane aradığını görmüyor musun?"

"Çok kurnazsın, Erak," diye cevap verdi Toshak. Bir Skandiyalı için şaşırtıcı derecede pürüzsüz ve tatlı bir sesle konuşuyordu. Denizci bir halk olan Skandiyalılar, fırtına ve rüzgârı bastırabilmek için gür sesle konuşmaya alışkındılar. Toshak'ın işaretiyle birlikte muhafızların kılıçları kınlarına geri sokuldu.

Yüzünün alt kısmı hâlâ lacivert peçesiyle örtülü olan Yusal,

başını bir Skandiyalı'dan diğerine çeviriyor, asla kırpmadığı kara gözleriyle iriyarı savaşçıların arasındaki konuşmaları dinliyordu.

Tıpkı bir atmaca gibi, diye düşündü Halt. Bir an sonra kendi kendini düzeltti. Yusal, daha çok bir akbabayı andırıyordu.

"Sonunda yüzünü gösterdin, Toshak. Tüm bunların arkasındaki korkak hainin sen olduğunu tahmin etmiştim." Erak, düz ve kontrollü bir sesle konuşuyordu. Ama karşısındaki düşmanının pürüzsüz ses tonuyla yarışabilmesine imkân yoktu.

Toshak'ın yüzüne bir tebessüm yerleşti. "Dediğim gibi, Yüce Kont, çok kurnaz bir insansın. Ama iş işten geçtikten sonra akıllansan ne yazar? Bu keskin sezgilerini biraz daha erken harekete geçirmemiş olman çok yazık. Sana kurmuş olduğum tuzağı savuşturma şansın vardı. Odaya girdiğimde beni "Tüm bunların arkasında senin olduğunu biliyordum," diye karşılamanın sana hiçbir faydası olmayacak, ne dersin?"

"Ben önceden bilsem de bilmesem de, senin bir hain olduğun gerçeği baki kalacak. Ölmeyi hak ettiğin de öyle."

"Şey, evet. Ama ne derler bilirsin, birine göre hain olan, diğerine göre yurtseverin önde gidenidir. Korkarım bu durumda hayatını kaybeden de sen olacaksın."

"O durumda fidyeyi unutmanız gerekiyor," diye araya girdi Halt. Tülagi önderine bir göz attı. "Silah arkadaşın bu konuda neler hissediyor acaba? Altmış bin gümüşten olmak ister miydin, Yusal?"

Yusal, öfkeden alev alev yanan gözleriyle öne çıktı. Halt ile yüz yüze gelerek bakışlarını kısa boylu Orman Muhafızı'na çevirdi. Parmağını sözlerini vurgulayacak şekilde Halt'un göğsüne vurmaya başladı.

"Sen bana Yusal diyemezsin!" diye bağırdı. "Bana ya *Şeyh* Yusal ya da Ekselansları şeklinde hitap edeceksin. Dediğimi anladın mı, seni küstah yabancı?"

Halt, başını hafifçe yana eğip ondan bir yanıt beklenmemesine rağmen birkaç saniye düşündü. "Benim *anladığım* şey şu," dedi, "senin Ekselanslıkla falan en ufak bir ilgin bile yok. *Şeyh* kelimesi ise bir şeref unvanını temsil ediyor. Yüzünü lacivert bir kadın mendilinin ardına saklayan bir adamın şerefli olmasını beklemiyorum."

Yusal'ın gözleri, öfkeden çakmak çakmak olmuştu artık. Halt, adamı dikkatle izliyordu. Düşmanının gözlerini takip etmeyi kendine alışkanlık edinmişti. Zaten Yusal'ın gözleri dışında, yüzünün hiçbir yeri açık değildi.

Halt, Yusal'ın ondan tarafa savurduğu ters yumruğa karşı hazırlıklıydı. Hafifçe sağa kaydı ve yumruktan kurtuldu. Yusal, boşa giden yumruğun etkisiyle sendeledi. Şansını yeniden denemek için hışımla Halt'a doğru bir adım attı ancak Toshak, elini kaldırıp "Dur!" dedi.

Halt'a yakından bir göz atarak ufak tefek Orman Muhafızı'nın çürüklerden mosmor olmuş yüzünü inceledi.

"Sen şu Orman Muhafızısın, değil mi? Halt. Evet, adın buydu! Senin hakkında duyduklarımı hatırladım. Üç sene önce Skandiya'da arıza çıkarmıştın. Şimdi de buradasın. Her kıtada yoluma çıkmasını biliyorsun, değil mi? Şu yanındaki de Skandiya'ya gelen diğer Orman Muhafızı herhalde. Doğru mu?"

Gilan'ı işaret etmişti. Toshak'la ikisi, daha önce tanışmamışlardı. Hain savaş sırasında yalnızca Halt'un yanında genç bir delikanlı olduğunu biliyordu.

"Aslını istersen..." diye açıklamaya başladı Gilan. Ama Halt birden araya girerek "Haklısın," dedi çabucak.

Gilan, şaşkın bir yüzle eski ustasına baktı ama bir şey söylememeyi tercih etti. Toshak, yüzünü artık Yusal'a dönmüştü.

"Okçular bunlar mıydı? O kadar adamı öldürenler?"

Tülagi savaşçısı, başıyla onayladı. "Adamlarım onları öldürmek istedi. Ama karşılık olarak yüksek bir fidye bedeli talep edebiliriz."

Toshak başını iki yana sallayarak "Onları geri almak için kimse para ödemez," dedi. "Orman Muhafızları her gittikleri yerde sorun çıkarırlar. Ayrıca çok tehlikelidirler. En iyisi, onları bir an önce gebertmek."

"Ben onlar için fidye talebinde bulunabilirim!" diyen Evanlyn'in sesi, mağaraya hâkim olan ölüm sessizliğinde çınladı. "Ben bir... diplomatım. Araluen Kralı'nı tanırım. Bu adamlar için büyük bir fidye ödenmesini ayarlayabilirim."

Toshak'ın meraklı bakışları, Evanlyn'e doğru döndü. Temuçilere karşı verilen savaş sırasında Hallasholm'de değildi. Ama kulağına olan bitene dair hikâyeler çalınmıştı: Orman Muhafızları'nın yanındaki kıza –yüksek rütbeli bir Araluen asilzadesine– dair hikâyeler. Bu o kız olabilir, diye düşündü. Gerçi hiç umurunda değildi; kızın kim olduğunun bir önemi yoktu. Önemli olan, eşyaları arasında buldukları belgeydi.

"O ödeme işini her halükârda ayarlayacaksın zaten," dedi. "Arkadaşlarını öldürsek de öldürmesek de."

Evanlyn itiraz etmek için ağzını açtıysa da adamın elindeki nesneyi görünce bir anda sesi kesiliverdi. Silasya Konseyi için hazırlanan ödeme emrini bulmuşlardı.

"Mühür basılmadan o belgenin hiçbir değeri yok," dedi.

"Ama sen mührün nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Toshak.

Evanlyn, adamın bakışlarını korkusuzca karşıladı. Teslim olmalarından hemen önce mührü tabak biçimli havzanın içindeki bir kaya çıkıntısının altına gizlemişti. İyi ki de öyle yapmıştı. Sesinin nasıl çıkacağına güvenmediği için bir şey söylemedi.

Toshak başını onaylarcasına salladı. Kızın sessizliği, şüphelerini doğruluyordu. Yusal'a döndü.

"*Şeyh* Yusal, mührü bulması için hanımefendiyi siz olsanız nasıl ikna ederdiniz acaba?"

Yusal'ın gözleri kısıldı ve yüzünü kaplayan peçesi hafifçe kımıldadı. Evanlyn, adamın gülümsediğini fark etti. Tutsakların tamamı Maşava'ya varıncaya dek Tülagiler tarafından yakından izlenmişti. Evanlyn ile genç savaşçı arasındaki yakın ilişki, Yusal'ın gözünden kaçmamıştı. Horace'ı işaret etti.

"Şunun derisini yüzmeye başlarsak hatırlar bence," diyerek, hafifçe kıkırdadı. Sert ve boğuk sesiyle kulak tırmalayıcı bir biçimde konuşmuştu.

Evanlyn, çaresiz bakışlarını Horace'a çevirerek olduğu yerde donakaldı. Orada öylece durup Horace'a işkence edilmesini izleyemeyeceğinin farkındaydı. Ama ondan isteneni yapması halinde nasılsa öleceklerdi.

"Toshak?" Yumuşak ve sorgularcasına yükselen ses, Svengal'e aitti. Hain Skandiyalı, yüzünde meraklı bir ifadeyle başını çevirdi. Svengal devam etti.

"Benimle öylesine güreşe tutuşmaya ne dersin?"

"Öylesine mi?" diye tekrar etti Toshak.

Svengal sevimli bir ifadeyle gülümsedi. "Evet. O çirkin başını boynundan ayırmak benim için öylesine bir hareket olacak. Şu lacivert suratlı, koca burunlu arkadaşınınkini de öyle." Son sözleri ağzından tükürürcesine çıkarken, başını Yusal'dan yana çevirmişti.

Toshak, tek kaşını kaldırdı.

"Çeneni kapalı tutmalıydın, Svengal. Yaşamana izin verebilirdim. Ama artık ne kadar kararlı olduğunu gördüğüme göre, şey..." Susup karşısındaki gergin gruba bir göz attı.

"Öyleyse vardığımız noktayı şöyle bir özetleyelim, olur mu?" dedi. Seleten'i işaret etti. "*Wakir*'in karşılığında fidye alınacak. Bu işten ucuz kurtuluyor ama benim onunla bir anlaşmazlığım yok. Öte yandan, Erak ve Svengal ile var, dolayısıyla onlar ölecekler. Siz Orman Muhafızları da öyle." Horace'ı işaret etti. "Senin derini yüzecekler ve şu genç hanımefendi de çığlıklarını dinleme ayrıcalığı için bize çok miktarda para ödeyecek." Tüm yüzlere bakarak gülümsedi. "Atladığım kimse var mı? Yok mu? Pekâlâ, sizlere bu anlattıklarım hakkında fikir yürüteceğiniz güzel bir gece diliyorum."

Yüzündeki tebessüm bir anda yok oldu. Başını Yusal'a doğru savurdu ve aynı anda arkalarını döndüler. Bir an sonra aklına bir şey gelen Tülagi önderi, durup başını arkaya çevirdi. Onu dinlemelerini istercesine sol elini havaya kaldırdı ve tutsaklara doğru yürüdü.

"Bir şey daha var," dedi. Verdiği hızlı emir sonrası öne çıkan iki muhafız, kollarından yakaladıkları Halt'u Yusal'ın önünde diz çökmeye zorladılar. Tülagi *Şeyhi* Halt'un suratına

sağlı sollu yumruklar atmaya başladı ve Orman Muhafızı yüzü kanlar içinde yana devrilinceye dek vurmaya devam etti. Toshak, keyifle olanları izliyordu. Erak müdahale etmek için öne atılsa da midesine bastıran kıvrımlı bir kılıç tarafından durduruldu. Yusal, nihayet nefes nefese geriledi.

"Bırakın şunu," dedi Halt'u tutan savaşçılarına. Adamların kollarını bırakmasıyla birlikte Halt da yarı baygın bir biçimde yüz üstü kumların üstüne devrildi.

"Ayakların o kadar da hızlı değil artık, ha?" dedi Toshak. Yusal kısa bir kahkaha attı ve birlikte arkalarını dönerek çıkışa yöneldiler. Muhafızlar da elleri silahlarında gerileyerek mağaradan çıktılar ve kapı gürültüyle kapandı. Takip eden sessizlik, kilitte dönen anahtarın tıkırtısıyla bozuldu.

Derin ve sıkıntılı bir iç geçiren Gilan, hızla yarı baygın arkadaşının yanına koşarak çömeldi. Halt'u hafifçe döndürerek yüzüne yapışan kum ve kanları temizlemeye başladı. Evanlyn de hassas parmaklarıyla Gilan'a katıldı.

Horace, yanlarında bırakılan su tulumunu getirip Evanlyn'e teslim etti. Halt'un yüzünü nazikçe yıkayan kızı izlemeye başladı. Endişeli bir ruh hali içindeydi. Daha önce Halt'un yenilgiye uğradığını hiç görmemişti. Halt, durumun kontrolünü daima elinde tutardı. Halt, bir sonraki adımın ne olacağını daima bilirdi.

"Sanırım hapı yuttuk," dedi Horace. Halt'un elini kaldırıp doğrulmaya başlamasıyla birlikte hepsi aynı anda öne doğru hareketlendi. Evanlyn'in de ısrarıyla ayağa kalkmaktan vazgeçen Orman Muhafızı, şişen ağzı ile yüzünden dolayı peltekleşmiş, boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

"Unuttukları bir şey var," dedi. Sağlam kalan gözünde bir umut ışığı yanıyordu. Diğer gözü, artık tamamen kapanmıştı.

Grubun diğer üyeleri, şaşkın şaşkın bakıştılar. Hiçbiri düştükleri bu açmazdan bir çıkış yolu göremiyordu.

"Neymiş o, Halt?" diye dalga geçercesine sordu Evanlyn.

Sözlerinin çok ciddiye alınmadığını fark eden Halt, başını kaldırıp prensesi dik bakışlarla süzdü. Ardından da kelimelerini vurgulayarak konuştu:

"Will, hâlâ dışarılarda bir yerde."

OTUZ DOKUZ

Will ile Ömer, nihayet kasabaya hâkim olan yüksek bir tepeye ulaştıklarında güneşin ilk ışıkları Maşava'nın beyaz badanalı evlerinden yansımaya başlamıştı.

Kasabanın yan tarafından uzanan dar hayvan patikalarını takip ederek şafak öncesi karanlığında birkaç saat boyunca tırmanmış ve kasabada olan biteni mükemmel bir biçimde gözleyebilecekleri elli metrelik yükseltiye varmışlardı.

Üç tarafı alçak bir duvarla çevrili kasaba, artık gözlerinin önündeydi. Dördüncü taraf ise arkada kalan kayalıklar tarafından korunuyordu. Belli aralıklarla duvar boyunca gözetleme kuleleri yükseliyordu, ama içlerinde nöbetçi bulunduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Will, bunu dile getirince, Ömer, başını küçümsercesine iki yana salladı.

"Kasabalılar kulelere nöbetçi yerleştiremeyecek kadar tembeller. Tülagiler ise bu civarda düşmanları bulunmadığına inandıkları için kuleleri boş bırakıyorlar."

Kasabadaki çok sayıda ateşten dumanlar yükseliyordu. Kekremsi odun dumanı, Will'in burnuna kadar geliyordu.

Tüm mutfaklarda kahve pişiriliyordu. Kasabadan dışarı akan kadın ve erkek grupları kıvrımlı yolu kat ederek aşağı kesimdeki düzlüklere ya da dağ tarafında kalan sıra sıra tarlalara gidiyordu. Will bunlar kim, dercesine insanları işaret etti.

"Tarla çalışanları," dedi Ömer, çocuğun dile getirmediği soruya yanıt olarak. "Düzlüklerde mısır ve buğday, tarlalarda ise meyve ve bazı sebzeler yetiştirilir."

Maşava'da su sıkıntısı bulunmuyordu. Kasabanın dağların içinden geçen bir yeraltı kaynağına açılan bir dizi kuyusu vardı. Kuyulardan bazıları borularla yüksekteki tarlalara, bazıları da alt kısımdaki düzlüklere bağlanıyordu. Will bu kuru ve çorak ülkede geçirdiği süre boyunca böylesine karmaşık bir sulama ve yetiştirme sistemine ilk kez rastlıyordu.

"Tüm bunları kim inşa etti?" diye sordu.

Ömer, aldırmaz bir ifade takındı. "Kimse bilmiyor. Arridiler yüzlerce, belki de binlerce yıldır burada olan tarla ve su kemerlerine el koyup kasabayı baştan inşa ettiler."

"Öyle ya da böyle, bu durum bize bir fırsat sunuyor," dedi Will. Ömer'in bakışları üstüne çevrilince devam etti. "Her gün kasabaya bunca işçi girip çıkıyor. Adamlarından bazılarının şehre sızmasını sağlayabiliriz. Bir-iki kişilik gruplar halinde hareket etmeleri halinde, bir günde elli adamımızı içeri sokmamız işten bile değil."

"Ya sonra?" diye sordu Ömer.

"Kasabalılarla temas kurup aralarında saklanabilirler. Maşavalılar Tülagiler denen şu karın ağrısını kökünden halletmeye kararlı insanları bağırlarına basacaktır diye düşünüyorum?"

Ömer'in bakışları kuşku doluydu. "Benim adamlarım ol-

maz," dedi. "Yabancı oldukları hemen anlaşılır. Köylüler onlara güvenmezler. Ha Tülagilere ihanet etmişler, ha Bedülinlere, onlar için fark etmez."

"Ama neden?" Duyduğu rahatsızlık nedeniyle Will'in sesi yükselmişti. Ömer alelacele alçak sesle konuşmasını işaret etmek zorunda kaldı. Sesler dağlarda uzak mesafelere kadar yankılanabiliyordu. "Affedersin," diye devam etti Will, "ama size neden ihanet etsinler ki? Hepiniz aynı ulusun fertleri değil misiniz?"

Bedülin, başını iki yana salladı. "Aynı ülkede yaşıyor olabiliriz, ama farklı kabilelerden geliyoruz. Bizler Bedüliniz. Onlar Arridi. Aksanlarımız da farklı, âdetlerimiz de. Bedülinler ve Arridiler birbirlerine pek güvenmezler. Adamlarım ağızlarını açtıkları anda Bedülin oldukları anlaşılır."

"Bu çok saçma," diye gürledi Will. Bu kadar minik farklar nedeniyle birbirlerinden ayrılmalarını insan zekâsına hakaret olarak görüyordu.

Ömer omuz silkti. "Saçma belki. Ama işler böyle yürüyor."

Will, aşağıdaki kasabaya bir göz atarak sokaklara dökülen çok sayıda insanı izlemeye başladı. Düşünceli bir tavırla başparmağını kemiriyordu.

"Ama dün gece oraya adamlarından birini gönderdin, değil mi?" dedi.

Ömer, başıyla onayladı. Bedülin keşifçilerinden biri, karanlık bastıktan sonra duvarı aşmıştı. Gece basınca geri dönecek ve kasabada kulağına çalınan gelişmeleri onlara aktaracaktı.

"Bir adam. Tek bir kişinin fark edilmeden hareket etmesi zor değil, hele ki konuşmak zorunda olmadan yalnızca etrafına

kulak kabartmak zorundaysa. Ama aksanları fark edilmeden oraya elli adam sokmayı hayal bile edemeyiz." Ömer, konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar verdi. Kasabanın arkasında kalan kayalıklardaki mağaralardan birini işaret etti. Taze sabah havası içeri girsin diye kapıları ardına dek açık bırakılan diğerlerinin aksine, bu mağaranın kapısı kilitliydi ve önünde de bir düzine Tülagi askeri aylaklık ediyordu.

"Arkadaşlarını depo görevi gören şu mağarada tutuyor olmalılar."

Ellerini kaldırıp gözlerine siper eden Will, kalabalık bir savaşçı grubu tarafından korunan kapıyı gözlemeye başladı.

"Haklısın sanırım." Birkaç dakika düşündükten sonra ekledi. "Onları kaçırmamızın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum."

Ömer, başını iki yana salladı. "Fark edilmeden ve yanında nöbetçileri alt etmeye yetecek sayıda adamla depoya varsak bile, çıkaracağımız sesler diğerleri tarafından duyulacaktır. Kasabanın içinden savaşarak çıkmamız gerekir."

Will'in gözleri tepelere, kasabanın üzerinde yükselen sarp kayalıklara çevrildi.

"Ya tepeden aşağı insek? Ve aynı yöntemi kullanıp kaçsak?"

Ömer birkaç saniye düşündü. "İşe yarayabilir. Ama bunun için çok sayıda halata ihtiyacın var. Yanımızda hiç halat yok," diye konuyu bağladı.

Will başıyla onayladı. "Öyleyse en iyisi, Halt ile diğerlerini şu hücreden çıkarmalarını beklemek," dedi. Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Aklıma tutukluları dışarı çıkarmaları için bir tek neden geliyor," dedi Ömer. "Onları öldürmek."

Will bir şey söylemeden birkaç saniye Ömer'in yüzüne baktı. "Aman *ne kadar* rahatladım, bilemezsin," dedi.

Yusal, kasabadaki en büyük ve rahat eve el koymuştu. Evin sahibi olan kasaba reisini ve ailesini zorla yanında bekletiyor, ona ve muhafızlarına hizmet etmeye zorluyordu. Peçeli göçebe önderi karşısında korkudan dehşete düşen karı kocanın hali, Yusal'a büyük keyif veriyordu. İnsanların kalplerine korku salmaktan hoşlanıyordu. Ayrıca reis ve karısı gibi insanları aşağılamaya ve hizmetkârların yerine getirmesi gereken ayak işlerini onlara yaptırarak gururlarını yerle bir etmeye de bayılıyordu. Evin salonunda bulunan kalın minderlere sereserpe yayılmış yatıyordu.

İçeri birkaç saniye önce giren reis, çökmek üzere olan karanlık nedeniyle gaz lambalarını ve mumları yakmaya koyulmuştu. Yusal gerekli miktarın iki-üç katı lamba ve mum yakılması konusunda ısrar ediyordu. Gaz ve mum pahalı ve bu tür bir kasabada az bulunan nesnelerdi. Bütün bu savurganlık karşısında çaresiz kalan yaşlı adamın yılgın ifadesini görmeye bayılıyordu. Birkaç hafta içinde üç aylık gaz ve mum stoğunu tüketmiş olacaklardı. Ama bu, Tülagi liderinin umurunda bile değildi. Ne de olsa, kasabanın gaz, mum ve gıda stokları tükenince yoluna devam edecekti.

Reisin karısı, kahve servisi yapmak için içeri girdi. Yusal'ın talep ettiği şekilde, fincanı uzatmak üzere diz üstü çöktü. Fincanı eline alan Tülagi önderinin sert bakışları, kadının gözlerini kaçırmasına neden oldu. Ağzını örten lacivert peçeyi kenara

çekerek kahveden bir yudum aldı. Ardından ayağıyla ittirdiği kadının çamurlu zemine düşmesine neden oldu.

"Fazla hafif olmuş," dedi.

Kadın yüzünü öteye çevirerek, odanın çıkışına doğru emeklemeye başladı. Bir şeyler yemek ya da içmek için peçesini çıkardığında Tülagi komutanına bakmaması gerektiğini çabucak öğrenmişti. Gözlerini kaçırmakta yavaş kaldığı ilk seferinde Yusal, kadını vahşice kırbaçlatmıştı.

Aslında kahvede hiçbir sorun yoktu. Reisin karısı, mükemmel bir aşçıydı. Zaten Arridi kadınları kahve pişirmesini daha çocukken öğrenirlerdi. Ama bu durum Yusal'a otoritesini pekiştirmek için güzel bir fırsat sunmuştu.

Evin dış kapısı açılıp Toshak'ın içeri girmesiyle neşesi bir anda kaybolup gitti.

Görgüsüz Kuzeyli'nin geldiği duyuruluncaya dek usulen beklemesi ve *Şeyh*'e takdim edilmesi gerekiyordu. Peçesini hızla yerine takan Yusal, dik bakışlarını Toshak'a çevirdi.

"Girmeden önce dışarıda beklemelisin," dedi. "İçeri girmek için iznimi beklemen gerekiyor."

Toshak umursamazca omuz silkerek "Bir dahaki sefere öyle yaparım," dedi. Skandiyalının laubali tavrı, âdetlerin umurunda bile olmadığını gösteriyordu. "Baksana," diye merakla ekledi, "sen şu peçeyi hiç çıkarıyor musun?"

İçeri girdiğinde Yusal'ın çabucak peçeyi yerine taktığını fark etmişti. Tülagilerin lacivert peçeleri bir süredir dikkatini çekiyordu. Sadece Yusal peçesini hiç çıkarmıyormuş gibi duruyordu.

"Evet," diye kestirip attı Yusal. Ses tonu, Toshak'a bu konuda

daha fazla konuşmayacağını söylüyordu. Aslında Yusal'ın peçesini hiç çıkarmayışının bariz bir nedeni yoktu. Bazıları yüzünün çok biçimsiz olduğuna, bazıları ise peçenin altında bir insan yüzü bulunmadığına inanıyordu. Dedikoduların ve hakkındaki bu belirsizliğin devam etmesi için peçeyi çıkarmamaya özen gösteriyordu. Bu, insanların ondan korkmasını sağlayan o güç ve gizem perdesinin daha da güçlenmesini sağlıyordu.

Yusal'ın bu konuda daha fazla konuşmayacağını fark eden Toshak, peçe hakkında soru sormaktan vazgeçti. Yeleğinin içinden çıkardığı küçük bir nesneyi *Şeyh*'e doğru fırlattı.

"Bak ne buldum. Yabancıların kampını araştırmaları için geride birkaç adam bırakmıştım. Yanlarında bununla döndüler."

Yusal, elinde tuttuğu nesneyi çevirip inceledi. Evanlyn'in yanında taşıdığı mührün muhafaza edildiği kutucuktu bu.

"Mührün yanında olması gerektiğini biliyordum ama onu eşyalarının arasında bulamamıştık. Bu da yalnızca bir tek anlama geliyordu; teslim olmadan önce mührü saklamış olmalıydı. Çorak bir arazi olduğu için adamlarım onu çabucak bulmuş."

Yusal, peçesinin altında memnuniyetle gülümsedi. Kuzeylinin hoyrat tavırlarını bu seferlik affetmeye karar vermişti.

"Mükemmel. Çok iyi düşünmüşsün," dedi.

"Artık belgeyi tamamlayabiliriz," diye ekledi Toshak. "Bu da altmış altı bin gümüş demek."

"Adam başı otuz üç bin," diye fısıldadı Tülagi önderi. Kelimelerin ve telaffuz ettiği rakamın adeta tadını çıkarıyordu. Ama Toshak başını iki yana salladı.

"Hepsi senin olsun," dedi. "Ben para istemiyorum. Telafi ücreti olarak sayarsın."

"Telafi mi? Neyin telafisi? Benden ne istiyorsun?" diye sordu Yusal. İnsanların bu kadar yüksek miktarda paralardan vazgeçmesine alışkın değildi. Ama Toshak içinde bulundukları durumu fedakârlık etmeye değer buluyordu. Yüce Kontluk makamı için otuz üç bin gümüşten kolayca vazgeçebilirdi.

"Fidyeleri unut," dedi Toshak. "Bütün esirlerin öldürülmesini istiyorum."

Yusal'ın gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. "Hepsinin mi?"

Skandiyalı başıyla onayladı.

Yusal, düşünmeye başladı. Seley el'ten epey para ederdi. Ama altmış altı bin gümüşün yanına bile yaklaşamazdı. Ayrıca *Wakir* yıllardan beri Yusal'ın tekeline çomak sokan kişi olmuştu. Onun var olmadığı bir dünya çok daha keyifli bir yer olacaktı. Yerine geçecek olan kişi, Tülagilerin peşine takılmak konusunda o kadar hevesli biri olmayabilirdi de.

Evet, diye düşündü, Seley el'ten'siz bir dünya çok daha yaşanası bir yer olur. Skandiyalılar ile genç Araluenli savaşçı, umurunda bile değildi. Ama kıza yazık olacaktı.

"Kızı niye öldürüyoruz?" diye sordu. "Köle pazarında çok para eder."

"İşin yarım kalmasını istemediğim için hepsinin ölmesini istiyorum," diye cevap verdi Toshak. "Kızın Araluen'de sözü geçen tanıdıkları bulunuyor. Araluenliler de Erak'la çok yakınlar. Bir köle kaçabilir ya da başka birilerine satılabilir. Yüce Kont olduğumda, Erak'ın ortadan kaybolmasında parmağım olduğuna dair dedikoduların çıkmasını istemiyorum. Kızın ölmesi, bu olasılığı sıfıra indirecek."

Yusal anlayışlı bir yüz ifadesiyle başını salladı. Duydukla-

rı kulağına mantıklı geliyordu. Kızın bir gün kaçıp Araluen'e ulaşma ihtimali çok düşüktü. Ama küçük de olsa bir risk alınmış olacaktı. Bu tür durumlarda yüzde yüz emin olup kendini garantiye almak en doğrusuydu. Hem toplu bir idam sahnesi, Maşavalılara da iyi bir ders olur, diye içinden geçirdi. Tıpkı lacivert peçesi gibi bu katliam da Yusal'ın etrafını saran esrarengiz ve efsanevi havayı güçlendirecekti.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama hepsini birden öldüreceksek, bunu bir törenle yapmalıyız."

Toshak umursamadığını belli edercesine omuz silkti. "Nasıl istersen," dedi. "Törenli ya da törensiz, her biri öbür dünyayı boyladığı sürece bana göre hava hoş."

KIRK

"Onları öldürecekler, ha? Hepsini mi?" diye sordu Will kuşkuyla.

Ömer ile ikisi, Maşava'nın kuzeyindeki gözlerden uzak vadiye kurulu Bedülin kampına dönmüştü.

Bütün günü Maşava'nın harap duvarlarının içinde geçiren Bedülin casusu Şarık, başıyla onayladı.

"Rastladığım tüm Tülagiler aynı şeyi söylüyordu. Kasabalılara da ilan ediyorlar. Bir tür gövde gösterisi yapmaya hazırlanıyor olmalılar."

Ömer, kaygıyla dudaklarını büzerek "Yusal'dan da bu beklenirdi zaten," dedi. Dehşet içindeki Will, *Şeyh*'e döndü.

"Ama onun tutsakları fidye karşılığında takas etmeyi tercih edeceğini söylemiştin!" dedi. Ömer omuz silkti.

"Normal şartlar altında, evet. Ama belki de şu Toshak denen adam, ona farklı bir öneride bulunmuştur."

Şarık, onlara Tülagi kampında bulunan ve Yusal'ın dengiymiş gibi hareket eden bir Skandiyalıdan da söz etmişti. Will, bunu öğrenince adamın Toshak olduğuna kanaat getirmişti.

Svengal onlara haftalar önce Araluen'de, Erak'ın bu ihanetin arkasında Toshak'ın bulunduğundan şüphe ettiğini anlatmıştı.

Ömer sözlerine devam etti: "Yusal ayrıca, acımasızlığını kanıtlayabileceği bu tür fırsatlara bayılır. Bu şekilde ona daha kolay boyun eğilmesini sağlıyor. Kasabada gerçekleşecek toplu bir idam, bu civarlarda yıllarca hatırlanacaktır. Söylentiler kulaktan kulağa yayılacak ve bir dahaki sefere bir köyü işgal etmeye kalkıştığında işi çok daha kolaylaşacaktır."

Will, olan bitenler hakkında kafa patlatmakla meşguldü. Toshak, Tülagi önderine fidyeden vazgeçmesi için ne önermiş olabilirdi? Sorunun bir tek mantıklı yanıtı bulunduğunu fark etti.

"Garanti mektubunu ve Evanlyn'in mührünü buldu," dedi. Yine kendi kendine konuşur gibiydi. Ömer ve Şarık'ın meraklı bakışları, genç Orman Muhafızı'nın üstünde toplandı.

"Mektup mu?" diye sordu Ömer. Will çabucak Erak için hazırlamış oldukları fidye ödemesinden söz etti. Bedülin önderi, onaylarcasına başını salladı.

"Olabilir. Yusal'ı ikna etmek için yeterli bir meblağ."

Will bir kez daha Şarık'a döndü. "Tutukluların ne zaman infaz edileceğini öğrenebildin mi?"

"Altıncı Gün'de," diye cevap verdi casus. "Törenli infazlar, genellikle dokuzuncu ve onuncu saatlerin arasında gerçekleştirilir."

Altıncı Gün dediği, haftanın altıncı günüydü. Dini törenlerin düzenlendiği Yedinci Gün'ün öncesindeki tatil gününden söz ediyordu. Altıncı Gün'de pazar meydanında gıda ve ticari mallar sergilenir ve kasaba sakinleri dinlenip çarşı pazarın tadını

çıkarırdı. En azından kasabaları göçebe baskıncılar tarafından işgal edilmeden önce öyleydi, diye geçirdi Will içinden.

"Öyleyse iki günümüz var," dedi. Ardından aklına bir fikir geldi. "Pazarın kurulmasını engellerler mi acaba?"

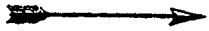
Ömer başını iki yana salladı. "Hiç sanmam. Yusal'ın mantığına göre, ne kadar fazla insan evinden çıkıp infazları izlerse, o kadar iyidir."

Aklı düşüncelerle dolup taşan Will, eliyle çenesini ovuşturdu. "Bu durumu avantajımıza kullanabiliriz", dedi dalgınlıkla. "Etrafta daha fazla sayıda insan olması, adamlarımızın içeri sızmasını kolaylaştırır."

"Sana söylemiştim," diye araya girdi Ömer. "Ağızlarını açtıkları anda adamlarımın yabancı oldukları anlaşılacaktır."

"Yanımızda yirmi beş Arridi askeri olduğunu unutuyorsun galiba?" diye cevap verdi Will. Ömer'in gözlerindeki anlayışlı bakışları fark edince, fikirlerini dile getirmeye hızla devam etti. "Her birini seninkilerden biriyle eşleştiririz. Pazara ürün getiren çiftçilerin arasına karışırlar. Hatta bazıları bir gece önce bile yola çıkabilir. Kasabalıların Bedülin aksanına tepki vermemeleri için tüm konuşmaları Arridiler yapar. Böylece elli adamımızı içeride konuşlandırmış oluruz."

"Bu dediğin işe yarayabilir," dedi Ömer. "İyi iş çıkardın, Şarık," diye ekledi. Casusun yorgun olduğunu ve adamcağızı yatağından daha fazla alıkoymaması gerektiğini fark etmişti. "Gidip yemek ye ve biraz dinlen." Ardından hemen yakınlarda oturup konuşmaları dinleyen Hasan'a döndü. "Bize şu Arridi teğmenini bul," diye emretti. "Yanımıza gelmesini söyle."

Alum, planı hevesle kabul etti. Seleten'e adamlarıyla birlikte çölde hayatta kalacaklarına ve onu kurtarmak için peşinden geleceklerine dair söz vermişti. Ayağına gelen fırsatı fazla düşünmeden kabul etti.

Yusal ile –bu kez silahlı bir şekilde– bir kez daha karşılaşmayı dört gözle bekliyordu. Ancak Will ile Ömer, bir detayı gözden kaçırmışlardı. Alum, Ömer'in başındaki *kefiyeyi* işaret etti.

"Şunları çıkarmanız gerekecek," dedi. "Tüm adamlarınız sarılı beyazlı *kefiyeler* takıyor. Maşavalılarınkiler ise düz beyaz renkte."

İyi bir noktaya değinmişti. Bedülinler başlıklarına son derece alışkın oldukları için bu husus kolayca gözden kaçmıştı. Teğmenin haklı olduğunu kavrayan Ömer, başını birkaç kez salladı.

"Kendimize beyaz *kefiyeler* hazırlarız," dedi. Kasabaya gitmeyen adamların pelerinlerini kullanırız. Yeterince beyaz kumaşımız var."

"Bana kalırsa sen, kasabaya infazdan önceki gece gitmelisin," dedi Will, Alum'a dönerek. "Ben de seninle gelirim. Kasabayı inceleyip ok atabileceğim yüksek bir nokta bulmam gerek. Birileri bizi sorgulamaya kalkarsa, onlara çenelerini kapalı tutmalarını söylersin."

"Kulaklarına dövüş başladığında her türlü yardıma ihtiyaç duyacağımızı da fısıldayabilirsiniz," dedi Ömer kuru bir sesle. Ama Alum başını iki yana sallıyordu.

"Hiç sanmam," dedi. "Kasabalılar kendilerini savunmak

için parmaklarını bile kıpırdatmayacaklardır. Ayrıca resmi yetkililer, bu tür kasabalarda pek sevilmezler. Bana kalırsa infazı iple çekiyorlardır."

"Benim nerede olmamı istersin?" diye sordu Ömer. Farkında olmadan bu meselede ipleri Will'in eline bırakmayı tercih etmişti. Ömer'in savaşçılık bilgisi, açık arazide hızla hareket eden süvari baskınlarına yönelikti. Sokak aralarında yaşanacak olan göğüs göğse bir dövüşü planlamak konusunda acemiydi. Genç yabancının bu işlerden anladığını sezmişti.

"Sen vereceğimiz işaretle birlikte kalan birliklerini kasabaya sokacaksın," diyen Will, saks bıçağının ucuyla toprağa çabucak kaba bir harita çizdi. "Kasabanın kuzey kesiminde küçük bir dere yatağı bulunuyor; bu sabah görmüştük, hatırlarsın."

Başını kaldırıp Ömer'le göz göze geldi. Ömer başıyla onayladı. Orayı hatırlıyordu. "Bir gece önce adamlarını oraya götürüp saklayacağız. Kasabayla aralarında yalnızca yetmiş metre kadar mesafe olacak. Tülagiler, Halt ile diğerlerini dışarı çıkarıncaya kadar bekleyeceğiz..." Açıklamaya ara verip tavsiye istercesine Alum'a bir göz attı. "Tutukluları normalde teker teker mi yoksa hep birlikte mi infaz ederler?"

"Hep birlikte," dedi Alum. "Onları dokuzuncu saatten hemen önce dışarı çıkaracaklardır."

"Bu arada," dedi hastalıklı bir meraka kapılan Will, "infaz hangi yolla gerçekleşecek? Asılacaklar mı?"

Ömer başını iki yana salladı. "Bizim âdetimiz öyle değildir. Biz infazda kılıç kullanırız. Yusal, arkadaşlarının kafalarını kestirecek."

Şeyh'in sözleri, Will'in kalbinin sıkışmasına yol açmıştı. Gözünün önüne cellâdın kılıcının önünde diz çöken Halt, Horace ve Evanlyn geliyordu. Evanlyn! Midesi bulanmaya başlamış, nefes alıp verişi hızlanmıştı. Gözlerini kapayarak bu korkunç görüntüyü aklından çıkarmaya çalıştı. Ya başarısız olursam? Sorunun zihninde yankılandığını duyabiliyordu. Ya başarısız olursam?

Elinin üstünde sert bir temas hissedince, gözlerini açtı. Ömer, yaklaşarak genç Orman Muhafızı'nın elini yakalamıştı.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," dedi Ömer. Will'i pençesine almış olan ani korkuyu geçirecek kadar ikna edici bir sesle konuşuyordu. Sakinleşen genç Orman Muhafızı, başını çöl savaşçısına doğru minnettarlıkla sallayarak kendine geldi. Ömer, genç adamın gözlerine yeniden o kararlı ifadenin yerleştiğini fark edince, elini geri çekti.

"Kendine mevzi alacak bir nokta seçtin mi?" diye sordu.

Will, başıyla onayladı. "Kuzey duvarındaki gözetleme kulelerinden birini düşünüyordum."

İnfazların gerçekleştirileceği pazar meydanını iyice görebileceği bir konuma ihtiyacı vardı. Ayrıca atışlarının başarılı olabilmesi için yüksek bir yerde durması gerekiyordu. Yusal, büyük ihtimalle çıkabilecek aksilikleri önlemek için adamlarını infaz alanının yakınlarına konuşlandıracaktı. Belanın yüz metre yukarıdan gelmesini beklemeyecekti.

"İyi fikir," diye onayladı Ömer. Alum ile birlikte genç adamı ilgiyle izliyorlardı. Ömer, Will'in nişancılığına kendi gözleriyle şahit olmuştu. Alum ise Halt ile Gilan'ı iş başında iz-

lemişti. Genç Orman Muhafızı arkadaşlarının yarısı kadar bile yetenekliyse, çok ilginç bir sabah bizi bekliyor, diye düşündü.

"Yusal'ı vurmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Alum. Aslına bakılırsa Tülagi önderiyle bizzat ilgilenmeyi hedefliyordu, ama Yusal'ın bir okun ucunda can vermesi halinde pek de hayal kırıklığına uğramayacağını fark etti. Dalgınlıkla alt dudağını dişleyen Will, kuma çizmiş olduğu kasaba haritasına bakıyordu.

"Sanırım," dedi. "Önceliğim cellâtta olacak. Arkadaşlarımın yanına bile yaklaşmasına izin veremem. Adamlarımızdan infaz alanının mümkün olduğunca yakınında durup kalabalığa karışmalarını isteyeceğim. Cellâdın vurulmasını takiben, Ömer ile adamları yetişinceye kadar Tülagileri meşgul etmeleri gerekebilir. Ben de bir başkasının cellâtlığa soyunması ihtimaline karşın Halt ile diğerlerini koruyacağım. Ortalıkta dolanmaya devam ederse, Yusal'ın da işini bitirebilirim."

"Ne zaman saldırıya geçeceğimi bilmem için bir işarete ihtiyacım olacak," dedi Ömer.

"Adamlarımdan biri, bölüğün borazancısı," diye cevap verdi Alum. "Will cellâdı vurur vurmaz borusunu öttürür."

"Öyle olsun," dedi Will. "İşleri biraz daha kolaylaştıralım. Kuleyi dikkatle izleyin. Benim oraya tırmandığımı gördüğünüz anda adamlarınızı vadiden çıkarmaya başlayın. Nasıl olsa o tarafı gözleyen kimse olmayacak. Herkes pazar yerindeki töreni izliyor olacak."

"Tamam." Zihinleri detayların üstünden geçerken, kuma çizilmiş basit haritaya bakmakta olduklarını fark ettiler. Oldukça basit bir planımız var, diye düşündü Will. Bu aslında

iyiye işaretti. Basit planların aksama ihtimalleri çok daha düşük olurdu.

Ömer, başını kaldırıp genç adamın yüzüne bir göz attı.

"Kasabaya bir gece önceden gideceksen, yüzünü biraz boyamamız gerekecek," dedi. Will'in yüzünü parmaklarının arasına alıp sağa sola çevirdi ve ay ışığı altında inceledi. Will, Arrida'da geçirdiği zaman boyunca oldukça yanmıştı ama sıradan bir Bedülinli kadar koyu tenli değildi. Kahverengi saçları ve gözleri geçer not alırdı belki ancak cildinin açık rengi, onu ele verecekti.

"Belki cildini karartmak için biraz *kafay* kullanabiliriz," dedi Ömer dalgınlıkla. Ardından da sırıtarak ekledi, "burnunun biraz daha büyük olmaması ne kötü."

Will, çölde Ömer'e burnu hakkında söylediklerini hatırlayarak sırıttı. *Şeyh,* bunun üzerine Alum'a döndü.

"Adamlarını bilgilendirsen iyi olur, yüzbaşı. Ben de en iyi savaşçılarımdan yirmi beşini yanlarına katacağım. Yarın eşleşerek birbirlerini tanımaya başlasınlar."

Alum, ayağa kalkarken tereddüt etti. "Yüzbaşı mı?" dedi. "Ama ben yalnızca bir teğmenim."

Ömer, başını iki yana salladı. "Şu an itibariyle rütbeni yükselttim. Kasabalılara sözünü geçirmen gerekebilir. Bir teğmenin sözünü kimse dinlemez."

Alum, gülümseyerek "Haklısınız," dedi kederli bir sesle. "Hem de çok."

KIRK BİR

Tutuklular, gün boyu çekiç sesleri duymuşlardı. Tülagilerin pazar meydanında bir şeyler inşa ettikleri anlaşılıyordu.

Daha doğrusu, elleri silahlarında bekleyen Tülagiler, kasaba halkını inşaat işinde çalışmaya zorluyordu. Ama geniş mağara kapısı her an kapalı ve kilitli tutulduğu için, esirlerin bunu bilmelerine imkân yoktu. Gizemli sesler, Gilan'ın dikkatini dağıtıyordu. Normal şartlar altında bu tür gürültülere kafasını hiç takmazdı. Ama o eski depoda oturarak geçirdikleri saatler boyunca çok sıkılmıştı. Dolayısıyla dışarıdaki inşaat seslerini giderek şiddetlenen bir merakla dinliyordu.

"Rahatla," diye eski çırağını belki onuncu kez uyardı Halt. Genç Orman Muhafızı, mağaranın kum zemini boyunca volta atıyordu.

"Yapamam," dedi. "Dışarıda neler olup bittiğini bilmek istiyorum." Yanına gelip yüzünü Halt'a doğru çevirdi. "Olağandışı bir şeyler olduğunun farkında değil misin?" dedi.

Halt, aldırmadığını belli eden bir hareket yaptı. "Eminim

öyledir. Ama ne olduğunu öğrenme şansım bulunmadığına göre, kendimi yormayacağım."

Gilan, loş bir ışıkla aydınlanan mağara boyunca bakınarak kendisine destek aradı. Erak ile Svengal, bir köşeye bağdaş kurup oturmuş, hayali paralar karşılığında bir tür zar oyunu oynamakla meşguldüler.

"Siz ikiniz dışarıda olanları merak etmiyor musunuz?" diye sordu Gilan.

Erak başını kaldırıp omuz silkerek "Büyük olasılıkla pazar yeri için bölmeler inşa ediliyordur," dedi.

Gilan, başını öfkeyle iki yana salladı. "Büyük olasılıkla, ha! Bu kadarı sana yetiyor mu?"

Erak, birkaç saniye düşündükten sonra "Evet," dedi sadece.

Gilan'ın elleri sıkıntıyla iki yana açıldı. "Peki, ama gerçeği *öğrenmek* istemiyor musun?"

"Hayır."

Büyük ihtimalle *gerçekten de* pazar yerinin bölmeleri inşa ediliyordur, diye zihninden geçirdi Erak. O an için beynine başka bir alanda ihtiyaç duyuyordu. Svengal'le oynadıkları oyun boyunca kazandığı ve kaybettiği paraların hayali bir hesabını tutuyordu. Keskin bir zekâ gerektiren bir işti, zira Svengal, kaybettiği para miktarını kolay kolay unutmazdı.

"Sanırım şu ana dek bana on yedi bin üç yüz kron borçlandın," dedi yardımcısına.

"Doğru. Senin bana borçlu olduğun on yedi bin iki yüz kronu o rakamdan düşeriz," diye cevabı yapıştırdı Svengal.

Erak'ın kaşları çatıldı. "Borcumun o kadar çok olduğundan emin misin?"

Svengal başıyla onayladı. "Kesinlikle eminim."

Erak yine omuz silkti. Svengal haklıydı aslında, ama öğle yemeği getirildiğinde, kazanmış olduğu dört yüz kronu belki unutmuştur diye şansını denemişti. Maalesef şansı yaver gitmemişti.

"Öyleyse bana iki yüz kron borcun var," dedi masum masum. Zarlara uzandığı an, Svengal'in yüzünde kederli bir ifade belirdi.

"Yüce Kontların adamlarını alenen soyup soğana çevirmelerinin bir gelenek olduğunu biliyorum, Erak. Ama şu işi matematik hesapları yerine vergiler aracılığıyla yapsan olmaz mı?" dedi Svengal. "Son kontrol ettiğimde on yedi bin üç yüzden on yedi bin iki yüz çıktığında geriye yalnızca yüz kron kalıyordu."

"Tamam, yahu," dedi Erak. Hatasını yeni anlamış numarası yapıyordu. Alaycı bir ifadeyle homurdanan Svengal, önderinin elindeki zarlara uzandı.

"Ayrıca sıra da bende. Sende değil."

"Tamam, yahu," dedi Erak yine. Bakışlarını mağara tavanına diken Svengal, zarları alarak atmaya hazırlandı.

O sırada "Bir şey daha var..." diye söze başladı Gilan.

"Aman Tanrım," dedi Halt bıkkınlıkla.

Gilan, devam etmeden önce eski ustasına bir göz attı. "Bir şey daha var," diye tekrarladı. "Nöbetçiler bize tuhaf bakıyorlar, fark edeniniz oldu mu? Yemeğimizi getirdiklerinde, sanki... pis pis gülüyor gibiler."

"İçleri mutlulukla doludur da ondan," dedi Halt.

Gilan, başını iki yana salladı. "Yılışık yılışık sırıtıyorlar. Orada bir şeyler dönüyor. Hissedebiliyorum."

"Dostum," dedi Seleten, "enerjini endişe ederek harcaman hiç doğru değil. Biraz rahatlasana."

Gilan, inatçı bir tavırla başını yine iki yana salladı. "Hazır olmak istiyorum," dedi. Evanlyn'in meraklı bakışları genç Orman Muhafızı'na döndü.

"Ne olduğunu bile bilmeden nasıl hazır olacaksın ki?"

"Öyleyse ben de her şeye karşı hazırlıklı olurum," dedi Gilan.

"Ki bu da hiçbir şeye karşı hazırlıklı olmamanla eşdeğer," diye mırıldandı Halt. Gerçi Gilan'ın da duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanmaya özen göstermişti.

Genç Orman Muhafızı, ona yanıt vermek üzere nefes aldı, ancak tam o sırada kapıdan gelen anahtar tıkırtısı üzerine, tüm gözler kapıya çevrilmişti. Kocaman kapı, paslı menteşelerinden çıkan sinir bozucu gıcırtılar eşliğinde açıldı ve ellerinde akşam yemeklerini taşıyan iki muhafız içeri girdi. Dışarıda, akşamın son ışıkları da kasabayı terk ediyordu. Kasabanın arkasındaki tepelerin batıdan gelen ışıkları önlemesi nedeniyle hava, açık çöl arazisinde olduğundan daha çabuk kararıyordu.

Evanlyn, Gilan'ın uyarısını dikkate alarak soğuk kahve, pide ve bir avuç hurmadan oluşan yemeklerini bırakan muhafızları izliyordu. Adamlardan biri, kızın bakışlarını fark ederek ona sırıttı. İşte, diye düşündü Evanlyn, Gilan'ın hakkı varmış. Nöbetçinin suratında hiç de sevimli bir tebessüm yoktu. Daha çok *başınıza berbat bir şey geleceğini biliyorum,* der gibi gülümsüyordu.

Muhafızın boğazına doğru kaldırdığı eliyle yaptığı temsili kesme işareti ve ardından da kendince ölü taklidi yapması ise şüphelerini kesinlikle doğruluyordu.

Horace ise bu sırada dışarıya bir göz atabilmek üzere muhafızlar ve diğer tutuklular tarafından fark edilmeden kapıya yaklaşmıştı. Ayrılmak üzere arkalarını dönen ve durumun farkına varan Tülagi nöbetçileri tarafından, kaba hareketlerle arkadaşlarının yanına itildi.

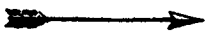
"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Evanlyn endişeyle.

Horace bir an tereddüt ettikten sonra, gördüklerini dostlarıyla paylaşması gerektiğini fark etti.

"İnşa ettikleri şeyin ne olduğunu duymak, hiç hoşunuza gitmeyecek. Meydanın ucuna, merdivenlerle çıkılan ve yerden iki metre yükseklikte büyük bir platform kuruyorlar."

"Bir tür sahne gibi mi yani?" diye sordu Erak. "Belki de bir gösteriye hazırlanıyorlardır."

"Ya da bir idam törenine," dedi Horace.

Will ile Alum, kasabaya dönen sayısız tarla çalışanının arasına karışmışlardı. Ana girişte Tülagi nöbetçileri bulunuyordu elbette, ama yanlarından geçip giden Arridi işçilerine dikkat etmiyorlardı. Çevredeki köy ve kasabalara zorbalıkla el koydukları zaman içinde Tülagiler, hiç gerçek bir direnişle karşılaşmamışlardı. Arkalarında, kasaba sakinlerinin yaşamlarına devam edip kendilerini toparlayabilecekleri kadar erzak bırakmaya özen gösterirlerdi. Soyup soğana çevirdikleri bir kasaba-

ya bir daha yıllarca uğramazlardı. Bunun bir sonucu olarak da Arridiler, arada sırada yaşanan bu baskınları hayatlarının bir parçası olarak kabullenmeye başlamışlardı. Hoş tecrübeler değildi belki, ama uğrunda ölmeye de değmezdi.

Will, etraflarındaki kalabalığın içinde en az üç Arridi-Bedülin çiftini seçebiliyordu. Alum'a bir göz attığında, teğmenin de askerleri fark etmiş olduğunu anladı.

"Hadi kendimize bir kahvehane bulalım," dedi usulca. "Sırtım ağrımaya başladı."

Her ikisi de sırtlarında çok miktarda yakacak taşıyordu. Bütün öğleden sonrayı çevredeki dere yataklarıyla vadilerden odun toplayarak geçirmişlerdi. Çorak çölün aksine, kuzeydeki dağların yamaçları cılız ağaç ve çalılardan oluşan seyrek bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Tepeleri besleyen yeraltı akıntıları, bitkilerin büyümesi için yeterli miktarda su taşınmasını sağlıyordu.

Odun demetleri, satış yapmak için girdikleri han ya da kahvehanelerdekiler tarafından güleryüzle karşılanmalarını sağlayacaktı. Arridilerin daima yakacağa ihtiyaçları oluyordu. Ayrıca kapıdaki Tülagi nöbetçilerinin arasından geçerken, Will'in açık tenli yüzünü saklaması da mümkün olmuştu. Taşıdığı yükün altında sırtı kamburlaştığı için yüzünü öne eğerek kapıdan içeri girmişti.

Aslında odunları taşımalarının çok daha önemli bir nedeni vardı. Will'in uzun yayı ve ok kılıfı, sırtındaki demetin içine gizlenmişti.

Şehir merkezini geçerken, Will batı ucundaki geniş platforma kaçamak bir bakış attı. Platformun hangi amaçla kurulmuş olduğu anlaşılıyordu.

"Hazırmış gibi duruyor," diye fısıldadı. Alum da başıyla onayladı.

"Hadi buradan uzaklaşalım. Meydanda fazla göz önündeyiz."

Pazar meydanı ve o korkunç ahşap platformdan uzaklaşarak, dar sokaklardan birine daldılar. Yolun onları ne tarafa çıkaracağına dair bir fikirleri yoktu. Ama her ikisi de dikkat çekmemeleri gerektiğinin farkındaydı. Sabit adımlarla kıvrımlı sokak boyunca ilerlediler. Will, arazinin doğal eğimli yapısını takip eden patikanın hafifçe yukarı tırmandığını fark etti.

Alum kolundan çekiştirince, Arridi subayının işaret ettiği ara sokağa bir göz attı.

Yaklaşık otuz metre ötelerinde, diğer evlere göre daha geniş ve çift katlı bir yapı yer alıyordu. Sokağın üzerinde asılı duran tabelaya silik Arridi harfleri boyanmıştı.

"İşte bir han," dedi Alum ve binaya doğru yürümeye başladı.

Geceyi bir handa geçirme kararı almışlardı. Çifter çifter gezen diğer askerler de kasabadaki han ve kahvehanelere dağılacaklardı. Hanlarda elli adamı birden yatıracak kadar yer olmadığı ortadaydı. Ancak bu tür ticaret kasabalarında, pazar yerini çevreleyen binaların üstlerine meydana doğru uzanan tenteler açılması adettendi. Kasabaya pazar yerinde tezgâh açmak için gelen gezgin işçi ve diğer çalışanlar, geceyi tentelerin altında geçiriyordu. Arridi-Bedülin askerlerinden çoğu da aynı şeyi yapacaktı.

Bu da ertesi sabah çatışma başladığında, Will'in tam da olmalarını istediği pazar yerinde hazır bulunacakları anlamına geliyordu. Buna karşılık, Alum ile Will sabahleyin surların ve

Will'in kendisine mevzi olarak seçmiş olduğu gözetleme kulesinin yakınlarında olmak istiyorlardı.

Ana binaya yaslanan ahıra girip, yakacak demetlerini yere bıraktılar. Will çabucak çıkardığı uzun yayıyla ok kılıfını yarısına kadar kurumuş samanla dolu bir yemliğin içine sakladı. Ahırdaki iki at ve bakımsız bir eşek ilgisiz bakışlarını yeni gelenlere çevirdikten sonra, samanlarını yemeye devam etmişlerdi.

"Pek gelen giden olmadığı anlaşılıyor," dedi Alum. "Boş odaları vardır." Odun yığınlarını bir kez daha sırtlarına vurup, ön kapıya doğru yürümeye başladılar.

Kapıdan, hanın ana salonuna girdiler. Araluen ya da Galya'da olsalar, müşterilerin bira ya da şaraplarını yudumladıkları meyhane kısmına adım atmış olacaklardı. Ancak Arridilerin büyük bir kısmı alkolden uzak duruyor, onun yerine sert ve acı kahve içmeyi tercih ediyorlardı. Odun demetini yere bırakan Will, bakışlarını salon boyunca gezdirdi. Alçak masaların başlarında, çoğu ikili ya da üçlü gruplar halinde oturmakta olan sekiz-dokuz adam görülüyordu. Başlarını kaldırıp şöyle bir baktıktan sonra, gelenleri tanımadıklarını fark ederek sohbetlerine geri dönmüşlerdi. Başka bir masada ise çok şişman bir adam tek başına oturuyordu. Alum, bara yönelip taşıdıkları yakacakla küçük bir ücret karşılığında onlara oda ve yemek ayarlarken, şişman adam, Will'i süzmeye devam etti.

"Seni buralarda daha önce hiç görmemiştim," dedi hancı pazarlığın ardından. Sesinden kuşkulandığı anlaşılıyordu. Alum, adamın bakışlarına gözünü bile kırpmadan karşılık verdi.

"Başkalarının işine burnumu sokmadığım için olsa gerek," dedi. Daha fazla konuşmak istemediğini belli etmek

için soğuk bir sesle cevap vermişti. Will'e önceden anlatmış olduğu üzere, Arrida'nın taşra bölgelerinde yaşayan kişiler, özel hayatlarını gizli tutmak için bin dereden su getirmelerine rağmen, başkalarının işlerine burunlarını sokmaya can atarlardı.

Hancı, aldığı bu ters cevabı soğukkanlılıkla karşıladı. Kahve doldurduğu fincanları taze bir pide tabağı, baharatlı soslar ve dört adet kuzu şiş ile birlikte tahta bir tepsiye yerleştirdi.

Alum'un yiyecek ve içecekleri Will'in seçtiği masaya getirmesiyle birlikte, yemeklerini yemeye başladılar.

Will, şişman adamın hâlâ ona baktığını hissedebiliyordu.

"İzleniyoruz," dedi usulca. Arridi subayı başını kaldırır kaldırmaz, şişman adamla göz göze geldi.

"Bize bir şey mi söyleyecektin, dostum?" dedi sert bir sesle.

Adam işi yüzsüzlüğe vurdu. "Sizi tanımıyorum."

Alum, başıyla onayladı. "Duyduğumuza göre handa fazlasıyla vakit geçiriyormuşsun. Ondan olsa gerek."

"Yolculuk nereden?" diye sordu adam. Alum'un soğuk bakışları adamın üstüne kilitlenmişti. Minderinin üstünde yana kaydı ve kını içindeki hançerini kemerinden çıkarıp masanın üstüne yerleştirdi.

"Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum," dedi. Will'e dönerek herkesin duyabileceği bir sesle ekledi, "Tipik işgüzar kasaba esnafı. İlla başkalarının işine karışacak."

Will, ağzına tıktığı pideyle sıcak kuzu eti sayesinde cevap vermek yerine homurdanmayı tercih etti.

"Arkadaşın hiç konuşmuyor mu?" diye sordu şişman adam.

Alum, etlerin etrafına dürüm yaptığı pide parçasını bırakarak öfkeyle iç geçirdi.

"Bir keresinde, fazla soru soran birinin kulaklarını kestiğinde *ayy!* dediğini duymuştum." Bazı müşterilerin başları, sözlerini onaylarcasına sallandı. Şişman adamın kahvehane sakinlerince pek de sevilmediği anlaşılıyordu.

"Kes şunu, Sayid!" diye salonun ötesinden seslendi biri. "Bırak da insanlar yemeklerini yesinler."

Salondan onay mırıltıları yükseldi. Şişman adam, tiksinti dolu bakışlarla etrafına bakındı. Dudak bükerek nihayet minderine yerleşti ve kahvesini içmeye başladı. Fakat gözlerini yabancılardan ayırmıyordu.

Yemeklerini bitirip üst kattaki odalarına çıkarken, Will, adamın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Aklında bu konuda bir şeyler yapmaları gerekip gerekmediği sorusu dolanıyordu.

Alum, genç Orman Muhafızı'nın endişesini fark etmişti. "Boş ver," dedi merdivenleri çıkarlarken, "yarına ikimizi de unutmuş olur. Dedikodusunu yapacak başka bir şey bulacaktır."

Will ise bundan o kadar emin değildi. Alum'un haklı çıkmasını umut ediyordu.

KIRK İKİ

Esirler, kilitte dönen anahtarın tıkırtısı üzerine, başlarını tembel tembel kaldırdılar. Hava, daha birkaç saat önce aydınlanmıştı. Kahvaltı her gün bu saatlerde getiriliyordu. İşler artık rutinleşmişti. Geçirdikleri günler, onlara verilen yemeklerle üçe ayrılıyordu. Tatsız tutsuz bayat pideler ve bir avuç hurma, gerçek bir yemeğin yerini kesinlikle tutmuyordu.

Ama en azından kahveleri vardı. Getirildiğinde soğumuş olsa da Horace, Halt ve Gilan, kahvenin keyfini çıkarıyorlardı. Svengal ile Erak, her zamanki gibi sert bir bira içemedikleri için sızlanıp duruyorlardı. Svengal bazen birkaç hafta önce *Kurt Rüzgârı'nda* bırakmış olduğu, yarısına dek dolu fıçıyı özlemle hatırlıyordu. El Şebah'daki adamlarının durumunu da merak ediyordu. Büyük ihtimalle rahatları benden çok daha yerindedir, diye aklından geçirdi kederle.

Diğer tutsaklar da düşüncelere dalmışlardı. Gilan, hâlâ Horace'ın sözünü ettiği platformu düşünüyordu. İdam töreni için, demişti genç savaşçı. Gilan, Tülagilerin Halt ile ikisinden nefret ettiklerinin farkındaydı. Birileri idam edilecekse, bunlar mutlaka Orman Muhafızları olacaktı. Soğukkanlılığını

koruyarak düşünmeye başladı. Orman Muhafızları bu tür zor durumlarla sık sık karşılaşırlardı. Ayrıca düşmanlarının öncelikli hedefi olmaya da alışkınlardı. O ana dek hayatını bu tür ihtimallere karşı hazırlıklı bir şekilde yaşamıştı. Artık tek yapabileceği, karşısına bir kaçış fırsatının çıkmasını beklemekten ibaretti.

Halt'un konuyla ilgilenmiyormuş numarası yaptığının farkındaydı. Tecrübeli Orman Muhafızı, Evanlyn'in hiçbir şeyden şüphelenip korkmasını istemiyordu. Bu durumu fark eden Gilan, önceki gün "her ihtimale hazırım" türünden sözler ettiğine pişman olmuştu. Karşısına çıkan her türlü fırsatı kullanmaya hazırdı. Halt'un da onun gibi düşündüğüne emindi. Konu hakkında konuşmak şanslarını artırmayacağı gibi, Evanlyn'in endişelenmesine yol açabilirdi de.

Horace ise sakinliğini koruyordu. Halt ve Gilan'a son derece güveniyordu. Bir çıkış yolu varsa, eğer, Orman Muhafızları'nın o yolu bulacaklarına dair inancı tamdı. Gilan gibi o da Halt'un durgunluğunun arkasında yatan nedenleri fark etmişti. Beyninde fırtınalar kopan usta Orman Muhafızı harekete geçmeye hazırlanıyor olmalıydı.

Kahvaltının verildiği saatte içeri nöbetçilerin hücum etmesiyle bir şaşkınlık anı yaşandı. Ellerinde yemek tepsisi ve kahve sürahisiyle her zamanki gibi iki nöbetçiyi beklerlerken, kılıçlarını çekmiş halde içeri dalarak etraflarını saran bir düzine savaşçı, onları gafil avlamıştı.

Sırtını duvara dayayarak oturan Halt, doğrulmaya başladı. Ancak kabaca boğazına dayanan kıvrımlı bir kılıcın ucu tarafından durduruldu.

"Olduğun yerde kal," diye emretti Tülagi yüzbaşısı. Gözlerini kesinlikle üstünden ayırmadan Halt'a işaret etti. "Ellerini öne uzat." Halt denileni yapınca da adamlarından birine döndü: "Bağla şunu."

Halt'un elleri çabucak önden bağlandı. Tülagi savaşçısı kayışlarla uğraşırken Halt da yola çıktıktan sonra ipleri gevşetebilmek üzere kol ve bileklerindeki kasları iyice şişirmişti. Ancak Tülagi yüzbaşısı bu eski numaraya karşı hazırlıklıydı. Bıçağının keskin olmayan tarafıyla Halt'un parmak eklemlerine hızla vurdu.

"Bu kadarı yeter," diye bağırdı sertçe. Halt, umursamaz bir ifadeyle ellerini gevşetti. Yalnızca şansını denemek istemişti. Arkadaşlarının ellerinin de aynı şekilde bağlandığını fark edince, yüzünü buruşturdu. Neden hepsini birden bağlıyorlardı? Gilan ile onun ellerini bağlamalarını anlayabiliyordu. Hatta Horace'ın bile. Fakat diğerleri, değerli birer tutsaktı. Tüm yol arkadaşlarının sürüklenerek ayağa kaldırıldığını fark edince, midesine bir ağrı saplandı. Yüzbaşı, ellerini bağlayan ipi çekerek, onu ayağa kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ama savaşçı, karşılık olarak kahkaha atmakla yetinerek Halt'u kapıya doğru itti.

"Durum hiç de iyi görünmüyor," dedi kır sakallı Orman Muhafızı'nın ardından iteklenen Horace.

Will ile Alum, oldukça geç bir saate kadar uyumuşlardı. Handaki diğer müşterilerin büyük bir kısmı ilk ışıkların ardından kahvaltılarını ederek handan ayrılmıştı.

Dokuzuncu saate kadar beklemeleri gerektiğinden, gözetleme kulesi ya da duvarın etrafında dolaşıp dikkat çekmemek için erken kalkmamaya karar vermişlerdi. Müşterilerin hanı terk edişinden bir saat kadar sonra, ana salona adımlarını attılar.

Han, henüz tamamen boşalmamıştı. Dün geceki şişman adam hâlâ odasındaydı. Kapısını hafifçe aralamış, merdivenlerden aşağı inmekte olan iki genç adamı gözlüyordu. Sayid, kendini beğenmiş adamın tekiydi. Zengin bir kumaş tüccarıydı ve pazar yerinde tamamı maaşlı adamları tarafından işletilen birçok tezgâhı bulunuyordu. Müşterileriyle muhattap olmaya tenezzül bile etmiyordu. O tür kaba pazarlıklar için fazlasıyla zengin ve önemli bir kişiydi. Zamanını kahvehanelerde geçiriyor, etrafındakilerden sıfırdan zengin olmuş bir insana gösterilmesi gereken saygıyı bekliyordu.

Tüm bunlara Alum'un önceki gece takınmış olduğu haşin ve saygısız tavır eklenmişti. Sayid, kendisini tanıştığı insanların saygısını, hatta ona yaltaklanmalarını hak eden bir kişi olarak görüyordu. Alum'un savurduğu üstü kapalı tehditlere hiç alışkın değildi. Ayrıca kahvehanedeki diğer müşterilerin de yabancıdan yana çıkmalarından hiç hoşlanmamıştı.

Bu ikili, bana hiç güven vermiyor, diye geçirdi içinden. Bu bilgiyi edinince memnun olacak kişileri tanıyordu.

Alum ile Will, aşağıdaki kahvehaneye doğru merdivenleri inerken usulca odasından çıktı ve yavaşça kapıyı kapattı. Kilidin çıkardığı ses nedeniyle irkildi. Çıkardığı gürültüleri duymuşlar mıydı acaba?

Hayır. Aşağı inerken konuştuklarını duyabiliyordu. Vücu-

dunun ağırlığı nedeniyle döşemeleri gıcırdatmamak için duvarın kenarından ilerleyerek, dikkatle merdivenlere yöneldi.

Hanın giriş kapısının açılıp kapanması üzerine durdu. Bir an için aklından ikilinin hanı terk ettikleri geçti. Hemen sonra yaşça büyük olanın hancıyla konuştuğunu duydu. Öyleyse genç olan dışarı çıkmış olmalı, diye düşündü. Peki, ama neden çıkmıştı?

Çocuğun içeri girmesi ihtimaline karşı kulaklarını dört açarak dikkatle birkaç basamak daha indi. Giriş kapısı bir kez daha açıldı ve merdivenlerin dibindeki holden geçen genç yabancı, yeniden kahvehaneye girdi.

Çocuğun sağ elinde, uzun bir asayı andıran beze sarılı bir paket duruyordu. Sayid, daha önce hiç o tür bir asa görmemişti. Kalan basamakları parmak ucunda indi ve bir yan kapıdan geçerek sokağa çıktı.

Birkaç metre sağında küçük bir ara sokak bulunuyordu. Sokağa girdi ve gölgelere karışıp saklanarak, ikilinin handan ayrılmasını beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra hanın kapısında beliren yabancılar, sola dönerek kuzeye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Sayid de meraklı bakışlarla onları takip ediyordu. Sekizinci saati neredeyse otuz dakika geçiyordu artık ve Maşavalıların büyük bir kısmı, pazar meydanında toplanmaya başlamıştı. İdam edilecekleri duyurulan tutuklularla aralarında bir husumet olmamasına karşın, idam merasimi büyük bir gösteri anlamına geliyordu ve kasabalıların büyük bir kısmı da bu gösteriyi izlemek istiyordu.

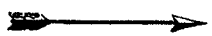
Öyleyse bu ikisi meydandan neden uzaklaşıyorlardı? Ka-

sabanın kuzey kesiminde ilgi çekici hiçbir şey bulunmuyordu; farelcr tarafından işgal edilmiş bir dizi derme çatma baraka hariç. Ayrıca parçalanmaya başlayan eski surlar ve köhne gözetleme kuleleri de o taraftaydı.

Kumaş tüccarı, aniden dönerek aksi yöne yürümeye başladı. Bu olanlar Taliş'in ilgisini çekebilir, diye düşündü. Taliş, bir Tülagi savaşçısıydı; yanında daima iki adamıyla dolaşan, düşük rütbeli bir subaydı. Şantaj ve hırsızlıklarıyla kısa zamanda kasaba çapında ün yapmıştı. Arridili tüccarların paralarını ya da en kaliteli ürünlerini sakladıkları zulaları bir şekilde hep buluyorlardı. Sayid, aslında onlara muhbirlik yapıyordu. Tülagi savaşçılarıyla bir anlaşma yapmıştı. Tezgâh ve depolarını rahat bırakmaları karşılığında, komşularını ve rakiplerini onlara gammazlıyordu.

Pazar yerinin kıyısında Taliş ve adamlarının sık sık ziyaret ettikleri bir kahvehane bulunuyordu. Sayid, adımlarını hızlandırdı. Taliş'i bulmak üzere dar sokaklar boyunca şişman vücuduyla hoplaya zıplaya ilerliyordu. Eğer Taliş ikili hakkında anlattıklarıyla ilgilenmezse, adamların ağzına dek altın dolu bir kese taşıdıklarını söyleyecekti. Bu onların ilgisini kesinlikle çekerdi.

Ne de olsa, daha sonra yabancıların keseyi kaybettiklerini ya da saklamış olduklarını iddia edebilirdi. Taliş'in altını bulamayıp öfkelenmesi halinde başı derde girecek olanlar, yalnızca bu garip yabancılardı. Sayid'e göre hava hoştu.

Will ile Alum, çöp yığınlarıyla devrik taşların arasından ilerliyorlardı. Kasabanın kuzey kısmının tamamıyla yeniden elden geçmesi gerekiyordu. Çürüyüp yıkılmaları için kendi haline bırakılan evler fakir, işsiz ve suça eğilimli kasabalılar tarafından işgal edilmişti. Ara sıra yıkık dökük kapı aralıklarından uzanarak etrafa kaçamak bir bakış atan yüzlere denk geliyorlardı. Mahalle sakinleri yabancıları fark eder etmez, geri çekilerek evlerine saklanıyorlardı.

Daracık sokaklar, bu evlerin arasından düzensiz bir şekilde kıvrılıyordu. Harap haldeki evler, bir süre sonra biçimsiz taş yığınlarına dönüşüyordu. Will, yön duygusunu yitireli epey zaman olmuştu. Tamamen, kendinden emin bir tavırla yolun başını çeken Alum'a güveniyordu.

Nihayet kıvrımlı, kafa karıştıran bir yan sokaktan çıkıp kuzey surlarının kalıntılarıyla karşılaşınca, rahatlayarak iç geçirdi.

Duvar inşa edildiğinde, iç kesimdeki geniş ve açık patika nedeniyle çevredeki binaların duvardan en az üç metre uzaklıkta olmaları şartı koşulmuştu. Ama son yıllarda duvarın dibine barakalar ve çıkıntılı sundurmalar inşa edilmişti. Küçük ve karanlık yapılar, genellikle duvardan kopan kerpiç tuğlalarla yapılmışlardı.

Harap evlerin arasından izledikleri, sürekli zik zak çizen yolun sonunda, planladıklarından daha doğudaki bir noktaya çıkmışlardı. Will mevzilenmek için seçmiş olduğu gözetleme kulesinin iki yüz metre kadar uzağında olduğunu görebiliyordu. Gözetleme balkonlarından birinin korkuluğuna devrilen çatı kirişi sayesinde kuleyi tanımıştı. Kiriş dar bir açı yapacak şekilde dışarı doğru uzanıyordu.

Başını kaldırıp gökyüzüne bir göz attı. Güneş doğudan yükselmeye devam ediyordu. Kuleyle aralarında uzun bir mesafe vardı. Yaklaşık elli metre ötelerinde ise bir başka kule bulunuyordu. Devrilmiş moloz yığınlarıyla barakaların arasından geçmeyi denemesi halinde, seçtiği kuleye zamanında yetişemeyebilirdi. Kasabanın yıkık dökük kuzey kesimini geride bırakmak, tahminlerinden fazla sürmüştü.

Yakınlardaki kuleyi işaret ederek "Buraya çıkmak zorundayım," dedi. Alum, başını salladı. Endişeli görünüyordu.

"Geç oluyor," dedi. "Törenin başlaması an meselesidir."

Devrik duvar taşlarıyla barakaların oluşturduğu karmaşanın arasından geçerek, hızla önlerindeki kuleye doğru ilerlemeye başladılar.

KIRK ÜÇ

Dere yatağının başındaki sert bir kayanın arkasına uzanan Ömer, gözlerini kısmış, Will'in tırmanacağı kuleyi gözetliyordu. Yarı yarıya devrik çatı kirişi, kuleyi uzak mesafeden bile seçebilmesini sağlıyordu.

Arkasından gelen sesler üzerine döndü ve Hasan'la yüz yüze geldi. Genç adam, sessiz sedasız bekleşen ana Bedülin kuvvetini saklayan dere yatağından çıkıp yanına gelmişti.

"Bir gelişme var mı, *Şeyhim*?" diye sordu Hasan.

Ömer başını iki yana salladı. "Kulede mevzilenmiş olması gerekir. Saat neredeyse dokuz."

"Belki de infazlar ertelenmiştir?" diye sordu Hasan. Ömer, düşünceli bir tavırla sakalını sıvazladı.

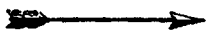
"Olabilir. Ama o şeytan Yusal'ın kasabalıları korkutma şansını geri tepeceğinden şüpheliyim." Elini kaldırdı ve sesleri dinlemek için başını hafifçe yana eğdi. Maşava'nın içinden gelen ahenkli ve tok davul sesleri, sabah esintisiyle kulaklarına kadar geliyordu.

"Hayır," dedi. "İnfazlar zamanında gerçekleştirilecek. Will ile Alum ne cehennemdeler acaba?"

"Adamları yola çıkartayım mı, *Şeyhim*?" diye sordu Hasan.

Ömer, tereddüt etti. Büyük ihtimalle bulundukları tarafı kontrol eden hiçbir birlik yoktu. Kasabaya uzanan tozlu yolun bir kısmını geride bırakarak dövüşe zamanından önce dâhil olma şansı ayaklarına kadar gelmişti. Ama sonra bu düşünceyi aklından çıkardı. Tek bir çift meraklı göz bile alarm verilmesine ve planın suya düşmesine yol açacaktı.

"Orman Muhafızı'nı bekleyeceğiz," dedi.

Etrafları muhafızlarla çevrili yedi tutuklu, mağaradan çıkmış kasabanın sokaklarına açılan uzun, toprak rampadan aşağı iniyordu.

İtilip kakıldıkları için engebeli toprakta tökezleyerek tek sıra halinde ilerleyen esirlerin kendi aralarında konuşması yasaklanmıştı. Kasaba halkından bazıları esirlere acıyarak bakarken, bazıları da onları kayıtsızlıkla izliyordu. Yine de her toplulukta olduğu gibi, burada da alaylı kahkahalar koparıp idam mahkûmlarına taş, toprak ve çer çöp fırlatanlar mevcuttu. Halt, yirmilerindeki bir grup delikanlıyı süzüyordu. Birçok Arridilinin aksine gençlerin *Arariki* olarak da bilinen güçlü alkolden bolca tüketmiş oldukları anlaşılıyordu. Kıpkırmızı kesilmiş gözleri ve uyuşuk çeneleriyle esirlere hakaretler yağdırırken tökezleyip birbirlerine çarpıyorlardı. Halt, dönerek hemen arkasındaki Seleten'le göz göze geldi.

"Dininizin alkolü yasakladığını sanıyordum," dedi.

Seleten, onları yuhalayan gürültücü gruba tiksintiyle baktıktan sonra umursamazlıkla omuz silkti.

"Her toplumda kusurlu kişiler bulunur," dedi. "Bu gençler, idam edilenlerin yerinde olmadıkları için bu kadar coşkulular herhalde."

O sırada muhafızlardan biri öne çıkarak, elindeki halatın düğümlü ucunu üstlerine doğru savurdu.

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı. "Konuşmak yok dedik size!"

Meydan tıklım tıklım dolu olduğundan, muhafızlar kendilerine yol açabilmek için insanları itip kakmak zorunda kalıyorlardı. Halt izleyicilerin yarısının Tülagi savaşçılarından oluştuğunu fark etti. Anın keyfini çıkarıyor, tutukluların son anda iradelerini kaybederek af dileyen çığlıklara boğulmalarını umut ediyorlardı.

Ne yaparlarsa yapsınlar, affedilmeleri elbette ki söz konusu değildi. Merhamet ve acıma, Tülagilerin kelime dağarcığında yer almıyordu.

Meydanın ötesinden, artık net bir biçimde görebildikleri o yükseltilmiş ahşap platformun hemen yanından tok bir davul sesi yükselmeye başladı. Hafif davul temposu, bir kalbin atışını andırıyordu. Etraflarını saran kalabalık davul seslerinin başlamasıyla birlikte daha da gürültüyle tezahürat yapmaya başlamıştı.

Tutuklular, ite kaka meydanın içinden geçirilip platforma uzanan basamakların yanına getirildiler.

Halt, başını platforma doğru kaldırdı. Dökümlü lacivert

cübbesinin içindeki Yusal, çizmeli ayaklarını iki yana açmış, ellerini beline koymuş esirleri bekliyordu. Yüzü her zamanki gibi lacivert peçesinin ardına gizlenmişti. Yalnızca o soğuk bakışların hâkim olduğu gözleri açıktaydı. Bakışlarıyla kalabalığı ve hemen önündeki yüzleri tarıyor, sessizlik sağlanmasını bekliyordu.

Nihayet azalan tezahürat, yerini tek tük haykırışlara bırakmaya başladı. Tülagi askerlerinin kaba güç kullanmaya başlamasıyla birlikte çığlıklar da bir süre sonra kesildi. Meydanın üzerine, garip bir sessizlik çökmüştü.

"Tutukluları yukarı getirin," dedi Yusal. Acımasız sesi, artık meydanın dört bir yanından net bir şekilde duyuluyordu.

Muhafızların arkadan dürtüklemeleriyle birlikte Halt merdiveni tırmanmaya başladı. Hemen arkasındaki Seleten ve onun arkasındaki Svengal'in adımlarını atmasıyla, ayaklarının altındaki merdivenin titremeye başladığını hissetti.

Yusal, arkadakilerin rahat hareket edebilmeleri için Halt'u omzundan tutup yanına çekti.

"Kal orada," dedi. "İlk sırada sen varsın."

Kalabalığın içindeki Tülagi savaşçıları, öfkeyle homurdandılar. Diğer infazların özel bir amacı yoktu. Orman Muhafızları ise tüm nefretlerin ilgi odağındaydı.

Uğursuz sesleri geçici olarak kesilen davullar, bir kez daha gümbürdemeye başladı.

Yusal, Erak ve Evanlyn'in ardından platforma tırmanan Gilan'a Halt'un yanına geçmesini işaret etti. İzleyen Tülagilerden bir diğer keyif mırıltısı yükseldi.

Kalabalığın içinde bir hareketlenme oldu. Toshak etrafına

dirsekler atarak ön tarafa yaklaşıyordu. Başını kaldırıp Halt'a bakarak gülümsedi.

"Hapı yuttuğunun resmidir, Orman Muhafızı!" diye seslendi.

Halt, Skandiyalıya aldırmadan bakışlarını öteye çevirdi. Bir yerlerde Will'i görebilme umuduyla gözleriyle kalabalığı tarıyordu. Mantıksızca da olsa, çırağının hayatta kalmayı başardığına ve bir kurtarma operasyonu düzenleyeceğine inanıyordu.

O an, bu inanca *nasıl* kapılmış olduğu sorulsa, verebileceği mantıklı bir yanıtı yoktu. İnanıyordu işte. Oğlu gibi sevdiği genç adamın zekâsına ve cesaretine olan inancı tamdı. Will yardımlarına koşacaktı çünkü o an ona ihtiyaçları vardı. Genç çırak, ustasını daha önce hiç yarı yolda bırakmamıştı.

Uzaklardan Erak'ın Toshak'a cevap verdiğini, Skandiyalıyı platformun üstüne çağırdığını duydu.

"Ellerim bağlıyken bile o hain kafanı kırabileceğimden eminim, Toshak!" diyordu Erak. Toshak'ın yüzüne sinir bozucu bir tebessüm yerleşti.

"Kafanı Skandiya'ya götüreceğim, Erak," dedi. "Kafatasından bira içeceğim."

Yusal, kuzeylileri düşmanca bakışlarla izliyordu. Gerektiği yerde sözü ele almasını iyi bilirdi ve tiyatro oynamak konusunda da yetenekliydi.

"Kesin sesinizi!" diye emretti. Toshak, ona bir göz atarak omuz silkti ve platformun direklerinden birine yaslandı. Sözünün daha fazla kesilmeyeceğine ikna olan Yusal'ın eli havaya kalktı.

"Hasson öne çıksın artık!" diye bağırdı. Seslendiği kişinin adı, meydanı dolduran Tülagiler tarafından yinelenmeye başlandı.

Hasson! Hasson! Hasson!

Davulun kesintisiz gümbürtüsüne ayak uydurran çığlıklar, binaların cephelerinden yankılanıyordu. Bazı kasabalılar da kendilerini kaptırarak koroya katılmışlardı. Daha önce birkaç idam töreni izledikleri için neler olacağını çok iyi biliyorlardı. Çığlıklar hızlanarak şiddetlenmeye başladı.

Birden, meydanın yan tarafında, izleyicilerin tepesinde bir siluet göründü. Halt, adamın bir an için havada süzüldüğünü sandı ama sonra kalabalığın içinden geçerek infaz yerine doğru yürümekte olan dört Tülagi savaşçısının omuzlarında taşıdıkları ahşap bir tahtta oturduğunu fark etti.

Davul sesleri ve çığlıklar artık iyice şiddetlenmişti. Dev gibi bir cüsseye sahip olan Hasson, siyahlara bürünmüştü. Döküm-lü, uzun cübbesi sabah esintisinde uçuşuyordu. Kara *kefiyesinin* uçları ise onu taşıyan dört askerin peşi sıra sürükleniyordu. Yüzünün alt tarafı, lacivert Tülagi peçesiyle örtülüydü.

Göğüs hizasındaki elleriyle keskin kısmı kapkara parlayan devasa kılıcının çift kabzasını kavramıştı.

Will ile Alum kuleye ulaştıklarında, davul sesleri duyulmaya başlamıştı.

"Başlıyorlar!" diye çığlığı bastı Alum. "Acele et! Fazla zamanımız yok!"

Will bir cevap vermedi. Uzun yayına sarılı örtüyü çıkartıp yayı sağ baldırıyla büktükten sonra sol ayak bileğiyle düzeltti. Yayın gerektirdiği elli kiloluk gerilim kuvveti karşısında hafifçe zorlanarak kirişi yuvasından geçirdi.

Pelerinini bir tarafa atarak içinde iki düzine okun bulunduğu ok kılıfını omzuna attı ve çürük ahşap kuleye tırmanmaya başladı.

Yavaş tırmanıyordu. Alum'un uyarıları ve içinden gelen acele etme isteğine rağmen, tutunacağı ve basacağı noktaları dikkatle seçmesi gerektiğinin farkındaydı. Kule, beklediğinden de kötü haldeydi. Ani bir hareket yapması halinde devrilecekmiş gibi duruyordu.

Surları aşacak şekilde dört metre tırmandıktan sonra, önündeki bir taş parçasına dikkatle basarak gözleme platformuna geçti.

Davul sesi kesileli birkaç dakika olmuştu olmasına, ancak uzaklardan daha hızlı bir tempoyla yine çalınmaya başladıklarını duyabiliyordu. Hemen sonra kulağına yüzlerce gırtlaktan çıkan tezahüratlar çalındı:

Hasson! Hasson! Hasson!

"Hasson da kimin nesi acaba?" diye mırıldandı. Her an çökecekmiş gibi duran ahşap bir köşeye doğru parmakucunda ilerliyordu.

Vücut ağırlığını kollarıyla çaresizce dengeleyip havadaki ayağını daha sağlam gözüken platforma doğru uzatmıştı ki, arka taraftan bir ses duyuldu.

"Siz de kimsiniz be? Burada ne işiniz var?"

Aşağıya bir göz attı. Alum, geldikleri yöne doğru dönmüştü. On metre ötesindeki üç Tülagi savaşçısı, kuşkulu bakışlarla onları izliyordu. Önceki gece handa rastlamış oldukları şişman tüccar ise adamların hemen arkasında durmuş, kurnaz bir ifadeyle sırıtıyordu.

KIRK DÖRT

Devasa cellât, onu kalabalık pazar meydanından geçirerek idam sehpasına götürmekte olan dört Tülagi savaşçısının omzundaki tahtında kolaylıkla dengede duruyordu. Aralarından geçtiği Tülagilerin elleri hayranlıkla havaya kalkıyor ve silahlar havaya savruluyordu.

Savaşçılar, platformun yanında durunca Hasson, tahtının üstünden platforma sıçradı. Bu hareketiyle bir diğer tezahürat dalgasının kopmasına neden oldu.

Halt, artık daha yakından görme şansı bulduğu cellâdın gerçek bir dev olduğunu fark etti. Adamın boyu iki metrenin üstündeydi ve omuzlarıyla vücudu da boyuyla orantılı bir şekilde genişti. Çift kabzalı kocaman kılıcını başının üstüne doğru kaldırdı ve esirlere aldırış etmeksizin platformun ön kısmında toplanan kalabalığa doğru savurdu.

Ortalık bir kez daha cellâda yapılan tezahüratlarla doldu.

Hasson! Hasson! Hasson!

Platformu ileri geri adımlayan Hasson, kalabalığın ilgisini üzerinde toplayarak yeniden orta kısma geldi. Başının üstüne

kaldırdığı kılıcını güçlü bileklerinden aldığı kuvvetle platforma saplayıverdi.

Ahşaba gömülen kılıcı darbenin etkisiyle bir o yana bir bu yana savrulurken geriye doğru bir adım attı.

Uzanıp bağcıklarını çözdüğü cübbesinin, arkasına kocaman bir yığın halinde düşmesine izin verdi.

Artık üzerinde yalnızca bel ve ayak bileklerinden sıkılarak toplanmış dalgalı, bol bir pantolon, kara bir *kefiye* ve lacivert Tülagi peçesi vardı. Çıplak göğsü, sürdüğü yağ nedeniyle hafifçe parlıyor, muazzam kaslarla kaplı kolları, göğsü ve karnı gözler önüne seriliyordu.

Öne doğru bir adım attı ve en ufak bir çaba bile harcamıyormuş gibi, ahşaptan çekip aldığı kılıcıyla başının üzerinde daireler çizmeye başladı. Devasa kılıcı bir oyuncak gibi rahatlıkla kavrıyordu. Rahat ve kendinden emin hareketleri, biraz olsun silah bilgisine sahip olan ve uzun, ağır kılıcın ağırlığını tahmin edebilen kişilere adamın kol, vücut ve bilek kaslarının ne kadar güçlü olduğuna dair çok şey söylüyordu. Sabah güneşi, parlak siyah kılıçtan yansıyıp kalabalığın gözlerini kamaştırıyordu. Adam o kadar süratli hareket ediyordu ki, insanlar havada savrulanı kılıç değil, kapkara bir perde gibi izliyorlardı.

Hasson! Hasson! Hasson!

Çığlıklar, yeniden yükselmeye başlamıştı. Tülagi devinin güç gösterisinden etkilenen çok sayıda kasabalı da tezahürata eşlik ediyordu. Ne de olsa platformun üstündeki yedi tutukludan altısı yabancıydı ve Arridilerin umurunda değillerdi. Yedinciye gelince, Seleten'in unvanı kulaktan kulağa dolaşmaya başlamıştı. Ancak Maşava gibi iç kesimlerdeki kasabalarda yaşayanlar

Emrikir'i ya da onun altında şehirleri yöneten *Wakir*'leri pek sevmezlerdi. Halt'un birkaç gün önce gözlemlemiş olduğu üzere, Arrida devlet yetkililerinin büyük bir kısmı fırsatçı insanlardan oluşuyordu. Onlardan alt seviyede bulunan kişilerle ilişkileri, tamamen aldıkları rüşvetlere dayalıydı. Seleten bir istisnaydı elbette, ancak Maşavalıların bunu bilmelerine imkân yoktu. Uzaktaki bir şehrin yöneticisi olduğu için onu tanımıyorlardı.

Ayrıca yöneticilerle vatandaşlar, genellikle kasabalıların sene boyunca elde ettikleri gelirin belli bir yüzdesini askerlere teslim etmek zorunda oldukları vergi toplama günlerinde karşılaşırlardı. O günlerde devlet yetkilileri Tülagi akıncıları tarafından yağmalanan Maşava gibi kasabalara hiç de anlayışlı davranmazlardı.

"Onlar Fafas'ta göbek büyütürken biz burada açlıktan geberiyoruz," diyordu eski bir taşra özdeyişi. Maşavalılar bu sözlerde doğruluk payı olduğuna inanıyorlardı. Dolayısıyla dolgun maaşlı, karnı tok bir devlet görevlisinin kafasının kesilmesi, içlerinden çok azının canını sıkacaktı. Basit çiftçilere özgü kadercilik anlayışıyla gidenin yerini bir başkası alır diye düşünüyorlardı.

Hasson gibi bir "sanatçı" tarafından gerçekleştirilecek ilgi çekici ve vahşi bir toplu infaz töreni, neşelenip tezahüratlara boğulmalarının önde gelen nedeniydi.

Hasson, kalabalığın dileklerini yerine getirmeye hazırdı. İleri geri attığı adımlarla dans etmeye, bir yılanın dilini andıran devasa kılıcını yukarıdan ve yandan savurmaya, derin saplama denemeleri yapmaya başlamıştı bile. Bir o yana bir bu yana koşarak platformu turluyordu.

Bir an sonra havaya sıçrayıp kılıcıyla geniş bir yay çizdi ve önüne diz çökmüş kurbanının kafasını kesiyormuşçasına boşluğa son bir darbe indirdi. Ardından da ahşaba saplanan kılıcını darbenin etkisiyle titrer halde bırakıp, yeniden geriye doğru sıçradı.

Aynı çeviklikle hareket ederek iki eliyle birden kavradığı kılıcını saplandığı noktadan çıkardı ve platform boyunca ilerlemeye başladı. Bir yandan da kılıcını oraya buraya savuruyor, sahte kesme hareketleri yapıyordu. Adının geçtiği tezahüratlar şiddetlenmeye, cellâdın adımlarıyla ahenkli bir hale gelmeye başlamıştı artık.

Hasson, birden diz çöktüğü yerden yukarı sıçradı. Ardından havada dönüp iki kez savurduğu kılıcıyla görünmez bir çarpı işareti çizdi ve kurbanlarıyla yüz yüze gelecek şekilde platforma indi. Hemen sonra yüzünü bir kez daha kalabalığa döndü. Tüm o cüssesine rağmen, inanılmaz çevik ayaklara sahipti. Onu platforma taşıyan adamlardan birine işaret etti. Savaşçı, tezgâhlardan birinin üstünde duran karpuzu kaldırıp dev cellâda doğru fırlattı.

Kılıç farklı yönlere doğru iki kez savruldu. İlk darbe karpuzu iki parçaya ayırmıştı. İkincisi ise büyük parçayı platforma düşmeden önce yarıp geçmişti.

Asker işaret beklemeksizin bir diğer karpuzu havaya fırlattı. Hasson, bu kez yatay bir darbeyle karpuzu ikiye ayırdı. Bunu, yarım parçalardan birini darmadağın eden dikine darbe takip etti.

İzleyicilerden memnuniyet dolu uğultular yükseldi.

Hasson, bu coşkuya havada döndürdüğü kılıcını bir elinden

diğerine geçirerek yanıt verdi. Bir sağ eline, bir sol eline fırlattığı kocaman kılıcı, her defasında uzun kabzasından yakalamayı başarıyordu.

Döne döne havaya fırlattığı kılıcı aşağı düşerken yeniden kabzasından yakaladı ve sıçrayarak havada yüz seksen derece döndükten sonra yüz yüze geldiği kurbanına doğru şiddetli bir darbe indirdi.

Şans eseri, karşısındaki kişi Horace'dı.

Dev cellâdın sıçrayıp kendi etrafında dönerek darbesini indirmesiyle birlikte kalabalığın sesi bir anda kesilivermişti. Herkes yabancının kafasının kopmasını bekliyordu. Ama Hasson muazzam bir güç gösterisi sergilemiş ve son saniyede darbeyi engelleyerek, kocaman kılıcını Horace'ın saçlarına milim kala durdurmuştu.

Kalabalığın tezahüratları, yabancının hareket etmediği, hatta yerinden bile kımıldamadığının fark edilmesi üzerine yerini derin bir sessizliğe bıraktı. Horace korkunç darbeyi engellemek amacıyla bağlı ellerini çaresizce yukarı kaldırmayı bile denememiş, tiksinti dolu bakışlar eşliğinde cellâdı izleyerek bir kaya gibi olduğu yerde beklemeye devam etmişti.

Horace'ın nabzı hızlanmış ve damarları boyunca adrenalin pompalanmaya başlanmıştı. Ama bunu belli etmiyordu. İriyarı cellât hemen önünde havaya sıçrayıp kendi etrafında dönmeye başladığında bir şekilde olacakları tahmin etmişti. Adamın hareketleriyle eşzamanlı olarak savurduğu kılıcı onu uyarmıştı. Geldiğini fark ettiği darbe karşısında gözünü bile kırpmamaya karar vermişti. Bunu yapmak, büyük bir irade gücü gerektirmişti ama başarmıştı işte. Pişmiş kelle gibi sırıttı.

İstediğin kadar hoplayıp zıpla dostum, diye geçirdi içinden, bir Araluen şövalyesi neymiş, göstereceğim sana.

Hasson, bir tereddüt anı yaşadı. Genç adamın sırıttığını fark edince, suratı buruştu. Geçmişte bu numarayı her çekişinde ellerini başlarına kapatan kurbanları yere devrilir ve af dilemeye başlarlardı. Bu delikanlı ise nazikçe gülümsemekle yetiniyordu. Horace bağlı ellerini avuçları tepede olacak şekilde yukarı kaldırdı.

"Bu gerçekten de çok heyecanlıydı," dedi. "Acaba ben de bir şansımı deneyebilir miyim?"

Hakikaten de Hasson'un kılıcı ona uzatmasını bekliyor gibiydi. Cellât serseme dönerek geriledi. Durumun kontrolünden çıkmaya başladığını hissediyordu. Sakallı Skandiyalıların lafa karışmalarıyla birlikte işler iyice sarpa sarmaya başlamıştı.

"İyi iş çıkardın, Horace," dedi memnuniyetle kıkırdayan Erak.

Svengal de aynı fikirdeydi. "Aferin sana, evlat! Korkunç Hasson'a haddini bildirdin!"

Hasson, öfkeyle çığlık atarak kahkahalarla gülen Skandiyalılara doğru döndü. Başının üstünde çevirdiği kılıcını doğrudan Erak'ın boynunu hedefleyerek yatay bir şekilde savurdu. Tıpkı bir önceki denemesinde olduğu gibi, savurduğu kılıcını Skandiyalının boynundan birkaç milim ötede durdurdu. Ancak tıpkı Horace gibi Erak da yerinden bile kımıldamamıştı.

Yüce Kont hiçbir şey olmamış gibi yanındaki arkadaşına döndü. "Adamın bilekleri epey kuvvetli. Zamanında durmasını başardı. Savaş baltası ile neler yapacağını görmek isterdim."

Onunla aynı fikirde olmayan Svengal, yüzünü buruşturdu.

"Baltanın kafasına saplı olmasını tercih ederim, şef," dedi. Korkusuzca, teklifsizce bir kez daha kahkahalara boğuldular.

Hasson, kalabalığın şaşırmaya ve sabırsızlanmaya başladığının farkındaydı. Ona yapılan gürültülü tezahüratlar, yabancıların cesaretine duyulan saygıdan ötürü durmuştu. Zorlu yaşam koşullarının hüküm sürdüğü Arrida ülkesinde, bu tür vahşi ölümlere çok sık rastlanırdı. Ölümü bu kadar soğukkanlılıkla karşılayabilen kişiler, hem Arridilerin hem de Tülagilerin hayranlığını kazanırdı. Hasson, kalabalığın kontrolünü yeniden ele geçirmenin hayati önem taşıdığının farkındaydı. Esirlerin arasında dolanarak zayıf bir nokta aramaya başladı.

Birden kızı fark etti.

Kız, bu hareketime dayanacak kadar güçlü olamaz, diye mantık yürüttü. Onu gözyaşlarına boğulmuş bir paçavraya çevirmesi için birkaç saniye yeterliydi. Bu sayede diğer tutuklular kızı teselli etmek zorunda kalacak ve o ilgisiz, umursamaz tavırlarından vazgeçeceklerdi.

İçinde kabarmasına izin verdiği öfkesini nihayet salıvermesiyle birlikte kılıcını kaldırdı ve adeta havada asılı kalan bir çığlık eşliğinde kurbanına doğru sıçradı. Kızın etrafında, başının üstünde kesme ve saplama denemeleri yapıyor, ayaklarını yere vurdukça platformun şiddetle sarsılmasına neden oluyordu. Kılıcı bir kez daha havayı yardı ve uç kısmı kızın yüzünden yalnızca birkaç milim uzakta durdu. İzleyenlere dehşet veren öfke ve güç gösterisi, nihayet sona ermişti. Yalnız ortada bir sorun vardı.

Kız yerinden bile kımıldamamıştı.

Korkunç kılıç yüzüne ve vücuduna milim kala ileri geri

savrulan Evanlyn, hareket etmemesi, irkilmemesi hatta göz bile kırpmaması gerektiğinin farkındaydı. Darbelerin her biri vücudunu ikiye ayırabilecek kadar şiddetliydi. Ama korkusunu göstermeyecekti. Kalbi göğsünde güm güm atmasına rağmen, hiçbir şey belli etmiyordu. Horace'ın vücudunu yalayıp geçen kılıç darbelerinden nasıl olup da etkilenmediğini merak etti. Büyük ihtimalle genç savaşçı da korkularını gizlemişti. Önlerinde hoplayıp zıplayan ve kalabalığa pozlar veren şu *budala* heriften intikam almalarının tek yolu buydu.

Horace'ın yolundan gitmeye kararlıydı. Mantığı ona Hasson'un tüm hareketlerinin bir oyundan ibaret olduğunu söylüyordu. İlk öldürülecek kişinin Halt olacağını onlara birçok kez söylemişlerdi. Öyleyse tüm bu kılıç oyunlarının tek amacı onu korkutmaktan ibaretti. Öte yandan, Hasson'un yapacağı en küçük hatanın bile hayatını kaybetmesine neden olacağının farkındaydı. Öfkeden dengesini bir an için kaybedip hedefini bir santim bile şaşırsa, Evanlyn'i istemeden doğrayabilirdi.

Neredeyse bir buçuk metre boyundaki keskin kılıç yüzünün, boynunun ve vücudunun etrafından tıslayıp geçerken ardına dek açtığı gözlerini kasıtlı bir şekilde başka taraflara çeviriyordu.

Hasson, nihayet yenilgiyi kabullenmişti. Terden parlayan vücuduyla geri çekilerek kılıcını yere indirdi. Peçenin tepesindeki gözlerinden şaşkınlığı okunuyordu. İzleyicilerin sesi kesilmişti.

Birden kalabalığın ortasından bir ses duyuldu.

"Kızı salıverin!"

Buna bir diğeri, ardından da bir diğeri katıldı. Birkaç sa-

niye içinde giderek artan bir topluluk, hep bir ağızdan aynı tezahüratı yapmaya başlamıştı. Bağıranların çoğu Arridiliydi. Adamlarından bazılarının da elleri havada koroya katıldığını fark eden Yusal'ın gözleri öfkeden kısıldı.

Küplere binerek öne çıktı ve sözlerini vurgulamak üzere kılıcını çekti.

"Bu kadarı yeter!" diye bağırdı. "Yeter dedim!"

Yusal'ın kara gözleri kalabalığı tararken, Evanlyn'in salıverilmesini isteyenler sustular. Halt, o an Evanlyn'in büyük bir tehlikeyle burun buruna olduğunu fark etti.

Yusal'ın başka bir protesto yaşanmaması için kızın işini bir anda bizzat bitirmesi, işten bile değildi. Adamın dikkatini Evanlyn'den kendi üstüne çekmesi gerekiyordu. Öne doğru bir adım atarak sıkıldığını belli eden yüksek bir sesle Tülagi liderine seslendi:

"Yusal, bu iş çok sıkıcı bir hale gelmeye başladı. Artık devam edebilir miyiz lütfen?" Sesinde bariz bir hakaret vardı.

Yusal, Evanlyn'i anında unutarak Halt'a doğru döndü. Askerlerinin bu adamdan nefret ettiklerini hatırlamıştı. Hiçkimse Halt'un salıverilmesi için tezahürat yapmayacaktı. Kontrolü yeniden ele almak için çok uygun bir fırsat yakalamıştı. Kılıcını kır sakallı, saçları karmakarışık Orman Muhafızı'na doğru çevirdi.

"Öldür şunu!" diye emretti Hasson'a. "Hemen, şimdi öldür onu!"

Adamlarından ikisi Halt'u platformun ucuna doğru sürüklerken, bir üçüncüsü de idam sehpasını öne çıkarıyordu. Sehpa dedikleri şey, ahşap bir kütük parçasından ibaretti. Diz çöken

kurban, vücudunun üst kısmını kütüğün koni şeklindeki eğimli ucuna dayıyor, cellâdın kesebilmesi için başını uzatıyordu. Orman Muhafızı Tülagi askerleri tarafından diz üstü çökmeye zorlanırken, sehpanın yüksekliği ayarlandı. Bağlı kolları sehpanın etrafından geçirilen Halt, arkasından itilerek sehpaya yaslandı. Etrafına bir göz atınca Gilan'ın dehşet dolu yüz ifadesini fark etti. Acı acı gülümsedi.

"Will işi iyice ağırdan alıyor," dedi. "Şu iş bir bitsin, dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim ona."

"Sessizlik!" diye bağırdı Yusal. Coşkudan sesi hafifçe tizleşip çatlamaya başlamıştı. Ardından daha sakin bir sesle "Döndürün şunu!" diye işaret etti adamlarına. Tülagi askeri, elleriyle Halt'un başını ön tarafa doğru çevirdi.

Halt, kendini hemen önündeki kalabalığı incelerken buldu. İzleyicilerden artık çıt çıkmıyordu. Oldukları yerde donakalmışlardı. Ama kurbana acıdıkları da yoktu. Yalnızca ölmek üzere olan bir adamın gözlerine bakmaktan dolayı çarpık bir keyif hissediyorlardı. Halt, ona tanıdık gelen bir yüz görünce durdu. Bakışlarına karşılık veren adam, başını yavaşça salladı. Halt zihnini zorlayınca hatırladı; Yusal'ın çöle bıraktığı Arridi askerlerinden biriydi bu! Orada durmuş, Halt'u selamlıyordu. Bundan emindi!

Öne doğru hareketlenen Hasson'un devasa kılıcı alıp sağ omzunun üstüne kaldırmasıyla birlikte izleyicilerin nefesleri tutuldu.

Bir saniye sonra Halt'un kulakları, havayı yarıp geçen bir şeyin vızıltısıyla doldu. Tanıdık bir sesti bu. Yoksa kafasını kesmek üzere olan kılıcın sesi miydi?

Halt, hayatının ne şekilde sona ereceğini ve o an neler hissedeceğini hep merak etmişti. Sorularıma cevap almama az kaldı, diye geçirdi içinden.

KIRK BEŞ

Taliş'in kuşkuları, başını kaldırıp omzundaki uzun yayı ve ok kılıfıyla birlikte gözetleme kulesine tırmanan Will'i fark etmesiyle bir anda doğrulanmıştı.

Genç adamı tanımıyorlardı ama taşıdığı silahlara her biri aşinaydı. Arkadaşlarıyla birlikte Arridi kampına taarruz ettiklerinde de karşılarına buna benzer uzun yaylar çıkmıştı.

"Yabancılardan biri bu!" diye bağırdı kılıcını çekerek. "Yakalayın!"

Kılıçlarını çeken adamlarıyla birlikte öne atıldı. Alum duvardan uzaklaşıp pelerininden kurtuldu ve yollarını tıkamak üzere silahını çekti.

"Devam et, Will!" diye seslendi. "Ben onların icabına bakarım!"

Ancak karşısında üç tecrübeli savaşçı vardı ve kılıç darbeleri bir anda yağmur gibi üstüne geldi. İnatla yerini korudu ama yenilmesi kaçınılmazdı. Sırtını duvara verip, üç yandan üstüne yağan darbeleri savuşturmak için çaresizce mücadele vermeye başladı. Savunması bir noktada ister istemez kırılınca, kılıç

kullandığı kolunun üst kısmından yaralandı. Hemen ardından da bacağının üstüne derin bir kesik yedi. Kafasını uçurmayı hedefleyen son darbeden ise tökezleyerek, tam zamanında kurtulmasını başardı.

Sarsak adımlarla kuleye tırmanmaya çalışan Will'in arkadaşına yardımcı olacak vakti yoktu. Bunu istese de dengesini kollarıyla etrafına tutunarak sağladığı için atış yapamazdı. Ancak Alum'un birkaç saniye içinde hayatını kaybedeceğinin de farkındaydı. Cesur Arridi subayı, artık darbeleri zorlukla karşılıyordu. Alnının ortasında açılan bir diğer çizikten gözlerine dolan kan nedeniyle önünü göremez haldeydi.

Meydandan gelen tezahüratlar ise giderek şiddetlenip hızlanıyordu.

Hasson! Hasson! Hasson!

Yüzlerce gırtlaktan aynı anda yükselen ses kasaba boyunca gümbürdüyor, etraftaki dere yatakları ile dağlardan yankılanıyordu.

Will, bir an için tereddüt etti. Hemen bir şey yapmazsa, Alum, gözünün önünde can verecekti. Öte yandan, kalabalıktan yükselen tezahüratlar, ona meydandaki törenin başlamak üzere olduğunu söylüyordu. Halt'un ona ihtiyacı vardı...

Fakat Alum burada, hemen yanıbaşındaydı ve Will'i korumak için çaresizce dövüşüyordu. Will, sonunda kararını verdi. Mesafeyi ölçtü ve bu adil olmayan dövüşe katılmak için aşağıya atladı.

Yere düşerken, Tülagi önderinin omuzlarına sertçe çarptı. Acı ve şaşkınlık dolu bir çığlık atan adam, dört metre yukarıdan üstüne çullanan beden nedeniyle yere serilmişti. Will'in

kulakları önce kırılan bir kemik sesi, ardından da adamın sert, taşlık zemine çarpan kafasından çıkan berbat gürültüyle doldu. Düşmenin etkisini azaltmak için yana doğru kıvrıldı ama Tülagi savaşçısının bedeni, bu işi zaten halletmişti.

Ayağa fırlarken, diğer iki askerin ona doğru döndüklerini fark etti. Beklenmedik gelişme karşısında bir tereddüt anı yaşıyorlardı. Yakın dövüş için fazla uzun bir süreydi bu. Will, aradaki mesafeyi kapatarak ona yakın duran savaşçının kılıç menziline girmişti bile.

Seçme şansın varsa, daima öne doğru ilerlemeyi tercih et.

Halt'un yüzlerce kez tekrar etttiği öğretileri, beynine kazınmıştı. *Öne doğru ilerleyen bir savaşçı, dövüşü kontrol eder.* Will adeta düşünmeden hareket ederek öne doğru hareketlenmişti. Kınından hışırtıyla çıkardığı saks bıçağını tek savuruşta yakındaki savaşçının vücuduna sapladı.

Tülagi savaşçısı, şaşkınlık ve acı dolu kısa bir çığlık atarak duvara doğru geriledi ve kılıcını düşürdü.

Birden meydanda kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Bunu Hasson'a yapılan çılgın tezahüratlar takip etti. Bir an sonra ise sesler tamamen kesilmişti. Bu durum Will'in hiç hoşuna gitmemişti. Zamanı daralıyordu ama hâlâ dize getirmesi gereken bir Tülagi savaşçısı daha vardı.

Will, kuleden Taliş'in tepesine atladığında, Alum da kanamasını durdurmak için duvara doğru gerilemişti. Genç Orman Muhafızı'nın birkaç saniye içinde iki Tülagi savaşçısını etkisiz hale getirdiğini, üçüncüsünün de yakınlarında olduğunu fark edince, arkadaşına yardım etmek istedi.

Dizlerinin üstünde doğrularak kılıcını adama doğru savurdu,

ama güçlü ve dengeli bir hamle yapamamıştı. Tülagi savaşçısı, bu darbeyi kolaylıkla savuşturdu ve Alum'un kılıcı elinden fırlayıp gitti. Ardından da Arridilinin işini bitirmek üzere kılıcını havaya kaldırdı. Tecrübeli bir savaşçıydı ve dönüp yabancıyla yüz yüze gelmeden önce hızlı bir darbeyle rakibini öldürebileceğini hesaplamıştı.

Will saks bıçağını beş seneden bu yana zihnine adeta kazınan içgüdüleri sayesinde adeta gözü kapalı takip ettiği hedefine doğru çaktırmadan fırlattı.

Saks bıçağı Will ile arasındaki mesafeyi kat ederken, Tülagi savaşçısının kolu ölümcül darbeyi vurmak üzere havaya kalkmıştı. Vücuduna aniden sertçe saplanan bıçak, adamın olduğu yerde tökezlemesine neden oldu.

Bir an sonra vücuduna muazzam bir acı dalgası yayılmaya başladı ve savaşçı neler olup bittiğini anlayamadı bile.

Gözü kararıverdi.

Will, Alum'a doğru bir adım attı ve tereddüt ederek durdu. Meydandaki çığlıklar yeniden başlamıştı. Tek tek çığlıklar halinde başlayan sesler başkalarının da katılmasıyla yoğun bir tezahürata dönüşmüştü. Kaşlarını çatarak söylenenleri dinlemeye başladı.

Kızı salıverin! Kızı salıverin!

Tezahüratın Evanlyn için yapıldığını fark etti. Bir an için umutlandı; arkadaşlarını serbest bırakacaklardı. Ancak hemen sonra, Yusal'ın taviz vermeyen ses tonu kalabalıktan yükselen gürültüleri bastırdı.

"Bu kadarı yeter! Yeter dedim!"

İzleyicilerin sesi kesilmişti. Yüzünü acıyla buruşturan

Alum, bitkin bir halde Will'e yeniden kuleye tırmanmasını işaret etti.

"Git! Hadi! Acele et! Zamanın kalmadı!"

Öksürmesiyle birlikte ağzından akan kan, cübbesinin ön kısmını kızıla boyadı. Fakat hâlâ inatla gözetleme kulesini işaret ediyordu. Will, Alum'un haklı olduğunu kavradı. Yoldaşının yaraları daha sonra da tedavi edilebilirdi, ancak o an arkadaşlarını kurtarması ve Ömer'e birlikleriyle saldırıya geçmesi için işaret göndermesi gerekiyordu.

Ağırlığının altında inleyip gıcırdayan çürük tahtalara aldırmaksızın kuleye tırmanmaya başladı. Yavaş ve dikkatle hareket ettiği önceki denemesinin aksine bu kez bir örümcek gibi hızlı hareket ediyor, ağırlığını ahşabın üstüne ne kadar az verirse devrilme riskinin de o kadar az olacağına dair mantık yürütüyordu. Aslına bakılırsa, Will'in üstlerine basarak geçtiği kirişlerin bir kısmı bel verip parçalara ayrılmaya başlamıştı bile. Parçalanan tahtalar, aşağıya düşüyordu.

"Hemen, şimdi öldür onu!" Yusal'ın emrini duymasıyla birlikte, bir şekilde Halt'tan söz edildiğini anladı.

Ayakları, kulenin nispeten sağlam bir yerine basıyordu artık. Hafifçe silkinerek yayını sol eline aldı. Sağ eli, ne yaptığının farkına bile varamadan içgüdüsel bir şekilde ok alıp kirişe yerleştirmişti bile.

Bulunduğu yerin yüksekliği sayesinde, kasabanın o tarafındaki alçak, teraslı evlerin üstünden meydanı görebiliyordu. Yüzlerce kişiden oluşan kalabalığın gerisinde, Halt'un sürüklenerek öne getirildiğini ve cellât sehpasının yanında diz çökmeye zorlandığını fark etti. Yan yana dizili yol arkadaşları da Orman

Muhafızı'nın hemen arkasında duruyorlardı. Koyu renkli cübbesi ve peçeli yüzüyle korkutucu görünen Yusal da kenara çekilmiş bekliyordu. Bir hilkat garibesi platformun diğer tarafını kaplamıştı. Kafası ve yüzü örtülü, belinden yukarısı çıplak, dev bir Tülagi savaşçısı. Kaslı vücudu sürdüğü yağlar nedeniyle parıldayan ucube, muazzam kılıcını iki eliyle birden kavramıştı.

Cellât. Hasson bu olmalı, diye düşündü Will.

Halt'un diz çöktüğünü ve dönüp Gilan'a bir şeyler söylediğini fark etti. Yusal'ın işaretiyle birlikte iki Tülagi savaşçısı öne çıktı ve Halt'un yüzü kalabalığa doğru çevrildi.

Cellât, öne doğru bir adım attı. Kılıcını başının üstüne doğru kaldırmaya başlamıştı.

Will, yayını sağ başparmağının uç kısmı ağzının kenarına değinceye dek gerip nişan aldı. Zihni ve sezgileri, atış koşullarını saniyeden de küçük zaman dilimleri içinde hesaplıyordu. Mesafe? Yüz yirmi metreden biraz daha fazlaydı. Okun ucu hafifçe havaya yükseldi. Rüzgâr? Dikkate alınacak kadar güçlü bir esinti yoktu.

Cellât, kılıcı iyice yukarı kaldırmıştı artık. Darbesini ölçüp biçiyor olmalıydı. Will, bu atışın başarılı olması gerektiğinin farkındaydı. İkinci bir deneme için zamanı olmayacaktı. Kararsızlığını arttıran o karanlık düşünceleri aklından çıkardı.

Atışı kaçıracağından endişe edersen, o atışı büyük olasılıkla zaten kaçırırsın, diyordu Halt'un öğretileri.

Beklentiyle dolu kalabalıkta nefeslerin tutulduğunu fark etti. Zihnini endişe ve belirsizliklerden arındırdı. Kirişin parmakları arasından kayıp gitmesine, neredeyse kendi iradesiyle okunu hedefine göndermesine izin verdi.

KIRK ALTI

Gilan, Hasson'un çift kabzalı kılıcının yükselişini çaresizce izliyordu. Genç Orman Muhafızı'nın yüzü, yaşadığı dehşetten dolayı çarpılmıştı. Öğretmeni ve arkadaşı olan adamın ölümünü, hiçbir şey yapamıyor olmanın verdiği çaresizlikle yüreği burkularak izliyordu. Halt'un adını haykırmak istediyse de boğazı tıkandı ve gözyaşlarının akmaya başladığını fark etti.

Kılıç hâlâ yükseliyordu. Aşağı inip hızla hedefine varması an meselesiydi artık.

Ancak birden, kılıç daha da yükselmeye, cellâdın ölümcül darbesine başlayacağı noktanın da gerisine doğru düşmeye başladı.

Kalabalığın içinden şaşkın feryatlar yükseldi. Gilan, kaşlarını çattı. Hasson ne yapıyordu böyle?

Kollarını başının üstüne kaldırmış olan cellât geriye doğru hafifçe sendeleyerek büyük bir gürültüyle sırt üstü platforma devrildi. Platformdakiler de artık meydanda toplanan kalabalık gibi cellâdın göğsüne derinlemesine saplanan gri uçlu oku görebiliyordu. Yaşamını o anda yitiren Hasson'ın kılıcı elinden kayarak gürültüyle platformun zeminine düştü.

"Will bu!" diye bir çığlık attı Gilan. Arkadaşının mevzilendiği noktayı bulabilmek için deli gibi kalabalığı tarıyordu.

Sehpanın yanında diz çökmüş bekleyen Halt, başını öne eğip gözlerini kapattı ve fısıltıyla bir dua okudu.

Etraflarında ise kıyamet kopuyordu. Yusal, oracıkta can veren cellâdı şaşkınlıkla izliyordu. Adamın göğsüne saplanan oku fark edince bir sonraki atışın hedefinde kimin olduğunu anlayıverdi. Kılıcı hâlâ elindeydi. Bir an için diz çökmüş bekleyen Orman Muhafızı'nın başını uçurup uçurmamak arasında gidip geldi. Ama buna zamanı olmadığının farkındaydı. Kaçmak için sağ tarafına döndü.

İkinci ok, ilki henüz Hasson'a isabet etmeden önce hedefine gönderilmişti bile. Will, cellâdı hedef alan atışı yapar yapmaz devreye giren usta nişancı içgüdüleri sayesinde hedefini vuracağını biliyordu. Göz açıp kapayıncaya dek yeni bir ok çekip kirişe yerleştirmiş ve kara cübbeli Yusal'ı hedefleyerek fırlatmıştı.

Yusal'ın hayatını kurtaran şey, son anda sağa dönmesi olmuştu. Havadaki ok, aslında tam kalbini hedef alıyordu. Aniden dönünce sol kolunun üst kısmından vuruldu. Acı ve öfke dolu bir çığlık attı ve kılıcını yere düşürüp sağ eliyle yarasını kavradı. Kanayan kolunu tutarak acıdan iki büklüm halde kaçmaya yeltendi.

Will, mevzilendiği noktadan adamın hareket ettiğini görmüş ve atışın başarılı olmayacağını anlamıştı. Ama o an halletmesi gereken başka sorunlar vardı. Yusal saf dışı kalmıştı belki, ancak platformun dört bir yanı, arkadaşları açısından tehdit anlamına gelen silahlı Tülagilerle doluydu. Elleri takip

edilemez bir süratle hareket etmeye ve okları çektiği gibi ardı ardına nişan alıp fırlatmaya başladı. Meydanın tepesinden birbirini takip eden yarım düzine ok geçti ve platformdaki muhafızlardan acı dolu çığlıklar duyulmaya başlandı.

Çevredekiler kendilerini toparlayıncaya kadar dört Tülagi savaşçısı ölü ya da yaralı halde yere devrilmişti. Platformun üstünde kalmaları halinde ölümcül oklara hedef olacaklarını anlayan diğerleri, aşağı atlayıp kaçmaya başladılar.

O anda, kasabaya sızan Bedülin ve Arridi birlikleri, pelerinlerini bir kenara atıp kılıçlarını çekerek Tülagi savaşçılarına saldırdılar. Böylece meydanda küçük çatışmalar başladı. Meydan, dövüşen savaşçılarla kısa sürede bir arenaya dönmüştü. Maşavalılar savaş alanından kaçmaya çalışsalar da, bir kısmı, hayatları uğruna savaşan ve ani saldırının nereden geldiğini anlayamayan Tülagilerin körlemesine savurdukları kılıçlarla yaralandılar.

Platformun üstündeki çok az sayıda muhafızın da fazla zamanı kalmamıştı artık. Erak ile Svengal'in güç birliği edip kaldırdıkları yaralı bir askeri ötede bekleyen üç arkadaşına doğru fırlatmalarıyla birlikte Tülagilerin dördü birden, aşağıdaki kargaşanın içine düştüler. Tüm bunlar olurken, Gilan da Yusal'ın yere düşen kılıcını almış, Evanlyn'in bağlarını kesmeye çalışıyordu.

İlk şoku atlatan Horace da eğitimli bir savaşçıya yakışır hızda hareket etti ve ayağa kalkarak bağlı kollarını sehpanın etrafından geçirmeye çalışan Halt'un yanına geldi. Tecrübeli Orman Muhafızı'nın o karmaşadan kurtulmasını sağlayıp birkaç metre ötelerinde Erak ile Svengal'in bağlarını kesmekle meşgul olan Gilan'a doğru döndü.

"Gilan seni bağlarından kurtaracak," dedi ve Halt'u o tarafa doğru hafifçe itti. Hemen sonra meydanı ve gerisindeki bölgeyi gözleriyle tarayarak arkadaşını aramaya başladı. Gözetleme kulelerinden birinde gözüne bir siluet ilişti. Kuledeki şahsın kıyafetleri tanıdık değildi ama elindeki uzun yay, kimliğini ele veriyordu. Horace derin bir nefes alarak arkadaşına seslendi.

"Will!"

Sesini savaş alanının diğer ucuna kadar duyurabilmenin eğitimini almıştı. Horace sesini zorlanmadan duyan arkadaşının ona el salladığını görebiliyordu. Bağlı ellerini birkaç saniyeliğine yukarı kaldırarak işaret etti. Öne doğru eğildi ve bileklerini saran iplerin iyice açığa çıkması için birbirinden uzakta tuttuğu ellerini idam sehpasının uzak tarafına yerleştirdi. Başını çevirip gözlerini kapadı ve arkadaşının mesajını anlamış olması için içinden dua etti.

Tıssssss-Güm!

Bağları bir anda gevşedi ve gözlerini açtığında idam sehpasına saplı oku fark etti. Will, Horace'ın bileklerini sarmalayan iplerin birini kesmişti. Diğer ikisi ise henüz sağlamdı.

"Formunu kaybediyorsun," diye mırıldandı Horace. Fakat sorunun çözümü, tahtaya saplanan okun keskin ve geniş ucunda yatıyordu. Kalan ipleri okun ucuna sürtüp kesmek ve ellerinin serbest kalmasını sağlamak Horace'ın yalnızca birkaç saniyesini aldı.

Bu sırada meydanda yeniden bir araya gelen yarım düzine kadar Tülagi savaşçısı, savaş düzeni alarak platformun merdivenlerine doğru yaklaşıyordu. Horace yüzünü buruşturdu ve uzanıp cellâdın çift kabzalı kocaman kılıcını kavrayarak başı-

nın üstünde birkaç kez savurdu. Kılıcın ağırlığını ve dengesini anlamaya çalışıyordu.

"Fena değilmiş," dedi.

Merdivenleri tırmanan ilk iki Tülagi savaşçısının karşısına en korkunç kâbuslarından fırlayan bir görüntü çıkmıştı. Uzun boylu genç savaşçı, dudaklarında bir ölüm şarkısıyla devasa kılıcını savurarak üstlerine çullandı. En öndeki Tülagi, savaşçısı darbeyi kalkanıyla önlemeyi başardı. Devasa kılıç, tam ortasına çarptığı metal ve tahtadan kalkanı yamyassı etmişti. Darbenin etkisiyle merdivenlerden savrulan adam, hemen arkasından gelen iki arkadaşının üstüne devrildi.

Sağ tarafındaki ikinci Tülagi askeri ise Horace'a doğru hamle yapabilmek için kılıcını çekmişti. Ancak genç savaşçı karşı darbesini çoktan vurmuş ve kabzasının birkaç santim ötesine çarptığı Tülagi kılıcını paramparça etmekte zorlanmamıştı. Horace'ın bu seferki rakibi, yoldaşlarına göre daha tecrübeli bir savaşçıydı. Silahını, aldığı hasara aldırmadan bir kenara fırlattı ve çift kabzalı kılıcın menzilinden kaçmak için eğilerek öne doğru hücum etti. Kemerindeki hançeri çekerek, ters bir darbeyle Horace'ı omzundan yaraladı.

İnce, kırmızı bir çizgi halinde beliren kesikten kan damlıyordu. Bıçağın vücuduna girdiğini bile hissetmeyen Horace, yaralandığını ancak damlayarak üstünü başını berbat eden kan nedeniyle anlayabildi. Yaranın derinliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Zaten devasa kılıcının menziline giren Tülagi savaşçısı nedeniyle bunu düşünecek zamanı da kalmamıştı.

Tabii elindeki kılıcın meziyetleri, uzunluğuyla sınırlı değildi. Horace, kılıcın hafifçe savurduğu kocaman, pirinç kabzası-

nı rakibinin yüzüne gömdü. Adamın *kefiyesi,* darbeyi karşılasa da yeterli olmamıştı. Gözlerini deviren Tülagi savaşçısı, Horace tarafından bir omuz darbesiyle platformdan aşağı, basamakların dibinde kendilerine gelmeye çalışan arkadaşlarının yanına gönderildi.

Horace ayaklarını iki yana açıp merdivenin başına geçerek kılıcı kısa ve tehditkâr bir şekilde ileri geri savurmaya başladı. Arkadaşlarının başına gelenler, diğerlerinin platforma tırmanma hevesini çoktan kaçırmıştı.

Halt ile Seleten, platformun arka kısmında bekliyorlardı. Maşavalıların geçit ve ara sokaklara kaçışmaları nedeniyle meydan giderek boşalıyor, dövüş halindeki Arridi, Bedülin ve Tülagi grupları yalnız kalmaya başlıyordu. Böylece Tülagilerin sayıca üstünlükleri ortaya çıkmaya başlıyordu.

"Kasabalıların bize yardım elini uzatmaları ne hoş oldu," diye mırıldandı Halt. *Wakir* ile ikisi, ölen muhafızlardan aldıkları kılıçları kuşanmışlardı. Gilan'ın elinde de bir kılıç belirmişti. Skandiyalılar, bir zamanlar muhafızlara ait olan mızrakları sağa sola savurmakla meşguldüler. Evanlyn ise belindeki geniş deri kemerin üstünde çaprazlamasına süslü bir desen oluşturan kayışı çözmekle meşguldü. Halt, meraklı bakışlarla kızı izlemeye başladı. Seleten'in aniden verdiği yanıt, dikkatinin dağılmasına neden oldu.

"Bu insanlar savaşmaya değil, güç karşısında boyun eğmeye alışkınlar. Yalnızca kendilerini düşünürler," dedi *Wakir.* Maşavalılardan bundan fazlasını beklemiyordu. İçlerinden bazıları Seleten'in idam edilmesi fikri karşısında neşelenip tezahürat bile yapmıştı.

Arridi ve Bedülin savaşçıları, önceden yapmış oldukları plana uyarak yavaş yavaş gerilemeye ve platformun etrafını sarmaya başlıyordu. Seleten, endişeyle meydan boyunca bakındı.

"Sayıları elliden fazla olamaz," dedi. "Nereden çıktı bunlar böyle?"

"Onları Will getirdi," diye yanıt verdi Halt. Yarı yarıya yıkılmış gözetleme kulübesinde, elindeki uzun yayla mevzi almış bekleyen ufak tefek silueti işaret etti. El salladığı çırağı ona aynı şekilde karşılık verince, içi huzurla doldu. Ortadan kaldırılması gereken hayati bir hedef bulunmadığından Will oklarını saklıyor, Yusal'ın yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu.

"Will mi?" dedi Seleten. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Senin şu çırak mı? Bizi kurtaracak bu kadar adamı nereden buldu ki?"

Halt gülümsedi. "Will işini bilir."

Seleten yüzünü buruşturdu. "Keşke daha fazla adam bulabilseymiş."

"Sence aşağı inip askerlere yardımcı olmamız gerekmez mi?" diye soran Halt, platformun etrafında inatçı bir hat oluşturmaya başlayan savaşçıları işaret etti. Seleten, arkadaşına bir göz attı ve kılıcını ileri geri savurarak denedikten sonra başıyla onayladı.

"Bence tam zamanıdır."

Hasan, Ömer'i omzundan yakalayarak izlemekte oldukları kulenin sol tarafını işaret etti.

"İşte!" dedi. "Will şu kulede!"

Hasson'un ölümünü takip eden ani sessizlik, o mesafeden bile fark edilmişti; gerçi seslerin neden kesildiğini bilmiyorlardı. Ardından da silah seslerini ve kalabalıktan yükselen çığlıkları duymuşlardı. Dövüşün başlamış olduğu ortadaydı, ama kuledeki Will'den hâlâ bir işaret yoktu. Alum'un borazancısı da ortalarda görünmüyordu. Adamcağız, aslında büyük bir şanssızlık eseri, savaşın daha ilk saniyelerinde kazayla yaralanmıştı. Savaşa katılanların er ya da geç öğrendiği üzere, akacak kan damarda durmuyordu.

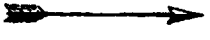
Ardından da Hasan, Will'in okları hedeflerine gönderdiği yan kuledeki hareketlenmeyi fark etmiş ve Ömer'in dikkatini o noktaya çekmişti.

"Yanlış kuleye çıkmış!" diye şikâyet edercesine bir çığlık attı Ömer. Hasan'ın başı iki yana sallandı.

"Ne fark eder ki? Kuleye tırmanmış işte. Daha ne bekliyoruz?"

Ömer homurdanarak kılıcını çekti. Arkasında dere yatağına çömelmiş bekleyen adamlara döndü.

"İleri!" diye bağırdı ve savaş çığlıkları eşliğinde Maşava'ya uzanan tozlu yolun başını çekti.

Gilan, platformun etrafını çevreleyen zayıf savunma hattına karışarak çok aşina olmadığı kıvrımlı kılıcını tüm hayatı boyunca kullanmışçasına ustalıkla öteye beriye savurmaya başladı. Süratli ve kuvvetli darbeleri, Tülagi savunmalarını hallaç pamuğu gibi atıyordu. Rakipleri ya oracıkta devriliyor ya da

aldıkları yaralarla iki büklüm olup zemine çöküyordu. Fakat etrafındaki tüm bu karmaşaya rağmen, Gilan'ın gözleri peçeli bir yüzü –Maşava'ya gelirken onu zevkle döven o Tülagi savaşçısını– arıyordu.

Adamı nihayet buldu ve gözlerinden onu hatırladığını anladı. Tülagi savaşçısı, genç Orman Muhafızı'yla yüzleşmek için dövüş halindeki adamları dirsekleyerek ilerlemeye başlamıştı. Gilan'ın yüzüne son derece soğuk bir tebessüm yerleştii.

"Tekrar karşılaşırız diye umuyordum," dedi. Tülagi savaşçısı cevap vermedi. Lacivert peçesinin üstünden Gilan'ı süzüyordu. Zaten nefretle andığı şu yabancı okçular, bu sabah da yarım düzine arkadaşını öldürmüşlerdi. Artık intikamın zamanıydı. Fakat o daha hareket bile edemeden Gilan yeniden söze girdi.

"Artık şu çirkin suratını görme zamanımız geldi, ne dersin?" Elindeki kıvrımlı kılıcı kurbanına saldıran bir yılanın hızıyla neredeyse gelişigüzel denebilecek bir üslupla ileri doğru savurdu.

Kefiyeye bağlandığı noktadan kestiği lacivert peçe hafifçe aşağı düştü ve adamın yüzü açığa çıktı.

Adamın olağandışı bir yüzü yoktu aslında. Genellikle örtülü olan alt taraf, rüzgâr ve güneş altında yanıp bronzlaşan üst tarafa göre birkaç ton daha açıktı, o kadar. Savaşçının Gilan'ı ve tüm yabancıları nefretle süzen gözleri, artık öfkeden parlıyordu. Öne doğru sıçrayarak kılıcıyla ölümcül bir darbe savurdu.

Gilan, hamleyi kılıcıyla karşıladı ve Tülagi savaşçısı bir sonraki darbesine hazırlanmak üzere geriledi. Ancak Gilan

kılıcının orta kısmıyla yakaladığı rakip silahı kuvvetle yana iterek göz kamaştırıcı bir hızla hücuma geçti. Aynı anda farklı açılardan geliyormuş gibi görünen hamlelerle rakibine ardı ardına darbeler indirmeye başladı. Hızla indirdiği düz, ters, tepe ve yan darbeler nedeniyle elindeki kılıç bulanık bir lekeyi andırıyordu.

Rakibi tecrübeli bir savaşçı olmasına rağmen Gilan, gerçek bir kılıç ustasıydı. Rakibi hafifçe gerileyince, her iki yanındaki savunmacılar da onu korumak amacıyla öne çıktı. Yorulan Tülagi savaşçısı, artık hırıltıyla nefes alıp veriyordu. Gilan, savrulup duran parlak kılıcını engellemeye çalışan adamın yüzünde beliren ter damlacıklarını görebiliyordu. Bitkin düşen rakibinin savunması bir an için kırıldı ve sağ ayağının üstünde yaylanan Gilan, klasik saldırı konumunu aldı. Kıvrımlı kılıcını bir bilek hareketiyle ters açıdan savurup, Tülagi savaşçısının omzuna sapladı.

Rakibinin silahını düşürmesi üzerine kılıcını geri çekti. Adamın cübbesi, yaradan akmaya başlayan kanla ıslanmaya başlamıştı. Gilan, kılıcının ucunu yere çevirdi. Etraflarını saran dövüş, dile getirilmemiş bir anlaşma yapılmışçasına durdu ve herkes onları izlemeye başladı.

"İstersen teslim olabilirsin," dedi Gilan sakin bir sesle. Gözleri hâlâ öfkeden parlayan Tülagi savaşçısı, başını onaylarcasına salladı.

"Teslim oluyorum," dedi fısıltıyı andıran kısık bir sesle. Gilan da başıyla onayladı. Geriye doğru bir adım attı ve savaşta hayatını kaybetmiş bir Bedülin cengâverinin koluna takılarak tökezledi. Dikkatinin dağılması bir saniye bile sürmemişti ama

az önce yenik düşen Tülagi askeri için yeterli bir süreydi bu. Sol eliyle kemerinden kıvrımlı bir hançer çıkardı ve genç Orman Muhafızı'na saldırdı.

Birden muazzam bir ıslık ve ardından da bir saplanma sesi duyuldu.

Tülagi savaşçısı, Horace'ın bir yay çizerek savurmuş olduğu devasa kılıcın etrafında iki büklüm olmuştu. Horace'ın kılıcı geri çekmesiyle birlikte, hiçbir canlılık emaresi göstermeyen savaşçı, meydanın taş zeminine yığılıverdi.

"Gözlerini onlardan asla ayırma," diye konuştu Horace nasihat edercesine. "MacNeil sana bundan hiç söz etmemiş miydi?"

Gilan, başını sallayarak arkadaşına teşekkür etti. Tülagi savaşçısının ölümüyle birlikte dövüşe verilen ara da sona ermişti. Arridi-Bedülin gücünün bu havayla zafere ulaşması işten bile değildi aslında ama meydanın ötesinden gelen bir ses, fırsatın kaçmasına neden olacaktı.

Yusal, son bir saldırı için birliklerini bir araya topluyordu.

KIRK YEDİ

"Peçeli Süvariler! Tülagi savaşçıları! Dinleyin beni!" Yusal'ın kulakları tırmalayan sert sesi, savaşa verilen arayı takip eden ani sessizlikte meydanda çınladı. Tülagi, Arridi ve Bedülin yüzleri, aynı anda sesin sahibine döndü.

Yusal, herkese birden hitap edebilmek için meydanın doğu tarafındaki bir tezgâha çıkmıştı. Halt, Tülagi önderinin kolunun kaba bir bandajla sarılı olduğunu fark etti. Yusal, Will oklarını fırlatıp karmaşayı başlattığı sırada idam platformundan kaçıp gitmişti. Ama artık kendini toplamış gibi duruyordu. Yüzleri o bildik lacivert peçelerle örtülü yirmi adamı, silahlarını hazırda tutacak şekilde etrafını sarmıştı.

Meydanda artık, dövüş sırasında gafil avlanarak kanlı yığınlar halinde yerde yatmakta olan ölüler hariç, kasaba halkından kimse yoktu.

Gözetleme kulesine tünemiş bekleyen Will de adamın sesini duyabiliyordu. Fakat meydanın kuzey kesiminde kalan binalar nedeniyle Yusal'ı göremiyordu.

"Etrafınıza bir bakın! Düşmanınıza bir göz atın! Kırk kişi

bile değiller!" diye devam etti Yusal. Haklıydı da. Akıncı müfrezesi, savaşın tam ortasında kalmış ve birçoğu dövüş sırasında bir daha kalkmamak üzere devrilmişti. Kalan savaşçılar ise meydan okuyan bakışlarla idam platformunun önünde toplanmıştı.

"Sayımız çok fazla! Birlikte hareket edersek onları ezip geçebiliriz!"

Tülagi savaşçıları, homurdanarak bunu onayladılar. Çetin savaşta onlar da çok adam kaybetmişti. Ama dövüşün başındaki dörde birlik sayı üstünlüklerini koruyorlardı. Yusal'ın bunu dile getirmesiyle, karşılarına çıkan bu küçük grubu parça parça etme kudretine sahip olduklarını anlamaya başlıyorlardı.

"Seley el'ten! Sana bir şans daha vereceğim. Son bir şans. Silahlarını bırak ve teslim ol!"

Seleten, kaba bir kahkaha attı. "Teslim olmak mı? Merhamet göstereceğine inandığımızı mı sanıyorsun, Yusal? Bizi neredeyse öldürecektin be!"

Yusal ellerini iki yana açarak "Sana göstereceğim merhamet, hızlı bir ölümden ibaret," diye cevap verdi. "Aksi takdirde, günlerce acı içinde yaşayacaksınız. Adamlarımın birer işkence ustası olduklarını bilirsin."

Seleten, hafifçe dönerek Halt'a bir göz attı. "Doğru söylüyor," dedi usulca. "Bana kalırsa savaşırken ölmemiz, hepimizin hayrına olacak."

Halt tam bir cevap verecekken durdu. Kulağına bir uğultu –şiddeti giderek artan bir uğultu– geliyordu. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tuhaf sesi aklından çıkartarak başını iki yana salladı.

"Seninleyim," dedi. "Sonuna dek savaşacağız. Kim bilir, belki de karşımıza bir fırsat çıkar."

Yusal, Seleten'e düşünmesi için birkaç dakika vermişti. Karşı taraftan bir cevap gelmediğini görünce kolunu kaldırdı ve küçük gruba saldırıp son bir darbe vurmaları için adamlarına işaret vermeye hazırlandı.

"Pekâlâ. Demek teklifimi reddettiniz. Bedelini ödeyeceksiniz. Tülagi süvarileri, hiçbirini..."

Birden sözleri, acı dolu bir inlemeyle kesildi ve Yusal'ın elleri alnına gitti. Tok bir çarpma sesi duyulmuştu. Yusal'ın ellerini indirmesiyle birlikte alnının kanla kaplı olduğu ortaya çıktı. Tereddüt ederek bir adım attı, ancak üstünde durduğu tezgâhın ucunu kaçırarak boylu boyunca zemine kapaklandı ve sert zeminde hareketsiz kalakaldı.

Tülagiler, kolay galeyana gelen bir halktı. Önderleri, konuşmasının ortasında vurulmuştu. Ama nasıl bir silahla vurulduğunu anlayamamışlardı. Tek duydukları şey, o berbat çarpma sesiydi. Hemen arkasından ortalık kan gölüne dönmüştü.

Çöl süvarileri, batıl inançlı insanlardı. Bu kadim dağlarda cinlerin, ifritlerin ve ruhların yaşadığına inanırlardı. Önderlerinin aldığı darbenin ardında doğaüstü yaratıklardan biri olmalıydı. Kendi aralarında mırıldanıp Yusal'ın başına gelenleri tartışarak Arridi ve Bedülin savaşçılarının oluşturduğu savunma hattından uzaklaşmaya başladılar. Yusal'ın diğerlerinden daha cesur çıkan bir teğmeni, savaşçıları yeniden toparlamak amacıyla önderinin yerine tezgâha tırmandı.

"Tülagi savaşçıları!" diye bağırdı çatlak bir sesle. "Artık düşmanlarımızı..."

Güm! O tok çarpma sesi, bir kez daha duyuldu ve Yusal gibi teğmeni de bir anda alnında beliren o berbat yarayı kavramak üzere ellerini başına götürdü. Sendeleyip tezgâhın tentesine tutunmak istese de başarılı olamadı ve yere düştü. Diz üstü çöküp, iki büklüm halde yüzünü kavradı ve acıyla inlemeye başladı.

Platformun gerisinde sapanını usulca indiren Evanlyn, bu kez Halt'un gözünden kaçmamıştı. Göz göze geldiklerinde, prensesin yüzüne zalim bir tebessüm yerleşti. Halt, ağır mermer taşlardan oluşan gerdanlığın artık kızın boynunda olmadığını fark etti.

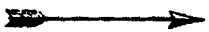
"Bu da neyin nesiydi böyle yahu?" diye sordu numaradan.

Morallerini yitiren ve esrarengiz yaratıklardan korkarak şaşıran Tülagiler, gerilemeye başlamışlardı.

Ömer'in önderliğindeki Bedülin kuvvetlerinin savaş çığlıkları ve silah şıkırtıları eşliğinde meydana doluşması da tam bu ana rastlamıştı. Bedülin savaşçıları hızla yarım daire şeklinde sıralandılar ve Ömer ile adamları arkada, kırk kararlı savunmacı ise önde olacak şekilde Tülagilerin etrafı sarıldı.

Tülagi savaş birliği, aslında haydut ve hırsızlardan oluşuyordu. Yalnızca kazanma ihtimallerinin yüksek olduğu savaşlarda amansız savaşçılara dönüşüyorlardı. Dövüş sırasında şimdi olduğu gibi dörde birlik sayısal üstünlük kurmak işlerine geliyordu. Sayıların fiilen eşit olması ve onları teşvik edecek bir önderlerinin bulunmaması, dövüşe karşı duydukları arzunun yok olmasına neden olmuştu.

Başta birer birer, ardından da gruplar halinde silahlarını ayaklarının dibine bırakmaya başladılar.

"Halledilmesi gereken küçük bir mesele daha var..." dedi Erak.

Ömer'in birlikleri, geri kalan Tülagilerin silahlarını almış ve ellerini arkalarından bağlayarak meydana oturtmuştu. Henüz kendine gelemeyen Yusal'ın da elleri bağlanmış ve muhafızlar eşliğinde hapishane olarak kullandıkları depoya götürülmüştü. Evanlyn'in sapanından fırlayan ağır taş, adamın şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmesine neden olmuştu.

"Toshak mı?" diye sordu Svengal.

Erak başıyla onayladı. "Evet, Toshak. Hain domuz, kargaşa sırasında sırra kadem bastı."

"Tören başlarken platformun ön kısmındaydı," diye hatırlattı Halt.

Evanlyn, başıyla onayladı. "Ama Will ok fırlatmaya başlayınca sütunlara doğru hareketlendi," dedi. Etrafına bakındı. "Bu arada, Will nerede? Bir sorun mu var acaba?"

Will, gözetleme kulesinin dibindeki molozların arasına çömelmiş, yayını ve ok kılıfını bir kenara bırakıp, Alum'un başını dizlerinin üstüne yerleştirmişti. Arridi subayı ölmek üzereydi. Almış olduğu birçok yara nedeniyle çok kan kaybetmişti. Arkadaşına yardımcı olmak için duvardan yavaşça atlayan Will, başını kaldırınca onları ihbar eden ve kımıldamadan ikisini izleyen şişman tüccarı fark etti.

"Git bir doktor bul," dedi. Adam tereddüt edince, emrini yineledi. "Hadi! Git bir doktor getir! Çabuk ol!"

Şişman adam, gözlerini Will'den kaçırarak uzaklaşmaya başladı. Will'in buz gibi sesini duyunca yeniden durdu.

"Dur!"

Tüccar arkasını döndü. Orman Muhafızı ile göz teması kurmaya hâlâ yanaşmıyordu.

"Yüzüme bak," diye emretti Will. Bunun üzerine adamın bakışları ona kaydı. "Eğer kaçıp gidersen ve geri dönmezsen, peşinden geleceğime emin olabilirsin," dedi Will. "Yemin ederim hayatı sana zindan ederim."

Adamın gözlerindeki hain ifade, yerini korkuya bırakmıştı. Tüccar çabucak başını salladı ve dönüp hemen arkasındaki yan sokağa girerek ortadan kayboldu.

Alum hararetle bir şeyler mırıldanıyordu. Will adamın kemerindeki küçük mataranın kayışlarını çözerek ağzına birkaç damla su akıttı. Alum'un gözleri birkaç saniyeliğine açıldı ve başını kaldırıp Will'e bir göz attı.

"Kazandık mı?" diye sordu.

Will başını sallayarak "Kazandık," dedi. Alum'un bakışlarından rahatladığını fark etti. Subay bu haber üzerine doğrulmaya çalıştı ama Will, onu nazik bir şekilde engelledi.

"Dinlen," dedi Will. "Doktor yolda."

"Ya *Wakir*?" dedi Alum. Durup sanki konuşmaktan bile yoruluyormuşçasına hırıltılı birkaç nefes aldı. "Güvende mi?"

Will, bir kez daha başıyla onayladı.

"Durumu iyi. Savaş kazanıldığında Halt'un yanındaydı.

Yusal'ın başına bir haller geldi," diye alâkasız bir ayrıntıyı eklemeyi de ihmal etmedi. Meydanda olan bitenleri hâlâ anlayabilmiş değildi. Yusal'ın konuşmasının yarısında atmış olduğu acı dolu çığlık kulaklarına gelmişti. Ancak ne Gilan'ın ne de Halt'un yayı yanlarında değildi ve adamı kimin vurmuş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Alum, efendisinin güvende olması onun için yeterliymişçesine yeniden sayıklamaya başlamıştı. Kolları ile bacakları istemsizce seğiriyordu. Hırıltılı ve hızlı nefesler alıyordu.

O sırada Will, yan sokaktan gelen yumuşak ayak sesleri duydu ve kuleden indiğinde öldürdüğü Tülagi savaşçısının cesedinden aldığı saks bıçağına uzandı. Sokağın ucunda iki kişi belirmişti. Şişman tüccarın yanında deri çanta taşıyan yaşlıca bir adam geliyordu.

"Bu adam bir şifacı," dedi tüccar. Yaşlı adam öne çıkarak mırıldanan subayın yanında diz üstü çöktü. Etrafına bakındı ve Will'in çıkarıp atmış olduğu pelerinini alıp hastası için eğreti bir yastık hazırlayarak Alum'un başının altına yerleştirdi. Yaralıyı şöyle bir inceledikten sonra başını kaldırıp Will'e bir göz attı.

"Arkadaşın mı?" diye sordu.

Will başıyla onayladı. Alum'u yalnızca birkaç gündür tanıyordu ama cesur savaşçı, ona arkadaşlarını kurtarma fırsatı verebilmek için üç silahşora tek başına kafa tutmuştu. Daha iyi bir arkadaşlık düşünemiyordu.

Doktor başını iki yana salladı.

"Acısını dindirecek bir şey verebilirim. Elimden başka bir şey gelmez," dedi. "Çok kan kaybetmiş."

Will, kederle başını salladı.

"Tamam, verin," dedi ve çantasından çıkardığı şişecikten Alum'un diline birkaç damla damlatan şifacıyı izlemeye koyuldu. Arkadaşı birkaç saniye içinde daha rahat nefes almaya başlamıştı. Göğsü artık düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Bir süre sonra nefes alıp verişi yavaşladı ve tamamen durdu.

Doktor, başını kaldırıp Will'e bir göz atarak "Maalesef öldü," dedi.

Will, kederle başını salladı. Bakışlarını kaldırdığında, tüccarın korku dolu gözlerle onu izlediğini fark etti. Adamın yabancıları Tülagilere gammazlayan kişi olduğu için sıkıntılı anlar yaşadığı anlaşılıyordu. Yabancılardan biri hayatını kaybetmişti ve diğeri de genç olmasına rağmen çetin ceviz olduğunu kanıtlamıştı. Tüccar, ellerini yumruk yaparak öne çıktı ve dizlerinin üstüne çökerek merhamet dilenmeye başladı.

"Lütfen efendim... Sizin kim olduğunuzu bilmiyordum..." diye yalvardı.

Will, küçümseyici bir el hareketiyle şişman tüccarı susturdu. Evet, adam onları Tülagilere gammazlamıştı... ama gidip doktoru getiren de oydu. Will, birden o gün yeterince kanın akmış olduğuna karar verdi.

"Çekil git hadi," dedi usulca. "Git buradan."

Tüccarın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Usulca ayağa kalkarak arkasını döndü. Will'in fikrini değiştirip değiştirmediğini anlamaya çalışıyordu. Nihayet değiştirmediğinden emin olarak hızlı adımlarla yan sokağı adımlamaya başladı. Will, adamın yumuşak ayakkabılarının kırık taşların üstünde çıkardığı sesleri duyabiliyor-

du. Bir süre sonra sesler kesildi. Doktorun anlayışlı bakışları, karşısındaki genç delikanlıya dikiliydi. Alum'un ellerini göğsünün üstünde birleştirmişti. Will, pelerinini artık ona ihtiyaç duymayan arkadaşının başının altından aldı. Teğmenin Arridi pelerinini bularak yüzünü de kapatacak şekilde cesedin üstünü örttü. Cüzdanına uzanarak doktora bir gümüş uzattı.

"Onunla kalmanız mümkün mü?" diye sordu. "Ben dönünceye dek yanında kalın lütfen."

Uzanıp yayıyla ok kılıfını aldı ve pazar meydanına doğru yürümeye başladı.

KIRK SEKİZ

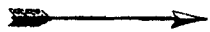
Toshak, meydana açılan dar bir sokağın köşesinde etrafına bakınıyordu. Ana kapıya açılan geniş caddenin kırk metre uzağındaydı. Erak ile arkadaşlarının meydanın ötesinde sıralanan sütunlara doğru hareketlendiklerini fark etti. Birileri o yöne doğru koştuğumu görmüş olmalı, diye düşündü.

Acı acı gülümsedi. İlk başta o tarafa doğru ilerlemiş, ama daha sonra dolambaçlı sokak ve geçitlerden şimdi bulunduğu noktaya dönmüştü. Meydanın birkaç bina ötesindeki ahırda eyerlenmiş hazır bir at, onu bekliyorau. Düşmanları o bölgeden uzaklaşarak kaçmasını kolaylaştırıyordu. Orman Muhafızlarının o lanet olası uzun yaylarının yanlarında olmadığını memnuniyetle gözlemlemişti. Tek yapması gereken, atını bulunduğu yere getirmek ve oradan kaçıp kurtulmaktı.

Bir kez Maşava'nın dışına çıktıktan sonra olacakları kim bilebilirdi ki? Dinlenmiş atı ve yanına alacağı bol miktarda suyla avantaj onda olacaktı. Altmış kilometre ötede bulunan sahile inmesi yeterliydi. *Kurt Pençesi*'ni minik bir koya demirlemişti. Toshak yıldızlara bakarak yönünü bulmak konusunda son derece tecrübeliydi. Lanet olası Orman Muhafızları onu

takip edemesinler diye geceleri yol alacak ve iki gün içinde gemisine ayak basacaktı.

Fakat önce Maşava'dan ayrılması gerekiyordu. Kaçmak için ayağına çok uygun bir fırsat gelmişti. Usulca birkaç adım geriledi ve arkasını dönerek koşar adımlarla ahıra doğru yürümeye başladı.

"Sorun şu ki, buraya kadar geldikten sonra herhangi bir yöne gitmiş olabilir," dedi Horace. Dalgınlıkla dudaklarını çiğneyen Halt da başıyla onayladı. Pazar meydanını sınırlayan sütunların gerisinde karşılarına dolambaçlı, dar sokaklar ile kalabalık binalardan oluşan bir labirent çıkmıştı.

"Öyleyse onu buluncaya kadar aramamız gerekecek," dedi. "En azından tipinden dolayı kalabalıkta kolayca seçilecektir."

"Bu bağrışmalar da neyin nesi?" diye araya girdi Evanlyn. Meydandan seslerin yükseldiğini ve alarm verildiğini duyabiliyorlardı. Grup halinde henüz terk ettikleri kahvehanenin arka kapısından içeri doluşarak bir kez daha meydana çıktılar.

"Toshak bu!" diye bağırdı Svengal.

Skandiyalı hain, meydanın öteki tarafında atının sırtına binmiş, elindeki savaş baltasını onu durdurmaya çalışan Bedülin savaşçılarına doğru sağlı sollu savuruyordu.

Rakiplerinden ikisini kesip biçerek atını ana kapıya açılan yolun geniş girişine doğru sürdü. Svengal birkaç adım koşup hızlandıktan sonra elindeki mızrağı kaçmakta olan atlıya doğ-

ru fırlattıysa da nafileydi. Mızrak, tıngırtıyla Toshak'ın yirmi metre gerisine düştü.

Halt'un kulağına, bir kez daha giderek tizleşen bir uğultu doldu. Etrafına bakındığında bacaklarını açmış, başının etrafında çevirdiği uzun deri sapanın hızlanmasını bekleyen Evanlyn'i fark etti.

"Miğferi başında," diye uyardı kızı. Toshak kapıya varmak için savaşması gerekeceğini bildiği için hazırlıklıydı. Tepeden tırnağa silahlıydı ve Halt, sapanın kalın demir miğfer karşısında etkisiz kalacağının farkındaydı.

"Biliyorum," dedi Evanlyn kısaca. İşine odaklanan yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Bir ıslık sesi duyuldu ve gözle takip edilemeyecek bir hızla meydanı aşan taş, Evanlyn'in belirlemiş olduğu hedefe –yani Toshak'ı taşıyan atın sağrısına– sertçe çarptı.

Ani darbenin etkisiyle şahlanan hayvan, kaybettiği dengesini yeniden sağlamak üzere hafifçe yana doğru tökezledi. Bu şiddetli ve beklenmedik sarsıntıyla ani yön değişikliği Toshak'ı sersemletmişti. Atın omzundan kayarak gürültüyle yere düştü.

"İyi atıştı," dedi Halt.

Evanlyn hafifçe sırıtarak "Atın sırtına Skandiyalılar gibi eğreti oturacağını tahmin etmiştim," dedi.

Ayağa kalkan Toshak, etrafının intikam peşindeki bir dizi Bedülin savaşçısı tarafından sarıldığını fark etti. Kocaman savaş baltasından çekinen çöl savaşçıları, dikkatle etrafında çember oluşturmuşlardı. Gerçek bir Skandiyalı olan Toshak ise düştüğünde bile silahını elinden bırakmamıştı. Kolay ko-

lay teslim olmayacağını belli eden gözleriyle düşmanlarını gözlüyordu. Bir haindi belki, ama kesinlikle korkak bir tavuk değildi.

"Pekâlâ," dedi sonunda ortaya doğru. "İlk kim şansını denemek istiyor?"

"Sanırım o kişi ben olacağım."

Erak, Bedülin savaşçılarını yararak düşmanının karşısına dikildi. Toshak, gülümseyerek başını birkaç kez salladı. Bu işten paçasını sıyıramayacağının farkındaydı, ama en azından nefret ettiği Yüce Kont'u da beraberinde götürme zevkini tadacaktı. Erak'ın elindeki Tülagi kılıcına küçümsercesine bir göz attı. Kılıç, Yüce Kont'un kocaman elinde bir hançeri andırıyordu.

"Baltama elindeki o kürdanla mı karşı koyacaksın, Erak?" diye alay etti. Elindeki silahı inceleyen Erak'ın dudakları, küçümsercesine büzüldü. Bakışlarını izleyicilerin üzerinde gezdirerek kendine daha iyi bir seçenek aradı. *Kefiyesini* çıkartarak sol elinin avucuna ve parmaklarına sardı. Ardından da kıvrımlı kılıcı yere bırakıp, sağ elini Horace'a uzattı.

"Senin şu azmanı ödünç alabilir miyim, Horace?" diye sordu.

Horace öne doğru bir adım atarak ters çevirdiği, cellâdın kılıcını Erak'a uzattı.

"Kendi malınmış gibi kullan."

Erak, kılıcı birkaç kez ileri geri savurduktan sonra memnuniyetle başını salladı.

"Bu işimi görür," dedi. "Şimdi biraz geri çekilin bakalım, millet. Şu işi halledelim."

İzleyicilerin alelacele birkaç adım gerilemeleriyle birlikte Toshak'ın üstüne atıldı ve haini ortadan ikiye ayırabilecek şiddette bir darbe savurdu.

Toshak, rakibinin bu hamlesini çift uçlu baltasıyla kulak tırmalayıcı bir tıngırtı eşliğinde karşıladı. Bir bilek hareketiyle kılıcı yana doğru savurdu. Hamle sırası ondaydı artık. Baltasını hafifçe döndürüp, ileri doğru savurdu.

Erak'ın tam zamanında geri çekilmesi sonucu, çift uçlu balta, kaburgalarını santimlerle sıyırdı. Kılıcıyla çoktan karşı saldırıya geçmişti bile. Bu kez Toshak kenara çekilerek devasa kılıcın havayı dövmesine ve zemindeki taşlara çarparak kıvılcımlar çıkarmasına neden oldu.

Yukarıdan aşağıya doğru vuracağı balta darbesi için hareketlendi ve Evanlyn, Erak'ın *kefiyesini* eline neden sardığını o an kavradı. Kılıcı sağ eliyle kaldırıp yatay tutan Yüce Kont, soluyla da balta darbesini karşılamak üzere keskin uç kısmını yakalamıştı. O kadar şiddetli bir darbeyi tek eliyle savuşturması mümkün değil, diye düşündü Evanlyn.

Silahları birbirine kilitlenen iki rakip, birkaç saniye boyunca birbirlerinin gücünü denediler. İriyarı vücutlarıyla her ikisi de birer öküz kadar güçlüydü. Ancak birkaç haftadır esaret hayatı yaşayan Erak hem berbat beslenmiş hem de Tülagilerden gördüğü eziyet nedeniyle eski formunu kaybetmişti. Yalnızca bilek gücünün sınandığı bu açık düelloda daha avantajlı olan Toshak, Yüce Kont'u adım adım geriletmeye başlamıştı.

Rakibinin ondan kuvvetli olduğunu fark eden Erak, atik davranarak Toshak'ın baldırına sağlam bir tekme attı. Böyle-

ce, aldığı darbenin etkisiyle tökezleyen Toshak'ın hızla savurduğu baltasından kaçmayı başardı.

Bir kez daha birbirlerinin üstüne atılarak silahlarını karşılıklı savurmaya başladılar. Her ikisi de diğerinin darbelerine karşılık veriyor, üstüne gelen silahtan kaçınarak yana çekiliyor ve enerjisinin son kırıntılarını kullanarak diğerine saldırıyordu. Bu dövüşte teknik ya da kurnazlığın yeri yoktu. Her ikisi de silahlarının avantajını kullanıyordu. Erak, kılıcının uzaklara erişebilmesinden, Toshak ise baltasının ağırlığından faydalanıyordu.

Ardı ardına vurduğu darbeler sonucu Yüce Kont'u geri çekilmeye zorlayan şey de Toshak'ın baltasının ağırlığıydı zaten.

Svengal, giderek gerilemeye başlayan önderini acıyla izliyordu. Erak'ın bocaladığını ve dengesini kaybetmeye başladığını fark eden Toshak'ın gözlerinde zafer dolu bir parıltı belirmişti. Baltasını daha da sert bir biçimde savurmaya başladı. Erak'ın azalan direncini ve her darbesinde dizlerinin bağının biraz daha çözüldüğünü görebiliyordu. Erak'ın kılıcını her savuruşuna karşı baltasıyla iki darbe birden indiriyordu. Dövüşün kontrolünü tamamen eline almıştı. Rakibinin işini bitirmesi, artık an meselesiydi.

Erak'ın gözleri kararıyor, hırıltıyla nefes alıp veriyordu. Kılıcına aldığı son bir güçlü balta darbesiyle dizlerinin bağı çözüldü ve meydandaki taşlara düştü.

Yüce Kont'un düşüşünü izleyen seyircilerden bir homurtu yükseldi. Toshak, bir zafer çığlığı eşliğinde sıçrayarak muazzam baltasını iki eliyle birden ölümcül darbe için kaldırdı. Birden gözüne tuhaf bir görüntü ilişti.

Erak, ona sırıtıyordu.

Oyuna getirildiğini anladığında, artık iş işten geçmişti. Erak'ın birkaç saniye önceki yorgun ve sarsak halinden eser yoktu. Ayrıca elinde herhangi bir baltaya kıyasla çok daha uzağa erişebilen bir silah tutuyordu. Sol kolunu vücudunu yukarı kaldırmak için kullanan Erak, görkemli bir kükremeyle kılıcını Toshak'ın açıkta kalan vücuduna sapladı. Silahını orada bırakıp, yaklaşık yarım saniye geç gelen balta darbesinden kaçmak üzere kendisini yana attı. Ardından aldığı korkunç yara nedeniyle tökezleyip baltasını düşüren ve yere devrilen rakibini izledi.

Toshak'ın gözleri, çektiği acıdan ve yaşadığı korkudan dolayı fal taşı gibi açılmıştı. Meydanın taşlarını tırmalıyor ve Erak'a bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Yüce Kont, mesajı alarak başını salladı. Çizmesinin ucuyla baltasını, rakibinin taşları tırmalayan eline doğru itti. Toshak'ın parmakları silahın sapına kenetlendi ve hain, teşekkür edercesine başını salladı.

Horace, Skandiyalıların savaşta ellerinde silahları olmadan ölmeleri halinde ruhlarının sonsuza dek başıboş dolaşacağına inandıklarını biliyordu. Toshak gibi bir hain bile elinde silahı olmadan ölmeyi hak etmiyordu.

"Teşekkür... ederim..." diye inledi Toshak kısık sesle. Ardından gözleri kapandı ve hayata veda etti.

"Bıraksaydın da ruhu sonsuza kadar başıboş dolansaydı keşke," dedi Svengal soğuk bir sesle. Erak, kuşkuyla yardımcısına baktı.

"Sen olsan öyle mi yapardın?" diye sordu. Svengal, tereddüt etti. Ne de olsa, Toshak iyi bir dövüş çıkarmıştı ve bu Skandiyalılar açısından çok önemli bir noktaydı.

"Hayır, yapmazdım," diye itiraf etti.

KIRK DOKUZ

Geniş kafile, yavaş adımlarla Koreş Bedülin kabilesinin kamp kurduğu vahaya doğru ilerliyordu.

Atlı Bedülin savaşçılarının önlerinde kelepçeli bir dizi Tülagi esiri yürüyordu. O eski, korku saçan hallerinden eser kalmayan Tülagiler, artık yürümekten ayakları ağrıyan, bir grup zavallı çöl dilencisine dönüşmüştü. Lacivert peçeler Seleten ve üç subayı tarafından bir zafer simgesi olarak haydutların suratlarından çekilerek bir köşeye fırlatılmıştı. *Wakir* ayrıca adamlarına gösterilen muameleyi unutmamış ve çizmelerini çıkarttırdığı esirleri seyahat boyunca yalın ayak yürümek zorunda bırakmıştı.

Bununla birlikte, kendi esaret günlerinin aksine, esirlere yeterince su veriliyordu.

Maşava'dan ayrılmadan önce Seleten, kasabalıları pazar meydanına çağırmıştı. İdam edilmesi için hazırlanmış olan platforma çıkarak halka bir söylev vermiş, onlara birkaç gün önce idamını istediklerini hatırlatmıştı. Kasabalılar, utançlarından başlarını önlerine eğiyordu. Seleten, bölgenin *Wakir*'i

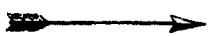
ile temas kurup ve kasabadan ağır bir vergi alınmasını sağlayacağını söylemişti onlara. Verginin ilk taksidi olarak da Maşa-valılardan kasabanın sur ve gözetleme kulelerini onarmalarını, buna ek olarak da etkili bir savunma gücü kurmalarını talep etmişti. Kasabalılar, kederli kederli onaylamakla yetiniyordu. Surlar, harabeden farksızdı. Tamirat için yakıcı güneşin altında aylarca çalışmaları gerekecekti. Fakat Seleten'in uyarıları, soğukkanlılıkla kabul ediliyordu. Ne de olsa tüm söylediklerinde haklıydı. Eşkıyalara karşı ileride kendilerini daha iyi savunabilmeleri gerekiyordu.

Kasabalıların moralini yükseltecek iyi bir haber de yok değildi. Seleten, Tülagi esirlerinden otuzunu, ağır işlerde çalışmaları için kasabada bırakmaya karar vermişti.

"Çok zorlanacaklar," dedi anlaşmayı duyan Erak. Seleten, Skandiyalıya sert sert baktı.

"Sana refakat eden adamlarımı katlettiklerini hatırlıyorsun, değil mi?" dedi soğuk soğuk. Erak başıyla onayladı. Tülagilere ziyan edecek kadar merhamet sahibi değildi.

Kalan esirler, Jass Par Vahası'ndan hayatlarının kalanını ağır işlerde çalışarak geçirecekleri Fafas'a götürülecekti. Seleten, Bedülin savaşçılarından oluşan bir grubun esirlere refakat etmesi için Ömer'le pazarlık etmişti. Ömer, teklifi hevesle kabul etmişti. Bu kadar çok sayıda düşmanının zincirlenip uzağa götürülmesini görmekten memnuniyet duyuyordu. Erak gibi onun da Tülagilere merhamet göstermeye hiç niyeti yoktu.

Bedülin savaşçılarıyla kafileye eklenen üyeleri, vahada coşkulu bir kalabalık karşıladı. Erkekleri atlarını ağaçların gölgelerine doğru sürerken, iki sıra halinde yola dizilen Bedülin kadınları zılgıtlar çekiyordu.

Hemen arkalarından gelen Tülagi esirleri ise meşum bir sessizlik içinde karşılandı. Dış dünyaya yüzlerini göstermeye henüz alışamayan esirler, sessizliklerini koruyan kadınların arasından ayak sürüyerek başları önlerinde ilerliyorlardı. Hayatlarının artık bıçak sırtında olduğunun farkındaydılar.

Eski önderleri Yusal, bir deve tarafından çekilen sedyenin üstünde seyahat ediyordu. Evanlyn'in fırlattığı ve alnına sertçe çarpan kocaman mermer taş nedeniyle hâlâ kendine gelememişti. Bilincini yeniden kazandığı nadir anlarda anlaşılmaz şeyler mırıldanıyor ve çılgınca bağırıp çağırmaya başlıyordu. Zaman zaman gözünden yaşlar boşandığı görülüyordu. Evanlyn, adamın bu halini kuşkuyla izliyordu.

"Sence bir daha eski haline dönebilecek mi?" diye sordu Bedülin savaş kafilesine eşlik eden şifacıya. Yaşlı adam, Tülagi savaşçısının alnındaki kocaman, berbat çürüğe dokunarak omuz silkti.

"Kafaya alınan yaraların neye yol açacağı bilinmez," dedi. "Belki de yarın iyileşir. Belki bir sene içinde iyileşir. Belki de hiç iyileşmez." Kıza dönerek gülümsedi. "Fazla endişe etmeyin, hanımefendi. Merhametinizi hak etmiyor."

Evanlyn, adamı başıyla onayladı ama vicdanı tam olarak rahatlamamıştı. Sapasağlam bir adamı –ne kadar kötü yürekli olursa olsun– ağzından salyalar akan bir ahmağa dönüştürmüş olması, hiç de hoşuna gitmiyordu.

Vahada geçirdikleri ikinci akşam, Koreş Bedülinler tarafından düzenlenen kutlama ziyafeti sırasında morali yerine geldi.

Baharatlı kuzu çevirmeden, sert dış kabukları soyulunca ya kadar ateşte kızartılmış biberlerden, ardından da Bedülinlerin *kuskus* adını verdikleri çeşnili pilavdan yediler. Safran, kimyon ve diğer baharatların bolca konduğu kuskus, tombul kuru üzümler ve ince ince doğranmış kızarmış bademlerle süslenmişti. Tajin adı verilen koni şeklindeki kaplarda daha da bol baharat, hurma, kayısı ve sebzeyle karıştırılmış tavuklu ya da kuzu etli yemekler de bulunuyordu. Tajinlerin kapakları yemeğin suyunun korunmasını sağlıyor, eti kemikten yeni sıyrılmışçasına yumuşak ve lezzetli bir hale getiriyordu.

Yemek elle yeniyordu. Hepsinin önüne bölünmüş taze pideler yerleştirilmişti. Herkesin fazlasıyla doyduğu ve parmakların yağla kaplandığı mükemmel bir yemek yendi. Çöldeki maceraları boyunca yaşadıkları zorlukların ardından, bu kadarını hak ediyorlardı.

Halt, Gilan, Evanlyn, Horace ve Skandiyalılar, ateşin etrafındaki oturma düzeninde öncelikli bir yere yerleştirilmişti. Seleten ile Will ise Ömer ve eşi Cielema'nın hemen yanında birer şeref konuğu olarak ağırlanıyordu. Evanlyn Horace'a gülümseyerek, parmağıyla Bedülin önderi ve karısı ile hararetli bir sohbete dalmış olan genç Orman Muhafızı'nı işaret etti. Karı-koca, Will'in anlattığı bir şeye kahkahalarla gülüyorlardı. Sırıtan Will, ev sahiplerini eğlendirdiği için memnuniyetle başını önüne eğdi.

"Nereye giderse gitsin, dört ayağının üstüne düşüyor, değil

mi?" dedi Evanlyn efkârlı bir sesle. Horace, ateşin öteki tarafında bulunan eski dostuna bir göz atarak başıyla onayladı.

"İnsanlar ondan hoşlanıyor," diye yanıt verdi. Ardından da ekledi, "Sevilmeyecek gibi de değil hani."

"Öyle," dedi gözlerini Will'den ayırmayan Evanlyn. Horace, bir an için Evanlyn'in yüzünde belirip kaybolan kederli ifadeyi fark etti. Terbiye sınırlarını zorlayacak şekilde, kızı dirseğiyle dürttü.

"Sapanınla şu ağaçtan bir şeftali vur da yiyelim," dedi. Evanlyn'in yüzüne şüphe dolu bir ifade yerleşti.

"Bunu yapmamı gerçekten istemiyorsun, değil mi?" dedi. Horace yalnızca arkadaşını o melankolik ruh halinden kurtarmak istemişti. Evanlyn'in sapanlı şakasına dayanamayıp ona kızacağını biliyordu. Sahte bir korkuyla ellerini havaya kaldırdı.

"Aman! Kalsın, sakın ha!" dedi ve karşılıklı birer kahkaha attılar.

Bedülinler, genellikle alkollü içki tüketmeyen bir halktı, ancak Skandiyalılara olan saygılarından dolayı etrafta birkaç şişe *arariki* –mayalanmış hurma ve şeftalilerden üretilen bir tür konyak– geziniyordu. Erak ile Svengal, toplanan grubu eğlendirmek üzere, kendi kendilerine bir denizci şarkısı söyleme kararı almışlardı. Sarsak adımlar atarak gür sesleriyle kambur bir balinaya çaresizce âşık olan penguene dair, açık saçık bir şarkı söylediler.

Çöl sakinleri, adı geçen hayvanların ikisini de daha önce görmediklerinden ve balinanın penguenden çok daha büyük olduğunu bilmediklerinden, şarkıya pek gülmediler. Ezgi de

kulaklarına yabancı geliyordu. Ancak yine de hevesli şarkıcıları ve gür seslerini coşkuyla alkışladılar. Skandiya'nın onurunu koruduklarına inanan deniz kurtları, yerlerine oturdular.

Halt ne kadar da sessiz, diye düşündü Gilan. Gerçi Halt, böyle eğlencelerde zaten pek sesini çıkarmazdı. Tecrübeli Orman Muhafızı'nın gözleri, Bedülin *Şeyhi* ve eşiyle sohbet edip gülüşen çırağının canlı ve genç yüzüne odaklanmıştı.

"İyi iş çıkardı," dedi Gilan. Halt, sakallı yüzünde nadiren görülen bir tebessümle eski çırağına döndü.

"Bence de," diye hemfikir oldu.

"Sana öyle olacağını söylemiştim," dedi sırıtan Gilan.

Halt da söylenenleri başıyla onayladı. "Evet, öyle. Haklıydın."

Halt'un birkaç gün önce söylemiş olduğu bir şeyi hatırlayan Gilan, eski ustasına doğrudan bakabilmek için hafifçe yana kaydı.

"Fakat sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Maşava'dayken bizlere Yusal'ın Will'i hesaba katmadığını söylemiştin. Yani Will'in hayatta kalacağını biliyordun. Nereden biliyordun peki?"

Halt'un yüzü, aklına yerleşen düşüncelerle birlikte ciddileşti. "*Biliyordum* demek çok kesin bir ifade olur. Sezgilerim öyle söylüyordu. Will benim için hep farklı oldu. Yanıma ilk geldiği günden beri, onu değişik bir kaderin beklediğini hissediyorum."

"Ama artık onu kendi başına bırakma zamanın geldi," dedi Gilan nazikçe. Halt'un gözlerinde hem kederli hem de gurur dolu bir ifade vardı. Kır saçlı Orman Muhafızı, derin bir iç geçirdi.

"Evet, öyle," dedi.

Ziyafetin sona ermesinin ardından, Evanlyn'in ekibi Ömer ve Seleten'le birlikte daha küçük bir ateşin başına geçti. Cielema, gruptakilere kahve dağıtıyordu.

"Sanırım biraz iş konuşmanın vakti geldi," diyerek söz aldı gözlerini Evanlyn'e diken Seleten. "Şu minik fidye meselesini halledelim. Erak'ın başına konan fidyeden söz ediyorum."

Garanti mektubunu ve mührü çıkarması için, bakışlarını beklentiyle Evanlyn'e çevirdi. Mektup ve yüzük, Yusal'dan geri alınmıştı. Ancak Evanlyn hiç oralı olmuyordu.

"Erak'ın başına konan fidye mi?" diye sordu kız. *Wakir* sabırsızlıkla başını salladı.

"Evet. Fidye konusunda sizinle anlaşma yapmıştık. Hatırlıyorsunuz herhalde," diye ekledi Seleten alaylı bir dille.

Evanlyn, başını birkaç kez salladıktan sonra konuşmaya başlar gibi oldu, ama birden eli havada durdu. Hemen sonra, emin değilmiş gibi *Wakir*'e döndü. "Şu fidye dediğiniz şeyi bana bir açıklayın, olur mu?"

Seleten'in kaşları, bir anda çatıldı. Meseleyi aceleye getirip kimse üzerinde fazla düşünmeden parasını almayı planlamıştı. Ancak faka bastığını kavramaya başlıyordu.

"Sanırım fidyenin ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz," dedi kaçamak bir yanıtla.

Evanlyn, adama içtenlikle gülümsedi. "Olsun. Siz bana bir daha anlatın."

Ateşin öbür tarafında oturan Cielema, gülümsemesini eliyle gizledi. Will sayesinde önceki tartışmalardan haberdar olan Ömer, yardımcı olabilmek amacıyla öne doğru eğildi.

"Ben anlatayım. Örnek vermek gerekirse, A kişisinin fidye ödemesi için B kişisinin C kişisini rehin almış olması gerekmektedir."

"Amma da kişi var ha," diye Will'in kulağına fısıldadı Horace. Genç Orman Muhafızı arkadaşına dönerek sırıttı.

"Y-a-a-a-n-i," dedi Evanlyn, "ben A kişisiysem eğer, C kişisini rehin tutan B kişisiyle ödeme yapmak üzere anlaşıyorum. Doğru mu?"

"Doğru," dedi söyleyecek başka bir şey bulamayan Seleten. Evanlyn şaşkın şaşkın kaşlarını çatarak *Wakir*'e döndü.

"Yusal'a altmış altı bin gümüş ödememi beklemiyorsunuz herhalde, değil mi?"

"Yusal'a mı?!" diye bir çığlık attı Seleten. Neredeyse ağzındaki kahve nedeniyle boğulacaktı. "Tüm kutsal olanlar adına, parayı neden Yusal'a ödeyecekmişsiniz ki?"

Evanlyn, ellerini maharetle iki yana açtı. "Eh, B kişisi Yusal'dı, değil mi? Erak'ı bulduğumuzda onu rehin tutan kişi Yusal'dı. Siz değildiniz," diye ekledi bir an durduktan sonra.

"Bu yalnızca teknik bir ayrıntı," diye geçiştirmeye çalıştı Seleten. Fakat içinde kötü bir his vardı. Ondan daha zeki bir rakibesi olduğunun farkındaydı. Konuyu değiştirip fidye meselesini daha sonra dile getirmeye karar verdi. "Hem Yusal'ın geleceği şu an için belirsiz."

"O konuya değindiğin iyi oldu," diye araya girdi Halt. "Yusal'a ne olacak?"

Seleten, Ömer'i işaret etti. "Bana kalırsa Bedülinlerin kararına kalmış. *Şeyh* Ömer, sen ne düşünüyorsun?"

Ömer, omuz silkti. "Onu burada istemiyorum. İsterseniz sizin olsun."

Seleten, tartışmanın başından beri ilk kez gülümsedi.

"İsterim tabii, hem de nasıl. O isyankâr katil için Fafas'ta bir hücre hazırlandı. Hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir ayağımıza dolanıyor. Yusal'ın ortadan kalkmasıyla birlikte Tülagilere karşı elimiz rahatlayacak. Aslına bakarsanız, *Emrikir* hazretleri o pis herifin başına azımsanmayacak bir mükâf..."

Birden gereğinden fazla bilgi verdiğini fark ederek sustu. Cümlesini yarıda kesmesini, sahte öksürüklerle geçiştirmeye çalıştı.

Evanlyn, öksürüklerin bitmesini bekledikten sonra koluna asıldığı Seleten'i, onunla göz teması kurmaya zorladı.

"Azımsanmayacak bir 'mükâf...'," dedi adamın tereddütlü halini taklit ederek. "O yarıda kalan kelime sakın 'mükâfat' olmasın?"

"Evet." Kelime, Seleten'in buz kesen dudaklarından adeta zorla çıkmıştı.

"Öyleyse şunu bir anlayalım," dedi Evanlyn düşünceli bir ifadeyle. "Yusal'ı esas ele geçiren kim? Yani diyorum ki, onu saf dışı bırakan kişi kim?" Akıl yürütüyormuşçasına bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Birden bir şey hatırlamış gibi neşeyle, "Hey, hatırladım! O kişi benim! Şu küçük sapanımı kullanmıştım ya hani!" dedi.

"Kız haklı," dedi sert bir ifadeyle gülümseyen Ömer. "Yusal'ın kaderini belirleyecek bir kişi varsa, o da Evanlyn'dir."

"Öyleyse şu sözü edilen 'azımsanmayacak mükâfat'ı alma hakkı da bana ait, öyle mi?"

Seleten, çok zor bir durumda kalmıştı. Tartışmayı El Şebah ya da Fafas'ta yürütüyor olsalar, yanında büyük bir silahlı kuvvetle müzakere avantajına sahip olacaktı. Fakat bu vahada tek büyük silahlı kuvvet Bedülin güçleriydi ve önderleri de Evanlyn'le hemfikirmiş gibi duruyordu. *Wakir* ayrıca kızın iddiasında doğruluk payı olduğunu da kabul ediyordu. Kurtarıldığında Erak, onun rehinesi değildi. Yusal'ı bertaraf eden kişi de Araluen prensesi olmuştu. Tülagi savaş önderi, kâğıt üstünde kızın esiriydi. Evanlyn'in kâğıt üstünde Seleten'e hiçbir borcu yoktu ve mükâfatı almaya da hak kazanmıştı. İşler hiç de planladığım gibi gitmedi, diye geçirdi içinden.

"Peki şu işi bitirelim," dedi küçük kız rolünü bir yana bırakıp aniden ciddileşen Evanlyn. "Seleten, sana borcumuz olduğunu kabul ediyorum ama ödeyeceğimiz miktar altmış altı bin gümüş değil. Ayrıca Ömer ve Bedülinlere de borçluyuz, zira onlar olmasaydı, Erak, hâlâ Yusal'ın elinde olacaktı."

"Biz size para için yardım etmedik. Dostlarımıza faydamız dokunsun istedik," dedi dostlarımız kelimesi ağzından çıkarken Will'i işaret eden Ömer. Evanlyn onaylarcasına başını salladı.

"Eğer istemezseniz parayı almama hakkınız var," dedi. Ömer aceleyle elini hayır anlamında sallayınca, adama bakarak gülümsedi. "Teklifim şu: Ömer ve halkına yardımları için yirmi bin gümüş ödemeye hazırım."

Sözlerine ara verip, bakışlarını ateşin başındaki onaylayan yüzlerde gezdirdi. Yirmi bin gümüş, adil bir meblağdı. Konuşmaya devam etti:

"Sana da aynı rakamı ödeyeceğim, Seleten. Yirmi bin gümüş. Sana da bir borcumuz var." *Wakir* ağzını açıp bir şey söyleyemeden ekledi, "Ayrıca Yusal'ın başına konan şu 'azımsanmayacak mükâfat'tan da feragat ediyorum. Yusal senin olsun. İster kulaklarını kes, istersen de bir kuyunun dibine at. Onu istemiyorum. Kabul mü?"

Seleten, bir an tereddüt etse de içindeki adalet duygusu devreye girdi. Teklif sayesinde kırk binden fazla gümüş kazanacaktı. Prenses istese, ona hiçbir şey ödemeden çekip gidebilirdi de.

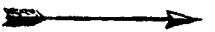
"Teklifinizi kabul ediyorum," dedi.

Erak da bu rakamı onayladığını belli edercesine başını salladı. Evanlyn'in meseleyi tecrübeli bir devlet adamı gibi idare ettiğini düşünüyordu. Devlet kadını, diye düzeltti kendi kendini.

"Çok cömertsiniz, Prenses," dedi hoşgörüyle gülümseyerek. Evanlyn, tek kaşını kaldırarak Yüce Kont'a baktı.

"Hayır, hiç de değilim," dedi. "Cömert olan sensin. Kırk bin gümüşü babama geri ödeyeceksin, unuttun mu?"

"Şey, evet... elbette," dedi Erak. Bir anda kalbinden bıçaklanmıştı sanki. Skandiyalılar para kaybettiklerinde, kendilerini genellikle böyle hissederlerdi. İçinden hiç de tebessüm etmek gelmiyordu artık.

Toplantı kısa bir süre sonra sona erdi. Evanlyn, Halt'un koluna girerek çadırına doğru yürümeye başladı. Bedülinlerle ve Ar-

ridilerin onları duyamayacakları mesafeye geldiklerinde, biraz da endişeyle Orman Muhafızı'na döndü.

"Sence durumu iyi idare ettim mi?"

Herkes gibi ben de Halt'un vereceği onayı her şeyin önünde tutuyorum, diye düşündü. Orman Muhafızı sakallı, sert yüzünü ona dönerek başını iki yana salladı.

"Tanrı yardımcım olsun, korkarım bir canavar yarattım," dedi Halt.

Sonra gülümseyerek hafifçe kızın eline vurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

SONSÖZ

Will ile Halt, ormanın kıyısındaki kulübede bulunan sade tahta masada karşılıklı oturmuş, birbirlerini süzüyorlardı.

Will, kim bilir kaçıncı kez üniformasının temiz ve düzgün, kemeri ile çifte bıçak kınının cilalı ve parlak görünüp görünmediğini kontrol etti. Elinden geldiğince dikkat çekmeden uzanarak saçlarını düzeltti. Ardından da tırnaklarına bir göz atarak son kontrolünden bu yana geçen kırk saniye içinde kirlenip yağlanmadıklarından emin oldu.

"Defileye çıkmıyoruz," dedi Halt. Son derece rahat görünüyordu. Ama Halt zaten her zaman rahat görünürdü. Will ise heyecandan yerinde duramıyordu. Memnun olduğu bir şey varsa, o da Crowley'nin Halt'un düğünü için tasarlamış olduğu şu yeni üniformayı giymek zorunda kalmayışıydı. Geleneklere göre çıraklar Mezuniyet Günü'nde gündelik üniformalarını giyerlerdi. Will bu tür bir günde o beyaz ipek gömlek ile saf deri tuniğe katlanabileceğini hiç sanmıyordu. Şimdiye dek kesinlikle üstüne bir şeyler dökmüş olurdu.

"Crowley neden bu kadar gecikti acaba?" dedi Halt tembel bir ifadeyle. Tam o sırada, kulübenin ön kısmındaki sundurmadan ayak sesleri duyuldu. Kapı birden açılıverdi ve kolunun altına deri bir dosya sıkıştırmış olan Crowley içeri daldı.

"Evet! Evet! Sizleri beklettiğim için üzgünüm. Yolda bir şeylere takıldım, ama sonunda gelebildim, ha?"

Will, Birlik Komutanı aniden içeri girince sandalyesinden kalkarak hazırola geçmişti. Daha önce Crowley'nin karşısında kendisini hiç böyle hissetmediğini fark etti. Biraz şaşırdığı anlaşılan Crowley, Will'e bir göz attıktan sonra yeniden sandalyesine oturmasını işaret etti.

"Otur bakalım sevgili Will. Biliyorsun ki bizler resmiyete pek önem vermeyiz."

"Evet, efendim," dedi Will.

Halt, tek kaşını kaldırıp Crowley'ye baktı. "Bana daha önce hiç efendim diye hitap etmemişti."

Crowley, duruma aldırmadığını belli eden bir işaret yaptı. "Muhtemelen bana kendini beğendirmeye çalışıyordur. Fikrimi değiştirip çıraklığa bir sene daha devam etmesine falan karar vermeyeyim diye."

Halt, bilgece başını salladı. "Olabilir."

Will'in endişeli bakışları, ikili arasında gidip geliyordu. Mezuniyet Günü'nden ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Daha resmi bir tören olacağını sanmıştı. Ancak Crowley'nin de dile getirdiği üzere, Will, Orman Muhafızları Birliği'nin bir üyesiydi. Belki de Mezuniyet Günü'nün diğer günlerden bir farkı yoktu. O gün mezun olması hariç tabii.

Crowley, bir sandalye çekip otururak deri dosyanın içinden

birtakım kâğıtlar çıkarmaya başladı. Yanında ayrıca tüylü bir kalem ve kapalı bir mürekkep şişesi de getirmişti. Şişenin tıpasını açarak resmi belgeleri okumaya ve kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"Pekâlâ! Hadi şu işi bitirelim! Evet...Will...son beş yıl boyunca Redmont Baronluğu'ndan Orman Muhafızı Halt'un yanında çıraklık eğitimi gördün vesaire, vesaire. Orman Muhafızı silahlarını kullanmak konusunda gerekli becerileri gösterdin –yani uzun yay, saks bıçağı ve fırlatma bıçağından söz ediyorum."

Sözlerine ara verip Halt'a döndü. "Silahları kullanabiliyor, değil mi? Elbette ki kullanıyor," diye devam etti Halt yanıt veremeden. "Ayrıca, Kral'ın emrinde güvenilir bir memur olarak ve benzeri ıvır zıvır şeyler..." Başını yeniden kaldırdı. "Bu formlar da amma sıkıcı oluyor, değil mi? Ama içinde yazılanları sana okuyormuş gibi yapmam gerekiyor. Vesaire, vesaire, vesaire." Susup birkaç kez başını salladıktan sonra devam etti.

"Yani kısacası..." Birkaç sayfa çevirip aradığını buldu ve devam etti. "Araluen Krallığı sınırları içerisinde tam teşekküllü bir Orman Muhafızı olabilecek durumdasın. Doğru mu?"

Kaşlarını kaldırıp çocuğa baktı. Will, Crowley'nin bir yanıt beklediğini fark etti.

"Doğru," dedi aceleyle ve yeterli olmamasından korkarak ekledi. "Evet. Yani... Öyle... Öyleyim. Evet."

"Eh, iyi o zaman. Bir ayrıntı daha var. Birlik'te üç Will daha olduğu için sana Orman Muhafızı Will'den farklı bir isim vermemiz gerektiğini biliyorsun. Halt'un böyle bir sorunu yok

tabii, çünkü birlikte ondan başka Halt yok. Aslında normalde bu durumlarda kişinin soyadı kullanılır ama bir yetim olarak büyüdüğün ve soyadın olmadığı için biz de son beş sene boyunca elde ettiğin başarıları yansıtan bir isim aradık. Önce aklımıza Will Domuz Katili geldi." Tiksinti dolu bir hareketle dudaklarını büzdü. "Bu pek de hoşumuza gitmedi. Birileri Morgarath'ın köprüsünün yok edilişinin anısına Will Köprücü adını önerdi. Ama ondan da bir Orman Muhafızı'nı çağrıştırmadığı için vazgeçtik."

"Nihayet akıl hocanın aklına," diye başını Halt'a doğru salladı, "Krallığa yapmış olduğun en anlamlı katkıyı çağrıştıran bir isim geldi. Araluen ile Skandiya arasında imzalanan anlaşmanın –ülkemiz açısından tarihi bir dönüm noktası olan şu anlaşmanın– ortaya çıkmasında büyük katkın olduğuna dikkat çekti. Dolayısıyla önerimiz, bugünden itibaren senin Will Arabulucu adını kullanman yönünde. Ne düşünüyorsun?"

Will usulca başını salladı. "Çok beğendim. Teşekkür ederim, Crowley... yani, efendim," diye düzeltti durumun resmi bir dil gerektirdiğini hissederek.

"Mükemmel! Will Arabulucu olsun o zaman!" Crowley, ismi altına not ettiği formu ve tüylü kalemi Will'e uzattı. "Şu aşağısını imzala ve hepsi bu kadar."

Parşömenin altına imzasını atarken Will'i izledi, sonra ellerini memnun bir tavırla masaya vurdu.

"Tamamdır öyleyse! Tebrikler Will, artık bir Orman Muhafızısın. İçecek bir şeyiniz var mı?" Son soruyu Halt'a dönerek sormuştu.

Will, afallamış bir halde sandalyesinde oturuyordu. Bir tö-

ren olmayacak mıydı? Beklemişti ki... ne beklediğini kendisi de bilmiyordu aslında, ama beklediği şey bu neşeli ve doğaçlama "Şurayı imzala ve bir Orman Muhafızı ol," değildi kesinlikle.

"Hepsi bu kadar mı?" diye kaçırıverdi ağzından.

Crowley ile Halt, şaşkın şaşkın bakıştılar. Crowley, ardından düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

"Şey... öyle görünüyor... Eğitiminden söz ettik, elde ettiğin başarılara değindik, okun keskin ucunun hangi tarafta kaldığını bildiğinden emin olduk... yeni adına karar verdik... Sanırım hepsi..." Birden aklına bir şey geldi ve gözlerini ardına dek açtı.

"Tabii ya! Şu gümüş zımbırtıdan istiyorsun, değil mi?" Boynundaki Gümüş Meşe Yaprağı'nın asılı olduğu zinciri yakalayarak hafifçe salladı. Gümüş yaprak, sahibinin tam teşekküllü bir Orman Muhafızı olduğunu belli ediyordu. Bir an sonra yüzünü buruşturup, ceplerini aramaya başladı.

"Buradaydı! Buradaydı yahu! Ne halt etmeye... dur. İçeri girerken bir tıngırtı duymuştum! Sundurmaya düşürmüş olmalıyım. Şu dışarısını bir kontrol et bakalım Will, olur mu?"

Konuşamayacak kadar şaşkın halde olan Will, ayağa kalkarak kapıya yöneldi. Elini kapının mandalına koyarak döndü ve hâlâ masanın etrafında oturmakta olan Orman Muhafızları'na bir göz attı. Crowley, elinin tersiyle dışarı çıkmasını işaret ediyordu. Will kapıyı açıp sundurmaya çıktığında, bakışları hâlâ kulübenin içine dönüktü.

"TEBRİKLER!"

En az kırk ağızdan aynı anda yükselen çığlıklar karşısında

şaşkınlıkla önüne bakan Will, tüm dostlarının dışarıda, ziyafet için hazırlanan bir masanın etrafında toplandıklarını fark etti. Hepsi ışıl ışıl yüzleriyle ona gülümsüyordu. Baron Arald, Sör Rodney, Leydi Pauline ve Chubb Usta da oradaydı. Jenny, George ve diğer eski koğuş arkadaşları da öyle. Son beş sene içinde tanışarak birlikte görevlere çıkmış olduğu bir düzine Orman Muhafızı da üniformalarının içinde hazır bekliyordu. Erak ve Svengal de mucize kabilinden diğerlerine katılmış, devasa baltalarını başlarının üstünde savurarak adını haykırıyorlardı. Hemen yanlarındaki Horace ile Gilan'ın kılıçları da havadaydı. O dörtlüden bir kaza çıkmasa bari, diye düşündü Will.

İlk toplu çığlığın ardından dostları tezahüratlar yapmaya, ona seslenerek gülüp el sallamaya başlamışlardı.

Halt ile Crowley de sundurmadaki çiçeği burnunda Orman Muhafızı'na katıldılar. Birlik Komutanı gülmekten kırılıyordu.

"Kendini o an bir görebilseydin!" diye bir kahkaha attı. "Yüzün! Yüzün çok komikti! Paha biçilmezdi! 'Hepsi bu kadar mı?'" Will'in dokunaklı ses tonunu taklit ederek, bir kez daha gülmekten iki büklüm oldu.

Will, Halt'a sitem edercesine baktı. Eğitmeni pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"İçerideyken pek mutsuz görünüyordun," dedi Halt.

"Bu numarayı tüm çıraklara yapıyor musunuz?" diye sordu Will.

Halt içtenlikle başını salladı. "Her birine. Mezun olunca kendilerini dev aynasında görmelerini engelliyor. Hiçbir çırağa sırrımızdan söz etmeyeceğine dair yemin etmen gerek."

Will'in koluna dokunarak, yaklaşanları işaret etti.

"Ama böylesi, yalnızca en şanslılarımızın başına geliyor."

Bakışlarını ustasının gösterdiği yöne doğru çeviren Will'in boğazına bir yumru oturdu. Aralarında küçük kırmızı bir saten yastık taşıyan Alyss ile Evanlyn, açıklığın diğer tarafından yavaş adımlarla yanlarına geliyorlardı.

Zarif Haberci cübbesi içindeki uzun boylu, kül sarısı saçlı harikulade Alyss.

Sırıtarak ilerleyen, tavırları erkeksi, açık sarı saçlı muhteşem Evanlyn.

Ve aralarındaki yastıkta, ağaçların arasından yolunu bulmayı başaran öğlen güneşinin ışıltıları arasında, zincire takılı basit bir gümüş meşe yaprağı yatıyordu. Will'in beş yıldan beri gösterdiği bütün çabaların sembolüydü bu... ve Will, sonunda ona kavuşmuştu.

Kızlar tarafından yastıktan kaldırılan zincir, toplanan kalabalığın tezahüratları altında genç Orman Muhafızı'nın eğdiği başından geçirildi. Anın coşkusuna kapılan kızlar, Will'in yanaklarına birer öpücük kondurdular. Alyss sol, Evanlyn ise sağ yanağından öpmüştü.

Hemen ardından da öfkeli bakışlarla birbirlerini süzmeye başladılar.

"Parti başlasın artık!" diye bir çığlık attı Crowley. Will'in kolundan yakaladığı gibi tebrik kuyruğunda bekleyen dostlarının yanına götürdü.

Parti, Redmont Şatosu'nun kayıtlarına geçecek kadar güzel

geçiyordu. Güneş yükselmeye başladığında kalan son konuklar, eğlenmeye hâlâ devam ediyorlardı. Will ile en eski dostu Horace sundurmada oturmuş, dans eden son konukların da açıklıktan uzaklaşarak evlerine dağılmalarını izliyorlardı.

"Sonunda kendini bir Orman Muhafızı gibi hissediyor musun?" diye sordu Horace.

Will, başını kederle iki yana salladı. "Bu olanlar benim boyumu aşıyormuş gibi hissediyorum," dedi. Birkaç saniye sonra da ekledi. "Birkaç hafta önce Orman Muhafızlığına hazır olmadığımı düşünüyordum."

"Ya şimdi?" diye ısrar etti Horace.

"Artık hazır olmayı beklersen, hayat boyu beklersin," diye düşünüyorum.

Genç şövalye başıyla onaylayarak "Daha iyi ifade edilemezdi," dedi. "Skandiya'dan dönüp Duncan tarafından şövalye ilân edildiğimde hissettiğim şey tam olarak buydu. İçimden sürekli olarak 'Buna hazır değilim,' demek geçiyordu."

"Ama hazırdın," dedi Will.

Horace, arkadaşını başıyla onayladı. "Evet. Belki de eğitmenlerimiz işlerini biliyordur. Halt sana çok değer veriyor, biliyorsun. Maşava'dayken bir şekilde bizi kurtarmaya geleceğini biliyordu. Mezun olduğun, onun izinden ilerlediğin için seninle çok gurur duyuyor olmalı."

"Takip etmek için biraz fazla büyük izler," dedi Will. "Sanırım hazır olmadığımı sanmamın nedeni de buydu. Hiçbir zaman Halt kadar bilge, yetenekli ya da cesur olamayacağımı biliyordum. Asla onun gibi olamayacağımın farkındaydım. Crowley de bugün bundan söz etti: Yalnızca bir tane Halt var."

Horace, ağırbaşlı bir tavırla arkadaşını süzüyor, son beş yıl içinde bu dikkat çekici genç adam hakkında öğrenmiş olduğu gerçekleri aklından geçirip değerlendiriyordu.

"Hiçbir zaman onun *aynısı* olamayabilirsin," dedi "ama bunun çok da önemi yok."

İki arkadaş, arkalarına yaslanarak güneşin ağaçların arasından sıyrılıp yükselmesini izlemeye koyuldular.

"Günün en keyifli vakti," dedi Will.

"Bence de," dedi Horace. "Kahvaltıda ne yiyoruz?"

Yazar hakkında

John Flanagan

John Flanagan, çalışma hayatına reklamcılıkla başladıktan sonra serbest yazarlıkla senaryo editörlüğüne dönmüştür. Televizyon cingılları ve çeşitli broşürler hazırlamış, kurumsal video metinleri ile televizyon için komedi-drama senaryoları yazmıştır. Kendisi, Avustralya'nın en üretken televizyon yazarlarından biridir.

Flanagan, *Gölgelerin Efendisi* dizisinin ilk kitabını, on iki yaşındaki oğlunu kitap okumaya teşvik etmek üzere yazmıştır. Michael, ufak tefek bir çocuktu ve tüm arkadaşları ondan daha iri ve güçlüydü. Flanagan, ona okumanın keyifli bir şey olduğunu ve kahramanların mutlaka iri ve kaslı olması gerekmediğini göstermek istedi. Bugün yirmili yaşlarını sürmekte olan Michael, bir seksen boyunda, geniş omuzlu ve güçlü bir erkek ama *Gölgelerin Efendisi*'ni hâlâ severek okuyor.

Flanagan, Sydney'in Manly adlı kıyı banliyösünde yaşıyor ve şimdilerde *Gölgelerin Efendisi* serisi için yeni kitaplar yazıyor.

Macera devam ediyor...

Bu kitapta Will'in çıraklığının son yılına, beşinci ve altıncı kitaplardaki olayların öncesine gidiyoruz.

Skandiya Yüce Kontu Erak, adamlarıyla Sakin Deniz'in güneyindeki Arridi ülkesine yaptıkları bir baskın sırasında esir alınır. Arridiler, Erak'ı ancak fidye karşılığı serbest bırakacaklarını söylerler. Yüce Kont'un kurtulması, seksen bin gümüşlük bu fidyeye bağlıdır.

Svengal, Halt ve Will'den Erak'ı kurtarmak için yardım ister. Usta ve çırağı, Erak'ı özgürlüğüne kavuşturacak fidyeyi Svengal'le götürmeyi kabul ederler.

Kraliyet ailesini temsilen Prenses Cassandra ve onun güvenliğini sağlamak amacıyla Horace ve Gilan da gruba dahil olurlar.

Şiddetli kum fırtınaları, savaşçı kabileler ve her adımd karşılaştıkları tehlikeler varken, Erak'a ulaşabilecekle

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr